

Giới thiệu Người Mạnh Là Thiên Hậu

Truyện Người Mạnh Là Thiên Hậu của tác giả Luyện Vân Thường cô và anh đã gắn bó với nhau hơn năm năm biết bao kỷ niệm khó quên. Số phận đã ngăn cách, sau đó là sinh ly tử biệt không còn ngày gặp lại.

Ba năm tiếp đó, là kỷ ức sâu đậm nhất trong cuộc sống hiện tại của cô, hai năm về sau, mây tan trăng tỏ gắn bó với làng giải trí, đây hiển nhiên không phải là nơi này sinh tình yêu hay hứa hẹn, nhưng mười năm này lại là mười năm quan trọng nhất trong đời, vì cô gặp được người duy nhất ấy.

Thế gian này luôn có một người sẽ khiến bạn ngay cả mạng của mình cũng không cần hướng chỉ chỉ là một ánh mắt ? Cô đã sớm phải lòng anh, ước định cùng nhau nhìn ngắm mọi cảnh vật trên đời. Thời gian không còn khái niệm trong tình yêu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Lúc Hạ Minh Y đến nơi, đại sảnh của quán rượu im ắng, chỉ còn giọng nói của người đẹp ở trên bục đang đọc tên trong danh sách

"Mã Hiểu Hà, Trịnh Phong, Trương Hồng, Lưu Diễm, Chiêm Tinh Tinh.."

Theo danh sách công bố từ cô, thỉnh thoảng tiếng xôn xao bàn tán từ trong đám người truyền đến hâm mộ hoặc ghen tỵ. Hơn ngàn người ở trong đại sảnh, chỉ chút những cái đầu đen đều giương mắt nhìn lên, Hạ Minh Y căn bản không nhìn thấy rõ tình huống phía trước.

Cô muốn đến gần hơn một chút, lại bị mấy người hung hăng phía trước ngăn cản: "Làm gì? Đừng chen lấn!"

Bước chân của cô ngưng ngừng dừng lại, trong lòng vô cùng sốt ruột. Buột miệng phải kéo một bạn nam bên cạnh hỏi: "Đây là công bố danh sách vai diễn quần chúng sao?"

"Thôi đi, danh sách vai diễn quần chúng mà đáng điều động binh lực như vậy sao? Buổi sáng trang web chính thức của đoàn văn công đã chính thức công bố, đây đều là công bố diễn viên chính.....!"

"Cái gì?" Hạ Minh Y kêu lên, đã nhanh như vậy sao? Cô vừa thi thử xong liền mua vé trở về, ai ngờ vẫn còn chậm một bước. Không nghĩ tới chọn lựa đều đã xong cả rồi.

Giống xác minh lời nói của người bạn nam này, cô mới vừa hỏi xong liền nghe giọng nữ dễ nghe ở trên đài nói: "Phía trên muốn tuyên bố danh sách diễn viên, xin mời những ai có tên sau khi kết thúc đến phòng công tác lấy một ký tên. Lần lựa chọn này kết thúc mỹ mãn, cảm ơn..."

Trong lòng Hạ Minh Y run lên, sốt ruột muốn xông vào. Ai ngờ người bạn nam bên cạnh lại vô cùng tỉnh quái kéo cô qua nhỏ giọng nói: "Tuy bên phía sản xuất vẫn giữ bí mật để gây cảm giác thần bí trong ngành điện ảnh, nhưng tôi nghe nói nam chính lần này là thuộc về Tô Ly đó!"

Nghe đến cái tên này, cả người Hạ Minh Y cứng đờ, định quay sang hỏi rõ ràng. Không ngờ người bạn nam lại bị những cô gái bên cạnh bắt được: "Thật là Tô Ly sao? Nhưng chẳng phải nói là nam chính luôn cô giữ bí mật hả? Sao anh biết được thế?"

"Anh họ của tôi là nhân viên phục vụ của quán rượu này mà, anh ấy nói hôm qua nhìn thấy..." Người bạn nam thần bí nói.

Làm cho những tiếng thét của những người khác vang lên: "Thật hả? Tô Ly vậy mà lại muốn tới Thành phố Tân Diêu, tôi thật không thể tin được!"

.....

Tiếng ngạc nhiên và bàn luận như những ngọn sóng lần lần ngày càng lan rộng ra, những fan cuồng kích động bàn tán xem nam chính rốt cuộc là do ai nhận. Nhân cơ hội này, Hạ Minh Y khom người chen qua, sau một lúc cô cũng xuyên qua đám người tiến vào trong đại sảnh.

"Đợi một chút!" Giọng nói trong trẻo lạnh lút vang lên trong đại sảnh, tiếng nói chuyện của mọi người bị tiếng nói ấy át xuống, cô chạy lên sân khấu như một ngôi sao băng.

"Chị ơi, đợi một chút, em vừa mới trở về, có thể cho em một cơ hội được không?" Hạ Minh Y chớp đôi mắt to sáng ngời, mong đợi hỏi.

◇ được biên kịch và quay ở thành phố Tân Diêu, tuyển chọn diễn viên quần chúng thậm chí là những diễn viên chính, cơ hội này đối với cô mà nói rất quan trọng. Từ khi đang đi học mà nghe đến tin tức này cô liền nhanh chóng lên mạng đăng ký nhưng bởi vì gần đây thi cuối kỳ, thời gian sắp xếp sát quá nên thật vất vả cô mới dành ra được một ngày liền lập tức trở về, thật không ngờ vẫn đến muộn.

"Ách..... Em gái à, thật xin lỗi, lựa chọn của chúng tôi đã kết thúc rồi, người cũng đã được chọn xong xuôi." Lý Thanh trầm đánh giá Minh Y, chắc chắn,

điều kiện thật tốt , đáng tiếc là bọn họ không cần nữa rồi.

" Chì à, có thể cho em cơ hội không? Bây giờ em có thể diễn, cho dù là nhân vật rất nhỏ cũng được nữa..."

Nhìn thấy cặp mắt chờ đợi sáng ngời của Minh Y, Lý Thanh chẳng biết vì sao lời nói tới miệng vẫn không thốt ra được. Nhưng người bên dưới có vẻ không đồng ý, kết quả buổi tuyển chọn đã có rồi , có người vui có người buồn, cô dựa vào đầu mà lên đó ?

" Mau xuống đây, mau xuống đây!"

" Tại sao cô nói diễn liền diễn chứ , không phải chỉ là có chút xinh đẹp thôi sao?"

" Bảo vệ làm gì đi, người khác cũng có thể xông lên sân khấu, thật là vô dụng mà!"

.....

Những người lúc từng có kinh nghiệm lúc này chợt hoàn hồn lớn tiếng quát thể hiện bất mãn trong lòng mình.

Đạo diễn nổi tiếng, biên kịch nổi tiếng, thậm chí còn có Đại Bài nổi tiếng trong truyền thuyết , những người đóng vai quần chúng lần này ai mà chẳng muốn được chọn chứ? Dù sao đối với thành phố Tân Diệu mà nói, cơ hội này đúng là cơ hội ngàn năm có một !

Nghe những người bên dưới bất mãn quát lớn, sắc mặt Hạ Minh Y có chút quần bách, nhưng vẫn cố chấp nhìn nhân viên phía trước mặt.

" Đạo diễn Mã , làm sao bây giờ?" Lý Thanh quay đầu hỏi người đạo diễn phía sau sân khấu.

Hạ Minh Y kinh ngạc nhìn qua, vừa nhìn thấy không khỏi kinh ngạc , quả nhiên là Mã Ngạn Cương làm đạo diễn, còn có diễn viên đang nổi hoa đán Lâm Diên nữa!

(* hoa đán để chỉ những diễn viên đóng vai cô gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng chanh chua.)

Cô vừa xuống xe lửa liền lập tức đến đây, căn bản không biết tình huống ở đại sảnh như thế nào, bây giờ đến bước này tuy vô cùng quần bách xấu hổ nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì thôi.

Tầm mắt chuyên môn của đạo diễn Mã quét khắp người cô một lượt rồi nói : " Điều kiện không tồi, để lại thông tin đi, khi nào có nhân vật thích hợp chúng tôi sẽ liên hệ với cô."

Những người phía dưới nghe vậy thờ dốc vì kinh ngạc, đạo diễn Mã nói câu này chính là khẳng định sau này sẽ dùng rồi. Ai chú ý tin tức thời sự giới giải trí cũng đều biết đạo diễn Mã nổi tiếng trong ngành là nhất ngôn cửu đỉnh!

Những người bên dưới sân khấu, có người hâm mộ cũng có người ghen ghét nhìn Hạ Minh Y trên sân khấu. Trong lòng họ thầm oán trách tại sao người xông lên sân khấu lúc này không phải là mình?

Nhưng... lúc sau, Hạ Minh Y vẫn chưa từ bỏ ý định, đau xót nghĩ:" Đạo diễn, cơ hội lần này đối với tôi rất quan trọng, chỉ cần một vai diễn nhỏ cũng được nữa, có được không đạo diễn?"

" Cái người này sao lại làm càn như vậy chứ?" Dưới sân khấu không biết nữ sinh nào lên tiếng quát.

" Đúng vậy, được lợi mà còn ra vẻ nữa đúng không?"

Những câu chỉ trích ồn ào vang lên khiến cho mọi người đáp lại, càng lúc tiếng quả trách càng nhiều , vang vọng khắp đại sảnh.

Mặt của Hạ Minh Y đỏ lên , cô vẫn cố chấp to gan , tuy bị mọi người trước mặt quả trách nhưng cô vẫn khản trương quần bách.

Đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy, ngay cả Lâm Diên này giờ vẫn ngồi hăng say chơi game trên điện thoại cũng không nhịn được ngẩng đầu lên xem. Sau đó lắc đầu cười , lại là một cô gái một lòng muốn nổi danh thôi.

Chuyện đột nhiên xảy ra không ai chú ý đến, phía sau sân khấu một cầu thang bị bức màn che xung quanh, một dáng người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đi xuống.

Về mặt anh tuấn tú, tóc rơi xuống trán, một đôi mắt trầm tĩnh thâm thúy, một loại ánh sáng ngọc óng ánh lóe ra như Hắc Diệu Thạch, giữa trán một đôi lông mày nhật phong cách tự nhiên, lúc này môi mỏng của anh nhấp nhẹ, sức quyến rũ phát ra khắp người làm cho người ta nhìn không rời mắt.

Vừa mới xuống lầu anh liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bước chân vốn nhanh nhẹn liền chậm lại. Định tựa lưng vào lan can ở sau, hai cánh tay khoanh lại, ung dung nhìn phía trước.

Từ trước đến giờ chưa có ai vì vai quần chúng mà cố chấp đến mức này. Theo lý thuyết một tổ diễn kịch vai quần chúng căn bản sẽ không điều động binh lực như vậy. Nhưng kinh phí điện ảnh lần này của thành phố Tân Diệu không ít, theo như mong muốn của đối phương muốn làm long trọng một chút, mới có những chuyện này. Có lẽ nguyên nhân chính là khó gặp được một màn như vậy, cho nên mới phải tò mò.

Ánh mắt của anh theo trên người nhìn xuống một vòng..... Khóe miệng khẽ cong dâng lên, muốn nhìn một chút xem kế tiếp cô sẽ làm như thế nào.

Tiếng mắng dưng tục khó nghe truyền đến : " Cô như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy?! Trên không có tuyến người nhiều như vậy, cũng không phải là một mình cô, có cần thiết ở chỗ này làm mất mặt thành phố Tân Diệu của chúng tôi không?"

"Đúng thế, đúng thế! Thật không biết xấu hổ!"

"Mau xuống đây!"

.....

Sắc mặt của Hạ Minh Y đỏ lên , cô cúi đầu, răng cắn môi dưới, một lúc sau cô lại nâng mặt lên, trong mắt dường như bốc cháy ngọn lửa sáng ngời.

"Chỉ là vì kỳ thi cuối kỳ đại học tôi mới bỏ lỡ không về kịp, cho nên mới muốn tranh thủ một chút, cũng không phải dựa vào ở trên mời lại không đi. Mỗi người đều có một ước mơ, tôi cũng chính vì ước mơ của mình mà nỗ lực. Nhưng điều này cùng nhân phẩm của tôi không có vấn đề gì chứ?"

Ánh mắt sáng của cô quét nhìn xuống phía dưới, bởi vì tức giận sắc mặt có chút đỏ bừng. Tuy nhiên cũng muốn lập tức chạy xuống rồi đi khỏi đây , nhưng mục đích lần này suy nghĩ lại một chút, vẫn là nhìn xuống.

Lý Thanh thấy thế, ra dấu tay khiến hiện trường yên tĩnh lại, xoay người nhìn Hạ Minh Y ôn hòa hỏi: " Cô gái nhỏ, cô có thể cho tôi biết vì cái gì lại nhất định phải làm diễn viên quần chúng này sao?"

Cô hỏi những lời này, trong nháy mắt tất toàn trường mọi người đều nhìn qua đây. Một lúc lâu tất cả mọi người đều rất tò mò, cô vì cái gì lại cố chấp như vậy. Nhiều người không được tuyển chọn như vậy, chẳng qua là có vẻ mất mát mà thôi, không có ai lại níu chặt giống như cô không rời.

Sau đó bên cạnh, thanh niên khôi ngô mắt phượng sâu thẳm nhìn hướng Hạ Minh Y, dường như anh cũng rất tò mò cái đáp án này.

"Tôi..." Hạ Minh Y chần chừ trong chốc lát, rồi sau đó nhìn ánh mắt Lý Thanh, thành khẩn và kiên định nói: "Tôi chỉ là rất thích biểu diễn, đây là yêu thích của tôi, cũng là mơ ước của tôi. Đây cũng là lần cuối cùng tôi vì ước mơ cố gắng, cho nên, rất quan trọng!"

Cô nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt có chút chua xót. Có lúc không phải ước mơ nào cũng có thể thực hiện được. Cũng có lúc do hoàn cảnh nên nhất định cả đời không có duyên với nó.

Bỗng nhiên đôi mắt người thanh niên trẻ tuổi căng thẳng, thoáng cái xôn xao, trong đầu có cái gì nhẹ nhàng bay qua. giống như đồng dạng chấp nhất, đồng dạng chua xót.....

Lý Thanh nhìn đến cặp kia ánh mắt sáng ngời, nhiều năm trước trong lòng đã sớm cứng rắn lẫn lộn trong làng giải trí, kỳ lạ lại có chút lộ vẻ cảm động.

Cô xoay người về hướng đạo diễn nói: "Đạo diễn, nếu không?"

Đạo diễn Mã ánh mắt sắc bén chốc lát nhìn trên người Hạ Minh Y, một hồi lâu mới nói: "Nhưng mà bây giờ thật sự không nhận người....."

Lúc này là hoàn toàn vô vọng rồi.... Hạ Minh Y biết vậy nên tiếc nuối mất mát, vẻ mặt vốn đang sáng sủa rực rỡ trong nháy mắt liền ảm đạm xuống.

Đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, lúc cô đang chuẩn bị đi....

"Cát! Nói dễ nghe như vậy, còn không phải là muốn nổi tiếng! Là kỹ nữ, con cái sẽ không cần nghĩ muốn lập bàn thờ cho chính mình, hiện tại ở mọi nơi đều là bán nhục cầu ở trên, cô tâm tư thật là thâm!" Không biết phía dưới mọi người kinh động, một câu nói bảo tố ngoan độc như vậy lại nói ra.

Nghe vậy, không chỉ riêng Hạ Minh Y, thành viên tổ diễn kịch cũng lộ vẻ mặt bất mãn, tiếp theo đây không phải là đều sẽ đem bọn họ ra mắng sao?

Người khác xem cũng á khẩu không trả lời được, người này cũng sẽ không nói, đạo diễn cùng diễn viên đều còn tồn tại nha!

Hạ Minh Y đang chuẩn bị phản bác, đột nhiên trong đại sảnh vang lên một giọng nam dịu dàng êm tai, mùa hè đang nóng bức dường như cũng trở nên mát mẻ.

"Cô thật là cố chấp nha.."

Mới nghe đến giọng nói này, đạo diễn Mã cùng Lâm Diên bên cạnh mấy phó đạo diễn thần sắc trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Vậy thì giữ lại, làm trợ lý cho tôi đi!" Chủ nhân giọng nói không nhanh không chậm nói xong câu đó.

Vừa dứt lời, anh thanh niên tuấn tú vốn đang ở trên lầu, đã như một loại gió xuân đi ra.

Nhất thời toàn trường yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hút không khí liên tiếp.

Một lát sau....

"Tô Ly! Tô Ly!"

.....

Tiếng hoan hô vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Các fan nhiệt tình sau khi kinh ngạc liền cuồng nhiệt gọi tên của anh, một vài người kích động thậm chí liều mạng chen lấn về phía anh ,muốn đến gần hơn một chút.

Tô Ly khẽ cười, nụ cười như trong trẻo như gió, ấm áp như ngọc, anh giơ tay chào hỏi với fan, đổi lại là fan càng cuồng nhiệt hét lên.

" Hahaha, cậu chịu không được nên xuống đây à?" Đạo diễn Mã là người phản ứng .

" Không ngờ người luôn lạnh nhạt như Tô Ly cũng có lúc tốt như vậy." Lâm Diên có chút châm biếm nói.

Tô Ly khẽ cười lướt qua cô sau đó dừng lại ngay phía đạo diễn Mã : " Trong nhà Tiểu Diệp có việc nên trở về rồi,đội công ty điều người đến chi bằng tại đây chọn-- Đạo diễn Mã hẳn không đề ý chuyện tôi kiếm chút tiền riêng chứ?"

" Làm sao có thể như vậy chứ? Cậu cứ làm theo ý cậu đi." Sắc mặt đạo diễn Mã hòa nhã hiếm thấy.

Lâm Diên khẽ hừ một tiếng quay mặt đi , anh khẽ nhún mày lại.

Đám người chật đông nghẹt trong đại sảnh chen chúc nhau, liều mạng chen lên phía trước dường như như vậy mới đến gần người đang đứng trên sân khấu kia hơn, giống như người đàn ông ấy đang tỏa sáng.

Bảo vệ chỉ có thể ngăn lại những fan cuồng như hóa điên kia lại, cũng không thể trách những người hâm mộ được , ở thành phố thuộc top ba của nước như thành phố Tân Diêu này có thể nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng Tô Ly có thể không kích động sao?

" Tô Ly! Tô Ly, em yêu anh!"

" Đúng là Tô Ly kìa ! Thật là đẹp trai, còn đẹp hơn trên ti vi nữa !"

" Em cũng muốn làm trợ lý của anh!"

" Sao cô gái kia may mắn như vậy !"

.....

Đối với việc bản thân xuất hiện dẫn đến hỗn loạn Tô Ly sớm đã quen , trong tiếng hoan hô lẫn lộn anh bình tĩnh xoay người từ trên nhìn xuống sân khấu. Thật không ngờ đối phương cũng đang nhìn anh, thậm chí trong nháy mắt lúc anh xoay người đối phương nhin không được lùi về sau hai bước , đẩy mất lộ về thất vọng và kháng cự.

Con mắt xinh đẹp của Tô Ly có chút nheo lại.

Là anh, thật sự là anh!

Từ lúc anh xuất hiện , Hạ Minh Y giống như bị sét đánh, không nói bất kỳ lời nào chỉ ngơ ngác nhìn người đàn ông vân đạm phong khinh kia.

Người xem bên dưới điên cuồng la hét cô không nghe được gì, nhân viên đứng bên cạnh cô về mặt đầy ý cười cô cũng không nhìn , cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt ý cười cách mình hơn mười mét kia. Chính là anh, thật sự là anh! Hạ Minh Y dường như nghe được tiếng tim mình đập, thỉnh thoảng từng tiếng từng tiếng, máu trong người dường như cũng sục sôi lên.

Đáng tiếc lại không phải là xúc động hưng phấn !

Trong đầu chợt nhớ lại cuộc đối thoại một ngày có thể xuất hiện ba lần của nhiều năm về trước.

" Y Y, anh ta có đẹp không?"

" Đẹp! "

" Có phải là người đẹp nhất trên thế giới không?"

" Ách.... thật!"

" Hahaha.... " Người đó đắc ý cười lớn , " Anh ấy là của chị, em không được giành đâu nha!"

(do tiếng Trung từ 我 là tôi, anh, chị, mình,..... , do mình không đọc bản convert trước, edit tới đâu đọc đến đó nên sau này biết ai nói với Minh Y thì mình sẽ sửa lại xưng hô cho phù hợp, mấy bạn thông cảm)

Hốc mắt đột nhiên cay , đã lâu không khóc , những chua xót đau đớn xa lạ kéo Minh Y từ hồi ức trở về hiện tại. Cô cuống quýt nén nước mắt xuống. Lý Thanh bên cạnh hưng phấn đẩy đẩy cô : " Là vui mừng quá đúng không, đứa nhỏ này , vui mừng đến khóc luôn rồi!"

" Quả nhiên là kích động đến ngu ngốc luôn rồi!" Lâm Diên liếc mắt nhìn Hạ Minh Y đang ngây người, đứng dậy rồi đi.

Kích động?

Tô Ly lại nhìn sang lần nữa, đúng là kích động nhưng không phải là kích động vì vui mừng ! Từ khi anh xuất hiện , fan dưới khán đài nhiệt tình như nước, điên cuồng hét chói tai, nhưng chỉ có cô... biểu hiện rất nhỏ vừa rồi của cô anh tin tưởng mình không nhìn nhầm.

Anh đột nhiên có chút hứng thú, hy vọng quyết định tạm thời này của mình không có sai lầm , mà vẻ mặt của anh hẳn là không nhìn nhầm.

Không cần biết ra sao ..... Cô hẳn là không nên khiến bản thân mình thất vọng !

Tô Ly một lần nữa chào hỏi các fan bên dưới không ngừng hét chói tai rồi xoay người tiêu sái rồi đi , vãn đạm phong khinh giống như lúc anh đến vậy.

Phía sau còn vang lên tiếng gì, Hạ Minh Y cũng không biết. Cô như khúc gỗ bị người khác kéo qua kéo lại. Đợi đến khi phản ứng lại cô đã đứng trước cửa phòng của Tô Ly rồi, mà Tô Ly lúc này đang nhìn cô cười thân thiện.

Hạ Minh Y cả kinh lui về sau hai bước , trong nháy mắt kinh ngạc thật lớn. Tô Ly lập tức nhăn mày, mùi vị bị kháng cự lại .....thật đặc biệt.

" Cô còn muốn đứng đó bao lâu?" Giọng nói tao nhã êm tai vang lên, anh lạnh nhạt lên tiếng lại không khiến người khác cảm thấy bất ngờ. Hạ Minh Y có chút bối rối.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ đến sẽ gặp anh vì thế cô càng không có sự chuẩn bị cho việc về sau sẽ thường xuyên ở cùng anh. Nhưng .....

Năm năm rồi, anh quả nhiên vẫn như thế. Đường như chẳng thay đổi gì cả , năm tháng khiến cho khí chất và bề ngoài càng thêm thành thực , tuần tú. Đây chính là Tô Ly.

Mày kiếm anh khí, đôi mắt phượng hẹp dài sáng chói, dung mạo thanh tú xinh đẹp, khí chất hơn người, dáng người cao lớn. Mỗi bộ phận của anh đều như kiệt tác của trời.

Giờ phút này Hạ Minh Y đột nhiên không có khí phách muốn chạy trốn đi. Thậm chí cô còn chua xót nghĩ, nếu như " cô ấy" ở đây thì thật là tốt!

Đường như Hạ Minh Y ngẩn ra quá lâu, Tô Ly có chút không kiên nhẫn.

" Cô mà còn như vậy tôi sẽ hối hận đó...." Mặc dù nhất thời cao hứng nhưng anh không muốn chuốc lấy phiền phức cho mình.

Hạ Minh Y lập tức kịp phản ứng : " Xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau."

Cô nghiêm túc giải thích. Thân thể Tô Ly khẽ dừng lại, không tỏ ra ý kiến gì. Sau khi ngắn gọn giải thích xong, Tô Ly đưa hợp đồng ra, Hạ Minh Y thấy vậy bỗng nhiên biến sắc.

" Sao thế? Cô cảm thấy không hài lòng?" Tô Ly nhún mày hỏi, anh tự thấy điều kiện như vậy là quá tốt rồi. Không phải không hài lòng mà là....

" Rất hài lòng, chỉ là tôi xấu hổ." Một tháng nghỉ hè có thể đi làm kiếm được 1500 tệ coi như không tệ, anh trả cho cô 1500 mà còn có thể bàn bạc thêm! Hạ Minh Y bắt đầu có chút đứng ngồi không yên.

" Vì thế?" Đôi mắt phượng hẹp dài của Tô Ly có chút ý cười?

" Vừa bao ăn bao ở, 2000 tệ thì được rồi."

Nét mặt Tô Ly chột lóe lên chút kinh ngạc, lớn như thế này nhưng lần đầu tiên có người vì tiền mà làm khó dễ mình. Nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô , trên mặt anh hiện lên ý cười thuận theo.

" Ký tên trước. Chuyện này nói sau đi. Đưa lí lịch tóm tắt cho tôi."

Ký tên xong còn nói gì nữa chứ.... Cô cầm bút lên nghiêm túc ký tên mình. Nhìn thấy nét bút màu đen được gió hong khô, trong lòng cô giống như một nhóm sương mù bỗng nhiên tan ra.

"Hạ Minh Y, tại sao cô nhất định muốn diễn vai quần chúng vậy?" Vấn đề này Lý Thanh đã từng hỏi qua nhưng anh vẫn muốn hỏi lại một lần nữa, dường như đáp án lần trước nghe được vẫn chưa đủ. Dưới ánh đèn ấm áp trong phòng, ánh mắt sâu thẳm của anh sáng rực.

Sơ yếu lý lịch của Hạ Minh Y nếu như không phải là giả thì cô thật sự rất ưu tú. Sinh viên đại học năm hai của khoa Văn học đại học W, được học bổng quốc gia, làm biên tập của báo trường, biên kịch đạo diễn diễn viên của "Tiêu Điểm", năm 201x được giải biên kịch tốt nhất mỗi năm, năm 201x đạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của đại học trong "Giang thành tháng năm Lạc Mai hoa."

Người như vậy, ở trong trường rất ưu tú, không nói đến biên kịch, cô tham gia một vài kịch bản chẳng phải cũng là biểu diễn sao? Giống như phấn đấu nỗ lực vì ước mơ mình vậy.

Hạ Minh Y dừng một chút, rũ mắt xuống: "Biểu diễn là yêu thích lớn nhất của tôi, nhưng tôi không có cách nào chọn lựa con đường này, vì vậy đối với ước mơ không thực tế này tôi lựa chọn cách làm này để kết thúc nó. Đây là lần cuối cùng tôi vì ước mơ của mình mà cố gắng..."

Bởi vì mang theo tuyệt vọng nên cô mới có thể cố chấp như vậy.

Tìm một bộ phim thật sự, có đạo diễn giỏi nhất, biên kịch và diễn viên giỏi nhất ở quê hương của mình. Tại đây tham gia diễn một lần, Hạ Minh Y cảm thấy đời này coi như đã hoàn chỉnh rồi.

"Vì thế cô lựa chọn đến đây vì ước mơ của mình mà cố gắng, sau đó có thể an tâm trở về con đường mình nên đi đúng không?" Tô Ly có chút cao giọng. Đáng tiếc cô nghiêng đầu nếu không sẽ phát hiện trong mắt anh chột lóe sáng.

Hạ Minh Y nghe ra trong giọng nói của anh có chút trách cứ đột nhiên cũng tức giận: "Nếu không thì phải làm sao? Đây là chuyện của tôi, không có liên hệ gì với anh hết?"

Ngữ khí bỗng chốc thay đổi, Tô Ly nghe thấy vậy ý thức được điều gì liền khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt lúc trước. Hạ Minh Y không biết lúc nào bản thân đã ở phòng của Tô Ly, sau đó lại bị dẫn đến phòng của mình.

Sau khi ngồi thật lâu trong phòng, tiếng chuông điện thoại đánh thức cô đang trầm tư.

"Hạ Minh Y, cậu chơi trò mạt tích với mình đúng không? Điện thoại thì tắt máy, mình tìm cậu cả ngày mới biết là cậu trở về rồi, thành phố Tân Điều không phải là quê của cậu sao?" Vừa nhấn nút nghe liền nghe thấy giọng nói của Sở Xuyên truyền đến.

"Xuyến Xuyến." Hạ Minh Y bình tĩnh gọi, sau đó đem chuyện xảy ra lúc chiều kể cho cô nghe.

"Mình cảm thấy mình làm không tốt, mình không khống chế được bản thân của mình." Âm thanh của cô cuối cùng chìm xuống.

"Hạ Minh Y, cậu dám nổi giận với Tô Ly? Việc này nếu để lộ ra ngoài, mạng của cậu cũng không đủ cho đám fan kia đâu. Bỏ đi...." Sở Xuyên cũng bình tĩnh lại: "Y Y, cậu ghét anh ta như vậy, ghét đến hận? Nhưng khoảng cách hai người vẫn xa như thế, có thể cùng xuất hiện sao? Tô Ly rốt cuộc như thế nào mình không biết, nhưng mọi người đánh giá anh ta là một ngôi sao đến mức này đã không sai tí nào. Cậu có muốn buông ra không? Bất luận làm chuyện gì đều phải làm cho tốt, đó không phải là phong cách của cậu sao? Nếu đã ký hợp đồng thì cố gắng làm cho tốt, có thể đối với hiểu biết của cậu về anh ta, cậu sẽ phát hiện anh ta và người mà cậu tưởng tượng sẽ không giống nhau đâu?"

"Ừ." Hạ Minh Y rầu rĩ đáp.

"Y Y, không cần biết chuyện gì, không điều tra thì không có quyền lên tiếng. Cậu hiểu ý mình chứ."

"Để mình nghĩ kỹ đã, cậu không cần nói với người khác."

Cúp điện thoại, Hạ Minh Y dọc theo vách tường trượt ngồi xổm xuống. Muốn nói là hận cũng không hẳn là vậy! Chỉ là trong năm năm dài đằng dặc cô đã quen dùng cảm xúc không bình thường này để bản thân đạt được sự cân bằng trong cảm xúc. Vậy, có thể xem là chán ghét không....

Cô lắc lắc đầu, chưa điều tra thì không lên tiếng. Ý của Sở Xuyên chính là trước khi biết chính xác không thể một gây đánh chết người khác. Nên như vậy, cô hít sâu một hơi rồi đứng lên: "Lúc nãy mình phát hỏa anh ta cũng không tức giận, xem ra không giống người xấu lắm, mình muốn từ từ đến."

Trong lúc cô đang tự nói với bản thân, Sở Xuyên lại gọi điện thoại đến nhắc cô đừng quên cuộc thi vào ngày mai.

Nếu như Sở Xuyên không nói, Hạ Minh Y có lẽ cũng thật sự quên mất chuyện này. Thấy thời gian không còn sớm nữa, cô cuống quýt gõ cửa phòng của Tô Ly xin phép nghỉ.

"Bây giờ đã là năm giờ chiều rồi." Vốn dĩ Tô Ly tính nói nhưng nhìn thấy thần sắc lo lắng của cô liền biến thành một câu nhắc nhở.

Đến nhà ga xe lửa đã sáu giờ rồi, tuy trở về nhưng nửa đêm mới đến nơi. Ý tứ của Tô Ly cô hiểu.

"Vậy là anh cho phép rồi hả?" Hạ Minh Y vui sướng cười, không ngờ anh nói chuyện tốt như vậy, "Anh yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, tôi ở trên xe còn có thể ôn bài nữa! Đến trạm là có người đến đón tôi rồi."

"Được, bản thân chú ý một chút, mau trở về sớm." Tô Ly không nói tạm biệt xoay người đi vào phòng.

Cho đến khi tiếng bước chân "Lộc cộc lộc cộc." ngoài cửa mất đi anh bỗng nhiên đứng lại, tầm mắt như có như không nhìn về hướng Hạ Minh Y vừa rời đi. Bản thân mình vừa rồi là mơ hồ có chút quan tâm! Như vậy về mặt chấp nhất, bộ dáng thất vọng chưa sót còn có câu nói "Biểu diễn là ước mơ lớn nhất của tôi nhưng tôi không có cách nào chọn con đường này....." đều khiến anh đột nhiên nhớ đến nhiều năm trước thiếu niên mười tám tuổi ấy.... Nói ra sợ người khác không tin, những lời này là Tô Ly thật sự miêu tả bản thân mình.

Anh bỗng dưng nhớ đến câu nói thật lâu trước đây-- Cậu sẽ gặp một người, anh ta và cậu giống nhau, vì thế cậu cứ cho rằng cậu sẽ gặp lại bản thân mình.

Anh bắt đầu đi lạc đầu, nhớ về vấn đề vừa rồi-- Ngày mai là ngày khởi công của đoàn phim ở thành phố Tân Diêu. Hạ Minh y không biết khác biệt nhỏ này, như Đạo Hóa Tuyết, rước lấy phiền toái cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bầu trời trong xanh không một gợn mây là thời tiết thích hợp để nam trẻ tuổi và cô gái đẹp gặp nhau.

"Tiểu tử thôi, không biết đây là địa bàn của ông sao? Dám đến đây còn không giao tiền phí đường!" Một người thân hình thô kệch, khuôn mặt dữ tợn nói.

"Tại hạ ở Bàn Long đã nhiều năm, lần đầu nghe nói đến chuyện này. Hồ thẹn hồ thẹn!"

"Hắc, tên tiểu tử nguoi còn muốn phản kháng sao! " Một người kia ra vẻ muốn tấn công.

Đúng lúc này một nữ hiệp đột nhiên từ bên cạnh nhảy ra, rút ra trường kiếm, đánh hai ba lần liền khiến cho mấy người kia tìm không ra đường chạy.

"Tôi nói anh đó, không cần nhiều lời với mấy người này, đánh không lại thì bỏ chạy thôi!" Cô nương có dung mạo xinh đẹp, tính cách vô cùng thẳng thắn.

Chàng trai cười: "Cô nương sao biết tôi đánh không lại?"

"Đây.... nhìn bộ dạng yếu đuối của anh, tôi khẳng định..." Lời còn chưa nói hết, chàng trai đột nhiên đến bên cạnh, cô nương đánh trả mấy chiêu trở tay không kịp dễ dàng bị chàng trai chế trụ.

Lần này cô không nói ra lời, gương mặt đỏ lên....

"Cắt!" Đạo diễn quát lớn "Cảm giác không đúng, đó là bộ dáng nhất kiến chung tình của hai người sao? Lâm Diên cần biểu cảm rõ hơn."

Tình tiết vở kịch lại diễn ra.

"Cắt! " Giọng nói đạo diễn dường như không có kiên nhẫn: "Một lần nữa một lần nữa, diễn tốt nào!"

"Cắt! Rốt cuộc là sao vậy? Hai người vẫn còn không hiểu sự lao tâm khổ trí của tôi hả? Diễn không tốt hôm nay khỏi ăn trưa!"

.....

Ánh nắng mặt trời buổi trưa vốn dĩ rất nóng, cảnh này đã diễn mười mấy lần nhưng đạo diễn đều nói cảm giác không tốt. Tô Ly không một câu oán hận, bộ dáng vẫn tiêu sái nhợt nhạt như cũ, trái lại Lâm Diên diễn tới lui mười mấy lần, gương mặt có chút không nhịn được.

Lý Thanh nhìn thấy sắc mặt ai oán của mọi người, khều nhẹ đạo diễn Mã: "Đạo diễn, ông không đói bụng sao? Bây giờ đang giữa trưa, lại nắng như thế, nghe nói ở bên ngoài nắng lâu như vậy càng dễ ảnh hưởng đến tâm trạng và thể xác tinh thần. Tục ngữ nói ăn nói mới có khí lực (như câu "Có thực mới vực được đạo" của mình), hành hạ tới hành hạ lui như vậy....."

"Câm miệng!" Mã Ngạn hưng hăng trừng mắt nhìn cô, ánh mắt kia quả khiến người ta run lên. Lý Thanh cười hắc hắc không chút cử động. Mắng thì mắng, đạo diễn Mã cuối cùng lại tức giận nói một câu: "Kết thúc công việc, ăn cơm!"

Nghe vậy mọi người rõ ràng thở phào, nhân viên công tác lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Lý Thanh. Dám trên người hồ nhỏ lông e chỉ có trợ lý cao cấp cứng đầu này thôi.

Tô Ly dọn dẹp trong chốc lát rồi trở lại mái che nắng ngồi xuống. Phía bên cạnh cách đó không xa là ghế của nữ chính Lâm Diêu, trợ lý Tiểu An đang

cầm khăn lông ướt ân cần lau mặt cho cô. Một lát sau Lâm Diên quay sang bên này sững sờ :

" Tô Ly, trợ lý của anh đâu?"

Giờ phút này diễn viên có chút tiếng tăm đều ngồi hưởng thụ sự phục vụ của quản lý , chỉ có một mình anh nhắm mắt, bộ dáng thanh thản lạnh nhạt.

" Hôm nay không có đến." Tô Ly không mở mắt trả lời.

Lâm Diên tròn to mắt, diễn viên đi diễn mà trợ lý lại có thể không đến? Tiểu An là trợ lý đứng bên cạnh nghe vậy như nghe được tin giết gấu cười nhạo một tiếng :

" Hừ, đây là trợ lý gì vậy , không hiểu phép tắc gì cả!"

Tô Ly có chút không kiên nhẫn, vẫn không nói chuyện , âm thanh trong trẻo bên cạnh vang lên.

" Ai nói tôi không đến." Hạ Minh Y thân nhiên cười, quay sang Tô Ly nói : " Thời tiết quá nóng, trực tiếp lau nước đá lên mặt thật không tốt, tôi vừa mới đi lấy cái khăn lông ẩm, cái này giảm nóng rất tốt."

Cô đem khăn lông bỏ vào tay Tô Ly.

Này này này Tiểu An mở to hai mắt, rốt cuộc bộc phát : " Cô có biết làm trợ lý không thể ? Để người khác tự mình lau mặt, vậy còn cần cô làm gì nữa? Quá kiêu ngạo rồi! "

" Tiểu An, cầm miệng!" Lâm Diên phát hiện trợ lý của mình nói hơi quá lập tức ngăn cản. Tô Ly mở đôi mắt phượng hẹp dài lạnh lùng nhìn Tiểu An. Bị ánh mắt kia đảo qua, không cần Lâm Diên ngăn cản, bản thân Tiểu An cũng không nói ra lời.

Trái lại đương sự Hạ Minh Y lại không sao nhún vai cười : " Chị Tiểu An nói đúng, em nên học tập theo chị nhiều hơn."

Cô lấy khăn từ tay Tô Ly ra , tinh tế lau mồ hôi trên mặt anh, từ trán đến mũi rồi hai gò má , cằm , mỗi một chỗ đều cực kỳ cẩn thận, động tác dịu dàng.

Cổ rồi hai tay cô cũng không xem nhẹ. Trong lòng Tô Ly khẽ cười, vẫn là không tình nguyện ! Nhìn đôi môi nhếch lên của cô, giữa trán lộ ra sự mệt mỏi.

" Cô trở về khi nào?" Lúc được phục vụ không nói lời nào dường như có chút xấu hổ.

" Thi xong liền ngồi xe lửa trở về, sợ đến không kịp."

"Cuộc thi cũng đơn giản hả?"

" Ừ, cũng được." Hạ Minh Y thuận miệng đáp, lấy cớ đi lấy cơm trưa nhanh chóng rời đi.

Đúng vậy , cô không muốn nói chuyện với Tô Ly. Mặc dù từ hôm qua đến hôm nay biểu hiện của Tô Ly thật sự thân thiết ôn hòa. Hung hăng véo mình một cái, cô sợ bản thân không chế không được phần nộ chỉ trích Tô Ly , nhưng chuyện năm đó không ai nói chính xác cả. Vẫn nên cứ để từ từ đi !

" Có một số người làm trợ lý liền muốn có dáng vẻ của trợ lý , cứ cho rằng bản thân trẻ tuổi xinh đẹp, báu vật ở trường nhưng đó là bên ngoài thôi, cái gì cũng đều không phải, ra về tự cao tự đại cho ai xem đây!"

Ở chỗ phát cơm Tiểu An nói chuyện ngáp mùi thuốc súng, vừa nói vừa liếc về phía Hạ Minh Y.

" Không phải ai cũng có kinh nghiệm giống chị Tiểu An ? Ai mà không biết chị là trợ lý nổi tiếng trong ngành chứ , chuyện người ta nghĩ không tới nhưng chị làm tới ! " Có người nói giảng hòa.

Tiểu An bật cười , vẻ mặt ngạo mạn nhìn Hạ Minh Y một cái, mấy nhân viên công tác thấy trong lòng thầm hiểu nhưng không nói ra. Hạ Minh Y mím môi khẽ cười , cầm hộp cơm rời đi, Tiểu An phía sau phần nộ tròn mắt.

Ngay cả trợ lý cũng mắc bệnh nghề nghiệp xem bản thân phải chuyên nghiệp một chút rồi. Cô vừa ăn cơm vừa nhìn trộm Tô Ly, ánh mắt nóng bỏng tìm tòi nghiên cứu như có thể xuyên thấu người khác. Tô Ly bị cô nhìn chăm chú có chút sợ hãi, dừng lại động tác ăn cơm của mình : " Cô cảm thấy ăn không ngon ?"

" Không phải."

" Không đủ ăn?"

" Không phải."

" Dáng vẻ tôi ăn khó coi lắm hả?"

" Không phải! " Thực tế là rất đẹp.

"VẬY..." Tô Ly hít sâu một hơi " Cô muốn làm gì?"

" Hay là anh coi đồ diễn ra đi, tôi sợ anh nóng dễ bệnh." Cô nhanh chóng tìm lý do đáng tin. Tô Ly sững sốt sau đó thấp giọng nói : " Còn không phải là lúc này không có ai giúp sao."

Về mặt anh có chút ủy khuất. Hạ Minh Y nhìn không được bật cười. Gì mà không ai giúp, rõ ràng là do bản thân anh lười , ngại phiền mà! Cô nhanh chóng đặt hộp đựng com xuống đi đến cạnh anh, giúp anh đem bộ đồ dày cùi ra.

" Không muốn chấp nhận với cô ta, về sau có ai khi dễ cô thì cứ nói với tôi. Có một số người rất thích khi dễ người mới, cô còn nhỏ không cần ủy khuất chính mình."

Động tác gấp quần áo của Hạ Minh Y ngừng lại, trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, ê ẩm tê dại tràn ra không thể đỡ được. Đây là lần đầu tiên trong năm năm có người nói với cô những lời này, cô còn quá nhỏ không cần ủy khuất chính mình.

Ông bà nội thường nói , không có việc gì, chúng ta dựa vào chính mình.

Các bạn học và thầy cô đều nói, Hạ Minh Y, cậu kiên cường cố gắng như vậy nhất định sẽ chịu đựng được. Bạn tốt Sở Xuyên nói, Y Y cậu nên kiên cường một chút, mình sẽ cùng cậu. Đàn chị Minh Khiết Nha nói , đòi người là như vậy , chị năm đó cũng trải qua như thế.

Thi Nhan nói, đàn chị , chị thật quá lợi hại, em muốn học tập theo chị! Đã quên mất , cô ấy đã biến mất hai năm rồi.Chỉ có Tô Ly ,là người cô không muốn gặp lại nói với cô, về sau khi có ai khi dễ cô cứ nói với tôi, cô còn nhỏ không cần ủy khuất chính mình. Tựa như một con trùng gặm nhấm ở ngực , tạo ra một lỗ hồng.

Nhiều năm không noi gương tựa, nguy trang kiên cường , dẻo dai, thậm chí lạnh lùng ; tất cả đều tan rã! Tuyệt đối không phải cảm động, trong lòng cô nghĩ, thật là không phải. Nếu như anh tốt như thế vậy năm đó làm sao có thể..... Tô Ly thấy về mặt của cô có chút không thích hợp , xoay người lại : " Làm sao vậy? Có thật là bị khi dễ rồi không?"

Hạ Minh Y bình tĩnh trở lại, giọng điệu tốt hơn rất nhiều : " Anh không cần giúp tôi , tôi sẽ tự chứng minh cho bọn họ thấy, mặc dù là bất ngờ làm trợ lý cho anh nhưng tôi cũng có thể làm tốt. Trong lòng bọn họ không phục là chuyện cực kỳ bình thường, nhân viên công tác của đoàn phim so với tôi ai cũng có tư cách làm trợ lý của anh, thật ra tôi có thể lý giải. Nếu như anh vẫn cứ che chở cho tôi, người khác lại càng không vừa lòng với tôi."

Tô Ly không ngờ cô lại thông hiểu như vậy, trầm mặc giây lát : " Cô có thể hiểu thì tốt rồi. Cũng tại tôi lúc đó suy nghĩ không chu đáo."

Lòng Hạ Minh Y cô co rút lại, anh là hồi hận sao? Tuy cô không tình nguyện làm trợ lý nhưng Tô Ly đột nhiên nói như vậy cô vô cùng khâm trọng.

Hạ Minh Y trong lòng thầm mắng mình một trận, rốt cuộc này không được tự nhiên cái gì? ! Từ hôm nay trở đi làm thật tốt, bỏ xuống tất cả thành kiến! Không biết là do thời tiết quá nóng hay do tâm tình không tốt, buổi chiều, năm phân cảnh lúc đầu, những cái khác đều đã qua nhưng chỉ có cảnh nam nữ chính gặp nhau vẫn không qua được.

Mười giờ tối kết thúc công việc, bởi vì nơi quay phim cách thành phố không xa nên để nhân viên công tác ở lại trông coi cảnh, những người khác thì có thể về nghỉ ngơi. Hạ Minh Y tháo trang sức quần áo thay cho Tô Ly, do dự thật lâu nói khẽ : " Kỳ thật tôi cảm thấy phân cảnh chiều nay có thể thay đổi cách diễn một chút, đương nhiên phần của anh không có vấn đề...."

Lời còn chưa nói xong Tiểu An đã từ bên kia đi đến. Tô Ly từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nghe được tiếng bước chân thanh nhuận trả lời : " Buổi tối về rồi hãy nói."

Hạ Minh Y lại chuyên chú làm, lúc Tiểu An hướng sang bên này, cực kỳ thân thiết chào một tiếng, dù sao về sau mỗi ngày đều phải gặp mặt, cũng không nên cương như thế. Tiểu An bước chân ngừng lại , nghiêm mặt bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

" Buổi chiều cô nói có thể đổi phương thức diễn là chuyện gì vậy? " Trở về khách sạn , sau khi rửa mặt xong , nhân lúc Hạ Minh Y đang ở trong phòng giúp anh giặt quần áo, Tô Ly tò mò hỏi.

Hạ Minh Y nhanh chóng bỏ quần áo vào máy giặt, số còn lại thì ngâm nước. Rửa tay bước ra ngoài nói : " Sau khi anh chế ngự Lâm Diên xong cô ấy vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng anh lập tức buông tay ra mà còn nói cảm ơn với xin lỗi, đây chính là nhất kiến chung tình của hai người. Nữ chính nếu tính tình ngay thẳng phóng khoáng vậy lúc đó sau khi anh giải thích xong liền xấu hổ cúi đầu. Khoảnh khắc hai người yên lặng nhìn nhau cô ấy giống như ý thức được điều gì lại đỏ mặt cúi đầu, một lát sau lại ngẩng lên..."

Tô Ly mỉm cười chăm chú nhìn Hạ Minh Y, giờ phút này trên mặt cô tưởng tượng, mắt lóe sáng, khuôn mặt trắng nõn cũng rạng rỡ lên.

Chỉ cần nói đến biểu diễn liền cực kỳ vui vẻ, trong lòng tràn đầy ước mơ giống như cả ngoài đều phát sáng. Giống như chính mình năm đó vậy.

"Cô nói cũng có lý, diễn cùng tôi đi!"

"Ách?" Hạ Minh Y chột sùng sốt. Cùng Tô Ly diễn thử?

Năm Tô Ly mười tám tuổi nhờ bộ phim điện ảnh << Trường Sinh >> xuất hiện, trực tiếp giành được ba giải thưởng lớn của năm đó, thăng lên làm ảnh đế trẻ tuổi nhất của làng giải trí. Nhiều năm như vậy tuy một năm chỉ có ba bộ phim điện ảnh nhưng đều là các tác phẩm xuất sắc, là diễn viên có năng lực hiếm có trong làng giải trí.

Lòng Hạ Minh Y run run, đối với những người yêu biểu diễn mà nói, đây không phải là lời hấp dẫn nhỏ!

Ánh mắt Tô Ly hẹp dài sâu thẳm, thoáng trên tức cô: "Sao vậy? Cô không dám?"

"Ai nói không dám?" Hạ Minh Y quật cường ngẩng đầu lên: "Cùng diễn thì cùng diễn, đưa kịch bản cho tôi."

Tô Ly cầm lấy kịch bản đưa qua, cô nhanh chóng đọc một lần, nghiền ngẫm yên lặng đọc lần hai, âm thầm tưởng tượng ước đoán một lần.

"Được rồi!"

Tô Ly chột cười, rất nhanh tiến vào tình huống.

"Tôi nói anh đó, không cần nhiều lời với mấy người này, đánh không lại thì bỏ chạy thôi!" Cô nương có dung mạo xinh đẹp, tính cách vô cùng thẳng thắn.

Chàng trai cười: "Cô nương sao biết tôi đánh không lại?"

"Đây.... nhìn bộ dạng yếu đuối của anh, tôi khẳng định..." Lời còn chưa nói hết, chàng trai đột nhiên đến bên cạnh, cô nương đánh trả mấy chiêu trở tay không kịp dễ dàng bị chàng trai chế trụ.

Lần này cô không nói ra lời, gương mặt đỏ lên....

Chàng trai vội vàng buông cô ra bái một cái thật lâu: "Thứ cho tại hạ vô lễ, đa tạ cô nương vừa rồi tương trợ, cô nương quả nhiên hiệp nghĩa."

Cô nương vội vàng diu anh đứng lên: "Thôi thôi, không cần nho nhả như vậy..."

Chưa dứt lời ánh mắt hai người nhìn nhau, không nói ra được lời nào. Một lát sau, cô gái phản ứng lại khó xử cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, thần sắc đã mạnh mẽ thân nhiên.

Ánh mắt sâu thẳm lúc đó quả thật như biển, khiến người khác nháy mắt muốn chết đuối.

"Thật ra chi tiết này tôi cũng không để ý bởi vì quá nhỏ lại là phần diễn của đối phương. Phương thức biểu hiện của mỗi người không giống nhau vì vậy những việc nhỏ không đáng kể có lúc dễ dàng bỏ qua, nhưng thường những thứ này lại ảnh hưởng đến kết quả tổng thể. Không thể trách đạo diễn vẫn nói cảm giác không đúng." Tô Ly giải thích nói: "Chỉ là lúc cúi đầu trước và sau không giống nhau.... Hạ Minh Y, cô cũng thật khá."

Nhiều người như vậy lại thua một cô bé, Tô Ly không thể không nói, trong lòng anh quả thật bội phục cô. Đây là trực giác trời cho!

Hạ Minh Y được khen ngợi như vậy có chút ngượng ngùng: "Cũng đâu có, chỉ là đạo diễn chú ý toàn cục, anh phải chú ý phần diễn của anh, mà tôi đúng lúc chú ý nữ chính bên kia. Tôi cũng nghiền ngẫm thật lâu mới nghĩ đến, không biết hiệu quả như thế nào."

"Thật cần tôi nói sao?" Trên mặt Tô Ly hiện ý cười, gương mặt dường như đập dòn: "Tôi sẽ không nói năng lực chuyên môn của cô có bao nhiêu thành thực, biểu hiện có bao nhiêu phong phú, tôi chỉ biết nói một chút -- Trọn vẹn hoàn chỉnh!"

Có một số người diễn đến cuối cùng kỹ xảo thành thực, diễn cái gì ra cái đó, có một số người lại lẫn lộn đi vào lối mòn mới tìm được cách cho mình, nhưng có một số người trời cho vốn có.

Anh không nhìn nhầm, Hạ Minh Y chính là những người như vậy. Hạ Minh Y kinh ngạc nhìn anh, vốn tưởng là anh nói giỡn nhưng đôi mắt kia lại hết sức nghiêm túc, cô nhìn vào đấy nhất thời có chút bối rối.

"Không có gì nữa thì tôi đi trước đây."

Tô Ly nhú mày: "Quần áo không phải chưa giặt xong sao?"

Hạ Minh Y ngạc nhiên: "Đó là đồ lót! Đồ lót cũng là tôi giặt sao?"

Nhìn vẻ mặt của cô như gặp quỷ, Tô Ly nhoen miệng cười, tràn đầy hài hước, giọng nói vô cùng vui vẻ: "Hạ Minh Y, chúng ta xác định lại một chút. Cô là trợ lý cá nhân của tôi cũng chính là chuyện của tôi bất luận là công việc hay cuộc sống cô đều phải toàn quyền phụ trách. Về sau giặt quần áo, giặt

tất, sấy tóc, những việc như thế không cần tôi nhắc nữa !"

Cái tên ấy từ miệng anh nói ra như dòng suối chảy qua cỏ xanh, rõ ràng trong đó hàm súc sự hấp dẫn.

Hạ Minh sớm đã biết giọng nói của anh rất dễ nghe nhưng lần đầu tiên nghe anh gọi tên mình cảm giác như cũ rất mới lạ. Không ai có thể kêu anh cảm giác còi mở như vậy. Hạ Minh Y ngẩng đầu thấy sự trêu chọc trong mắt anh đột nhiên nghĩ tới điều gì, tỉnh ranh trả lời : " Tô Ly, vậy tôi đi giặt đồ lót cho anh đây... " Cô xoay người đi đến nhà vệ sinh.

" Hạ Minh Y, cái đó.... Cô mau trở về đi, trễ lắm rồi, cô cũng chạy tới chạy lui cả ngày cũng rất mệt rồi." Tô Ly vội vàng nắm cô lại, về tiêu sái tuần tú trên mặt có chút quần bách hiểm thấy.

Hạ Minh Y trong lòng được như ý muốn , cô vui vẻ rồi đi. May mắn mới vừa rồi đột nhiên nhớ đến một chuyện, nếu không phải trước kia có người nói với cô những đam mê , ưa thích của anh, cô sắp quên mất chuyện đại minh tinh Tô Ly thật ra là một người cực kỳ thích sạch sẽ!

Trước kia, có người.... ..

Hạ Minh Y sắc mặt căng thẳng, bước nhanh về phòng.

Hôm nay lại muốn quay lại cảnh hôm qua chưa xong , có thể do Tô Ly trong lúc vô tình ám chỉ một ít cho Lâm Diên, sau khi lần một lần hai xong, đến lần thứ ba cuối cùng nghe tiếng đạo diễn Mã nổi tiếng hay bắt bẻ nói : " OK!"

Mọi người rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhân viên đoàn phim đều nhất trí cho rằng trên thế gian này không còn lời nào bùi tai hơn nữa. Sắc mặt Lâm Diên trong nháy mắt cũng nhẹ nhõm thoải mái. Tô Ly nhân lúc đổi cảnh quay lặng lẽ nháy mắt mấy cái với Hạ Minh Y. Mặt cô nóng lên , khẽ cười. Trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu.

" Chím sẽ chính là chím sẽ, mắc gì si mê vậy! Đợi chị Diệp trở về cô liền biết cảm giác địa ngục là như thế nào!" Tiểu An bên cạnh chanh chua nói. Đều là trợ lý diễn viên chính, khi diễn viên diễn muốn bọn họ đều đứng sau hậu trường, vị trí cô và Tiểu An đứng tương đối gần nhau , có thể lúc này cười bị cô ấy thấy được.

Hạ Minh Y xoay người , cười hồn nhiên với Tiểu An : " Chị Tiểu An, em biết chị vì muốn tốt cho em, tuy đôi lúc chị nói chuyện có chút thẳng thắn, trực tiếp nhưng đều muốn em làm tốt hơn , trong lòng em hiểu . Em biết chị là trợ lý chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú, sau này em sẽ học tập theo chị nhiều thứ , chị Tiểu An đừng cự tuyệt em nha!"

Tiểu An thấy bộ dạng hiền lành hồn nhiên của cô nhìn hồi lâu đành đem câu nói : " Cô có bệnh hả! " nuốt xuống , ném cho cô câu : " Cô biết vậy thì tốt!" liền không để ý đến cô.

Hạ Minh Y trong lòng vụng trộm vui vẻ, cô muốn làm người xấu, tôi lại không cho cô làm.Nhìn bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của Tiểu An lúc này phồng chùng nén muốn nội thương rồi.

Nhưng mà nghĩ lại lời Tiểu An nói lúc này quả thật không sai. Tiểu Diệp mới là trợ lý chính của Tô Ly, đợi cô ấy trở về , chính mình phải rời đi, một khi đã như vậy.... Cái vấn đề kia đợi lúc rời đi sẽ hỏi cho rõ ràng! Dù sao sau này cũng sẽ không gặp nhau nữa.

Thật sự vô cùng kỳ diệu ,sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng cô thoải mái rất nhiều . Mục tiêu bây giờ của cô không phải viết kịch bản mà là trở thành một trợ lý đủ tư cách.

Làm một trợ lý đủ tư cách không chỉ chiều cổ cần thận hai cuộc sống hai bên mà còn phải chú ý không làm cho boss thêm phiền toái, vì vậy cô phải qua lại tốt với nhân viên đoàn phim, mặc dù không thể trở thành bạn tốt nhưng không căng thẳng là được.

Ý thức được điều này, Hạ Minh Y liền chủ động, dù sao sinh hoạt nhiều năm đã tạo cho cô tính cách thoải mái chủ động.

Lúc Tô Ly diễn , nếu như không cần , cô liền giúp nhân viên đoàn phim một số việc, thời tiết mùa hè nóng như thế, mọi người đều rất vất vả, dù sao công việc của cô cũng thoải mái nhẹ nhàng hơn nhiều người. Mấy hôm nay chỉ cần có thời gian cô không giúp đoàn phim thu xếp dụng cụ quay , lựa chọn cảnh thì là giúp nhân viên bối cảnh làm cảnh bố trí, có lúc lấy nước lấy cơm cũng thuận tiện đem cho người khác một phần.

Ban đầu mọi người có chút không thích ứng , Hạ Minh Y tuy đôi nghề giữa chừng , không có gì kinh ngạc, nhưng cô dù sao cũng là trợ lý cá nhân của Tô Ly sao có thể làm những việc nặng.

Nhưng thái độ của Hạ Minh Y rất thành khẩn, vẻ mặt rất nghiêm túc : " Không có gì, rảnh không có việc gì làm , em muốn học hỏi nhiều thứ! Anh chị coi như là dạy em rồi!"

" Không có, không mệt chút nào, làm những việc này rất thú vị cũng rất vui."

Cứ thường xuyên qua lại như vậy, đa số mọi người trong đoàn phim đều dần dần thân thiện với cô, ngay cả đạo diễn Mã , studio lúc nghỉ ngơi thỉnh thoảng cũng nói với cô vài câu.

Hạ Minh Y đối đãi với người khác thân thiết, nói chuyện thành thật, khuôn mặt luôn mang nụ cười, làm việc cần cù thật thà, vừa nhìn thì biết tâm tư cũng thẳng giống như bản thân vậy, rất nhanh liền giành được sự yêu thích của mọi người.

Tô Ly thấy hết thảy những điều này, ban đầu vẫn nói với cô : " Nghỉ ngơi liền tốt , không cần bắt mình mệt như vậy. Cô là trợ lý của tôi, mặc dù không làm cái gì, người khác cũng sẽ không khi dễ cô!"

Nhưng về sau thấy cô lúc làm việc nụ cười trên mặt phát ra từ nội tâm và vui vẻ liền không nói gì nữa. Mọi người đều nhìn ra được cô thật sự thích làm những việc đó.

Lúc mới bắt đầu Hạ Minh Y có ý muốn làm tốt mối quan hệ , nhưng khi cô thật sự làm những việc đó tựa như phát hiện ra một thế giới mới vậy.

Cảnh tượng chúng ta thấy trên tivi vô cùng giống thật thì ra là nhóm bố trí cảnh thảo luận rồi lại thảo luận , ngay cả tảng đá đặt ở đâu cũng phải nghiên cứu một lúc lâu mới có kết quả.

Những thứ này vừa đúng với vẻ mặt của diễn viên, càng được thể hiện rõ bởi ánh đèn, cũng là kết quả chăm chỉ để tâm mỗi giờ mỗi khắc của những người chuyên môn ánh sáng Những thứ này nhìn thấy bé nhỏ không đáng kể , ngay cả những người có tiền lương thấp, nhóm diễn viên đều nghỉ ngơi rồi nhưng nhóm bố trí vẫn không ngừng thay đổi cảnh, còn có những nhân viên công tác hậu cần....

Tuy không ai biết đến bọn họ nhưng thật ra họ vì đoàn phim nỗ lực rất nhiều. Những việc này trước đây Hạ Minh Y đều không biết , mặc dù ở trường cô làm trong xã đoàn nhưng chủ yếu là ba cái đạo diễn, biên kịch , diễn viên ; những thứ này trước đây chưa từng làm qua.

Phía sau một tác phẩm là tâm huyết của nhiều người, không riêng gì những gương mặt quang vinh chói lọi mà còn có bóng dáng vất vả phía sau hậu trường.

Trong lòng cô không nói nên lời, trong đầu dường như có gì mở ra. Bây giờ cô mới hiểu những thứ cô nhiệt tình yêu thích trước đây thật ra chỉ là nhìn thấy một mảng chữ không phải thấy toàn bộ sự vật. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc sâu sắc với những thứ mình thích, không chỉ hạn chế ở biểu diễn , còn đơn giản nhất là hiểu và tôn trọng. Thừa nhận công việc của mỗi người và tôn trọng những gì bọn họ nỗ lực bỏ ra.

Khó trách Tô Ly giống như không thân với bọn họ nhưng lại cực kỳ khách khí khiêm nhường, ít nhất anh không giống như những ngôi sao nổi tiếng hay vênh mặt hát hăm sai khiến, ngạo mạn vô lễ kia.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mặc dù Hạ Minh Y có làm tốt như thế nào cũng sẽ có người không hài lòng với cô . Tiểu An thỉnh thoảng oán giận liếc mắt nhìn Hạ Minh Y , cô thầm thờ dài một hơi quả thật không biết cô ấy hận cô chuyện gì .

Lúc Tô Ly thay trang phục, Hạ Minh Y đến cầm đồ hóa trang cho anh, lúc đi ngang qua người Lâm Diên không khỏi nhìn thoáng qua, nhìn không được nói : " Chị Lâm Diên thật xinh đẹp !"

Lâm Diên nhìn người đẹp mắt ngọc mây ngai trong gương , gật đầu cười thân thiện. Ngay cả người đẹp cũng thích được khen ngợi , nhất là làm cho người khác cảm thấy khen ngợi rất tốt.

Vốn chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại bị Tiểu An nhìn khinh thường . Hạ Minh Y coi như không thấy, nhanh chóng rời đi.

Cô đi xa rồi Tiểu An mới tiến đến bên Lâm Diên nói nhỏ : " Chị Lâm có nhớ cảnh quay lần trước không ? Chính là cảnh quay Tô Ly đưa sáng kiến cho chị đó, lúc đó em nghe được cô ta nói ý kiến với Tô Ly, làm không tốt chính là rơi vào quỹ kế của cô ta. Co ta nói dễ nghe , ai biết được trong lòng cô ta muốn gì !"

" Tiểu An, em phải chú ý lời mình nói !: Lâm Diên nghe vậy , biến sắc.

Tiểu An chu mỏ không phục nói : " Cô ta chẳng qua chỉ là một sinh viên đại học bình thường, có tư cách gì mà làm trợ lý cho Tô Ly chứ, có đáng để Tô Ly đối xử tốt với cô ta vậy không , chị Lâm Diên rõ ràng là hoa đán làng giải trí, Tô Ly bình thường cũng không liếc mắt nhìn chị một cái..."

Chiếc lược trong tay Lâm Diên bị quăng lên bàn , bàn tay mảnh khảnh trắng tinh run nhẹ , trầm giọng nói : " Chị không có tư cách, lẽ nào em có tư cách sao ? Trong lòng em nghĩ gì đừng cho là chị không biết ! "

Nghe vậy sắc mặt Tiểu An nháy mắt sợ tới mức trắng bệch : " Em không dám, em không dám.... "

Lâm Diên khoát tay " Tiểu An , không phải chị muốn đả kích em, yên tâm làm tốt việc của mình, vòng luẩn quẩn này chị còn phải nói em sao ? Có thể đi một bước này không dễ dàng tí nào , em hiểu rõ hơn ai khác điều này , nhớ kỹ thân phận của mình."

Sắc mặt Tiểu An lúc một lúc trắng lát sau lại xanh, một lúc sau mới ấp úng nói : " Dạ , em biết rồi. Em đi lấy đồ hóa trang qua đây."

Cô khẽ cắn môi, hai tay nắm chặt nhau. Trước bàn trang điểm, Lâm Diên thờ dài, lúc sau mới gọi: "Hóa trang....."

Thời tiết nháy mắt bước vào tháng bảy, ánh nắng nóng rực, mọi người giống như bị chung chín. Buổi trưa nghỉ ngơi, Tô Ly nhanh chóng trở lại ô che nắng to lớn. Thật sự kỳ lạ, lần này Hạ Minh Y lại không giống như mọi khi coi giữ bên ngoài đợi anh, về mặt anh hoài nghi, chứng kiến một màn trước mắt, nháy mắt mở to, bước chân cũng không tự giác bước nhẹ.

Hạ Minh Y đang ngủ.

Ghế dài ở bên cạnh cây dù, lúc mặt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn phơi bày dưới ánh mặt trời, nửa khuôn mặt trong bóng râm. Dưới ánh mặt trời các bộ phận trở nên sáng ngời, phần trong bóng râm lại trở nên nhu hòa.

Hàng lông mi đen dài theo hô hấp mà nhẹ nhàng động như con bướm muốn giương cánh bay đi. Cô ngủ vô cùng say, hết sức ngọt ngào, khóe miệng còn có chút ý cười. Dáng vẻ điềm tĩnh bình thản giống như đắm chìm trong thế giới của bản thân, rạch ra giới hạn với thế giới bên ngoài.

Ánh mắt Tô Ly từ gương mặt cô xẹt qua. Tuy trước giờ chưa từng nói qua nhưng anh vẫn biết, Hạ Minh Y là một cô gái rất đẹp. Cô có nét đẹp trong sáng như non xanh nước biếc tu dưỡng từ trong ra ngoài nhưng tuyệt đối không phải đáng về quê mùa, bởi vì thậm chí trong lúc cô lơ đãng cũng biểu lộ khí chất cao quý. Tô Ly hiểu, đó là khí chất vốn có của cô.

Gió thổi đến, những sợi tóc đen nhẹ nhàng bay trong không trung, giống như móng vuốt con mèo nhỏ, làm cho lòng anh có chút ngứa.

Tô Ly thong thả bước đến cây dù. Cách đó không xa, Tiểu An đẩy đẩy Lâm Diên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ý bảo cô nhìn qua hướng Tô Ly, đột nhiên bị cắt ngang nghỉ ngơi, Lâm Diên có chút tức giận, trợn mắt nhìn màn trước mắt, lời nói đều bị nuốt xuống. Chỉ có động tác đó lần lượt nhớ trong đầu.

Tô Ly thong thả bước đến cây dù, vừa cẩn thận di chuyển cây dù vừa nhìn Hạ Minh Y, mãi cho đến khi bóng mát cây dù hoàn toàn che cho Hạ Minh Y anh mới buông cây dù ra.

Sau đó đi đến bên cạnh ghế dài, để cây quạt điện đến gần Hạ Minh Y... Về mặt của anh rất dịu dàng.

Một mối giữa hai hàng lông mày Lâm Diên trở thành hư không, trầm thấp nói: "Chị ngủ một chút, đừng làm phiền chị." Rồi cũng không còn động tác nào khác, chỉ nắm chặt tay ghế của chiếc ghế dài, các khớp xương trở nên trắng bệch.

Bởi vì không quay đầu lại nên cô cũng không thấy người phía sau lúc này cũng đang nhìn thấy một màn kia, biểu tình có bao nhiêu dữ tợn.

Gió mát thổi đến, Hạ Minh Y đột nhiên mở hai mắt, lúc nhìn thấy Tô Ly, dường như là phản xạ có điều kiện nhanh chóng cảm khăn mặt đã sớm chuẩn bị lên lau cho anh, rồi giúp anh cởi bộ trang phục dây ra. Thời tiết này mặc loại trang phục như vậy một lát nữa sẽ khiến người ta chịu không nổi.

"Xin lỗi, vốn dĩ tôi muốn chớp mắt một chút, không nghĩ đến ngủ lâu như vậy."

"Không có gì, nếu mệt thì ngủ thêm một lúc nữa đi." Tô Ly nhắm mắt lại, chuyện lúc này của cô anh không nói chữ nào.

Hạ Minh Y làm ổn thỏa mọi chuyện lớn nhỏ rồi mới xoay người đi lấy com. Phía xa thấy Tiểu An đang cầm ấm nước trong tay đang nói chuyện với một cô gái trẻ, dáng người cô ấy bị Tiểu An che đi nhìn không rõ, xem ra cô ta là trợ lý của diễn viên nào đó trong đoàn phim. Thấy cô đi đến, hai người cúi đầu cười, lộ ra nụ cười khinh miệt.

Không nghe cô cũng có thể đoán được hai người họ đang nói cái gì, nhận com xong cô nhanh chóng rời đi.

"Gần đây có phải không nghỉ ngơi tốt?" Tô Ly nhìn Hạ Minh Y đang vui đầu ăn com hỏi. Nếu không phải quá mệt nhọc làm sao cô có thể vừa ngồi xuống liền ngủ, Hạ Minh Y không phải loại người lười biếng ham ngủ.

"À, tôi còn có bài tập phải làm."

"Đại học nghỉ hè không phải không có bài tập sao?"

"Đúng vậy, nhưng lúc đó tôi vì ứng tuyển vai quần chúng nên cúp mất kỳ quay phim ba tháng hè của Thực nghiệm xã hội và Đoàn viên xã hội, bây giờ bị buộc viết kịch bản mới."

Tô Ly trầm mặc chốc lát, nói: "Nếu không tiện sau này buổi tối dùng máy tính của tôi đi!"

Động tác ăn com của Hạ Minh Y dừng lại, không lên tiếng gật đầu. Quả nhiên Tô Ly là người tâm tư kín đáo, nói như vậy liền biết cô mỗi ngày đều dùng bút viết, thật sự mấy hôm nay cô đều thức khuya viết kịch bản, mà lại dùng cách viết nguyên thủy nhất... viết tay.

Cô nhìn quét một vòng, nước trong ấm thủy tinh không còn, liền cầm ấm nước lên đi múc nước.

"Tiểu Y à, thật xin lỗi, hôm nay đường ống dẫn nước không biết sao hư mất rồi, nước nóng lúc sáng cũng hết, nếu không thì đợi khi sửa xong tôi thông báo cho cô được không?" Nhân viên công tác cười nói áy náy.

"Vậy thì nước suối đâu ạ?"

" Cũng không có, trợ lý Lý đã gọi điện thoại đặt hàng rồi, khoảng hai tiếng nữa sẽ đưa qua đây !"

Hạ Minh Y bắt đầu đi gặt đầu, ôm ấm nước trở về. Mùa hè nóng như vậy, không có nước quả thật giống như địa ngục , may mắn trong ấm nước cũng còn một ít nước. Cô suy nghĩ giây lát rồi nói với Tô Ly : " Tôi đi đây một lát."

Nếu như nhớ không sai thì ngay công chỗ quay phim của bọn họ có một quầy bán quà vặt , nếu cô chạy đến đó có thể mua một ít về trước khi Tô Ly biểu diễn. Nghĩ như vậy , Hạ Minh Y chạy đi, kết quả..... thấy cảnh tượng trước cửa đây áp người cô liền biết mình chạy vô ích rồi. Đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy , ai cũng chuẩn bị không đủ, khẳng định gần đó cũng đã sớm tranh mua hết rồi, lại thêm tốp năm tốp ba khách du lịch nữa.

Mồ hôi như dòng suối nhỏ chảy xuống, cô cũng lười quan tâm. Lúc trở về, dưới cây dù đã không còn bóng dáng của Tô Ly rồi.

Không chỉ có Tô Ly , ngay cả nhóm người Lâm Diên cũng đều không có, trong lòng Hạ Minh Y chấn động, có một loại khủng hoảng không tên. Chỉ thấy có người chạy về phía trước , miệng kêu to : " Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi !"

Tô Ly !

Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu cô, bất chấp mồ hôi đầm đìa cô vội chạy đi. Bên này sớm đã trong ba tầng ngoài ba tầng, tầng tầng lớp lớp người, không thấy bóng dáng Tô Ly, chỉ nghe có người nói : " Wow , giỏi lắm Tô Ly !"

" Tô Ly cố lên!"

Hạ Minh Y không nhìn được tình huống bên trong , cuống quýt kéo người đến hỏi : " Rốt cuộc làm sao vậy ?"

Người đó vừa ngẩng cổ lên vừa nói : " Lúc này có diễn viên quần chúng kiểm chuyện , đạo diễn dạy dỗ anh ta hai câu , vậy mà anh ta tức giận kết quả đánh đạo diễn hai quyền, mọi người đều bối rối , trong đoàn làm phim lại có thể để cơn đồ trà trộn vào , mà lại không phải một tên."

Hạ Minh Y nghe vậy càng gấp : " Vậy Tô Ly đâu?"

" Tô Ly đang giáo huấn bọn họ!"

Hạ Minh Y nghe vậy lập tức tức giận : " Xảy ra chuyện lớn như vậy sao không báo cảnh sát ?! Nếu Tô Ly xảy ra chuyện thì tính sao đây ?"

Nói xong cô đẩy người đó ra, chen lách vào. Phía sau, nhân viên công tác không hài lòng nói : " Việc này gặp nhiều rồi , có cái gì tốt mà báo cảnh sát chứ , giáo huấn một trận rồi đuổi là được rồi. Báo với cảnh sát mới không tốt đó! "

Hạ Minh Y không dễ dàng mới vào được, thấy một màn trước mắt rốt cuộc mới yên lòng. Mấy người đánh nhau bị chế ngự rồi, trên người đạo diễn chảy máu, sắc mặt vô cùng khó coi. Đám người Lâm Diên đang đứng bên cạnh Tô Ly.

Cô bước nhanh đến cạnh Tô Ly nhìn gương mặt bầm tím của anh, nói không rõ cảm xúc mãnh liệt dâng trào trong lòng, âm thanh có chút run rẩy nói : " Anh không sao chứ ?"

Tô Ly thấy bộ dáng của cô như muốn khóc, mỉm cười nói : " Không sao, đừng lo !"

" Sau này đừng như vậy nữa ! " Lỡ như thật sự bị thương thì làm sao đây ? Trong đoàn phim có nhiều đàn ông như vậy , lại không phải một mình anh....

Tô Ly cúi đầu tươi cười tiêu sái : " Biết rồi."

Cách đó không xa, Lâm Diên và Tiểu An kinh ngạc nhìn Tô Ly, nói không ra lời.

Cuối cùng cảnh sát vẫn đến, dưới sự làm chứng của đoàn phim, sự việc rất nhanh được biết rõ ràng .

Rõ ràng là do một ngụm nước đưa đến huyết án !

Thì ra mấy người kia đều là diễn viên quần chúng của đoàn phim , đặc biệt người dẫn đầu gây rối sự việc còn là một diễn viên. Sau khi đường ống dẫn nước bị hư , đoàn làm phim bị thiếu nước, mấy người kia muốn tìm nữ diễn viên khác mượn ít nước nhưng cô diễn viên ấy không đồng ý, mấy người họ liền cãi nhau , người đàn ông cầm đầu liền tức giận đánh nữ diễn viên một cái tát.

Đúng lúc ấy đạo diễn đi nằng qua thấy, giáo huấn mấy người đó mấy câu, thật không ngờ mấy người đó là người bướng bỉnh, không chấp nhận người khác nói, đạo diễn chưa nói xong quả đấm của anh ta liền giáng xuống.

Lúc đó tất cả mọi người đều sửng sốt, theo đoàn phim nhiều năm như vậy nhưng chưa thấy qua người bướng bỉnh ngang ngược như vậy, mọi người nhất thời phản ứng không kịp. Đúng lúc Tô Ly đuổi tới, cứu đạo diễn từ móng vuốt ra. Sự việc vừa xảy ra Lý Thanh liền lập tức báo cảnh sát phong tỏa tin tức.

Mãi đến khi cảnh sát tươi cười xin lỗi đạo diễn Mã, đem mấy người kia rời đi, người cầm đầu vẫn hung hãn kêu to : " Không phải chỉ là một tên đạo diễn thôi sao ? Cả ngày mắng tới mắng lui, ông đây nhìn người lâu rồi, nói cho người biết, ba của ông đây chính là nhân vật lớn ở thành phố Tân Diêu, ông đây mới không sợ các người. Tô Ly , người đời đó... ông đây lớn như vậy cũng chưa bị đánh..."

"Người đó nổi tiếng ở thành phố Tân Diêu, ý trong nhà có chút tiền, bộ dáng cũng được, cả ngày chơi bởi lêu lổng, thích đánh nhau tán gái..." Một người dân bản xứ giải thích.

Nghe vậy sắc mặt đạo diễn càng trở nên khó coi. Cũng khó trách, người bạn bã như vậy lại được bọn họ tuyển vào. Mọi người an ủi vài câu, rồi rít tan tác như chim muông, ai dám vào lúc này như phóng hỏa thêm! Huống chi tình huống lúc đó, mọi người sững sốt, nếu không có Tô Ly, đạo diễn càng xấu hổ hơn nữa.

Nụ cười của Lý Thanh làm mọi người sợ hãi, cô làm tư tưởng thêm cho mấy người liên can. Chuyện này cần giữ bí mật, trong lòng mọi người đều hiểu nhưng không nói ra, loại gièm pha này, nói ra mọi người không cần lẫn lộn ở đây nữa rồi.

Đưa Tô Ly trở về chỗ ngồi, Hạ Minh Y mới phát hiện nước đã không còn, tuy Tô Ly nói không sao nhưng vừa rồi anh vận động dữ dội, trời lại nóng như vậy, làm sao có thể không uống nước.

Hạ Minh Y nhìn ấm nước lo lắng, Lâm Diên thấy thế hiểu được, giờ cốc nước lên, liếc hướng bên này: "Hạ Minh Y, bên tôi còn nước, cô qua đây lấy một ít đi!"

Đây thật sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ấn tượng của Hạ Minh Y đối với cô càng tốt hơn, lập tức đi qua đó lấy nước về cho Tô Ly.

"Thật không ngờ lúc này lại không có nước, quả thật muốn người..."

Hạ Minh Y đang nói nhìn Tô Ly liền im bặt -- Hạ Minh Y sợ hãi la lên: "Tô Ly, anh làm sao vậy?" Cô vội vàng chạy qua đỡ anh.

Sau lưng truyền đến âm thanh hoảng sợ giống vậy của Tiểu An: "Chị Lâm, chị trúng độc rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hạ Minh Y một mực chạy trốn, cảm giác hoảng sợ quen thuộc ở đáy lòng lan tràn, năm đó cô mình ở thành phố xa lạ, trong lòng chính là cảm giác này.... Nhìn khuôn mặt trắng xanh của Tô Ly trên giường bệnh, cô cảm thấy được nơi nào đó trong lòng cô trầm xuống, trầm xuống....

Không cách nào suy tư, cảm giác sợ hãi vô biên này....

Bác sĩ ngăn cản cô lại: "Xin lỗi, những người khác không được vào phòng phẫu thuật."

Đúng lúc này Tô Ly đột nhiên tỉnh lại, nắm lấy tay đạo diễn thấp giọng nói câu gì đó, còn lại liền bị chặn đưa vào phòng phẫu thuật. Cốc nước uống cũng bị mang vào phòng xét nghiệm kiểm tra.

Hai diễn viên chính gặp chuyện không may, tất cả công việc của đoàn phim đều ngừng lại, tất cả diễn viên đều ở tại chỗ đợi lệnh. Đây là lần đầu tiên xảy ra sự việc như vậy trong hai mươi năm trong nghề của đạo diễn Mã! Vốn dĩ cho rằng đám diễn viên quần chúng liều lĩnh gây sự không hiểu chuyện coi như xong, bây giờ lại có người dám ngang nhiên đầu độc! May mà không phải loại độc trí mạng mà còn phát hiện kịp thời.

Chuyện này tất nhiên sẽ khiến cho sóng to gió lớn, trước tiên Lý Thanh đã điều động tất cả mọi người phong tỏa tin tức, trừ những người có liên quan, những người còn lại đều không biết đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ đạo diễn Mã đích thân nhận và trả lời điện thoại cảnh sát thành phố Tân Diêu.

Bộ phim điện ảnh này, nhân vật chính là người nổi tiếng trong lịch sử ở thành phố Tân Diêu, sự kiện lịch sử cũng xảy ra ở đây, vốn là chính phủ Tân Diêu bỏ vốn đầu tư, nếu như bây giờ xuất hiện gièm pha như vậy ông cũng nên đứng lên gánh vác.

Trong bệnh viện sắp đặt người thân nhất, Mã Ngạn mang mọi người cùng nhau đi vào. Ánh mắt của ông đảo qua trước mặt mọi người.

Lý Thanh, Hạ Minh Y, Tiểu An, Dương Vĩ Trình, Lương Thiệu Bán, Tôn Lỗi, Phạm Văn, Chung Tử Linh cùng với trợ lý của bọn họ, đây chính là những người chủ yếu của đoàn phim.

"Mỗi người chúng ta đều tình nghi, nhưng nam và nữ diễn viên chính cùng lúc trúng độc, ý nghĩa là gì mọi người càng hiểu rõ hơn tôi."

Ý nghĩa là gì.... Cảm xúc của Hạ Minh Y dần dần bình tĩnh lại.

Nếu như đoàn phim muốn kịp tiến độ khẳng định là phải đổi nhân vật chính, nhưng đổi nhân vật chính cũng có hai cách. Một là tạm thời tìm diễn viên nổi tiếng nào đó đảm nhiệm vai chính, hai là các diễn viên ngang hàng từ hai ba bốn năm đề bạt ra. Thường thường lịch trình của những diễn viên nổi tiếng sớm đã sắp xếp đầy rồi, vì vậy cách làm thứ hai tương đối thường dùng. Mặc dù có người thăng lên làm diễn viên chính, đối với ông diễn viên có kiểu người tương ứng cũng tương đối dễ tìm.

Nhưng mà muốn vậy thì tính các diễn viên đều phải nổi tiếng mới được nếu không căn bản sẽ không thể diễn chính. Trong đoàn kịch của nhà trường những việc như thế cũng thường xảy ra , có lúc thực tế tìm người phù hợp không được đều là biên kịch, đạo diễn ra diễn.

Hạ Minh Y nghĩ một chút, liền rẽ ngoặt ra. Nhưng những diễn viên ở đây căn bản đều là diễn viên trẻ, tương đối nổi tiếng, vậy chẳng phải mọi người đều bị tình nghi sao....

Không đúng , cô đột nhiên nhớ tới chuyện gì. Đúng lúc này Tiểu An đột nhiên khóc đến sưng đỏ mắt , cắn hận nhìn Hạ Minh Y : " Là cô ! Là cô bỏ độc, cô là người thành phố Tân Diêu, cô đối với nơi này là quen thuộc nhất, cô muốn mua cái gì cũng đều thuận tiện hơn bọn tôi. Cô là trợ lý của Tô Ly , khoảng cách hai ghế lại gần, khẳng định chính là cô! "

Lời vừa nói ra không chỉ Hạ Minh Y sùng sốt mà tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra đổ dồn nhìn cô.

Gương mặt Hạ Minh Y đỏ bừng : " Cô rõ ràng là ngậm máu phun người, làm sao tôi có thể hạ độc ! ! Không có chứng cứ cô đừng nói bậy !"

Bình thường nhẫn nại nhìn hai cái coi như xong, đây rõ ràng là chuyện phạm tội, sao có thể tùy tiện mà nói ! !

Tiểu An còn muốn nói cái gì đó, Lý Thanh đột nhiên ngắt lời cô : " Tiểu An , không có chứng cứ không được nói lung tung. Em nói là Tiểu Hạ , Tiểu Hạ cũng có thể nói là em, nói như xét về thuận tiện, em không phải là tiện hơn cô ấy sao ? Em có chứng cứ gì sao ?"

Sắc mặt Tiểu An nháy mắt khôi phục như lúc đầu." Em quả thực không có chứng cứ nhưng lúc đám người diễn viên quần chúng gây sự , mọi người đều vây lại xem, chỉ có cô ấy không có ở đó. Trước đó chị Lâm cũng uống nước trong bình thủy nhưng có bị gì đâu, tại sao sau khi cô ta trở về , uống nước liền có vấn đề ?"

Lần này không đợi Lý Thanh nói, Hạ Minh Y tự trả lời : " Bởi vì lúc đó nước không đủ, tôi muốn đi siêu thị ở trước cửa mua, kết quả nước bên đó cũng bị mua hết sạch, lúc trở về thấy mọi người đều không ở đó liền trực tiếp chạy đến chỗ xảy ra chuyện . Thứ hai, tôi là trợ lý của Tô Ly, nếu như là do tôi làm, tôi làm sao có thể đưa nước cho Tô Ly uống ?"

" Với lại tình hình lúc đó hỗn loạn như vậy , nếu có người muốn lạng lẹ hạ độc cũng không phải không có khả năng. Cuối cùng, tôi hoàn toàn không có lí do để làm như vậy, tôi chỉ là trợ lý tạm thời của Tô Ly, khai giảng tôi lập tức trở về trường đi học , làm chuyện không thể đưa ra ánh sáng như vậy đối với tôi có lợi ích gì ?"

Phân tích cặn kẽ, gấp nguy không loạn , Lý Thanh tán thưởng nhìn cô một cái.

" Không có lợi ích?" Tiểu An quát một tiếng , chanh chua nói : " Ai biết cô rót gì vào canh của Tô Ly , anh ta đối với cô vô cùng tốt, nói không chừng không có chị Lâm không ở đây , anh ta sẽ thỉnh cầu đạo diễn đưa cô lên làm nữ chính ?" Tiểu An không lựa lời nói, lời vừa nói ra , sắc mặt mọi người đều thay đổi lớn.

" Trợ lý An, lời của cô có yếu tố vu tội cho người khác , cô ấy có thể tố cô vụ cáo hãm hại người khác ." Lý Thanh hắng giọng nghiêm mặt.

" Nếu như cô xem tôi như vậy, vậy cô không hiểu rõ đạo diễn Mã , cũng không hiểu Tô Ly rồi." Đôi mắt Hạ Minh Y vì phẫn nộ mà trợn lên, bên trong như lóe ra lửa.

" Đạo diễn Mã và Tô Ly đều là người yêu điện ảnh, yêu cầu của bọn họ là chất lượng chứ không phải tốc độ. Có rất nhiều đạo diễn vì tìm diễn viên thích hợp cho bộ phim mà đợi đến mấy năm, đạo diễn Mã không đợi được mười ngày nửa tháng sao ? Huống chi đạo diễn Mã đã tìm được người thích hợp nhất rồi, tôi rất hiểu nhân vật nữ chính , chị Lâm Diên càng thích hợp hơn tôi, tôi trước giờ cũng chưa nghĩ đến sẽ thay thế chị ấy. Tôi hiểu những điều này vì thế sẽ không có khả năng tâm tư hại người khác bởi vì hoàn toàn là tổn nhân bất lợi kỷ. Tôi hy vọng cô thu lại những lời vừa nói, người cô vũ nhục không phải là tôi mà là Tô Ly và đạo diễn Mã."

Nói ra những lời này, sắc mặt mọi người lại biến đổi , những diễn viên khác phức tạp nhìn Hạ Minh Y.

Trong mắt đạo diễn hiện lên tia tán thưởng " Tiểu Hạ nói không sai . << Tuyệt chiến chi tịch >> sẽ không đổi diễn viên chính, không được đúng như dự định thì tới lúc năm mới khởi chiếu."

Đạo diễn Mã vừa nói xong , sắc mặt các diễn viên nam và nữ đều giống như đèn kéo quân, biến đổi không ngừng. Cuối cùng giận tái mặt , bộ dáng không biểu cảm. Trong phòng một mảnh trầm mặc. Lúc này có người đến gõ cửa : " Đạo diễn Mã có đó không ? Thành phần đã được kiểm tra ra rồi ."

Đạo diễn Mã và Lý Thanh vội vàng cùng bác sĩ rời đi.

Tay Hạ Minh Y run rẩy, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, âm thầm đánh giá sắc mặt người khác. Kỳ thật hung hung thủ hãn là trong bọn họ. Nhân viên công tác nào có lí do làm chuyện này ? Diễn viên chính không có cũng không liên quan đến bọn họ , mà lợi ích lớn nhất chính là các diễn viên khác.

Không đúng, vừa rồi bị Tiểu An dắt mũi dẫn đi đã bỏ qua một điểm . Cô vẫn nhấn mạnh là hai diễn viên chính nhưng sự thật là -- không ai dự đoán được cô sẽ đến chỗ Lâm Diên lấy nước !

Điều này nói rõ cái gì ? Chẳng lẽ , hung thủ là nhắm vào Lâm Diên....

Bác sĩ nhìn sắc mặt ửng đỏ của hai người trình trọng nói : " Thành phần chủ yếu là , liều lượng vô cùng nhẹ."

" Cái gì ?" Lý Thanh không dám tin, cảm như muốn rơi xuống : " Đó không phải là "

" Thuốc diệt chuột." Bác sĩ đứng lúc nói tiếp : " Cái này rất dễ mua, không phải sao ?"

Ánh mắt của đạo diễn Mã nháy mắt vừa rồi vô cùng lạnh, lúc sau liền khôi phục bình thường : " Còn có manh mối khác sao ?"

" Đạo diễn, kết quả kiểm tra của chúng tôi chính là những thứ này : thuốc diệt chuột, liều lượng nhẹ. Còn lại là chuyện của cảnh sát." Bác sĩ bàn giao xong, nhanh chóng rời đi.

Loại việc này can dự càng nhiều càng nguy hiểm.

" Đạo diễn, tôi cảm thấy manh mối bác sĩ cho chúng ta rất rõ ràng rồi." Sắc mặt Lý Thanh từ trước đến nay sóng nước chẳng xao, bây giờ thể hiện sự trầm trọng hiếm thấy.

Mã Ngan vừa đá chân vào bên bàn vừa mắng : " Tôi đây diễn cũng hai mươi năm cũng chưa xuất hiện chuyện tai tiếng như thế này ! Lúc này hay rồi, như phá án vậy. Về sau ông ấy càng không bỏ tiền ra giúp -- " Mắng xong ông dường như giải được chút khí , thay đổi đề tài : " Ngay cả liều lượng cũng rất rõ ràng , biết bỏ bao nhiêu sẽ chết người , người hạ độc khẳng định là người thuộc khoa học tự nhiên , ít nhất có hiểu biết về hóa ."

Lý Thanh hiển nhiên đối với chuyện ông mau thay đổi đề tài đã quen , coi như không thấy gì : " Dựa vào điểm đó khẳng định Tiểu Hạ là vô tội . Cấp ba cô ấy học khoa văn , đại học học văn học hán ngữ , phòng chứng chu kỳ của mười nguyên tố đầu cũng không thuộc, căn bản không thể hạ độc."

" Dựa vào điểm này cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi tình nghi, nhưng..

" Đạo diễn Mã như muốn nói cái gì , nhin hồi lâu nhin không được : " Cô có biết trước lúc Tô Ly vào phòng phẫu thuật kéo tay tôi nói câu gì không?"

" Câu gì ?" Lý Thanh tò mò hỏi.

".... Bảo vệ Hạ Minh Y."

Lý Thanh kinh ngạc há mồm , không nói nên lời, một lúc sau mới lắp bắp nói : " Trời..... trời ạ ! Tôi không nghe lầm chứ ?"

Đạo diễn Mã hết sức không nói nhìn cô : " Con nhóc thật sự là tài năng , đáng được bồi dưỡng . Trợ lý Lý , phá án thôi , còn thất thần làm gì ."

" Được thôi, bước tiếp theo của trinh thám là làm nên , thật là xui xẻo."

Hai người mau chóng rời đi , không nhìn đến góc rẽ quét xuống một góc áo màu xanh đậm.

Mặt Hạ Minh Y trắng xanh đi tới, vốn dĩ chỉ muốn đi vệ sinh nhưng vừa rồi đi qua đó ma xui quỷ khiến trong khoảng khắc đó cô dừng lại. Đối thoại của đạo diễn Mã và Lý Thanh cô đứng phía sau nghe được rõ ràng.

Những lời kia đều không có ý nghĩa, nghe liền bay đi , chỉ có một câu nói giống như một cây dao hung hăng khắc vào lòng cô.

Bảo vệ Hạ Minh Y.... ..

Đây là lời nói trước khi Tô Ly vào phẫu thuật , bảo vệ Hạ Minh Y.....

Lúc này khi bị chỉ trích trước mặt mọi người cô đều có thể bình tĩnh xử lí, lúc này lại chịu không được. Tại sao anh luôn có thể trong lúc lơ đãng khiến cô cảm động ?

Rõ ràng là muốn hận anh, nhưng bây giờ xem ra vẫn còn không đến thời gian hai tuần , những oán hận tích lại nhiều năm gần như muốn tan ra rồi... Bây giờ trong lòng cô chỉ muốn anh ngàn vạn đừng xảy ra chuyện .

Rõ ràng là Hạ Thiên, Hạ Minh Y lại cảm thấy loại cảm giác lạnh lẽo kỳ dị , toàn thân rợn lên. Cô dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống , vùi đầu vào gối, lấy tư thế này bảo vệ chính mình.

Từ bé đến lớn , trước giờ bệnh viện chưa cho cô thiện cảm . Cô sợ bệnh viện, sợ khủng hoảng vô biên vô hạn này.... Người trong bệnh viện đi tới đi lui , không ai chú ý đến cô nhỏ bé, ngồi ở trong góc. Không biết qua bao lâu ... bên tai truyền đến giọng nói vui mừng của Lý Thanh , có đôi tay ấm áp nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

"Tiểu Hạ, đừng khóc , phẫu thuật kết thúc rồi. Tô Ly không sao rồi."

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Cô muốn đứng dậy nhưng do ngồi lâu quá chân bị tê thiếu chút nữa trượt chân , may mà có Lý Thanh vội vàng đỡ lấy cô.

"Tìm một lúc mới thấy em ở đây, lúc này mọi người đều vào thăm rồi, em cũng mau vào thăm đi! Loại độc này rất phổ biến, cũng may chúng ta phát hiện kịp thời, sau khi súc ruột thì không còn vấn đề gì nữa rồi, mấy ngày này chú ý tinh dưỡng là được rồi. Em đừng có lo lắng nữa..."

Hạ Minh Y trước giờ chưa từng thích tính cách dong dài của Lý Thanh như bây giờ. Khi nghe cô ấy nói như vậy, trong lòng cô lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Hạ Minh Y đi đến nơi những người khác đều đã ra ngoài. Trong phòng bệnh ngoại trừ Tô Ly và Lâm Diên ra, chỉ còn có Tiểu An. Thấy cô bước vào, Tiểu An cảm phần liếc mắt nhìn cô.

Tô Ly vẫn truyền nước biển, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẻ mặt vẫn rất tuần tú. Nghe thấy âm thanh, đôi mắt khép hờ của anh khẽ mở, trong nháy mắt như sương tan ra trên mặt hồ, lộ ra sự sâu sắc.

Hạ Minh Y hít sâu, nhẹ giọng hỏi: "Anh không sao chứ?" Mới có nửa ngày mà cô đã hỏi câu này hai lần.

"Sao lại khóc rồi?" Hai mắt Tô Ly nhìn gò má của cô, không trả lời mà hỏi ngược lại.

Hạ Minh Y theo bản năng sờ mặt mình, quả nhiên là ướt đầm. Lúc này Lý Thanh nói với cô, cô cũng không để ý, bây giờ vừa sờ liền giật mình, không biết mình đã khóc từ khi nào, đã lâu cô đã không khóc rồi, thế mà lần này lại....

Nhất định là do hoàn cảnh của bệnh viện khiến cô nhớ lại nhưng ký ức không tốt.

Cô cuống quýt xua tay: "Không có, không có... chỉ là tôi..." Chỉ là cái gì ngay cả bản thân cô cũng không trả lời được.

Ánh mắt Tô Ly lóe ra tia sáng mơ hồ, một lúc sau anh nở nụ cười ôn hòa rồi nói với Hạ Minh Y: "Qua đây."

Đợi cô đến gần, Tô Ly đưa cánh tay không truyền nước biển ra vuốt tóc cô: "Đừng lo. Tôi nay tôi không về, máy tính cứ đăng ký là dùng được rồi."

Trước nay thời gian anh trầm mặc rất nhiều, khi nói chuyện chỉ đơn giản có một hai câu, nhưng Hạ Minh Y đều hiểu ý anh.

Viết tay quá phiền phức cứ dùng máy tính của tôi, đăng ký bình thường thì không cần mặt mã nữa. Đây chính là ý của Tô Ly.

Trong lòng Hạ Minh Y vừa vui vừa buồn, nếu nói là cảm xúc lẫn lộn cũng không sai. Một lúc lâu sau cô có chút tức giận nói: "Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy!"

Được thôi, cô không còn cách nào mà hận anh nữa rồi.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Tô Ly chợt tối sầm lại, Tiểu An và Lâm Diên cách đó không xa cũng sững sốt, âm thanh nói chuyện của họ ngay lập tức ngừng lại.

Lâm Diên quay đầu nhẹ giọng hỏi: "Tiểu An, em đi xem thử còn phòng bệnh nào khác không, chị vẫn nên chuyển ra ngoài thì hơn!"

Tiểu An cắn cắn môi: "Phòng bệnh đơn thì còn nhưng ra vào bất tiện ạ, vốn dĩ bệnh viện có hai phòng bệnh cao cấp nhưng phòng kia đã có người rồi. Đạo diễn nói dù sao giường của hai người cũng cách xa nhau, ở giữa còn có màn che, ở cùng cũng không có việc gì."

Tô Ly phút chốc trầm mặc, sau đó nói với Hạ Minh Y: "Em về trước đi, ngày mai lại đến đây."

* Minh cảm thấy lúc này Tô Ly cảm cảm chị rồi nên đổi xưng hô cho hay nha các nàng.

Hạ Minh Y giật mình, cuối cùng nhấn nhủ vài câu rồi xoay người rời đi. Từng chút trầm mặc của Tô Ly đã thể hiện rõ ràng sự bối rối ngượng ngùng hiếm thấy trên gương mặt anh, anh giấu đi hàng lông mi dài.

Tại sao lại tốt với tôi như vậy? Tại sao?

Bởi vì cô không say mê cuồng nhiệt anh như những người khác hay là vì sự im lặng cự tuyệt của cô? Bởi vì dường như ở cô tỏa ra sự thù địch hay là vì rõ ràng cô còn nhỏ nhưng bộ dáng vẫn luôn trầm tĩnh lý trí?

Hay là vì dáng vẻ hồn nhiên quật cường của cô trong lúc vô tình sẽ khiến người khác thương yêu? Hay là khát vọng và sự nhiệt tình quen thuộc đối với biểu diễn mà bản thân mình từng có đây?

... ..

Tô Ly cảm thấy đây là lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm lại nhìn không được mà có ý nghĩ muốn một người như vậy, nhưng anh lại không nói được đó là vì cái gì....

Đúng lúc này chuông điện thoại ở bên giường vang lên, anh cầm điện thoại lên, chân mày khẽ nhíu lại khó thấy được : " Alô, Tiểu Diệp ?"

"... .."

" Uh, vẫn ổn. Tôi không cho anh Huy phải em đến đây."

"....."

" Không cần đến đây đâu, em cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, việc này về sau hãy nói." Không để ý đến tiếng thét lo sợ của đối phương ở đầu dây bên kia, Tô Ly liền ngắt máy. Việc này thật không muốn nói ngay tại đây.

Một lúc sau dường như anh nhớ tới điều gì, anh nói với Lâm Diên : " Nếu như cô cảm thấy bất tiện thì ngày mai tôi sẽ chuyển qua phòng bệnh khác."

Sắc mặt Lâm Diên cứng đờ , theo bản năng phản ứng hô to : " Không phải là như vậy..."

Tiểu An run lên vội vàng kéo mạnh tay Lâm Diên lại, lúc này Lâm Diên mới ý thức mình vừa nói điều gì. Cô kiềm chế lại, phân phó cho Tiểu An đi về trước.

Cho đến khi phòng bệnh chỉ còn lại hai người , Lâm Diên mới chậm rãi mở miệng , giọng nói có chút khàn khàn : " Tô Ly, anh biết cơ hội này đối với em mà nói khó khăn lắm mới có được ?"

Đáp lại câu hỏi của cô là một sự trầm mặc, cô dường như không ngờ anh sẽ đáp lại như vậy, giống như một lỗ hổng vậy, lời còn sót lại không không chế được liền nói ra suy nghĩ trong lòng .

" Tô Ly, chúng ta hợp tác với nhau mấy lần rồi ?"

" Hai lần." Tô Ly không chút nghĩ ngợi trả lời.

" Nhưng lần đầu tiên em gặp anh không phải là hai năm trước, anh quên rồi sao? Anh quên rằng trong buổi họp báo ký tặng sách vào bảy năm trước đã từng có một cô gái nói với anh rằng cô ấy sẽ đuổi theo bước chân anh, xin anh đừng ghét bỏ cô ấy.... Cô gái đó.... cô gái đó chính là em !"

Giọng nói của Lâm Diên xúc động , hiển nhiên là nhớ đến sự chờ đợi vô vọng trong mấy năm gần đây, cô xoay người , đôi mắt đỏ hoe nhìn Tô Ly.

Trong giây lát trái tim Tô Ly đập loạn nhịp,sau đó bình tĩnh nhìn Lâm Diên , thậm chí quang minh lỗi lạc nói với cô : " Anh nhớ, cho nên trước khi << Nghịch Phong Phi Tường >> khai máy, anh đã tiễn cử em với đạo diễn."

Lâm Diên chợt sững sốt, những lời muốn nói đều ngưng lại. Ý anh là anh đã giúp cô như vậy , cô còn muốn gì nữa.

Tô Ly ơi Tô Ly, một câu nói lại có thể khiến người khác rơi xuống địa ngục. Nhưng không cam lòng ! Cô không cam lòng !!

" Nhưng Tô Ly, anh có biết vì vai diễn lần này em cố gắng như thế nào không ? Anh rõ ràng viết tâm ý của em nhưng tại sao tất cả những cố gắng của em anh đều không nhìn đến, tại sao đã nhiều năm em dốc sức chạy về phía anh nhưng anh vẫn không nhìn đến ?! "

Lâm Diên tham lam nhìn anh mặc dù hiện tại anh đang mặc bộ quần áo bệnh nhân cũ kỹ nhưng vẫn rất tuấn tú hoàn mỹ, cô dứt khoát nói những lời muốn nói trong lòng : " Tại sao anh không thể nhìn em lâu hơn một chút, rốt cuộc em có chỗ nào không tốt?"

Khuôn mặt Tô Ly mang theo sự lạnh lùng : " Lâm Diên, em làm những điều này chỉ là vì anh sao ? Em vào nghề đã sáu năm, đã trở thành hoa đán mới của làng giải trí , hơn nữa còn là nghệ sĩ có năng lực trong vài năm tới của công ty đại diện. Những thành quả này không biết có bao nhiêu người muốn có mà không được. Những nỗ lực của em không phải vì anh, cũng không phải vì bất kỳ ai khác mà chính là vì bản thân em, nó xứng với những gì em đạt được."

Trên mặt Lâm Diên hiện lên sự bối rối, một lát sau chưa từ bỏ ý định lại nói : " Nhưng những thứ này đối với em không quan trọng, thứ em muốn không phải những thứ này, Tô Ly, rõ ràng anh hiểu điều em nói mà !"

Cô không hiểu chẳng lẽ nhất định phải nói rằng : " Em yêu anh, xin anh hãy yêu em." Thì Tô Ly mới cho cô một câu trả lời trực tiếp sao?

" Xin lỗi, chuyện tình cảm anh không làm chủ được." Tô Ly trả lời dứt khoát.

" Vậy rốt cuộc Hạ Minh Y có điểm nào tốt mà anh có thể đối xử với cô ấy tốt như vậy, tại sao anh đối với em không như thế?" Bị cự tuyệt thẳng thừng như vậy , bất mãn của Lâm Diên nhiều ngày qua rốt cuộc không che giấu được nữa, trực tiếp bộc phát ra.

Nếu không phải cách âm của phòng bệnh cao cấp tốt đoán chừng mọi người ở tầng này đều nghe thấy âm thanh đau thương căm giận của cô.

Tô Ly nhìn cô thật sâu, trong phút chốc ánh mắt của anh không tiêu sái tuấn tú, điềm đạm phong vân như lúc đứng trước mọi người mà lạnh lẽo, cường thế xa lạ khiến người khác cảm giác áp bách.

Bị ánh mắt kia đảo qua, Lâm Diên không khỏi rùng mình, không nói ra được điều gì.

" Trong lòng anh em là diễn viên mà anh tán thưởng, anh cho rằng em là người hiếm có, hiểu được lí lẽ và biết bản thân nên làm người thế nào. Lâm Diên, hy vọng em đừng làm anh thất vọng, nếu không chúng ta cũng thế làm bạn bè ." Giọng nói anh bình tĩnh nguội lạnh.

Lâm Diên sau khi rùng mình ngược lại bình tĩnh như trước, một lúc lâu sau mới ấp úng nói : " Bạn ? Anh vẫn xem em là bạn..."

" Em không hiểu được Hạ Minh Y đâu, chuyện của cô ấy em không cần để ý nhiều. Lâm Diên, em không cảm thấy điều lo lắng trước mắt của em là tìm ra người đầu độc em sao?" Anh có lòng tốt nhắc nhở cô một câu, hăm dọa rõ ràng như vậy anh không tin là có người muốn đầu độc cả hai người.

Nghe vậy Lâm Diên lại sững sờ lúc này mới nhớ đến tình hình hiện tại của bản thân. Cô vốn dĩ muốn sa sút tinh thần mà nói : " Đều đã đến nước này rồi, không muốn quản chuyện gì nữa" nhưng nhớ lại lời nói của Tô Ly cô lại nhịn xuống.

Bảy năm qua Tô Ly là động lực duy nhất của cô , mặc dù tình yêu không thành , cầu cũng không được, cô cũng không thể mất đi sự tin tưởng và ngưỡng mộ của anh dành cho mình được, cô không thể để anh thất vọng .

Không thể.... Ngay lúc hai người im lặng kết thúc cuộc đối thoại thì ở bên ngoài một cuộc đối thoại có thể khiến bên ngoài trở mặt.

" Cô cho rằng cô ta sẽ cho cô cơ hội sao?" Ngay góc rẽ bên ngoài của hành lang truyền đến giọng nói trầm thấp châm biếm. Người nọ nghe được toàn thân liền run lên, hai bóng dáng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Đêm lạnh như nước, phòng bệnh ngăn cách tất cả, ngay cả sự nóng bức vào giữa hè cũng đều bị ngăn cách. Giữa đêm, Tô Ly tỉnh dậy từ trong mơ xem ra thói quen ngủ trễ làm cho cơ hội nghỉ ngơi hiếm có cũng hưởng thụ không được. Anh thâm giấu bản thân một câu.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng ma sát, tuy là rất nhỏ nhưng trong đêm khuya yên tĩnh như vậy vẫn rất rõ ràng.

Có người đến!!

Tô Ly nhanh chóng nhắm mắt lại.

Một lát sau phòng bệnh nhẹ nhàng được mở ra, người đến thấp gọi hai tiếng : " Tô Ly, chị Lâm..."

Giọng nói này... lại có thể là cô ? Trong lòng Tô Ly cả kinh.

Nếu như bây giờ thức dậy bắt cô, trong lòng Tô Ly nhanh chóng cân nhắc, anh và Lâm Diên đều đang truyền nước biển, thân thể vừa phẫu thuật xong vẫn không dùng sức được, anh cũng không biết cô muốn làm gì, vẫn nên im lặng quan sát xem !

Người đến thấy không có ai trả lời rón rén đi đến bên chỗ của Lâm Diên, trong phòng bệnh tối om chỉ có ánh sáng của những ngôi sao ngoài cửa rọi vào, động tác của người kia anh thấy không rõ ràng lắm.

Tô Ly chui vào trong chăn bật lên chức năng thu âm của điện thoại, bật âm lượng lớn nhất sau đó lật người giữ chặt che lại ánh sáng của điện thoại . Một bàn tay lạnh lẽ đem đi động ra khỏi chăn, động tác cẩn thận từng li từng tí.

Tuy ngăn cách một bức màn nhưng dáng vẻ rón rén của người kia vừa nhìn là biết không phải chuyện tốt, cô từ trong lồng ngực móc ra một túi đồ vừa thấp giọng nói : " Xin lỗi, là do cô ép tôi..."

Tô Ly đột nhiên nhớ đến việc hạ độc lúc sáng trong lòng cả kinh, đoán được người nọ muốn làm gì. Người nọ run rẩy một lúc sau, hình như có chút không cam lòng, cuối cùng mới do dự rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tô Ly ngồi dậy , suy nghĩ chốc lát rồi đánh thức Lâm Diên vẫn còn đang ngủ say.

" Lúc này có người đến đây, em mau nhìn xem bên em có gì khác thường không?"

Lâm Diên cũng là người thông minh, nghe Tô Ly nói vậy con buồn ngủ cũng nhanh chóng tan thành mây khói, vội vàng đứng dậy kiểm tra xung quanh. Một lúc sau , khuôn mặt xinh đẹp thay đổi, hồi lâu sau mới lắp bắp nói : " ..... Trên đồ ăn có độc."

Loại độc được bỏ vào ban ngày mùi vị rất nhẹ. Lần này cũng là cùng loại độc đó , nhưng sau khi trải qua một lần , cô vô cùng nhạy cảm đối với mùi này.

Sau khi lo sợ một lúc, cô nhanh chóng bình tĩnh lại, lạnh lùng hỏi : " Tô Ly, anh nói cho em biết là do ai làm?"

Tô Ly không nói gì, cầm lấy điện thoại mở ra đoạn ghi âm vừa rồi, bật âm lượng lớn nhất. Trong bóng đêm, âm thanh rất nhỏ cũng trở nên rõ ràng.

Chỉ cần nghe một lần Lâm Diên liền nhận ra được giọng nói này là của ai. Cô cũng không còn cách nào bình tĩnh, tức giận nói : " Em đối xử với cô ấy không tệ, thế mà cô ấy lại làm loại chuyện như thế này! Thật quá đáng mà!"

Trong bóng đêm, Lâm Diên không nhìn được vẻ mặt của Tô Ly, nhưng giọng nói của anh trước sau vẫn trầm tĩnh như nước, ẩn chứa sự nhìn xa trông rộng ; khiến cho lòng của Lâm Diên đang rối loạn cũng bình tĩnh lại.

" Em đối xử tốt với cô ấy thì sao chứ, nếu như không phải chuyện cô ấy muốn cô ấy cũng sẽ không làm. Huống chi em nghĩ kỹ lại xem, nếu như cô ấy đã có ý muốn hại em vậy tại sao hai ngày này mới hành động? Lại phải hạ độc trên đồ ăn của em, Lâm Diên, em vẫn cần anh nhắc nhở sao ?"

Mọi người đều là người cùng một hội, tin tức trong hội mọi người đều hiểu mà không cần nói ra, có một số lời không cần nói quá rõ ràng.

" Hừ ! Cô ấy muốn nhưng em không muốn thì cũng không có cách nào cho cô ấy." Lâm Diên cười nhạt một tiếng : " Phương thức phạm tội này cũng dám dùng , cũng tại em không biết nhìn người. Tô Ly, cảm ơn anh đã giúp em, em sẽ tự mình giải quyết tốt chuyện này."

" Có chuyện gì cần thì đến tìm anh, nhưng chuyện này không cần thông báo ra bên ngoài."

Lâm Diên ngăn người, chưa xót nói : " Tô Ly, anh đối với những người hâm mộ anh đều tốt như vậy sao?"

" Em quá đề cao anh rồi. Lâm Diên, em nên hiểu rõ anh thích em ở điểm nào." Trong đêm, giọng nói lười nhác của Tô Ly truyền đến tai Lâm Diên : " Với lại, anh giúp em, sau này em phải trả lại anh."

Lâm Diên cảm chiếc chân trong tay, cuối cùng nói : " Em hiểu rồi... chỉ cần chuyện anh kêu em làm, em đều làm..." Âm thanh phía sau rất nhỏ, cô không biết Tô Ly có nghe được hay không.

Thật lâu sau đó, Tô Ly thở dài : " Lâm Diên, em là một cô gái tốt, mấy năm nay anh đều thấy . Anh đã từng thấy em vì muốn diễn tốt vai diễn của mình mà mùa đông không ngừng nhảy vào hồ bơi để luyện tập , anh cũng biết có người muốn quy tắc ngầm cùng em nhưng em đều khéo léo từ chối. Không có chỗ dựa, em so với những ngôi sao nữ khác vất vả hơn rất nhiều. Nhưng ... .. "

" Chuyện tình cảm không đơn giản như em nghĩ. Thứ mà em thích chẳng qua chỉ là đứng nhìn ánh hào quang của anh mà thôi chứ không phải con người thật sự của anh. Sau khi em thật sự hiểu rõ về anh , em sẽ thấy rằng anh và người mà em tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau. Lâm Diên, điều em và tất cả mọi người trong làng giải trí này nhìn thấy đều không phải là con người thật sự của anh. Nếu như là thân thể bất chính của những ngôi sao nữ khác chỉ cần anh không quan tâm đến ý là được, nhưng anh không muốn tổn thương tình cảm của em"

Lâm Diên nghe được những lời này nhất thời ngó người, dường như không kịp phản ứng, một lúc lâu sau cô mới nói : " Không phải như anh nói..... em thích anh đã nhiều năm rồi, làm sao có thể...."

Tô Ly cắt ngang lời cô : " Những lời này trước giờ anh chưa từng nói với người khác, về sau cũng sẽ không nói. Em suy nghĩ kỹ đi. Anh tin qua một thời gian nữa , thành tựu của em sẽ rất tốt, vì vậy anh không muốn em đặt tâm ý của mình sai nơi. Lâm Diên , anh không xem em là người qua đường nên mới giúp em, nhưng anh giúp em, sau này sẽ muốn em báo đáp. Đây mới chính là anh."

Lâm Diên quay đầu nhìn về phía Tô Ly, ánh trăng từ ngoài chiếu vào cửa, ánh trăng mờ khiến cô khó nhìn vào mắt Tô Ly.

Người như Tô Ly, trước giờ cô chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghĩ đến. Đầu cô nóng lên, cô đột nhiên hỏi một câu : " Vậy Hạ Minh Y thì sao?"

Hồ hấp của Tô Ly chợt chậm lại, anh thở dài nói : " ... Anh không biết."

Không xác định được nhân tố thường rất là nguy hiểm

Buổi tối hôm nay, kể từ khi hai người biết nhau , đây là lần đầu tiên hai người nói với nhau nhiều như vậy. Lâm Diên tin, đây cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua Tô Ly nói nhiều với người khác như thế. Nhất định là có ngọt ngào, nhưng mỗi khi nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Tô Ly, trong lòng không khỏi có cảm giác mất mát.

Sau nửa đêm, hai người gần như không cách nào ngủ được, mỗi người đều có sự lo nghĩ của riêng mình, đến gần sáng hai người mới mơ màng đi vào giấc ngủ.

Tô Ly vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Hạ Minh Y cười yếu ớt, nhất thời không kịp phản ứng. Về mặt Hạ Minh Y thích thú với ý nghĩ mình vừa nghĩ ra, cô cười nói : " Mỹ nhân say ngủ cuối cùng cũng thức dậy rồi ? Chín giờ hơn rồi đây ! Tôi có nấu cháo, anh mau thức dậy nếm thử đi."

Mỹ nhân say ngủ....

Anh nghe tên gọi như vậy không chút nào tức giận, ngược lại còn cảm thấy buồn cười. Hạ Minh Y đưa tay đỡ anh ngồi dậy. Bên kia Lâm Diên trực tiếp bật cười : " Tiểu Hạ , nếu như người khác biết em gọi Tô Ly như vậy , đoán chừng mọi người đều cười chết mất. Nhưng mà chị cảm thấy cái tên này rất đáng tin ."

Hạ Minh Y cả kinh : " Chị Lâm Diên cũng tỉnh rồi à, vậy cùng ăn sáng nha chị, em chuẩn bị rất nhiều."

Tâm tình Tô Ly dường như rất tốt, anh nói với Lâm Diên : " Cô ấy vẫn là một đứa trẻ, em đừng học theo cô ấy."

Hạ Minh Y để vật dụng rửa mặt trên giường , dọn đồ ăn lên bàn, Tô Ly vừa rửa mặt vừa nói chuyện với cô.

" Em đến đây khi nào?"

" Khoảng tám giờ rưỡi !"

Tô Ly nhú mồm : " Đến đây sớm như vậy để làm gì ?"

" Anh không phải có thói quen dậy sớm sao?"

" Lần này là ngoại lệ. Lại nói, dáng vẻ không đẹp của tôi bị em nhìn thấy, em không thể bán đứng tôi !"

Hạ Minh Y phì cười : " Anh yên tâm, dáng vẻ anh vừa thức dậy cũng rất ưu tú, vẻ mặt so với Phan An, Lang Lăng như trăng trên ngực."

Tô Ly nghe cô nói thế càng cười sâu hơn.

Cô nhận lúc Tô Ly rửa mặt liền thu xếp đem cháo sang chỗ Lâm Diên, chuẩn bị mức một chén cháo giúp cô ấy. Không ngờ bên Lâm Diên chỉ có một mình cô ấy, Hạ Minh Y tò mò hỏi : " Chị Tiểu An sao vẫn chưa tới ạ?"

Chưa dứt lời , sắc mặt Lâm Diên nháy mắt thay đổi, cô nhìn lại rồi mới nói với Hạ Minh Y : " Tiểu Hạ, cảm ơn ý tốt của em, chị có thói quen không ăn sáng, em không cần chuẩn bị cho chị đâu."

" Hạ Minh Y, em qua đây."

Trong lòng Hạ Minh Y nghi hoặc nhưng cô nuốt xuống. Sau khi Tô Ly ăn sáng xong , bác sĩ đến giúp vào nước biển. Bác sĩ nói do họ trúng độc không lâu nên nghỉ ngơi hai ngày là có thể xuất viện rồi.

Anh dẫn Hạ Minh Y rời phòng bệnh, khi cửa phòng bệnh đóng lại , Hạ Minh Y nhìn thấy Lâm Diên cầm lấy chiếc điện thoại bên cạnh giường lên.

Phía sau phòng bệnh cao cấp có một vườn hoa nhỏ, lúc này trong vườn hoa rất ít người.

" Có phải vẫn chưa tìm ra người hạ độc không, tại sao tôi vừa nói đến Tiểu An thì vẻ mặt của Lâm Diên lại kỳ lạ như vậy?"

Tô Ly cúi người nhìn cô : " Có phải những người học Trung Văn viết kịch bản đều sẽ liên tưởng như em không ?"

Về mặt Hạ Minh Y nghiêm túc : " Thật sự tôi nghĩ như thế . Tôi nghĩ tôi nghĩ lui cảm thấy người thuận tiện nhất chính là Tiểu An. Anh có biết không ? Hôm qua lúc anh và Lâm Diên bị trúng độc , lúc đó tôi hỏi là : " Anh làm sao thế?" nhưng Tiểu An lại nói là : " Chị trúng độc rồi?" Tôi thấy điểm đó cũng rất khả nghi, nhưng lại không có lý do nào giải thích rõ cả, vì vậy mới không nói. Nhưng tôi cảm thấy không đơn giản như vậy. Đúng rồi , tôi thấy cô ấy và trợ lý của Chung Tử Linh hay nói chuyện cùng nhau! " Cô đột nhiên nhớ đến chuyện này.

Tô Ly suy nghĩ chốc lát, kể lại chuyện xảy ra đêm qua cho cô nghe, cuối cùng anh nói : " Em cho rằng không phải chỉ có một người làm, nhưng người khác muốn hại em. Em nghĩ xem, nếu như bọn anh không phát hiện , sáng hôm nay Lâm Diên ăn cháo em nấu rồi lại trúng độc nữa thì tình hình sẽ như thế nào đây?"

Hạ Minh Y nghe vậy , toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Tô Ly vuốt tóc cô : " Vì vậy chuyện này em không cần nhúng tay vào, những điều em thấy cũng không cần nói ra, cứ để bọn anh xử lý là được."

Lúc Tô Ly cúi người xuống nhìn cô, đôi mắt sáng như sao trên trời, vẻ mặt cũng không giống vẻ bình tĩnh tiêu sái khi đứng trước người khác, ánh mắt chứa đựng sự dịu dàng hiếm thấy. Trong lòng Hạ Minh Y có chút bối rối.

" Chuyện đó... chị Tiểu Diệp có phải muốn trở về rồi không ?" Cô vừa thất thần, ý nghĩ vừa chợt truyền đến.

" Nếu như anh nói đúng thì sao ?" Về mặt Tô Ly có sự nghiêm túc hiếm thấy.

Trong lòng Hạ Minh Y chấn động. vậy..... vậy chuyện đó nhất định phải hỏi rõ ràng mới được.

Cô thận trọng suy nghĩ trong lòng, cẩn thận hỏi : " Tô Ly, nếu như có một cô gái vô cùng thích anh, trước khi mất muốn gặp anh, trong lúc bận rộn anh sẽ giành thời gian đi thăm cô ấy chứ?"

Tô Ly trầm mặc nói : " Vấn đề em hỏi này không hề khoa học , trong các fan của anh chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Nhưng nếu như có chuyện như vậy xảy ra, trước tiên phải xem thử bọn anh có cách nhau xa không, bệnh của cô ấy có nghiêm trọng hay không, Em nghĩ xem, nếu như bọn anh cách nhau khá xa, mà bệnh cô ấy lại nghiêm trọng cho dù anh ngồi máy bay cũng không đến kịp!"

Hạ Minh Y run lên, cố chấp hỏi : " Nếu như là một thành phố thì sao? Hơn nữa còn sắp mất ?"

"Vậy thì nhất định phải đi rồi, sinh mệnh người khác sắp mất, cho dù công việc có bận như thế nào cũng không quý bằng thời gian hấp hối, cuối cùng của người khác được. Nhưng loại chuyện như thế này tốt nhất đừng nên xảy ra.." Tô Ly cúi người, hai tay nắm lấy bả vai Hạ Minh Y : " Tại sao em lại hỏi điều này?"

Hạ Minh Y cảm thấy trong lòng trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, oán hận nhiều năm cuối cùng cũng mất. Cô biết anh không phải là người như vậy.... Nửa tháng nay cô tiếp xúc với Tô Ly, anh so với trong tưởng tượng ngày trước của cô hoàn toàn không giống nhau.... Có lẽ trong thâm tâm cô cũng muốn tin tưởng anh..

Tin thì bản thân mình mới không mâu thuẫn và đau khổ nữa.

Cô viện cớ cho bản thân mình : " Tôi chỉ muốn hiểu anh thôi, xem anh có phải là người tốt hay không."

Tô Ly che giấu vẻ hài hước vừa rồi trên mặt : " Nếu như có một ngày em biết anh không phải là người tốt như trong tưởng tượng của em, em sẽ thế nào?" Trong lời nói của anh một chút khản trương không dễ nhận thấy.

Hạ Minh Y đương nhiên không nhận thấy được điều này bởi vì cô đang nghĩ đến một chuyện khác : " Tôi làm sao còn nghĩ đến chuyện đó chứ, lúc đó tôi đã là người qua đường rồi."

Lòng Tô Ly bỗng nhiên đau xót, theo bản năng giữ chặt tay Hạ Minh Y lại : " Y Y, hai tháng này Tiểu Diệp sẽ không trở lại."

Anh gọi cô là : " Y Y ."

Đáy lòng Hạ Minh Y vui sướng, như thủy triều dâng lên, thậm chí quên mất việc hay người đang nắm tay nhau như vậy không ổn tí nào.

Trái lại Tô Ly phải ứng nhanh, trước khi cô ý thức được liền nhanh chóng buông tay ra. Vừa mắng bản thân mình sao lại xúc động như vậy, lại vừa có cảm giác run rẩy khi da thịt vừa rồi mới chạm nhau.

Anh xoay người cười tự giễu, chẳng lẽ là đã lâu rồi anh không nói chuyện yêu đương khiến cho mình có cảm giác với cô gái nhỏ xinh đẹp ngây thơ sao.

Lúc này Hạ Minh Y cũng phản ứng kịp, trong lòng nổi tung; đồng thời cũng tự trách và áy náy trong lòng.

Hai người cũng trở nên trầm mặc, trong không khí dường như có điều gì đây đưa quần quít, ẩn chứa sự ngọt ngào ảm áp nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lúc hai người trở về phòng, trong phòng bệnh lại có thêm mấy người. Tiểu An ngồi bên giường bệnh Lâm Diên, sắc mặt xám xịt. Về mặt những người còn lại cũng xám xịt như thế. Ví dụ như đạo diễn Mã, Lý Thanh, Chung Tử Linh và trợ lý của cô ấy. Thấy hai người đi vào mọi người đều nhìn thoáng qua, cũng không nói điều gì. Tô Ly kéo Hạ Minh Y sang một bên ý bảo lúc này cô không cần nhiều lời.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Chung Tử Linh chạy vội đến đạo diễn Mã, trực tiếp quỳ xuống đất khóc : " Đạo diễn, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, chỉ là tôi nhất thời hồ đồ, tôi không phải cố ý. Tôi xin ông, xin ông đừng báo với cảnh sát, tôi thật sự không muốn ngồi tù, tôi vẫn còn trẻ, tôi không muốn ngồi tù..."

Cô khóc lóc van xin hoàn toàn là thật, không hề giống đang diễn chút nào.

Nét mặt của đạo diễn Mã vô cùng lạnh lẽo, tựa như vào lúc này, Hạ Minh Y hoài nghi có khi nào một giây sau ông sẽ vung xuống một cái tát. Cô thật sự không hiểu tâm tình của đạo diễn Mã vào lúc này là như thế nào.

Làng giải trí trong nước những năm gần đây chịu ảnh hưởng của làng giải trí Nhật và Hàn, những việc mờ ám càng lúc càng nhiều, các loại nguy tắc ngầm cũng nhiều hơn. Nhưng cho dù vậy cũng chưa từng xuất hiện việc ngang nhiên đầu độc như thế này, nếu như chuyện này bại lộ ra ngoài thì danh tiếng hai mươi mấy năm nay của đạo diễn sẽ bị phá hủy, sau này còn ai dám yên tâm mà theo ông nữa chứ ?

Nhưng nếu như không giao hung thủ cho pháp luật trừng trị thì chính là nhân nhượng cho hung thủ, không công bằng đối với người bị hại. Nếu đạo diễn không phân biệt được thiện ác, đừng nói là diễn viên sẽ không tin tưởng ông, đoán chừng sau này các nhà đầu tư cũng sẽ không nể mặt ông.

Sắc mặt đạo diễn Mã âm tình bất định, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Lâm Diên, ông nói một câu : " Chuyện này nên nghe theo ý kiến của Lâm Diên đi!"

Hạ Minh Y nghe thấy thế cả người chấn động, đạo diễn quả nhiên là lão hồ ly, đem tất cả mọi vấn đề vớt qua Lâm Diên, nháy mắt mọi chuyện không

còn dính dáng đến mình nữa. Cô chuẩn bị nói vài điều thì Tô Ly nắm chặt cánh tay cô lại, âm thầm lắc đầu một cái.

Hạ Minh Y hiểu được ý tứ của Tô Ly, nhin xuống.

Lâm Diên trầm mặc, nói : " Tôi muốn cùng cô ấy nói chuyện."

Lời vừa nói ra, bốn người Hạ Minh Y liền đi ra ngoài.

Mã Ngạn hít một hơi thuốc , thờ ra : " Lần này coi như tôi nợ cô ấy vậy."

Tô Ly đi đến bên cạnh vỗ vỗ bờ vai ông, tựa như an ủi : " Yên tâm đi! Lâm Diên là người thông minh, cô ấy biết nên làm thế nào. Về sau ông tìm giúp cô ấy vài bộ phim là được rồi. Tương lai cô ấy sáng lạn, ông cũng không bị thiệt ."

Đạo diễn Mã cười khỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói : " Chung Tử Linh đúng là to gan."

Lý Thanh cũng tức giận bất bình : " Người trợ lý kia còn là sinh viên tài cao! Đều là sinh viên với nhau sao lại khác biệt lớn như vậy. Chúng ta thiếu chút nữa điều tra tất cả các hồ sơ, may mà Tiểu An kịp thời nhận tội."

" Chuyện đáng suy nghĩ bây giờ chính là xử lý chuyện này như thế nào." Tô Ly có lòng tốt nhắc nhở.

"Không sao, tôi trở về sẽ xử lý chuyện này thỏa đáng." Lý Thanh lập tức trả lời.

" Quả nhiên là Tiểu An sao? Nhưng tại sao chị ấy lại làm như thế ?" Lần này Hạ Minh Y nhin không được nữa, trực tiếp hỏi.

" Tại sao hả?" Đạo diễn Mã nhìn Tô Ly, cười như không cười, chế nhạo nói : " Cô hỏi Tô Ly không phải rõ rồi sao."

Nét bình tĩnh trên mặt Tô Ly có chút mất tự nhiên.

Lý Thanh có lòng tốt giải thích : " Em không biết Tiểu An thích Tô Ly sao? Đây quả là kẻ sách một mũi tên trúng ba con nhen ! Nửa phần đầu phim Chung Tử Linh không có vai diễn, nếu như Lâm Diên xảy ra chuyện , 50% cơ hội nữ chính sẽ là cô ấy thủ vai. Dù sao tướng mạo và vai diễn của hai người cũng tựa nhau. Hung thủ giả họa cho em, những người khác sẽ không bị ảnh hưởng, Tiểu An còn có thể thay thế được vị trí của em. Lần này em đã hiểu chưa! "

Quả nhiên làng giải trí này.... Hạ Minh Y nghe vậy cắn cắn môi, bởi vì chuyện như thế mà cũng dám làm chuyện phạm tội sao ?

Nhưng... cô nhìn Tô Ly, anh sống trong hoàn cảnh như vậy sao? Vậy có phải anh.... .... rất cô đơn không?

Tô Ly đón nhận ánh mắt của Hạ Minh Y, còn cho rằng cô đang oán giận anh, giọng nói ảm áp của anh vang lên : " Đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu."

Hạ Minh Y kiên định lắc đầu : " Tôi không sợ."

Khoảng chừng mười phút sau, Chung Tử Linh sắc mặt trắng bệch bước ra, bước chân có chút không ổn định, cô cúi thấp đầu tạm biệt đạo diễn, cùng trợ lý che mặt rời đi.

Trong phòng bệnh, sắc mặt của Lâm Diên cũng không tốt hơn là mấy.

" Lâm Diên?" Đạo diễn Mã hỏi.

Lâm Diên nở nụ cười giễu cợt : " Rất đơn giản, tôi dùng điện thoại thu lại bản lời khai , để cho cô ấy hứa về sau có thành công hay thất bại cũng sẽ không đối địch với tôi, nếu có thể làm được như vậy, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra cả."

Làng giải trí phức tạp như vậy, nếu như sau này cô ta có kim chủ, khó đảm bảo rằng sẽ không bày cách khác hại cô. Hạ Minh Y nhìn Lâm Diên, trong lòng có chút đau lòng. Người ngoài nhìn vào đều thấy sự hào quang của cô, đi đến đâu cũng trở thành trung tâm. Nhưng vào lúc này, sự yếu ớt của cô ấy có bao nhiêu người biết?

Đạo diễn Mã áy náy nói : " Lâm Diên, lần này coi như là tôi nợ cô, về sau có chuyện gì cần giúp đỡ xin cứ nói."

" Đạo diễn cũng là người bị hại, chuyện này tôi không trách ông."

Đạo diễn Mã và Lý Thanh tinh tế dặn dò vài câu rồi nhanh chóng trở về xử lý những chuyện còn lại.

Đi dạo bên ngoài một lúc lâu, Hạ Minh Y giúp Tô Ly nằm xuống , chỉ nghe một tiếng " Phốc" liền thấy Tiểu An quỳ gối trước giường của Lâm Diên.

" Chị Lâm, chị cứu em với, đừng đuổi em đi..... Em sai rồi, em biết em sai rồi, là lỗi của em, chị tha lỗi cho em đi!"

Lâm Diên nhắm mắt lại , lạnh lùng nói : " Tôi không báo cảnh sát còn không tính là tha thứ cho cô sao?"

Tiểu An nghe vậy biết lần này Lâm Diên đã hạ quyết tâm, trực tiếp quỳ bên cạnh cô, nắm lấy quần áo của cô : "Chị Lâm, chị đừng đuổi em đi, rồi chị rồi em không còn chỗ nào để đi nữa...."

Lâm Diên đẩy tay cô ra : "Tiền trong mấy năm nay của cô cũng không ít! Trở về quê mua một căn nhà tốt một chút còn dư khoản tiền để dùng, còn cần tôi dạy cô sao? Cô không thích hợp ở nơi này...."

Tiểu An không ngừng lắc đầu, khóc lóc nói : "Chúng ta ở với nhau nhiều năm như vậy , chị không thể tha thứ cho em lần này sao?"

Lời này không nói ra thì tốt hơn, vừa nhắc đến, sự giả vờ bình tĩnh của Lâm Diên cũng bị tháo xuống, cô quay sang nhìn Tiểu An, ánh mắt sáng quắc: "Cô còn biết nhiều năm như vậy ? Lúc cô theo bọn họ hạ độc tôi có nghĩ đến sau này sẽ không gặp tôi nữa? Những năm nay tôi đối xử với cô không tệ đúng chứ? Cô có biết công ty đại diện đã nhiều lần muốn sắp xếp cho tôi một trợ lý chuyên nghiệp hơn nhưng đều bị tôi từ chối không? Chính là bởi vì tôi nhớ đến những năm tháng mà chúng ta đã cùng nhau trải qua."

"Lúc tôi vừa vào nghề chỉ có thể diễn vai phụ. Mùa đông trong núi sâu rừng hoang, nửa đêm chúng ta chỉ có thể ôm nhau, chen nhau ngủ; cô lúc đó mặc kệ điều kiện có khó khăn như thế nào cũng sẽ luôn ở bên tôi. Tôi nói tôi sẽ cố gắng, về sau sẽ không để cô theo tôi chịu cực nữa. Những chuyện khó khăn mà chúng ta trải qua mấy năm gần đây cô còn không hiểu sao? Tôi mua cái gì cũng sẽ mua cho cô một phần, tiền lương mỗi năm của cô là một phần mười tiền thu nhập của tôi. Nhưng còn cô thì sao? Đã có lúc nào cô hài lòng chưa?"

Bởi vì mong muốn không thực tế của cô, cô có thể hạ độc tôi, An Thanh Hồng, bây giờ cô còn dám nhắc đến chuyện nhiều năm như vậy với tôi sao ?!! "

Lâm Diên nói một hơi liền nằm xuống giường, ngực không ngừng phập phồng.

Tiểu An hồi hận, nhìn về phía Tô Ly, đột nhiên chạy sang : "Tô Ly, anh giúp em khuyên chị ấy đi, em nhất định sẽ bù đắp lại cho chị ấy."

Tô Ly trực tiếp xoay người lại, không để ý đến cô.

Hạ Minh Y thấy dáng vẻ của cô như vậy có chút không đành lòng, cô bước lên phía trước đỡ Tiểu An đứng dậy, lau nước mắt cho cô ấy : "Chị Tiểu An, chị còn chưa hiểu sao? Chị đi rồi , chị Lâm Diên sẽ nhớ về những ngày tháng đẹp đẽ mà hai người đã trải qua cùng nhau, chị ấy sẽ nhớ về cái ôm ban đầu chị ấy nói sẽ không rời xa chị. Còn hiện giờ, nếu như chị vẫn theo chị ấy, có thể chị ấy chỉ nhớ đến những gì chị làm mà thôi, đến cuối cùng ngay cả sự tươi đẹp ban đầu cũng sẽ không còn, Chị còn chưa hiểu sao?" Trong đời người có một số lỗi sai có thể phạm phải , có một số lỗi sai không thể phạm. Trên đời này có mấy ai là thánh nhân, có thể tiếp nhận người đã từng hạ độc mình ở bên cạnh nữa? Nếu như đổi lại là Hạ Minh Y, cô cũng sẽ không đồng ý.

Phản bội giống như lửa gạt vậy, tựa như cây kim đã rút ra nhưng miệng vết thương vẫn còn ở đấy.

Tiểu An trầm mặc một lúc lâu, thân thể run rẩy dần bình phục lại, cuối cùng cô lau mặt mình, nói : "..... Tôi hiểu rồi."

Cô bước đến bên giường Lâm Diên, khẽ nói : "Tiểu Diên, em có lỗi với chị, chị chăm sóc bản thân tốt, hy vọng con đường sau này của chị ngày càng thuận lợi."

Hai hàng nước mắt chảy dài trên mặt Lâm Diên.

Tiểu An đi đến trước mặt Hạ Minh Y : "Tôi có thể nói vài câu với cô không? Cô yên tâm, tôi hoàn toàn không có ác ý."

Hai người đi đến vườn hoa phía sau phòng bệnh, Tiểu An cười khổ : "Hạ Minh Y, cô có biết không? Đến tận bây giờ tôi đều rất hâm mộ cô, thậm chí là ghen tỵ. Tôi biết Tô Ly nhiều năm như vậy, anh ấy đối với ai cũng đều không nóng không lạnh nhưng đối với cô vô cùng đề tâm. Vì vậy tôi mong cô sau này đối xử với anh ấy thật tốt, đừng cáu kỉnh với anh ấy nữa."

"Cáu kỉnh? Em không có...." Hạ Minh Y nhỏ giọng thanh minh.

"Người khác có lẽ không biết nhưng tôi thường chú ý hai người , tôi nhìn ra được cô đối với Tô Ly luôn như có như không oán hận. Tuy tôi không biết rốt cuộc là vì chuyện gì nhưng Tô Ly thật sự rất tốt, tôi không muốn cô hại anh ấy. Cô có biết không? Lần trước cô ngủ tại studio, anh ấy thấy nửa người cô bị nắng chiếu vào, trang phục chưa kịp thay đã lập tức chuyển cây dù lại che mát cho cô. Chỉ dựa vào điểm này người ghen tỵ với cô nhiều không kể xiết. Vì vậy mặc kệ cô có thành kiến gì với anh ấy , mong cô hãy đặt nó xuống, đối xử với anh ấy thật tốt."

"Cái gì?" Hạ Minh Y không dám tin, nhìn Tiểu An; toàn thân run lên.

"Tôi và Lâm Diên so với cô càng không dám tin, nhưng chuyện thật sự chính là vậy. Còn có một chuyện có lẽ cô không biết, Tô Ly vì muốn cô tiếp tục ở lại đã cho Tiểu Diệp nghỉ hai tháng , tiền lương vẫn tính bình thường." Tiểu An xem xét Hạ Minh Y : "Tôi đến bây giờ vẫn không hiểu cô có điểm nào thu hút anh ấy, tôi biết cô trẻ tuổi xinh đẹp, thân thiện lại thiện lương , nhưng chỉ sợ đây không phải là lý do. Có thể ngay cả chính bản thân Tô Ly cũng không biết. Vì vậy tôi mong cô đừng làm mình làm mẩy, giận đối với anh ấy nữa, cô không biết tất cả những gì bây giờ cô có thật khiến người khác hâm mộ.... Cô không biết , tất cả những gì tôi làm đều chỉ vì muốn được giống như cô, ở bên cạnh anh ấy....."

"Tô Ly anh ấy..." Toàn thân Hạ Minh Y khẽ run, lập tức ngã trên mặt đất "Làm sao lại có thể như vậy..."

Hóa ra Tiểu Diệp không trở về là ý này..... Tô Ly tại sao lại đối với cô như thế này , như vậy chỉ khiến cô càng thêm mâu thuẫn...

Giọng nói của Tiểu An càng lúc càng thấp, sự ghen ghét thay cho tiếng nói, cô ngồi xồm trên mặt đất, một lúc lâu sau mới nói : "Nếu như sau này cô

bước vào làng giải trí, xin cô hãy giúp đỡ Tiểu Diệp... Tôi vì anh ấy mà đã làm tổn thương Tiểu Diệp..... Khi tôi tốt nghiệp cấp ba là hai bàn tay trắng, là cô ấy cho tôi tất cả, tôi lại hại cô ấy... Nhưng tôi thích Tô Ly, tôi thích anh ấy như thế..."

Trong đầu Hạ Minh Y là một mảng hỗn loạn. Có thể con người dưới bất kỳ hoàn cảnh nào lương tâm cũng sẽ như vậy, huống chi Tiểu An chỉ là nhất thời hồ đồ, lại không phải là người xấu thật sự vì vậy trước khi cô ấy đi mới nói những lời này với Hạ Minh Y. Nhưng đối với Hạ Minh Y mà nói, những lời này chỉ càng khiến cô thêm hỗn loạn.

"Chị không biết được nỗi khổ của em....." Cô lẩm bẩm nói.

Hạ Minh Y trầm ngâm thật lâu, lúc cô ngẩng đầu lên thì Tiểu An đã không còn ở đó nữa rồi.

... ..

Tô Ly sẽ thích cô sao?

Hạ Minh Y lắc đầu, cô không dám tự luyến đến mức này....

Nhưng, cô sẽ thích Tô Ly sao?

Cô đứng dậy sửa lại y phục nhanh chóng rồi đi, không muốn nghĩ đến vấn đề kia.

Cũng có thể đó chính là vận kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"OK ! Hôm nay đến đây thôi, buổi chiều có mưa to, mọi người có thể nghỉ ngơi nửa ngày!" Đạo diễn Mã hài lòng nói.

Vừa nói xong, tất cả nhân viên trong đoàn phim đều thở phào nhẹ nhõm. Từ sau khi Tô Ly và Lâm Diên xuất viện, đạo diễn Mã do muốn theo kịp tiến độ ban đầu vì thế bản tính điên cuồng làm việc của ông lại phát huy hết công suất. Làm việc ngày đêm không nói, có một lần vô cùng tàn nhẫn, mọi người liên tục ba ngày ba đêm làm việc không ngừng, kết quả mọi người đều mệt đến nỗi nằm sấp xuống đất, không đứng dậy nổi.

Thế mà bây giờ lại có thể nghỉ ngơi nửa ngày, mọi người đều sung sướng đến phát điên, rốt cuộc có thể gặp mặt Chu gia gia rồi. Mọi người vui vẻ thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về khách sạn.

Sau khi Tiểu An rời đi, công ty đại diện của Lâm Diên cũng lập tức phái một người trợ lý mới đến, người trợ lý này rất được nhưng khi hai người nói chuyện với nhau có chút xa lạ. Mấy ngày hôm nay, ngoại trừ lúc làm việc, Lâm Diên cũng chưa từng cười.

Có thể sự việc kia đã kích rất lớn đối với cô ấy ! Hạ Minh Y nhìn cô, ánh mắt mang theo chút đồng tình.

Lúc trở về nội thành đi qua đồi Bàn Long , Lâm Diên nhìn một lúc rồi nói : " Tô Ly , chúng ta đến đây đã lâu rồi mà chưa từng đến đồi Bàn Long, hay là chúng ta đến đó một chút đi!"

Cô vừa nói xong, xe lập tức dừng lại.

Tô Ly nhìn thời tiết âm u bên ngoài theo trực giác muốn từ chối nhưng lại bị Hạ Minh Y kéo góc áo ngăn lại.

"Được đó, không dễ gì mà có thời gian rảnh, đi xung quanh một chút cũng không sao."

Lý Thanh nghe vậy cười nói : " May mà chúng ta đã chặn các tin tức về quay phim , cũng từ chối các cuộc thăm dò và phỏng vấn, nếu không ngày mai khắp các mặt báo đều sẽ đưa tin mất." Tuy nói như vậy nhưng cô vẫn quan tâm đến hành lý của bọn họ cầm đến bên mình.

" Mọi người đi mau rồi trở về sớm, cẩn thận đừng để người khác phát hiện. Lão Vương đưa chúng ta trở về rồi còn phải đi đón những người khác nữa!" Đạo diễn Mã phân phó.

Lão Vương đang lái xe xoay đầu cười với mọi người:"Được rồi! Vậy tôi ngồi ở phía trước nghỉ mát chờ mọi người!"

" Phong cảnh ở đây là vùng ngoại thành, vì thế vào những lúc trái mùa thì khách khách du lịch đến đây rất ít, mấy hôm nay thời tiết nóng bức nên càng không có ai." Hạ Minh Y dẫn hai người đi vào, vừa đi vừa giải thích.

Lâm Diên nắm tay Hạ Minh Y, đáng vẻ là hai chị em tốt với nhau.

" Vậy thì được, nếu người nhiều quá cũng không dám xuất hiện."

" Bây giờ chúng ta đi đường nhỏ, đương nhiên là sẽ không có ai rồi!" Khuôn mặt Hạ Minh Y đắc ý, giống như tên trộm mà cười lớn lên, tay chỉ ngọn núi cách đó không xa : " Hai người có thấy ngọn núi kia không? Phía sau đó chính là học viện Tân Diêu, em có người bạn học ở đây. Trước đây thường lên đến ngọn núi ấy chơi vì muốn tiết kiệm 60 đồng tiền vé vào cửa."

Lâm Diên không nhịn được cười nói : " Thật không ngờ em cũng có lúc nghịch phá như vậy, Tô Ly, chúng ta không nên bị vẻ ngoài đơn thuần xinh đẹp của em ấy đánh lừa ."

Gần đây Lâm Diên có ý thân thiết với cô, nên Hạ Minh Y cũng quen với việc đùa giỡn với cô.

Cô quay đầu nhìn theo hướng Tô Ly, lại phát hiện anh nhiều lần quay đầu nhìn về phía sau.

" Tô Ly, anh đang nhìn gì vậy?"

" Anh luôn cảm thấy có người đi phía sau." Tô Ly đuổi kịp bước chân của hai người, nghiêm túc nói.

" Tô đại thần , hiện giờ đâu phải lúc chúng ta quay phim đâu!" Lâm Diên chế nhạo.

" Đúng vậy, chúng ta mau xem ngoài kia đi! Lát nữa có thể có mưa thật đấy."

Tô Ly cười nhẹ một cái, thật sự đi cùng hai người , vừa nghe hai người hưng phấn nói chuyện với nhau.

"XXX chính là nhân vật lịch sử tôi thích nhất đó ! Mọi người xem đây là người sẽ thủ vai nhân vật đó."

" Vậy em cảm thấy Tô Ly diễn có giống không?"

Hạ Minh Y quay đầu lại nhìn Tô Ly, cười nói : " Đâu chỉ là giống, quả thật là anh hóa thân quá....."

Vì chữ " hóa thân" mà gặp đúng với tình tiết có trong kịch bản --

" Hahaha, cuối cùng cũng bắt các người đơn độc xuất hiện rồi! " Tiếng cười của người đến vừa hung hãn lại vừa phóng đảng, bộ dáng ngang ngược khiến người khác cảm thấy vô cùng phản cảm!

Hạ Minh Y nhìn bộ dạng hung ác của mười mấy người trước mặt trong lòng thầm mắng một tiếng súc sinh. Người cầm đầu rõ ràng là người gây rối ở đoàn làm phim lần trước!

Từ phong cảnh phía sau, bọn họ đang đi trên con đường nhỏ liền bị mấy người này chặn lại.

Trực giác của Tô Ly chẳng sai chút nào. Tô Ly lặng lẽ kéo hai người Hạ Minh Y về phía sau, âm thầm ra hiệu với Hạ Minh Y. Nhìn mấy người kia, lạnh lùng nói : " Các người muốn làm gì?"

" Làm gì ? Tô Ly, ba của ông đây chính là phó thị trưởng của thành phố Lâm Diên này đây, từ nhỏ đến bây giờ chưa có ai ở thành phố Lâm Diên này dám đụng đến tao, thế mà mày lại dám đánh tao ? Ngồi sao thì sao chứ, bắt quá chi là một một diễn viên mà thôi....."

Lời anh ta còn chưa nói xong người bên cạnh liền cắt ngang : " Lão đại, có phải anh lầm không vậy, đây chính là Tô Ly, sao anh lại không nói rõ chứ !"

" Sao các người không tự mà nhìn đi? Mắt bị chó ăn mất rồi hả?"

" Trình Phong, sao bọn tôi biết được anh muốn tìm Tô Ly gây rối chứ....." Bên cạnh lại có một người khác nói.

Nhân lúc mấy người bọn họ tranh luận với nhau, Tô Ly nhanh chóng dẫn Hạ Minh Y và Lâm Diên chạy đi.

" Hạ Minh Y, em báo cảnh sát chưa?" Tô Ly vừa chạy vừa nói.

Sắc mặt Hạ Minh Y đỏ lên, chột dạ nói : " Điện thoại của anh lớn quá, tôi nhờ chị Lý Thanh mang về rồi, tôi đến studio cũng không mang theo điện thoại...."

Sắc mặt Tô Ly đen đi mấy phần, ánh mắt hai người quay sang cầu cứu Lâm Diên

"Lâm Diên không tự nhiên quay đầu sang chỗ khác nói : " Điện thoại của tôi thường ở chỗ trợ lý...."

Là trợ lý duy nhất vào lúc này , Hạ Minh Y nhất thời cảm nhận được ánh mắt ai oán hai bên mình. Nhưng cô đã không còn thời gian để sấm hối nữa.....

" Mau , bao vây bọn họ lại!" Không biết Trình Phong thuyết phục mấy người kia như thế nào, bây giờ đang dẫn mấy người đó đuổi theo bọn họ. Dù sao Hạ Minh Y và Lâm Diên cũng là con gái nên không địch nổi bước chân của mấy người đàn ông kia.

Trong nháy mắt, Tô Ly nhanh chóng nói : " Trốn!" Ngay sau đó anh đột nhiên dừng bước, xoay người qua đá người gần nhất rồi giật lấy cây gậy trong tay người kia.

Mấy tên côn đồ kia thấy thế ngẩn người, một lúc sau mới phản ứng lại, sắc mặt người nào người nấy đều kích cuồng, ánh mắt chứa sự hung hãn, nhanh chóng vây quanh Tô Ly.

" Thật không ngờ thân thủ đại minh tinh quả không tồi!"

" Không tới hai chiêu mà có thể đánh nhau với đại minh tinh, thế thì quá đã rồi!"

Mấy tên côn đồ đầu đường này cả ngày ăn chơi lêu lổng, sống bằng nghề đánh nhau vừa thấy đồng bọn bị đánh , ánh mắt mọi người đều lộ ra tia hung ác, tính háu thắng bị kích thích bộc phát.

Dù là vài tên xông lên nhưng Tô Ly vẫn như cũ không hề tỏ ra hoang mang, cây gậy bình thường trên tay anh tựa như một con dao sắc bén vậy, rơi xuống đâu thì ở đó vang lên từng trận đau đớn. Động tác của anh tàn nhẫn , trôi chảy dứt khoát.

Những tên không bao vây Tô Ly thì chạy đến hướng của Hạ Minh Y và Lâm Diên, thậm chí nhiều tên mắt sáng rỡ như nhìn thấy đồ ăn ngon.

" Quả nhiên là Lâm Diên, thật sự rất xinh đẹp."

" Con bé bên cạnh cũng rất được, không trang điểm mà cũng xinh đẹp như thế!"

Lúc trước Tô Ly nói chữ : " Trốn" có lẽ Lâm Diên không hiểu lời anh nhưng Hạ Minh Y hoàn toàn hiểu lời anh nói. Cô kéo Lâm Diên trốn đi, hai người đều là người nhanh nhẹn nên lúc này bọn côn đồ kia chưa bắt được các cô.

Tô Ly nhanh chóng giải quyết những tên côn đồ kia rồi chạy về bên này. Lúc này Hạ Minh Y và Lâm Diên đã trốn vào một góc.

Lâm Diên nhìn thấy Tô Ly ở phía xa đang chiến đấu kịch liệt ,ánh mắt lộ vẻ sùng bái quyến luyến. Tô Ly quả nhiên là có tập qua.

Mất thấy mấy người vừa bị đánh ngã xuống, ngay đúng lúc này , Lâm Diên nhìn thấy Trịnh Phong vừa bị đánh ngã lại bò dậy, trong tay cầm lấy cây gậy bước nhanh về phía Tô Ly !!

Trong nháy mắt trái tim Lâm Diên thất lại, dường như muốn vỡ ra, đầu óc hỗn loạn. Cô muốn nhắc nhở Tô Ly chú ý một chút nhưng lời còn chưa nói ra liền nhìn thấy người bên cạnh nhanh chóng chạy đến.

Chính là Hạ Minh Y !

Tay cô đang cầm một cây gậy không biết lấy được từ đâu , cô chạy đến hướng của Trịnh Phong không chút suy nghĩ liền giáng một gậy xuống đầu anh ta. Nháy mắt đầu Trịnh Phong máu tuôn ra như suối.

Cây gậy của Hạ Minh Y rơi xuống mặt đất.

Nghe thấy tiếng động, Tô Ly xoay đầu lại chỉ thấy Trịnh Phong điên cuồng hét một tiếng : " Mẹ nó con tiện nhân!" Hắn ta đột nhiên nhấc chân hung hăng đá Hạ Minh Y đang ngậy người một cái.

Thân thể nhỏ nhắn của Hạ Minh Y bay lên rồi té " bịch" xuống đất.

" Tiểu Hạ!" Lúc này Lâm Diên mới phản ứng lại, cuống quýt chạy đến đỡ cô dậy.

Tiếng sét vang lên, tia chớp xẹt ngang nửa bầu trời, mưa to bắt đầu kéo đến.

Tô Ly không nói gì, sắc mặt anh thật khiến người khác sợ hãi , cây gậy trong tay anh như xuất thần nhập hóa, cây gậy như mưa rơi xuống người bọn họ, bọn côn đồ sao có thể chịu đựng những cú nện như vậy, chẳng mấy chốc liền ôm đầu không đứng dậy nổi.

Tô Ly đi đến hướng Trịnh Phong vẫn đang đứng ngu ngơ, lời nói ra từng chữ từng chữ lạnh như băng : " Mày rất biết đánh người đúng không ? Ba của mày là phó thị trưởng đúng không?"

Cảm giác của Trịnh Phong đối với Tô Ly hiện giờ giống như La Sát bước ra từ Địa Ngục vậy, nhìn các anh em nằm té trên mặt đất , tay chân của hắn run rẩy, dường như sắp không đứng vững được nữa.

" Tôi... Tôi sai rồi, anh tha cho tôi..." Lời còn chưa dứt liền bị Tô Ly hung hăng đá một phát.

Thấy Trịnh Phong bay một đường trong không trung cũng biết được lực đá cũng khá là lớn.

Hắn vừa rơi xuống đất liền bị Tô Ly liên tiếp đá : " Chẳng phải mày rất biết đánh người sao? Đánh một cô gái nhỏ thì tính làm gì ?!"

Trịnh Phong liều mạng ôm lấy đầu không ngừng cầu xin tha thứ nhưng tiếng la khóc của hắn không hề có một chút tác dụng.

Lâm Diên đỡ Hạ Minh Y đứng dậy, thấy được một màn trước mắt, toàn thân chấn động không nói nên lời. Tô Ly vào giờ phút này, cô chưa từng thấy qua!

Quần áo trên người anh đều đã ướt đẫm, vẻ mặt lạnh lùng thật khiến người khác sợ hãi, đôi mắt hùng hực như lửa, những cú đấm như mưa rơi trên người trên mặt của Trịnh Phong, mặc cho những lời cầu xin tha thứ của Trịnh Phong, thế nhưng anh lại không nhúc nhích chút nào.

" Tô Ly ! Đừng đánh nữa, nếu đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đó !! " Lâm Diên lớn tiếng hét.

Tô Ly thờ ơ.

Hạ Minh Y từ trong đau đớn khôi phục lại tinh thần, nghe thấy tiếng hét của Lâm Diên cộng thêm một màn trước mắt, tim cô như muốn ngừng lại.

Được Lâm Diên đỡ dậy, cô bước nhanh đến bên cạnh Tô Ly, từ phía sau bước lên ôm lấy anh : " Tô Ly, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa. Tô Ly, em ở đây ! Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa....."

Động tác điên cuồng của Tô Ly dừng lại, thở hổn hển mấy cái mới bình tĩnh lại.

Anh xoay người ôm lấy Hạ Minh Y : " Y Y...."

Mưa rơi như trút nước, những giọt mưa dày đặc rơi xuống như tạo nên một bức màn ngăn cách hai người với bên ngoài. Lâm Diên nhìn thấy hai người đang ôm nhau cách đó không xa, hai tay ôm lấy chính mình.

Bên kia bức màn là một thế giới, còn bên đây chính là thế giới của cô. Không rõ là do mưa hay là nước mắt, có cái gì đó đang chảy dài trên gương mặt cô.

Trong cơn mưa to, cô lẩm bẩm nói : " Tại sao mình lại không thể..... Không thể giống như cô ấy mà bước lên...."

Trong nháy mắt dường như cô hiểu được cô và Hạ Minh Y khác nhau ở điểm nào.....

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

" Mấy hôm trước, Trịnh Phong là con trai của phó thị trưởng Trịnh Khai Kỳ bởi vì dính líu đến việc tụ tập đánh nhau mà bị công an bắt giữ. Sau khi sự việc xảy ra, Trịnh Khai Kỳ đã lên tiếng nói rằng mặc kệ là ai, chỉ cần phạm pháp thì sẽ chịu sự trừng phạt của pháp luật...."

Trong phòng của khách sạn đang phát sóng tin tức mới của Tân Diêu ngày hôm nay, Hạ Minh Y nằm trên giường nhìn Lâm Diên đang lấy thuốc nước đắp lên bụng cho mình.

" Sung khá to đấy, tên Trịnh Phong đó thật là đáng chết, lúc cha của anh ta nói câu đó trong lòng bây giờ chắc cũng tức đến chết rồi."

" Không có sao cả, đây không tính là gì. Có thể nghỉ ngơi, thiệt là tốt quá." Hạ Minh Y cắn trái táo đỏ trong tay, mặt mày hớn hờ : " Haha, có thiên hậu Lâm phục vụ cho em, không biết vui như thế nào nữa !"

Lâm Diên cố ý trừng mắt nhìn cô : " Đã bị như thế rồi mà lại còn có thể ba hoa như vậy. Em nói xem, lúc đó rốt cuộc em nghĩ như thế nào mà lại dám chạy đến đánh anh ta vậy, chị thấy lúc sau mặt mũi em lại trắng bệch ra."

Về mặt Hạ Minh Y chột sùng sốt : " Lúc đó em nào nghĩ nhiều gì ạ, chỉ muốn nhanh chóng ngăn cản anh ta thôi."

Lâm Diên thờ dãi một hơi, ánh mắt có chút buồn bã : " Em thăm rồi, em đã yêu anh ấy rồi...."

Lời vừa nói ra, trái táo đỏ trong tay Hạ Minh Y " bịch" một tiếng, rơi xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất.

"..... em không có."

" Được thôi..... Em nói không có thì không có. Cứ xem như chị chưa nói gì đi, dù sao em cũng còn nhỏ như vậy, môi trường của hai người cũng không giống nhau..."

Em thăm rồi, em đã yêu anh ấy...

Em cũng còn nhỏ như vậy...

Môi trường của hai người cũng không giống nhau....

Trong đầu Hạ Minh Y lúc này lặp đi lặp lại những câu nói ấy, một lúc lâu sau cô khẽ sờ lắc đầu : " ..... Em không có."

Trong lòng cô bây giờ như đang có một con rắn đang bò vậy.

Khi Hạ Minh Y lấy lại được tinh thần thì Lâm Diên đã không còn ở đó nữa.

Lâm Diên giúp cô bôi thuốc xong , sau khi dặn dò cô vài câu rồi rời đi, nét mặt vừa bình tĩnh lại như đang nhẫn nại điều gì. Vừa ra khỏi phòng Hạ Minh Y, Tô Ly liền đi đến trước mặt cô.

Về mặt vẫn phong thần tuấn tú , diện mạo vẫn tiêu sái bình tĩnh như cũ chỉ là vào lúc này về mặt dường như có chút lo lắng. Anh vừa nhìn thấy Lâm Diên bước ra liền thấp giọng hỏi : " Cô ấy không sao chứ?"

" Nếu như em nói có thì sao?" Lâm Diên đánh bạo hỏi một câu.

Ánh mắt khinh thường của Tô Ly lướt qua nhìn cô một cái, sự ẩn chứa trong mắt nhanh chóng biến mất. Khóe miệng anh mỉm cười, bộ dạng ngang ngạnh nói : " Em hẳn là không quên lời nói tối hôm đó của anh chứ?"

die,n; da.nze.qur,ydo/nn

Cơ thể Lâm Diên chợt cứng đờ, cô ấp úng nói : " Em không có" rồi nhanh chóng rời đi.

Sau khi đi thật xa cô mới xoay người lại, thấy Tô Ly vẫn đứng ngay chỗ cũ. Lòng cô trầm xuống, trong lòng như đang có lọ giấm chua.

" Em không phải thánh nhân... nếu như những cái này mà cô ấy còn chịu không được thì làm sao xứng với sự xem trọng của anh dành cho cô ấy chứ.... Tô Ly, những điều em nói là sự thật, đây là lần cuối cùng..." Cô giống như đang an ủi bản thân mình, vừa đi vừa lẩm bầm.

Tô Ly đứng yên trong chốc lát, anh bước vào phòng của Hạ Minh Y, nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của cô.

" Còn đau không?"

Đột nhiên phát ra tiếng nói làm cho Hạ Minh Y giật mình, nhìn sang lại thấy người đến là Tô Ly cô liền nở ra nụ cười tươi tắn : " Không có việc gì hết, không đau."

" Thật sự không sao?" Tô Ly nhún mày, nụ cười có chút không đứng đắn : " Có cần tôi kiểm tra một chút không?"

Hạ Minh Y trừng mắt nhìn anh : " Đây có phải là ý đồ quấy rối trợ lý riêng của mình không vậy?"

" Nếu đúng là vậy thì sao?" Đáy mắt anh mỉm cười.

Hạ Minh Y đẩy anh ra : " Đồng chí Tô Ly à, nếu như anh thật sự đói khát, ách..... Em có mấy người bạn học cấp hai hình như rơi vào phong trần rồi, em nghĩ nếu như là anh , cô ấy nhất định sẽ miễn phí đó. Anh cảm thấy như thế nào?"

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Tô Ly, cô nhẹ nhàng cười : " Em sẽ coi như là anh nói giỡn đó - Đúng rồi, anh có bị thương không?" Cô thành công nói lãng sang chuyện khác.

"Những thứ vỗ về mền quào của bọn họ sao có thể làm tôi bị thương được chứ."

" Quả không hổ danh là Tô Đại Thần." Hạ Minh Y cảm khái, nhìn người đàn ông trước mắt, đáy mắt không tự chủ có chút nhu tình.

Sự tuấn tú Phong Thần của anh, tướng mạo hoàn mỹ như thần, ánh mắt thường xuyên ôn hòa thờ ơ mang theo ba phần lười biếng, ba phần xa cách. ba phần tiêu sái phần còn lại chính là sự tự tin không bao giờ thay đổi.

Người đàn ông hoàn mỹ như vậy chính là người cô thích sao?

Nhưng làm sao cô có thể thích anh..

" Y Y, em có anh chị em nào không?" Tô Ly tò mò hỏi, đã biết nhau lâu như vậy nhưng từ trước đến nay anh chưa nghe cô nói hoàn cảnh gia đình của mình bao giờ.

Hạ Minh Y rũ mắt xuống che khuất sự đau buồn nơi đáy mắt : " Đã từng có một chị gái..."

Hạ Minh Y là người thông minh, nghe cô nói thế anh liền hiểu chuyện gì xảy ra , lập tức nói : " Thật xin lỗi đã khiến em đau lòng rồi. Vậy về sau em phải hiểu kính cha mẹ thật tốt, tính luôn cả phần của chị gái em nữa."

Nghe vậy sắc mặt Hạ Minh Y càng kém, thật lâu sau mới nói : " Bọn họ cũng không cần em nữa rồi, có chị ở cùng họ là được rồi."

Lòng Tô Ly đau đớn như bị kim đâm : "..... Thật xin lỗi." Vào giờ phút này nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô gái nhỏ trên sofa, sự đau lòng thương tiếc trước nay chưa từng có trào lên lấp đầy ngực anh.

die,n; da.nlze.qu;ydro/nn

Tô Ly là người trước nay không thích ần nhẩn (ngấm ngấm chịu đựng) , anh vươn tay ra ôm Hạ Minh Y vào lòng , vuốt ve mái tóc cô : " Em vất vả rồi....."

Trong khoảng khắc này Hạ Minh Y vươn tay ra ôm lấy anh. Không biết sau đó sẽ xa như thế nào, không biết bản thân mình rốt cuộc thích anh nhiều ra sao, không biết về sau sẽ như thế nào, nhưng vào lúc này cô thật sự đang trong lòng anh.

Cô gật đầu, những năm gần đây cô thật sự rất mệt.

"Đời người thường không giống nhau. Có một số người cái gì cũng có, một số người lại cố gắng phấn đấu, cẩn thận mà sống. Tô Ly, em không đơn thuần như anh nghĩ."

Tô Ly cúi đầu : " Tôi không nghĩ em là cô gái đơn thuần, các cô gái đơn thuần không chín chắn và lý trí như em, nhưng tôi không cảm thấy đây là khuyết điểm."

Những lời Tô Ly nói là sự thật, trên xã hội này có bao nhiêu người đơn thuần chứ? Ngay cả bản thân anh cũng không dám nói mình là một người tốt.

Trong lòng Hạ Minh Y ảm áp, theo bản năng liền nói ra lời nói trong lòng : " Chuyện này cũng không còn cách nào khác, anh có biết lòng người đáng sợ đến thế nào không? Năm đó những người họ hàng sau khi thấy gia đình em xảy ra chuyện , từng người từng người trốn đi rất xa bởi vì sợ em dính đến bọn họ. Nếu như đơn thuần, em vốn dĩ không đi đến bước này. Cuộc đời người chính là không bình đẳng như thế, vì vậy muốn cuộc sống tốt một chút chỉ có thể cố gắng phấn đấu thôi."

" Nhưng em vẫn có suy nghĩ."

"Đó là điều tất nhiên, cực khổ sẽ làm cho người ta hăng hái cũng sẽ khiến người ta sa đọa trầm luân. Vì vậy bây giờ em sống như thế này rất tốt , trên thế gian này còn rất nhiều người khổ cực hơn em, cái gì cũng không muốn không nghĩ, ngày này qua ngày khác sẽ càng tốt hơn."

Tô Ly im lặng, từ bé đến lớn đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với người như Hạ Minh Y. Cô giống như cây U Lan bên cạnh vách đá, sinh trưởng vô cùng gian khổ khó khăn nhưng luôn tỏa ra hương thơm tuyệt thế , di thể độc lập.

" Y Y, yêu bản thân mình, hãy làm những gì bản thân mình muốn, em có tư cách có được mọi thứ." Tô Ly nói : " Nếu như em muốn tiếp tục biểu diễn, tôi có thể giúp em, lúc nào cũng được cả."

Ánh mắt Hạ Minh Y khó phân biệt, một lúc lâu sau mới nói : " Tô Ly, lần sau khi chúng ta nghỉ ngơi chúng ta đi chơi trong tiết thanh minh đi, đi nhà em. Bên em những người trẻ tuổi đều đi làm cả rồi, những người còn lại đều là người lớn tuổi, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút thì sẽ không ai nhận ra chúng ta."

" Được."

Lúc Tô Ly ra khỏi phòng của Hạ Minh Y , đúng lúc điện thoại đổ chuông, nhìn thấy người gọi đến khóe miệng anh nở nụ cười tươi : " Làm sao vậy?"

Bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp đầy từ tính : " Làm sao thế? Cần Tô, câu nói này nên là tôi nói cậu mới đúng chứ nhỉ ? Rốt cuộc là người đẹp như thế nào mà đáng để cậu đến thành phố Tân Diêu tạo áp lực đây?"

Tô Ly nhàn nhạt cười, tâm tình rất tốt : " Người đẹp cái gì chứ chỉ là một cô nhóc thôi."

" Nhỏ như thế nào? Thật không ngờ cậu và Tiêu Hiền lại có khẩu vị giống nhau như thế."

" Hừ, đừng so sánh tôi với tên biến thái đó. Thật ra.... Tôi cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì nữa, tôi chỉ là muốn đối xử thật tốt với cô ấy, cô ấy vẫn là một cô nhóc....."

" Cô nhóc? Thế rốt cuộc cô ấy bao nhiêu tuổi?"

" Mười chín tuổi ! "

" Hahaha..." Bên kia truyền đến một tràng cười : " Mười chín tuổi cũng gọi là cô nhóc sao? Cậu có biết lúc nha đầu Hiền kia bị đưa đến là bao nhiêu không? Mười sáu đó !"

Tô Ly có chút tức giận : " Tôi nói rồi, đừng so sánh tôi với tên biến thái đó !!!"

" Được thôi được thôi, tình cảm của cậu rất trong sáng, cậu ta thích SM , cậu ta biến thái. Chúc mừng cậu bây giờ cũng ở trong núi . Đúng rồi, phía bên lão đại có hỏi , cậu tốt nhất nên có một câu trả lời thỏa đáng, tôi sẽ không giúp cậu thu dọn tàn cuộc rồi rấm đầu."

Bên kia vừa nói xong liền cúp máy.

Tô Ly khẽ cau mày, thầm mắng một tiếng : " Biết là không thể tin cậy anh được." Rồi xoay người bước trở về phòng.

Vết thương nhỏ trên người Hạ Minh Y qua mấy ngày liền tốt lên. Đoàn làm phim cũng quay đến đoạn gay cấn. Gần một tuần mọi người đều chạy đến khắp nơi ở thành phố Tân Diêu, chỉ cần cảnh vật có liên quan đến cảnh chiến tranh hơn 1000 năm trước thì bọn họ đều đi qua mấy lần.

Kết quả của việc bận rộn như vậy chính là hành trình đi chơi tiết thanh minh của Hạ Minh Y và Tô Ly mãi vẫn không thực hiện được.

Kể từ việc mở lòng với Tô Ly vào lần trước, Hạ Minh Y cảm thấy được bản thân mình mỗi khi đối diện với Tô Ly đã trở nên thoải mái hơn nhiều. Lâm Diên nói đúng, vốn dĩ cô và Tô Ly là người của hai thế giới khác nhau, vì có duyên nên giờ mới gặp và kết bạn với nhau, đến khi phim quay xong rồi thì mỗi người sẽ trở về thế giới của mình, mọi thứ tựa như chưa từng xảy ra.

Nhưng chính bởi vì như vậy nên bây giờ Hạ Minh Y đặc biệt trân trọng những ngày tháng ở cùng với Tô Ly.

Buổi sáng cô làm công việc của trợ lý thật tốt ; buổi tối cô đến phòng của Tô Ly viết kịch bản, còn Tô Ly sẽ tựa ở bên giường đọc sách. Đôi lúc vô tình ngẩng đầu lên vẫn có thể thấy tầm mắt anh đang nhìn về phía bên này.

Lúc đó nhất định là anh đang xem tiến độ sáng tác của cô.

Những lúc gặp những cảnh xưa, hai người sẽ trao đổi cùng nhau. Tô Ly là diễn viên chuyên nghiệp nên rất hiểu biết những thứ này, anh nói cũng rất hợp lí. Có sự giúp đỡ của anh, kịch bản do Hạ Minh Y viết rất nhanh như cá gặp nước.

Cuộc sống như vậy kéo dài một tuần, kịch bản cuối cùng cũng hoàn thành một cách viên mãn, Hạ Minh Y nhìn trước nhìn sau ba lần , trực giác cảm thấy đây là tác phẩm bản thân mình vừa ý nhất.

Cô nghịch ngợm cười nói : " Nếu như để những người kia biết kịch bản này có hơn một nửa công lao của Tô Đại Thần, không biết bọn họ có kinh ngạc tới chết không?"

Tô Ly cười yếu ớt : " Em không lưu lại chứng cứ nào hết sao người khác tin tưởng được chứ?"

" Vậy, anh cùng em đến trường chạy một vòng?"

" Thù lao là gì đây?"

Hạ Minh Y xạm mặt lại : " Em cảm thấy anh không cần gì hết !!!"

" Được rồi." Tô Ly cầm kịch bản vỗ vỗ đầu cô : " Thay vì lãng phí thời gian chi bằng diễn thử với tôi đi."

" Lần trước đã diễn rồi không được sao?"

" Vậy diễn lại một lần nữa không được sao?" Dáng vẻ người nọ rất đương nhiên. Miệng Hạ Minh Y oán giận nhưng trên mặt không cảm được nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Rốt cuộc hành trình Tiết Thanh Minh cũng bắt đầu bước vào ngày đầu tiên vào tháng tám.

Nhà của Hạ Minh Y nằm ở ngoại ô thành phố Tân Diêu, nơi đó sông núi liền kề , phong cảnh tuyệt đẹp đối lập rõ rệt với điều kiện kinh tế nơi đây.

Giữa hè, cỏ xanh sum sê tươi tốt, những lọn sóng lăn tăn trên mặt nước , sắc núi xanh như được nhuộm. Cùng với trăm hoa khoe sắc , cỏ xanh biếc, trời xanh mây trắng, quả thật là một bức tranh cuộc sống tuyệt đẹp.

Tô Ly hít một hơi thật sâu , khen rằng : " Quả nhiên là nhất phương thủy thổ tạo người nơi đó.*" Xem ra lúc trước anh nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Minh Y có một loại non xanh nước biếc tạo nên thanh linh chỉ khí quả nhiên là không sai.

* Đây là một câu tục ngữ của Trung Quốc " Nhất phương thủy thổ dưỡng nhất phương người" : ý chỉ môi trường tạo nên nhân tài, những người ở những điều kiện địa lý, khí hậu địa lý khác nhau , môi trường sống khác nhau thì ý tưởng ,nền văn hóa, đặc điểm tính cách và các lĩnh vực cũng sẽ khác nhau.

Ông bà nội của Hạ Minh Y đều đã ngoài bảy mươi, do đã lâu không có khách đến chơi phút chốc lại có người khách xuất sắc, ưu tú như vậy đến , hai người vô cùng vui vẻ.

Lúc Hạ Minh Y đi làm com, ông bà nội của cô ngồi quanh Tô Ly về mặt vô cùng vui sướng. Ánh mắt của bà nội Hạ không rời khỏi Tô Ly, rốt cuộc bà không nhịn được hỏi : " Cậu, cậu có phải là ... .. bạn trai của Y Y nhà chúng tôi không ?"

Không đợi Tô Ly trả lời, bà lại nói : " Y Y nhà chúng tôi là một cô gái tốt đó, vừa hiểu chuyện lại rất thông minh, cậu phải chăm sóc cho nó thật tốt."

Ông nội Hạ ngồi bên cạnh thấy vậy về mặt có chút phức tạp, sau đó đẩy đẩy tay bạn già rồi giải thích : " Bà của con bé nói đùa , cậu đừng tưởng là thật."

Mãi cho đến khi Hạ Minh Y dọn com lên bàn thì bà nội Hạ vẫn còn vây quanh Tô Ly hỏi này hỏi nọ, đáng vẻ giống như đã xem đối phương là cháu rể của mình rồi.

Hạ Minh Y xấu hổ nháy mắt ra hiệu với Tô Ly , ý nói anh cứ tùy cơ ứng biến.

Ăn com xong, ông nội Hạ gọi Hạ Minh Y lại , ánh mắt dò hỏi : " Y Y, ... chàng trai kia không là .....chị gái con..."

Ánh mắt Hạ Minh Y hoảng loạn.

" Lúc đó Nguyệt Thu nói như thế nào? Không phải đã nói không có quan hệ với anh ta hay sao? Con cũng đừng làm xằng bậy."

" Ông, con không có." Nguyệt Thu thật ra là chị gái của Hạ Minh Y, Hạ Nguyệt Thu.

" Không có là tốt nhất, bây giờ con đã lên đại học rồi, còn có thể tự mình viết ít thứ kiếm tiền, cuộc sống của chúng ta cũng tốt hơn rồi, có một số việc có thể bỏ xuống được thì bỏ xuống đi. Ông thấy cậu ta cũng không tồi..."

Cô cần môi, ý định lúc trước có chút dao động.

Ánh mặt trời tươi đẹp, mặt trời dần lặn xuống hướng Tây, Hạ Minh Y nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt xúc động nói : " Kể từ sau khi học đại học , đã lâu không đến nơi này rồi."

Tô Ly cùng cô đi đến ngôi mộ phía trước, anh cảm thấy phong cảnh này có chút cảm giác kỳ lạ khó nói nên lời, đi chơi dạo mát mà lại đến nơi này, đây tuyệt đối là lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm qua của anh.

Hạ Minh Y có phải muốn dẫn anh đến chỗ ba mẹ cô không ?

" Chị em lớn hơn em bốn tuổi, nếu như chị ấy không ra đi , bây giờ có thể cũng sắp kết hôn rồi." Hạ Minh Y gọi chuyện.

" Thật đáng tiếc."

" Đừng vậy!" Cô nghiêng người liếc nhìn anh một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ : " Lúc đó chị rất thích một người , thích đến nỗi mất cả mạng sống, cả ngày mở miệng ra đều nhắc đến anh ta, một ngày không thấy anh ta thì không ăn com ngon. Sau đó có một ngày chị ấy lên chạy đi xem anh ta ,kết quả lại xảy ra tai nạn xe, đến khi mất chị ấy cũng không nhìn thấy mặt người kia."

Tô Ly nhìn cô thương tiếc nhưng lại phát hiện đáy mắt Hạ Minh Y tràn đầy đau buồn , phần nộ cùng với châm biếm, cả người anh chấn động, vốn dĩ muốn nói vài câu cùng cô nhưng làm thế nào cũng không nói được.

" Đến rồi." Cô chỉ về phía trước.

Ba ngôi mộ nằm cùng một chỗ nhưng có hai ngôi mộ tương đối gần nhau, cái còn lại thì xa hơn một chút, trên ngôi mộ còn có một cây hoa đang nở rộ.

Hạ Minh Y đi lên phía trước , đến gần hai ngôi mộ lạy hai cái : " Ba mẹ, con trở về rồi, con sống rất tốt hai người không cần lo lắng cho con đâu, hãy chăm sóc cho chị thật tốt."

Cô nói xong liền đi đến ngôi mộ nhỏ phía trước. Đó chắc chắn chính là ngôi mộ của chị cô, Tô Ly đi ở phía sau, chỉ có thể giữ im lặng.

Thật lâu sau Hạ Minh Y mới mở miệng nói : " Anh cũng cảm thấy chị ấy rất ngốc có đúng không?"

Tô Ly sùng sốt, lúc này mới phản ứng lại rằng những lời này cô đang nói với anh, anh suy nghĩ nói : " Chị em là một cô gái tốt, người được cô ấy thích khẳng định rất hạnh phúc."

" Haha, hạnh phúc ? Người kia căn bản còn chẳng biết chị ấy là ai !" Hai tay Hạ Minh Y nắm chặt, cả người run lên, cây hoa trước mộ phản dường như cảm nhận được sự oán giận của cô , lắc lắc thân mình.

Không biết có phải là do ảo giác hay không mà Tô Ly cảm thấy mới vừa rồi khi Hạ Minh Y nói chuyện ánh mắt như có như không nhìn về phía anh.

Việc này có liên quan với anh sao ? Đột nhiên Tô Ly nghĩ lại những câu hỏi Hạ Minh Y đã hỏi anh vào mấy hôm trước.

Lòng anh đột nhiên trầm xuống, theo bản năng hỏi : " Y Y, người chị em thích là ai vậy?"

Cây hoa trước mộ càng lác mạnh hơn.

Hạ Minh Y quay đầu nhìn anh, vẻ mặt khó nắm bắt, sau một lúc cô nở nụ cười tươi tắn nói : " Không phải là anh, anh hẳn Trương gì thế ?"

Tô Ly lập tức thở phào nhẹ nhõm cũng không để ý đến giọng nói của cô có chút nhảm về, nói : " Y Y, nếu như em có chuyện muốn nói cùng chị , vậy tôi đi lên phía trước đợi em !"

Hạ Minh Y quay đầu nhìn anh dần rời đi, hình dáng thon dài anh tuấn chiếu lên mặt đất một cái bóng thật dài. Người đàn ông này, ngay cả bóng lưng cũng đẹp như thế.

.....

" Làm sao đây? Thật ra lúc đầu em muốn nói ra, nhiều năm như vậy anh ấy dựa vào đâu mà sống tốt như thế. Nhưng anh ấy không giống như em tưởng tượng... em thấy anh ấy hẳn không đành lòng, bởi vì em biết anh ấy sẽ áy náy vì thế em lại càng không nỡ, chị, chị nói em nên làm sao đây?"

Cô ngẩng đầu nhìn ngôi mộ trước mắt , bông hoa trước mộ tựa như gập đầu cùng cô.

" Chị nói rằng không cần nói sao? Chị không trách anh ấy, không phải lỗi của anh ấy? " Cô khẽ cười : " Em biết chị sẽ nói như thế mà, thật ra năm đó em thật sự ghen tị với anh ấy , tại sao người chị gái em yêu nhất lại không phải là em ? Nhưng sau khi chị đi rồi, cuối cùng em cũng hiểu được..... Con người đôi khi thật sự cần một sự gửi gắm."

Bông hoa nhỏ rục rờ khẽ gập đầu.

" Chị nói xem làm sao đây? Giữa hai chị em chúng ta có một số thứ sẽ giống nhau đúng không?"

Một trận gió thổi đến, bông hoa nhỏ vui vẻ nhảy múa trong gió.

" Chị nói chị không trách em sao? Haha, còn muốn em chăm sóc đối đãi với anh ấy thật tốt, tính luôn cả phần của chị ? Nguyệt háo sắc, sao chị lại ngốc như thế, ngây thơ đến vậy, nếu như là em em sẽ không như chị.... Được thôi, nếu như thật sự là vậy thì chị hãy cho bông hoa nhỏ của chị gập đầu !"

Quả nhiên bông hoa nhỏ trước mộ phần gập đầu một cái . (Lời bạn đọc nói với tác giả: Làm thật sao? Tác giả đang viết về thể loại thần bí sao? Tiểu Thuồng : Viết một chút quỷ dị không được sao, đây chính là nội dung cần thiết trong tác phẩm mà !)

Trầm mặc một lúc lâu sau Hạ Minh Y hít sâu một hơi, cuối cùng nở một nụ cười thoải mái : " Được rồi, em phục chị rồi đây. Nhưng quả thật mắt nhìn của chị không tồi, anh ấy rất tốt.... Em quyết định buông xuống rồi, những năm gần đây cứ giữ mãi trong lòng quả thật rất mệt mỏi!"

Sau cùng cô nhìn đóa hoa đang nhảy múa trước mộ phần, gương mặt cô khẽ cười , những nặng nề trong lòng nhảy mất biến mất. Cô không nhận được xoay người nhìn về hướng của Tô Ly.

Ánh trời chiều chiếu cả một mảng vàng rực, mặt anh bị chiếu tạo nên một vàng sáng ấm áp khiến vẻ mặt anh càng thêm tuấn tú hút hồn, đôi mắt phượng hẹp dài sâu thẳm dưới ánh trời chiều. Ánh trời chiều chiếu cả người anh làm thân hình anh càng trở nên sạch sẽ, gọn gàng và đẹp hơn.

Phong cảnh đẹp như tranh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hạ Minh Y, anh xoay người lại nở nụ cười ôn hòa ấm áp.

Khóe miệng Hạ Minh Y nở ra nụ cười, cô bước nhanh về phía anh.

Anh không nói , em cũng không nói, nhưng em biết trong lòng anh đang nghĩ điều gì. Năm năm như một giấc mộng. Nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ sẽ bắt đầu lại. Những đau khổ , những dằn vặt mà em đã chịu đựng, dốc sức bảo vệ mình, bây giờ em mới gặp được một người hiểu em như anh. Mặc dù ngày mai sẽ xa cách cả chân trời thì hôm nay em cũng sẽ đi cùng anh.

Một khúc nhạc ấm áp vang lên, em muốn sống vui vẻ hơn, để cho những điều không vui trôi qua hết. Bởi vì có anh mà sắc màu cuộc sống của em trở nên rực rỡ ấm áp hơn.

" Tô Ly, chúng ta đi thôi !" Hạ Minh Y chạy đến bên anh, chủ động nắm lấy tay anh.

Cả người Tô Ly chấn động, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Bóng dáng hai người đắm chìm trong ánh trời chiều dần dần đi xa. Từ trước đến nay đáy lòng chưa bao giờ lại có khát vọng mạnh mẽ đến vậy.

Những thứ anh muốn anh sẽ làm, anh thích thì anh sẽ tranh thủ nắm bắt.

Dù là con thiêu thân lao đầu vào lửa, vạn kiếp bất phục !

Những điều tốt đẹp chưa bao giờ rời đi.

Sau khi trở về từ lần đi chơi tiết thanh minh, bởi vì cởi bỏ những điều trong lòng nhiều năm qua nên những lúc Hạ Minh Y đối đãi với Tô Ly cũng trở nên

thoải mái hơn trước rất nhiều, điều này càng khiến cho mối quan hệ của hai người càng thân thiết hơn.

Tình cảm Tô Ly dành cho cô rất cuộc là gì, Hạ Minh Y cũng không để ý đến, cảm giác của cô dành cho Tô Ly là gì cô cũng không muốn nghĩ.

Giống như bây giờ rất tốt, bất kể cùng anh có lâu dài hay không cô vẫn muốn nắm bắt khoảnh khắc này thật tốt. Cô đã quyết định mấy ngày này đem bài hát viết thành một quyển thật hay vì vậy cô nhất định phải tập trung tinh thần mới được.

Ngày tháng nhẹ nhàng trôi qua, đến giữa tháng tám, ngày Hạ Minh Y về trường càng đến gần, mà ngày đoàn phim quay sắp xong cũng gần đến.

Quãng thời gian quay phim cuối cùng, nhân viên đoàn phim càng ngày càng nhiều, càng về cuối mọi người càng có thể nhìn thấy hy vọng thắng lợi, mọi người càng cố gắng làm việc, cái gọi là nước lên thì thuyền lên chính là thời gian quay phim sắp kết thúc.

Nghe theo ý của đạo diễn, mọi người đi đến Hoàn Kiếm sửa lại vài cảnh quay, phim nhựa liền chính thức hoàn tất.

Hạ Minh Y tính toán ngày, ngày cô nhập học cũng xấp xỉ với ngày cô phải rời Tô Ly và mọi người. Vai diễn của Tô Ly khá nhiều nên sẽ rời đi trễ một tí.

Nghĩ đến những điều này cô không nhận được thương cảm, chỉ có thể không ngừng an ủi bản thân, ông trời đã cho bọn họ cơ hội gặp nhau, đây là điều mà nhiều người muốn còn không được, mà cô lại còn không thỏa mãn sao?

Nhưng có một số việc Hạ Minh Y lại nhận không được vẫn muốn nói với Tô Ly.

Buổi tối sau khi hai người diễn xong, Tô Ly nhìn Hạ Minh Y như đang đi vào cõi tiên, quan tâm hỏi: "Có phải quá mệt hay không, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai đến đoàn phim trễ một chút!" Buổi tối diễn đến hơn mười giờ mới trở về, sau khi rửa mặt, diễn xong cũng sắp mười hai giờ. Cũng khó trách cô mệt mỏi.

Trên đầu Hạ Minh Y thêm mấy vạch đen! Rõ ràng là cô muốn nói lại thôi, thế mà Tô Ly lại thấy thành cô đang mệt mỏi uể oải rồi?

Thế là cô hắng giọng có chút chờ mong nói: "Tô Ly..... hôm nay là sinh nhật em." Nếu như.... nếu như cô muốn quà cũng không phải là quá đáng đâu ha!

"Sao?" Tô Ly dừng lại.

Cô nghịch ngợm nháy mắt với anh: "Haha, mười lăm tháng tám chính là sinh nhật của Y Y đó!"

"Sao em không nói sớm?" Tô Ly kịp phản ứng lại, cúi người nhìn cô, nháy mắt về mặt trở nên khó biết: "Cũng sắp hết một ngày rồi, cũng không kịp chuẩn bị quà tặng. Hay là...."

Giọng nói của anh khàn nhỏ, vô cùng gợi cảm: "Anh liền lấy thân báo đáp được không?"

* quan hệ giữa hai anh chị tốt lên nên mình đổi xưng hô từ chương này nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Sao cơ?" Lần này đến lượt Hạ Minh Y ngẩn người.

Sau đó khuôn mặt Tô Ly dần dần phóng đại trước mắt cô cho đến khi khoảng cách giữa hai người là không.

Đôi mắt Hạ Minh Y vì kinh ngạc mà mở to, trong lòng cũng vô cùng bối rối. Một lát sau trên trán truyền đến cảm giác dịu dàng mềm mại giống như một dòng điện nổ tung khi da thịt chạm vào nhau, cô cảm thấy máu trong người dường như sôi trào.

Anh hôn trán cô bởi vì sự cung chiều và yêu thích của bản thân dành cho cô là không gì sánh bằng.

Câu nói này Hạ Minh Y đã từng viết trong cuốn tiểu thuyết mà cô tự sáng tác. Nhưng cho dù có viết trong tiểu thuyết nhiều hơn ra sao đi nữa thì cũng không bằng khoảnh khắc này, cảm giác kinh sợ khi Tô Ly đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô vào lúc đó. Cô cảm nhận được sự cẩn thận dè dặt của anh.

Tô Ly đứng dậy nhìn dáng vẻ trở mắt vì kinh ngạc của Hạ Minh Y, anh nở nụ cười âm ỉ sau đó đưa tay ra ngoéo chiếc mũi xinh xắn của cô: "Hạ Minh Y, em mau hoàn hồn lại đi, xem bộ dáng ngây thơ của em kìa."

Hạ Minh Y bất mãn trừng mắt nhìn anh: "Không biết là lúc này trong lúc hôn cả người ai run lên nữa. Tô đại thần à, người ngây thơ là anh đó!"

Vừa nói xong câu này cô nhanh chóng xoay người rời đi. Nếu như cứ tiếp tục ở đây, cô thật không biết tiếp sau đó nên đối diện với anh như thế nào nữa.

Tô Ly nhìn dáng vẻ cuống quýt chạy đi của cô, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng cùng chiều, anh bắt đầu đi lắc đầu một cái.

Quá trình quay phim đã bước vào ngày cuối cùng, ở cảnh cuối cùng sau khi anh nữ chính đã công thành danh toại liền thoát ải giang hồ cùng nhau sống một cuộc sống thần tiên quyền lữ.

Từ cảnh đối mặt với đao kiếm, tư thế chiến tranh hào hùng trước đó đối lập với sự thoải mái giang hồ, sự nhân nhả quy ải giang hồ hiện tại, cuối cùng hai người vai kề vai biến mất trong cảnh cuối đã tạo nên một kết thúc hoàn mỹ cho bộ phim.

Đạo diễn Mã xem lại cảnh cuối một lần, khoe miệng giương lên nụ cười hài lòng sau đó truyền mệnh lệnh cuối cùng trong hành trình đến Tân Điều lần này: "Kết thúc công việc!"

Thời gian quay phim đã quay đến giai đoạn cuối cùng vì thế diễn viên trong đoàn phim cũng không còn nhiều lắm, bởi vì nam nữ chính còn phải quay phân cảnh cuối nên Tô Ly và Lâm Diên vẫn còn ở lại.

"Khi nào thì anh bay?" Sau khi Lâm Diên thay đồ hóa trang xong, cô tò mò quay sang hỏi Tô Ly.

"Giống với em! Tiểu Diệp không phải nói là cùng Vương Tinh định sao?"

"Tiểu Diệp trở về rồi sao? Vậy Hạ Minh Y thì sao?"

"Cô ấy về nhà rồi, buổi chiều sẽ ra sân bay tiễn chúng ta." Lúc Tô Ly nói câu này giọng điệu thể hiện sự không nỡ.

Sân bay Tân Điều, bốn người đứng đợi một lúc lâu nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Hạ Minh Y, gọi điện thoại cho cô cũng không có người bắt máy.

"Hay là chúng ta đi trước đi, có thể tạm thời cô ấy có chuyện bận!" Tiểu Diệp nhìn đồng hồ lên tiếng nhắc nhở.

Ánh mắt Lâm Diên lóe lên, cô quay sang nhìn Tô Ly. Tô Ly lắc đầu: "Cô ấy sẽ đến."

Tiểu Diệp kinh ngạc nhìn Tô Ly, ánh mắt nghi hoặc nhìn sang Lâm Diên. Lâm Diên khẽ lắc đầu.

"Tô Ly, còn mấy phút nữa là phải lên máy bay rồi, chúng ta đi thôi!" Đợi một lúc lâu sau, Tiểu Diệp thấy thời gian cấp bách nhìn không được vội vàng thúc giục.

Tô Ly không nói lời nào, đứng vào lúc này điện thoại cá nhân của anh đột nhiên đổ chuông, nhìn thấy màn hình hiển thị số của Hạ Minh Y, anh vội vàng nhấn nút nghe: "Sao bây giờ vẫn chưa đến?"

"Hahaha..." Bên kia truyền đến tiếng cười vừa xa lạ vừa quen thuộc: "Tô Ly, mày rất để ý đến con bé này sao? Bộ dáng của con bé rất được nha! Nhưng mà nếu như lần này mày đi thì sẽ không nhìn thấy nó nữa đâu, haha..."

Lại là Trịnh Phong!

Ánh mắt Tô Ly tối sầm lại, trầm giọng nói: "Mày có ý gì?"

"Ý gì? Bây giờ cô ta đang nằm trong tay tao, mày nói xem có ý gì? Mày có thể lựa chọn đến đây cứu cô ta, cũng có thể chọn không đến. Nếu như vậy thì con bé này tao sẽ hưởng thụ thật tốt..."

"Trịnh Phong, mày dám tổn thương cô ấy một chút nào tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!" Sắc mặt Tô Ly đột nhiên thay đổi, anh lạnh lùng nói.

"Hahaha, sống không bằng chết, bây giờ ông đây sống cũng không bằng chết rồi. Nếu không phải tại mày, tao cũng sẽ không bị bắt ngồi tù, ba tao cũng sẽ không bị người ta nắm được điểm yếu. Mày dám báo cảnh sát, tao sẽ cưỡng hiếp rồi giết nó!! Đúng rồi, mày nghe giọng nó một chút đi..."

Điện thoại xuất hiện một khoảng im lặng, đột nhiên giọng nói run rẩy của Hạ Minh Y truyền đến: "Anh mau đi đi, rời khỏi Tân Điều, vĩnh viễn đừng trở về đây nữa..."

Sắc mặt Tô Ly lạnh lẽo như tuyết rơi tháng mười hai, lúc này những người bên cạnh đều cảm thấy sự tức giận truyền ra từ người anh, có lẽ đó là sát khí.

"Mày đang ở đâu?"

"Nhà máy giấy vụn ở ngoại ô thành phố, tốt nhất là mày đi một mình."

Tô Ly cúp điện thoại rồi quay sang nói với Tiểu Diệp: "Em hãy về trước đi, anh sẽ trở về sau." Nói xong anh xoay người muốn rời đi.

Cả người Tiểu Diệp chấn động, cô theo bản năng giữ anh lại: "A Ly anh không được đi, cùng em trở về."

Lâm Diên cũng vội vàng kéo anh lại : " Có phải cô ấy xảy ra chuyện gì không, trước hết chúng ta phải nghĩ kế sách rồi tính tiếp !"

Tô Ly vùng khỏi cánh tay của hai người , kéo Lâm Diên sang một bên : " Trịnh Phong bắt cóc Y Y rồi, bây giờ anh phải đi cứu cô ấy. Trước tiên em đừng báo cảnh sát..."

" Cái gì? Không phải hần ta bị nhốt trong tù sao?" Lâm Diên kinh ngạc nói.

" Bây giờ không phải lúc nói đến chuyện này, có thể có mai phục. Mọi người đi trước đi, em nhớ nói với Tiểu Diệp một chút ."

Tiểu Diệp và Vương Tinh trong sự kinh ngạc tột cùng, ba người đều có tâm sự riêng đi lên khoang nhất của máy bay.

" Chị Lâm, có phải Tiểu Hạ xảy ra chuyện gì không ?" Vương Tinh lo lắng hỏi.

" Tiểu Hạ ? Có phải là trợ lý của Tô Ly lúc tôi không có ở đây không?" Tiểu Diệp có chút tò mò.

Lâm Diên dừng một chút rồi nói : " Chút chuyện nhỏ , không có gì đáng trở ngại đâu."

" Chị Lâm Diên, lúc này Tô Ly nói với chị chuyện gì vậy? Em chưa từng thấy anh ấy tức giận như thế. Có phải xảy ra chuyện gì không?"

Lâm Diên quay đầu khẽ cười : " Làm gì nghiêm trọng như thế, hai người đừng nghĩ nhiều quá. Hơn nữa đây là Tân Diêu, có chuyện gì được chứ. Đợi sau khi trở về nên nói điều gì, không nên nói điều gì thì các em rõ rồi đó."

Tiểu Diệp và Vương Tinh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lâm Diên đành đành xuống những hoài nghi trong lòng mình.

Máy bay từ từ cất cánh, Lâm Diên nhìn lại thành phố mình đã gắn bó hơn hai tháng nay, thở dài một cái, lẩm bẫm nói : " Hy vọng sau này sẽ không trở lại đây nữa..."

Vào lúc này Hạ Minh Y vô cùng khó chịu, trên đường đến sân bay cô bị người khác đánh lén, sau khi tỉnh lại liền phát hiện cổ tay bị bắt chéo trói sau lưng, nằm trên mặt đất lạnh lẽo. Sợi dây thừng thô cứng trói trên người khiến bản thân cảm thấy không thoải mái chút nào. Miệng cô còn bị nhét một miếng vải rách nữa.

Rõ ràng là cô bị bắt cóc. Nhưng cô thật không biết kể từ lúc nào bản thân mình có gì đáng để người khác phí tâm tư đi bắt cóc chứ. Cô cũng không phải con đại gia , cũng không phải nhân viên nhà nước, tuyệt đối không có tiền, nếu như có thì cũng chỉ là thẻ ngân hàng cô để ở ký túc xá trường thôi.

Nhưng sau khi cô biết người bắt mình là ai thì cô liền hiểu. Hần ta muốn dùng cô để uy hiếp Tô Ly, trên thực tế thì hần ta cũng làm điều đó rồi. Không biết những lời cô nói lúc này Tô Ly có nghe hay không. Bây giờ lòng cô vô cùng phức tạp, nếu như Tô Ly đến đây nhất định anh ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu như Tô Ly không đến chắc chắn cô sẽ trở thành miếng mồi ngon của tên đàn ông ghê tởm này !

Nghĩ lại thật là ghê tởm buồn nôn!

Cô căm hận nhìn Trịnh Phong, Trịnh Phong thì âm thầm nhìn cô : " Cô bé, em dùng ánh mắt này để quyến rũ đại minh tinh sao? Hahaha, em mà còn nhìn như thế nữa ông đây sẽ thay đổi kế hoạch cho bản thân hưởng thụ trước đó." Dứt lời hần ta còn ghê tởm liếm liếm môi, bày ra bộ dáng nhỏ dãi.

Trong lòng Hạ Minh Y âm thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà hần. Trịnh Phong lấy miếng vải rách trong miệng cô ra : " Nói, mày muốn nói điều gì? Ông đây sẽ cho mày sáng khoái !"

" Không phải anh bị nhốt trong ngục rồi sao? Sao đến đây được?"

Trịnh Phong không ngờ cô sẽ hỏi điều này sau đó tà ác cười : " Dù thế nào thì bà của ông đây cũng là phó thị trường, mấy cái giấy bệnh gì đó cũng không phải là vấn đề gì cả ! Hừ, tất cả là tại tội bây hại tao bây giờ thân bại danh liệt !"

Hạ Minh Y nhàn nhạt nhìn gương mặt người trước mặt đang nổi gân xanh ,cô bình tĩnh nói : " Thật ra vốn dĩ anh có cơ hội một đêm thành danh nhưng đã bị anh lằng phí đánh mất rồi !"

" Cái gì? Ý của mày là gì?"

" Lúc trong đoàn làm phim, vai diễn của anh nhiều nhất trong các diễn viên quần chúng, nếu không phải vì chuyện đánh đạo diễn và nữ diễn viên, gây náo loạn trường quay thì nói không chừng đạo diễn có ấn tượng tốt với anh. Nếu đã như vậy đợi sau khi quay phim xong, cha của anh nói ngọt với đạo diễn một hai câu, chuyện đưa anh vào giới giải trí là không thành vấn đề gì. Hình tượng ban đầu của anh cũng không có vấn đề gì, qua vài năm có thể trở thành đại minh tinh. Đáng tiếc, đáng tiếc những điều đó đã bị chính tay anh phá hủy !"

" Mẹ nó , mày có ý gì? Mày đang mắng tao đúng không? Muốn trốn trách nhiệm đúng không? " Trịnh Phong nghe thế sừng sờ trong chốc lát, sau đó vô cùng tức giận hung tợn nói : " Tao nói cho mày biết đừng có nói với tao người sai là tao, ba tao là Trịnh Khai Kỳ, tội bây chết chắc rồi ! !"

Hạ Minh Y nghe thấy thế không thềm để ý đến hần nữa, trực tiếp quay mặt đi hướng khác. Trịnh Phong thấy thế càng tức giận hơn, hung hăng tát cô một cái : " Mẹ nó, dám miệt thị ông đây, ông đây đánh mày chết !"

Đôi má trắng nõn của Hạ Minh Y đỏ lên một mảng, hiện rõ năm dấu tay. Cô không hề sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Phong. Dưới ánh mắt lạnh lẽo trong suốt của cô, đáy lòng Trịnh Phong dâng lên một cảm giác chùn bước. Hắn hít cảm, bày ra bộ dáng hung ác : "Coi như mày có khí khái, mày có biết bên ngoài có bao nhiêu anh em của tao không? Trong tay bọn họ đều có vũ khí haha... lát nữa mày sẽ phải cầu xin tao đó !"

Lần này Hạ Minh Y không giữ được trấn định nữa, nếu như theo lời hắn nói thì cô tình nguyện bị tên đàn ông cặn bã trước mặt cường bạo, cũng không muốn Tô Ly gặp nguy hiểm !

Trong đầu cô suy nghĩ trong giây lát tôi nói : " Haiz, anh cảm thấy đại minh tinh như Tô Ly sẽ vì một người mới biết không lâu mà một mình đến nơi nguy hiểm sao?"

"Làm sao không , lúc này nó còn vì mày mà khấn trương đến chết ! Mày cho rằng tao không biết sao? Đợi lát nữa nói không chừng đang trên đường đến đây !" Trịnh Phong lớn tiếng nói.

"Tôi hỏi anh, lấy địa vị công tử thị trường của anh, sẽ vì một cô gái , hơn nữa là một cô gái mới quen không lâu mà một mình đến nơi nguy hiểm sao? Anh thông minh như vậy, không cần tôi nói nhiều lời chứ nhỉ !"

Trịnh Phong nheo mắt lại nhìn cô từ trên xuống dưới : "Mày có ý gì ?"

Hạ Minh Y thở dài : "Người ta nói con hát vô tình, thanh danh của diễn viên là lớn nhất, tôi cảm thấy chiêu cò này của anh sai rồi. Đến bây giờ anh ấy cũng không đến rõ ràng là đã rời đi rồi." Cô dừng một chút, hai hàng lông mày cho chút đau buồn : "Anh vẫn còn mục đích khác sao? Thật ra.... nếu như đi theo anh, cũng không phải không có lợi."

Sắc mặt Trịnh Phong do dự, đôi mắt sắc bén quét trên người cô, thỉnh thoảng nuốt nước miếng, lại không nắm được chú ý.

"Anh có phải đàn ông hay không? Có muốn coi tôi ra không !" Hạ Minh Y không kiên nhẫn nói, thân thể nhẹ nhàng di chuyển.

Trịnh Phong hét lên một tiếng bỏ nhào đến trước mặt cô, hai tay kéo dây thừng , miệng nói : "Mẹ nó, bộ dáng quyến rũ người như vậy ? Ông đây cũng không khách khí.."

Dây thừng vừa buông ra, đôi móng vuốt sói không kịp chờ đợi liền mò về phía Hạ Minh Y.

Đúng lúc này--

Một tiếng "bùm" vang lên thật lớn, Trịnh Phong chớp mắt ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Hạ Minh Y vứt cây gậy gỗ xuống đất, cây gậy này lúc này cô đã dùng bản thân mình để che lại, cô vỗ vỗ tay rồi đứng dậy hoạt động gân cốt, sau đó cầm lấy sợi dây thừng trên mặt đất trời Trịnh Phong đang bất tỉnh kia lại.

Lúc tỉnh lại cô đã nhìn quanh căn phòng rách nát này một lần, cô phát hiện cách đó không xa có một cây gậy bị Trịnh Phong ném xuống đất, cô lặng lẽ di chuyển một lúc lâu mới đến bên cạnh cây gậy được.

Đợi một lúc lâu thì tên Trịnh Phong mới đến bên cạnh, cô hung hăng đánh một gậy ngay sau gáy hắn.

Ngoan ngoãn chịu trối trước giờ không phải là phong cách của Hạ Minh Y !

Sau khi trối Trịnh Phong xong, cô cầm lấy chiếc điện thoại đã bị Trịnh Phong cướp đi lên ,nhanh chóng gọi điện cho Tô Ly.

"Anh khỏi đến đây, em đã trối Trịnh Phong lại rồi, hắn nói có rất nhiều người mai phục ở đây."

Một lúc sau truyền đến giọng nói trầm thấp của Tô Ly ở đầu bên kia : "Y Y, em không sao chứ?"

"Em không sao, thật sự không có gì cả. Anh đừng nên đến đây, anh mau đi đi, đừng đến đây."

"Không có việc gì..." Anh đột nhiên cúp máy.

Nháy mắt Hạ Minh Y kịp phản ứng lại.

Tô Ly đến rồi, vừa nãy có khả năng anh đã bị phát hiện.

Nhớ đến lời nói lúc nãy của Trịnh Phong trong lòng cô trầm xuống, nếu như báo cảnh sát việc này sẽ bị bại lộ, đây không thể giải thích đơn giản là tụ tập ẩu đả nữa rồi.

Vì danh dự của Tô Ly! Hạ Minh Y quyết định phản kích đến cùng!

Cô tiến lên phía trước túm lấy Trịnh Phong dậy nhưng không được, vì thế cô đành kéo anh ta ra khỏi căn phòng rách nát!

Đập vào mặt cô quả nhiên là một mảnh chiến đấu kịch liệt.

Cô cầm lấy con dao quân đội Thụy Sĩ mà lúc nãy cô vừa tìm được trong túi áo Trịnh Phong kề sát cổ hần, hét lớn: "Trịnh Phong đang nằm trong tay tôi, nếu các người không sợ chết thì cứ tiếp tục đánh đi!"

Một tên côn đồ đi theo Trịnh Phong lập tức ngừng lại, Tô Ly nghe thấy giọng nói của Hạ Minh Y, hai hàng chân mày khẽ buông lỏng. Lúc anh xoay người qua nhìn thấy hai gò má của cô sưng đỏ, ánh mắt bình tĩnh của anh trong nháy mắt trở nên mãnh liệt, dẫn đến kết quả trực tiếp chính là những tên côn đồ bên cạnh như những bao cát lần lượt bị đá ra ngoài!

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cho những người còn lại vừa sợ lại vừa e ngại, bọn chúng bỏ những thứ mình đang cầm trong tay xuống nhanh chóng bỏ chạy. Tuy Trịnh Phong là công tử của phó thị trưởng nhưng trước mắt cái mạng nhỏ này hiển nhiên vẫn quan trọng hơn.

Hạ Minh Y thu con dao trong tay lại bước nhanh đến chỗ Tô Ly phía trước, nhưng cô phát hiện vẻ mặt của Tô Ly đột nhiên thay đổi nặng nề, anh như một con gió lao về phía cô.

Một giây sau cô và Tô Ly cùng té trên mặt đất rồi lăn vài vòng. Sau khi Tô Ly buông cô ra anh lập tức đứng dậy đánh nhau với Trịnh Phong.

Thì ra do Hạ Minh Y không có kinh nghiệm trong việc trói người khác nên lúc nãy Trịnh Phong đã tháo được dây thừng, hần nhân lúc cô buông lỏng cảnh giác cầm lấy cây gậy vung về phía cô.

Tuy Tô Ly phát hiện kịp thời nhưng bắp chân của cô không tránh khỏi nên sưng lên một mảng lớn.

Vì vậy màn kịch thán trước lại tái hiện một lần nữa.

Hạ Minh Y nhìn Tô Ly trước mặt, nháy mắt hoàn toàn không kịp phản ứng kịp. Sự dịu dàng tiêu sái, bình tĩnh không kiềm chế được, sự gọi cảm phức hắc... Cô đã từng thấy ở Tô Ly qua rất nhiều mặt nhưng bây giờ vẫn làm cô cảm thấy cực kỳ xa lạ tuy rằng trước đó cô đã từng nhìn thấy qua một lần...

"Tao đã nói với mày bao nhiêu lần là không được tổn thương đến cô ấy! Mày dám tổn thương cô ấy một phần, tao sẽ làm mày tổn thương mười phần!"

Giọng nói của Tô Ly tràn đầy phẫn nộ, lạnh lẽo như tuyết, nóng rực như lửa nhưng lại tàn nhẫn không hề giống anh tí nào.

Hạ Minh Y giật mình lập tức chạy đến giữ chặt anh nhưng lần này dù kéo như thế nào cô cũng không kéo được.

"Nếu đánh nữa sẽ chết người đó, A Ly, anh đừng hủy hoại chính mình!" Hạ Minh Y ôm cổ anh: "A Ly, chân em hình như bị gãy rồi, anh mau đưa em đi bệnh viện được không!"

Nghe thấy vậy quả nhiên Tô Ly dừng lại xoay người ôm lấy cô....

"Vậy sau đó thì sao? Về sau thế nào?" Sở Xuyên lắc cánh tay của cô, tò mò hỏi: "Wow, cậu hạnh phúc quá, mình hâm mộ cậu chết đi được!"

Hạ Minh Y lờm lờm: "Sở Xuyên, cậu có phiền hay không, kể từ khi mình trở về cậu đã dùng mọi cách đe dọa, dụ dỗ ép mình nói ra, đã hai tháng rồi, cậu nghe chưa đủ sao?!"

"Đây là mình hâm mộ cậu đó, có được không vậy... Nếu như Sở Dao của nhà chúng ta có thể giống như Tô Ly thì mình còn buồn chuyện gì nữa chứ..." Giọng nói của cô đau thương, cô làm bộ cúi thấp đầu bày ra bộ dáng vô cùng đáng thương.

Hạ Minh Y oán hận trừng mắt nhìn Sở Xuyên, lần nào cũng bày ra bộ dáng đáng thương để tranh thủ lấy sự thương xót của cô, nhưng lần nào cô cũng không nhận được mà mềm lòng, sau đó chuyện gì cũng dựa theo cô ấy!

Cô kể lại chuyện cũ một lần lại một lần. Chỉ có trước mặt bạn tốt cô mới có thể nói ra. Thật ra chuyện này những người khác căn bản cũng không biết.

Thật ra kể nhiều lần cũng giống như đọc một quyển sách, đến cuối cùng đều đọc lâu lâu. Nhưng loại hoài niệm nhớ nhung này cũng giống như một loại thuốc độc thấm sâu vào xương tủy.

Lúc đó cô bị Tô Ly ôm ngang hông nhanh chóng đi ra ngoài, cho đến khi đi thật xa cô mới nói cho Tô Ly biết thật ra chân cô không sao cả, làm sao có chuyện gì được chứ? Bất quá nó chỉ bị sưng lên thôi. Cô chỉ là dùng cách này để Tô Ly dỗi đi sự chú ý mà thôi.

Cũng giống như những nữ sinh khác, nhìn thấy dáng vẻ của anh vì mình mà lo lắng, cô không nhận được sự vui sướng trong lòng mình, nhưng vui sướng nhiều, sự lo lắng mơ hồ lại nổi lên trong lòng cô. Cô sợ Tô Ly sẽ vì cô mà liều lĩnh.

Anh ưu tú như vậy, nổi bật giữa mọi người, sự tiêu sái, ôn hòa thoải mái, trầm tĩnh lý trí, lạnh nhạt xa cách....

Bất luận là về ngoài ưu tú xuất sắc hay là khí chất không gì sánh bằng, anh mãi mãi là vương giả. Mãi mãi là một người cao cao tại thượng được mọi người sùng bái.

Thấy Hạ Minh Y trầm mặc, Sở Xuyên đẩy đẩy cô : " Y Y, cậu đừng như vậy mà..."

Hạ Minh Y gạt đầu một lúc lâu sau áp ứng nói : " Minh về trước đây."

Sở Xuyên nhìn bóng dáng của Hạ Minh Y, rơi vào trầm tư.

Kể từ khi nhập học, rõ ràng Hạ Minh Y không còn giống lúc trước nữa, lúc không có việc gì cô sẽ ngăn người. Vừa nhìn thấy liền rơi vào hồi ức tốt đẹp nào đó. Kinh khủng hơn chính là sau khi cô trở về nhân lúc rảnh rỗi sẽ xem các tác phẩm của Tô Ly, từ các phim, các quảng cáo mà anh diễn đến các chương trình phỏng vấn thậm chí là các bài viết giải trí....

Có lúc cô vừa xem mà nước mắt chảy ra, quả thật không hề giống với Hạ Minh Y kiên cường lý trí trước đây chút nào. Nhưng Sở Xuyên có thể thông cảm với cô, cho dù là nữ sinh kiên cường như thế nào thì trước mặt tình yêu cũng sẽ trở nên yếu đuối, hướng chi mối tình đầu của Hạ Minh Y quả thực không hề tầm thường.

Nếu như là nam sinh bình thường thì thôi, mặc dù không thể ở cùng một chỗ thì cố gắng tập trung về sau này. Nhưng đây lại là một người ưu tú như vậy. Từ nay về sau, nhược thủy tam thiên lấy một gáo nước.*

* Câu này có ý nghĩa cảnh báo là : Trong cuộc đời có thể chúng ta sẽ gặp nhiều thứ tốt đẹp nhưng chỉ cần dùng tâm nắm giữ lấy nó là được rồi.

Cô trầm tư trong giây lát rồi đuổi theo Hạ Minh Y.

" Không phải cậu rất thích biểu diễn sao? Tô Ly không phải đã nói khi nào cậu muốn đóng phim thì đến tìm anh ấy sao? Tô Ly không phải ngày nào cũng liên lạc với cậu sao? Y Y, cậu muốn đi thì cứ đi đi!"

Đôi tay Hạ Minh Y không tự chủ được mà run rẩy, cô nói : " Minh rất sợ. Minh sợ môi trường như giới giải trí, mình sợ mình sẽ đánh mất đi điều mà Tô Ly yêu thích ở mình."

Sở Xuyên bắt lấy tay cô : " Y Y, cậu nhìn mình. Nếu như cậu sợ mất đi thì chẳng phải mình càng sợ mất đi hơn sao? Sở Dao tuy không phải là anh ruột của mình nhưng từ nhỏ bọn mình đã cùng nhau lớn lên, nếu như đi sai một bước có thể anh ấy sẽ không xem mình là em gái nữa, nhưng nhiều năm như vậy, mình vẫn tiếp tục kiên trì. Vì vậy.... cậu cũng đừng từ bỏ, lúc trước cậu có thể chống đỡ thì sau này cũng có thể."

Trong nháy mắt, đôi mắt Hạ Minh Y sáng trong như ngôi sao trên bầu trời, cô mỉm cười : " Xuyên Xuyên, cảm ơn cậu, mình sẽ suy nghĩ thật cẩn thận."

Đề nghị mà Sở Xuyên đưa ra không phải cô chưa từng nghĩ đến, chỉ là đôi khi quả thật có chút rối loạn.

Đây chính là tình yêu sao? Tình yêu....

Có thể những oán hận ban đầu của bản thân dành cho anh cũng có thể hoàn toàn trở nên yêu thích như vậy.

Mùi vị của tương tư, từng chút từng chút như nhập, triền miên vào xương tủy cô.

Cô lẳng lặng đi trên con đường nhỏ trở về phòng, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình khuôn mặt cô không nhận được mà cong lên.

" A Ly... sao bây giờ anh gọi em vậy."

" À, bây giờ không bận. Ở trường vẫn tốt chứ?"

" Vẫn tốt..." chỉ là em rất nhớ anh. " Còn anh thì sao?"

" Anh cũng rất tốt, nói cho em biết một tin tốt, không lâu nữa chúng ta có thể gặp nhau rồi." Trong giọng nói của Tô Ly dường như có chút vui vẻ.

" Sao cơ? Anh muốn sang đây sao? Vậy anh phải chú ý thật kỹ, nơi đây không thể so với thành phố Tân Diêu đâu."

... ..

" Được, chăm sóc bản thân thật tốt." Tô Ly gác điện thoại, khoe miệng mỉm cười.

" Lại cùng cô gái nhỏ của cậu nói điện thoại à? Vui như vậy !" Người đàn ông đi đến bên cạnh đám lên vai Tô Ly, cả người anh ta mặc bộ đồ tây màu đen được cắt xén tỉ mỉ.

Ý cười của Tô Ly càng đậm hơn : " A Hoàn, cậu sẽ không hiểu được đâu."

"Thật sao?" Người đàn ông nhướn mày nhìn anh, vẻ anh tuấn trên mặt thể hiện sự không tin : " Có thể thật tốt ? Nhìn bộ dạng mắt hờn mắt vía của cậu xem, quả thật còn nghiêm trọng hơn so với mỗi tình đầu lúc đó. Năm đó mình vô cùng hoài nghi có phải cậu đã đổi tính rồi không, nhưng mà thật may, định hướng tình dục của cậu vẫn bình thường."

Tô Ly lườm anh một cái, thần bí nói : " Cậu không biết cô ấy tốt như thế nào đâu, cô ấy không phải như những cô nữ sinh đơn thuần nhu nhược kia nhưng lại có sự trưởng thành chín chắn hơn so với những người cùng lứa. Có lúc cô ấy kiên cường , lý trí khiến cho người khác khâm phục, có lúc lại hồn nhiên tuyệt đẹp khiến cho người khác chỉ muốn đem tất cả mọi thứ dâng tặng cô... Y Y chính là cô gái như vậy, cô ấy không phải là tờ giấy trắng mà là ánh cầu vồng rực rỡ."

Người đàn ông nhún mày không tin : " Tuy không thể nào tin được, nhưng từ trước tới nay mình chưa gặp qua người có thể khiến cậu yêu thích như thế. Cậu có hình không?"

"Đương nhiên là có!" Tô Ly mỉm cười đắc ý : " Cậu sẽ không tin được , đây là mình chụp trộm được."

Anh cầm lấy điện thoại chọn tấm hình mình trân quý trong album đưa cho người kia xem.

Đây là bức ảnh lúc Hạ Minh Y ngủ trưa, cảnh vật là bầu trời xanh thẳm nơi quay phim ở Tân Diêu, mây trắng như tuyết còn có nhiều loại cây cỏ sum xuê tươi tốt ở phía xa.

Hạ Minh Y nằm trên chiếc ghế dài , nửa người trong nắng, nửa người dưới bóng mát của cây dù. Làn da ửng đỏ như sứ, hàng lông mi nhỏ nhắn. Dáng vẻ lúc ngủ của cô yên tĩnh bình thản tạo cho người khác một cảm giác sạch sẽ tốt đẹp, nháy mắt thời tiết nóng bức cũng trở nên mát mẻ.

" Thế nào? Có phải rất đẹp không?" Trong giọng nói Tô Ly không giấu được sự tự hào.

Người đàn ông dừng lại một lúc, thu lại ánh mắt thâm thúy trên tấm ảnh , thần nhiên nói : " Cũng không tệ."

Tô Ly quyến luyến nhìn Hạ Minh Y trong tấm ảnh. Một lát sau người đàn ông đẩy đẩy anh : " Nếu như cậu hạ quyết tâm rồi thì sau này phải bảo vệ cô ấy thật tốt. Cậu cũng biết tình hình của cậu." Nói xong câu này anh ta liền xoay người rời đi. Lúc đi đến cửa anh ta nghe được giọng nói kiên định của Tô Ly : " Mình sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt !"

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cuối mùa thu, nếu như nói có chuyện gì đáng để sinh viên đại học W vui mừng nhất thì đó tuyệt đối là chuyện đoàn phim " Tuyệt chiến chi tịch" đã đến đây.

Còn một tháng nữa là mới đến nhưng các bạn học sinh đã trông mong ngóng chờ, đến thứ sáu tuần này mọi người càng thêm xúc động. Chẳng còn cách nào khác ai bảo nam chính Tô Ly khí chất và danh tiếng là cực phẩm chứ, còn nữ chính Lâm Diên cũng là tân tiểu hoa đán của làng giải trí, có vị trí cao trong lòng các nam sinh. Đạo diễn tiếng tăm có hơn 20 năm kinh nghiệm, ngoài ra các diễn viên đều có tên tuổi. Đội hình hùng mạnh như thế sao không khiến người khác chờ mong được?

Chiều thứ sáu , lớp Hạ Minh Y có rất nhiều bạn học cúp tiết , chạy hết sức đến sảnh báo cáo để giành chỗ. Những người còn lại cũng bị những bạn học khác nhờ chép bài lại, ai nấy cũng đều buồn bã hận không thể cướp lại vị trí vốn thuộc về mình.

Hạ Minh Y ngồi ở gần hàng thứ nhất nghe giảng bài nhưng trong lòng lại không hề chú tâm, thì ra Tô Ly nói gặp mặt chính là ý này....

Thầy giáo sư dường như không để ý lắm, cô ngẩng đầu nhìn ppt chăm chú, đột nhiên khóe mắt nhìn thấy một bóng người đi đến cửa, cô kích động lập tức đứng lên.

" Hạ Minh Y, em làm gì thế?" Giáo sư đang ở trên bục giảng bài thấy cô vẫn đang chăm chú nghe giảng đột nhiên có hành động như vậy liền dựng râu tròng mắt.

Hạ Minh Y bất chấp những điều này vội vàng qua loa thu xếp tập vở rồi nói to : " Thưa thầy, em đi trước ạ !" rồi chạy ra khỏi phòng học.

Thấp thoáng nghe các bạn học phía sau nghị luận : " Aiz, Hạ Minh Y vẫn là tàn nhẫn mà..."

Tàn nhẫn ! Nếu không phải sợ người kia gây ra chuyện xôn xao quá lớn, cô cũng không dám ngang nhiên chạy đi mà còn nói năng đầy hùng hồn và lý lẽ như thế !

Cô chạy đến trước mặt Tô Ly , nắm lấy tay anh nhanh chóng dẫn anh rời khỏi tòa nhà dạy học.

Cô vừa đi vừa chất vấn anh : " Sao anh lại đến đây, ngộ nhờ bị phát hiện thì tính sao đây?"

Tô Ly chạy theo cô , bình tĩnh nói : " Anh cảm thấy em làm như thế mới dễ bị người khác phát hiện ra đó!"

Chạy một hơi đến sau núi Đại Du, Hạ Minh Y mới buông tay anh ra, thờ hồn hển.

" May mà là một lâu nhỏ, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện. A Ly, anh thế mà lại...."

Lời chưa nói hết đã bị Tô Ly cúi người xuống dán lên cánh môi cô. Lúc này tâm của Hạ Minh Y dường như dừng lại, giống như đập dừ dội. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng....

Cô theo bản năng vươn tay ra ngăn lại cổ Tô Ly. Tô Ly thuận thế ôm cô trong ngực, hôn càng sâu hơn. Môi lửa chơi đùa quấn giao nhau, triền miên như nước và lửa, nụ hôn của Tô Ly bá đạo nhưng lại ôn nhu, xâm chiếm từng chút ngọt ngào trong miệng cô.

Hơi thở anh có mùi cỏ xanh mà chỉ riêng mình anh có, vừa sạch sẽ lại mát mẻ nhưng mê người khiến người ta thực không quên được.

Dường khí trong ngực càng ngày càng ít , gương mặt Hạ Minh Y đỏ bừng , ngay lúc cô cho rằng bản thân mình sẽ ngắt đi thì rốt cuộc Tô Ly cũng buông cô ra.

Cuối cùng có thể hít thở không khí mới mẻ rồi, cô thở từng ngum từng ngum. Trên mặt Tô Ly không ngừng ý cười ảm áp, anh lại ôm cô vào lòng : " Ngốc, không biết dùng mũi để thở sao..." dĩendn lieqiudoon

Ngực Hạ Minh Y nhấp nhô, cô dần dần bình tĩnh lại, ở trong lòng anh thấp giọng nói : ".... Không có kinh nghiệm, còn không phải anh..."

" Y Y, anh yêu em !"

Tất cả lời nói đều bị sự thổ lộ của Tô Ly mà ngừng lại. Đầu Hạ Minh Y oanh một tiếng giống như pháo hoa đang nổ.

Cô đã từng tưởng tượng vô số lần giữa bọn họ có phải là yêu hay không, nếu như không phải là yêu , tại sao lại nhớ nhung như thế, tại sao lại chỉ cần nghe đến giọng nói của người kia liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Tại sao khi nhìn thấy thì đáy lòng lại vui sướng.

Nhưng nếu như là yêu , làm sao có thể dễ dàng phủ xuống người cô như thế...

Cô đã từng oán hận anh, tới cùng thì chỗ nào đáng được anh yêu thích chứ....

" A Ly, em.... em không tốt như anh nghĩ..."

Tô Ly ôm cả người đang căng thẳng của cô lại : " Không, em không biết rằng em tốt như thế nào đâu. Y Y, những lời anh nói là thật, trước giờ anh chưa từng để ý lưu tâm một ai, thương tiếc, lo lắng ai cả. Em không như thế , nghĩ đến chuyện muốn cùng em suốt quãng đời còn lại, lòng anh liền vui vẻ mà run lên, không hề có chút bài xích hay hoảng sợ nào cả. Em không tin lời anh sao? Hay là, em cảm thấy thân phận của chúng ta..."

Hạ Minh Y đưa tay ra ngăn lại lời nói phía sau của anh : " Em tin anh, A Ly, em cũng yêu anh !"

Tiết trời cuối thu phía sau, những chiếc lá phong nhanh chóng rơi xuống, sắc trời đầy sắc đỏ của lá phong, hai người ôm nhau thật chặt, đồng ý đưa ra lời thề tình yêu.

Tô Ly, em thích anh như vậy, vì thế em sẽ không để anh một mình trong môi trường như thế , em muốn đi cùng anh, muốn tỏa ra hào quang giống anh, có thể sánh vai cùng anh ở mọi nơi, cùng nắm tay nhau đi ăn. Mọi điều tốt đẹp, vinh quang sẽ thuộc về chúng ta.

Buổi tuyên truyền vào lúc tối rất thành công, tất cả học sinh ở các trường đại học và cao đẳng ở thành phố Giang đều đến đây, buổi tuyên truyền vô cùng sôi động, đặc biệt là lúc Tô Ly lên sân khấu, những tiếng gào thét phát ra từ nhóm người bên dưới khiến cho Hạ Minh Y cảm thấy phồng chùng một giây sau nóc nhà sẽ chấn động mà sụp xuống.

Tình cảnh này thật giống với tình cảnh nửa năm trước !

Lúc đó nếu như không có câu nói ấy của anh, cô không biết ngay sau đó bản thân mình sẽ ra sao. Rất có thể cô sẽ bước xuống sân khấu trong tiếng cười vang của những người bên dưới.

Vì câu nói ấy của anh mà cuộc đời của cô từ đó đi theo hướng mới.

Mà bây giờ cô và các thiếu nam thiếu nữ cùng nhau đứng trong đám người ngẩng mặt nhìn dung mạo tuấn mỹ phía trên bục, một cái nhẵn mày hay nụ cười của người đó cũng đều tán ra sự hấp dẫn mạnh mẽ người khác, cảm giác không chân thực càng ngày càng mãnh liệt.

Rất muốn, rất muốn cùng anh sánh vai trên sân khấu mà không phải là người yêu mãi mãi không thể lộ ra ngoài ánh sáng !

Rất muốn, rất muốn cùng anh vì tương lai phấn đấu mà không phải cách xa nhau ngàn dặm, nhớ nhung thành thương, cũng chỉ có thể chầm chậm nói với lòng.

Rất muốn, rất muốn cùng anh đối mặt với sóng gió vòng luẩn quẩn này mà không phải là lặng lẽ đau lòng vì sự vất vả và cô độc của anh.

.....

Đề nghị của Sở Xuyến, bản thân cô đã nghĩ qua rất nhiều, cuối cùng cũng không rõ là vì ước mơ ban đầu của mình hay vẫn là vì Tô Ly mà cô muốn bước vào làng giải trí.

Chỉ là cô rất muốn gần anh hơn một chút, một chút, càng gần hơn một chút!

"Y Y, những gì cậu nói là thật hả?" Sở Xuyến ôm lấy Hạ Minh Y, nhảy nhót không thôi: "Tô Ly quá tuyệt vời, thiệt là men. Tuyệt đối là người đàn ông tốt hiếm có trong làng giải trí, vốn chuyện xấu đã ít, lại còn nghiêm túc như vậy, Y Y, cậu phải quý trọng đây!"

Hạ Minh Y nhẹ nhàng tránh cái ôm của cô: "Đừng vậy! Không dễ dàng gì đi đến bước này, trước mắt là núi đao biển lửa mình cũng sẽ đi tiếp. Đứng rồi, mình đã nói với Tô Ly rằng muốn đi vào giới giải trí, có thể thời gian này sẽ rời khỏi....."

Sắc mặt Sở Xuyến khê thay đổi: "Y Y, cậu quyết định rồi sao?"

Hạ Minh Y kiên định gật đầu: "Dù là cần đến năng lực của anh ấy, dù cho không thể thiếu đi sự giúp đỡ của anh ấy, Xuyến Xuyến, mình vẫn muốn ở gần anh ấy một chút."

"Làng giải trí quá đen tối, so với những thứ chúng ta tiếp xúc trước đây đều phức tạp hơn, cậu phải chú ý cẩn thận. Không thể dễ dàng tin tưởng người khác, phải biết bảo vệ bản thân thật tốt. Y Y, mình chỉ mong cậu có thể bảo vệ bản thân, dù cho có xúc phạm đến người khác cũng không sao." Sở Xuyến cắn cắn môi nói: "Cậu còn nhớ Nhan Nhan..."

Hạ Minh Y nắm lấy cánh tay của cô: "Xuyến Xuyến, mình sẽ chú ý. Đợi khi ổn định lại mình sẽ hỏi thăm tâm tích của Nhan Nhan. Những fan hâm mộ trên mạng, phiền cậu giúp mình chăm sóc."

"Được, lúc mình đi đến thủ đô thăm anh trai cũng có thể tìm cậu nữa!"

Đối với việc Hạ Minh Y muốn bước vào giới giải trí, ban đầu Tô Ly cũng hoàn toàn ủng hộ, bởi vì anh biết khi thích một việc nào đó nhưng không thể thực hiện có bao nhiêu đau khổ.

Nhưng bây giờ hai người đã xác định quan hệ yêu đương, lòng riêng của anh lại xuất hiện nhiễu loạn. Đối với người con gái mà mình yêu thương, bất kỳ người đàn ông nào cũng có ý nghĩ độc chiếm giấu đi, việc này Tô Ly cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng mà điều đó cũng không có nghĩa là anh sẽ hoàn toàn giấu Hạ Minh Y đi, sự yêu thích của cô dành cho biểu diễn giống hệt bản thân mình năm đó, điều quan trọng hơn nữa chính là cô có thiên phú, không nên bị mai một.

Cuối cùng anh vẫn không nhận được gọi cho người đại diện của mình: "Anh Huy, anh giúp em xem thử gần đây có đạo diễn nào đang chuẩn bị quay phim mới không."

... ..

Hạ Minh Y nhanh chóng làm thủ tục xin tạm nghỉ học, thông thường tạm nghỉ học chỉ có thể duy trì trong một năm, nhưng vì hai năm rưỡi này cô có biểu hiện ưu tú, học viện ngoài ý muốn đã đáp ứng cho cô bảo lưu học tịch. (học tịch là sổ ghi tên cũng như tư cách của học sinh trong trường.)

Đợi sau khi mọi chuyện xử lý ổn thỏa, cô ở trong trường nhìn lại một lần nữa rồi cũng Sở Xuyến, Tần Ương Đào, Tinh Tinh đi ăn bữa cơm cuối.

Cô lên máy bay bay về phía Bắc.

Đã từng là tất cả, mặc kệ là yêu cũng được, hận cũng được, bây giờ cũng nên nói tạm biệt rồi!

Tuy con đường phía trước vẫn chưa xác định, tuy đối cô vẫn còn sợ về những lợi ích viên mãn và những tranh đấu trong giới giải trí. Nhưng những oán hận đối với Tô Ly trong năm năm qua đều có thể chuyển hóa thành tình yêu, còn có điều gì không có khả năng chứ?

Người đến đón cô là Thái Kim Huy- người đại diện của Tô Ly, anh ta là người đại diện kim bài đã tung hoành ngang dọc trong giới giải trí hai mươi năm, có thể khiến anh ta tự mình đến đây, Hạ Minh Y vừa ngạc nhiên mừng rỡ, đồng thời cũng có chút áy náy không dám nhận.

Thái Kim Huy không hô danh là người đại diện chuyên nghiệp, sau khi hai người lên máy bay, anh ta đưa bản kế hoạch thời gian sắp tới cho Hạ Minh Y.

Mười mấy phút sau, Hạ Minh Y khép lại bản thảo, ánh mắt rạng rỡ: "Anh Huy, đây là "Cảm sát niên hoa" sao? Là tác phẩm mới nhất chuẩn bị quay của đạo diễn Triệu Văn Dục, dựa theo cuốn tiểu thuyết trên mạng mà cải biên thành bộ phim thần tượng thanh xuân sao?"

Thái Kim Huy gật đầu: "Anh nghĩ trong bản kế hoạch đã viết rất rõ ràng rồi."

"Nếu như thật sự là như vậy....." Ánh mắt Hạ Minh Y xẹt qua một tia sáng: "Vậy tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!"

Chương 16: Vòng sơ tuyển

Đây là lần phỏng vấn đầu tiên mà Tô Ly sắp xếp cho cô, cũng là giao hẹn của bọn họ, chỉ có bắt lấy vai nữ chính của phim này mới có thể tiếp tục phát triển trong giới giải trí.

Tô Ly lo lắng cho cô, cô làm sao lại không biết chứ, nhưng vai nữ chính này cô nhất định phải giành được.

Đối với nhiều người vừa bước vào làng giải trí mà nói, phim thần tượng là con đường tốt bởi vì thời gian quay khá ngắn mà có thể mau chóng gặp may, tích lũy nhân khí. Những muốn có danh tiếng và địa vị thì không chỉ có thể dựa vào phim.

Nhưng không phải ai cũng có thể giống Tô Ly, vừa bước vào làng giải trí liền được đạo diễn át chủ bài nhìn trúng, tác phẩm đầu tay liền nhận được giải thưởng quan trọng là địa vị ảnh đế, không phải sao.....

Nếu như thật sự là "Cảm sát niên hoa", nếu như không theo quy tắc ngầm thì việc giành lấy vai nữ chính cũng không phải là vấn đề. Cô có niềm tin là bởi vì cô có vũ khí bí mật.

Hạ Minh Y lên sân khấu biểu diễn rất không tầm thường. Người đưa cô đến là Thái Kim Huy, Thái Kim Huy là ai chứ ?di@en*dyan(lee^qu.donnn) Là người đại diện kim bài số một của làng giải trí.

Khi cô xuất hiện trong buổi sơ tuyển gần đây, ánh mắt của những nữ diễn viên khác đều đủ mọi thần sắc, thật là có thể chụp thành cả một quyển bách khoa toàn thư.

Thấy cô được chọn vào vòng sau, những cô gái ấy liền ngồi sang một bên, còn cố ý xì xào bàn tán để cô nghe được.

"Nhìn bộ dáng của cô ta xem, là tân sủng của anh Huy sao?"

"Cất, ai mà không biết trước giờ anh Huy rất chú trọng danh tiếng, trong nhà còn có cộp mẹ, chắc là không phải rồi."

"Không đúng, cũng không thấy là sạch sẽ, ai mà biết được sau lưng có người đứng sau chống đỡ hay không ! Vừa nhìn liền biết là loại không sạch sẽ gì rồi...."

"Đúng thế, nếu không thì sao có thể đến đây được? Các cô không thấy vừa rồi anh Huy nói gì với đạo diễn à ? Xem ra chúng ta không cần diễn nữa rồi...."

... ..

Hạ Minh Y nhắm mắt lại, bỏ ngoài tai những lời họ nói.

Đây là làng giải trí ! Không thiếu hụt nhất chính là lời đồn đãi và tranh đấu.

Trong lòng cô cười nhạo một tiếng, dựa vào quan hệ ?! Hạ Minh Y cô là dựa vào quan hệ mà bước vào, những cô gái đang ngồi kia không dựa vào quan hệ cũng có thể đi vào?

Bất quá ông trời có mắt, những câu nói lúc nãy anh Huy nói với đạo diễn Triệu là : "Tôi chỉ đưa người đến thôi, mọi thứ vẫn theo trình tự mà làm, không cần nề mặt tôi, cô ấy cũng không phải là người mới của tôi."

Đương nhiên cô cũng không biết xấu hổ mà chạy đến giải thích với bọn họ. Có sức lực nói xấu ở đây, chi bằng suy nghĩ thật kỹ xem lát nữa diễn như thế nào.

Cô nhắm mắt lại, những lời thoại như măng mọc sau mưa cứ tuôn ra trong đầu cô.

"Cảm sát niên hoa" là một bộ phim về thanh xuân, nữ chính và mối tình đầu vì hiểu lầm mà tách xa nhau, hai người đường ai nấy đi. Vì để cho cuộc sống của mình xuất sắc hơn, cô mất ăn mất ngủ mà cố gắng cuối cùng trở thành tác giả của cuốn sách bán chạy, hơn nữa còn trở thành biên kịch mới trong làng giải trí. Trong một lần ra ngoài sưu tầm dân ca, cô đã gặp nam chính phúc hắc ngang ngược, hai người vui mừng oan gia, sau khi tiêu tan hiềm khích trước kia thì yêu nhau.

Thật là một câu chuyện rất máu chó, nhưng nếu như không máu chó thì khán giả xem gì đây?

Cảnh đầu tiên thật ra rất đơn giản, chính là diễn cảnh nữ chính gặp nam chính ở quán bar. Yêu cầu phải thể hiện được sự kinh ngạc, phẫn nộ và lúng túng khi nữ chính nửa tỉnh nửa say. Cùng cạnh tranh với cô còn có bảy nữ diễn viên khác, nhưng vòng sau đó đã có bốn người bị loại. Mà Hạ Minh Y biểu

diễn tự nhiên, không hề che giấu mà được vào vòng tiếp theo.

Vòng thứ hai độ khó đã được tăng lên, nữ chính cùng mối tình đầu gặp lại nhau sau bảy năm, biểu hiện của hai người là đáng về một lời khó nói hết, muốn nói lại thôi.

Hạ Minh Y thuận lợi bước vào vòng cuối cùng.

Vòng cuối cùng là sau khi nam chính dùng đủ mọi cách trêu chọc nữ chính thì bày tỏ tình cảm sâu nặng của mình, nhưng nữ chính

chửi rủa nam chính, thể hiện tình cảm đan xen giữa yêu và hận của nữ chính.

Vòng này cùng cạnh tranh với Hạ Minh Y chỉ có Phương Duyệt. Hạ Minh Y nhận lúc nghỉ lên baidu xem. Phương Duyệt là người mới trong giới giải trí, phát triển tương đối khá, cô lập nghiệp nhờ vai ngọc nữ thanh xuân trong phim thần tượng. Loại hình kịch này đối với cô mà nói không thành vấn đề, một ngày trôi qua, Hạ Minh Y ít nhiều cũng có chút hiểu biết về cách biểu diễn của cô.

" Tiếp theo ai diễn trước đây?" Mười phút chuẩn bị đã xong , đạo diễn Triệu hỏi.

" Tôi trước nhé! " Đạo diễn Triệu vừa dứt lời thì Phương Duyệt vội vã đáp. Ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất, diễn mấy phút này , nếu như trước đó có biểu hiện tương đối tốt, sau lại càng tốt hơn, ít nhiều cũng có chút ấn tượng.

Cũng có thể là đòn đánh phủ đầu. Đây là nguyên nhân tại sao những vòng trước Phương Duyệt không tranh thủ mà đợi đến vòng này mới tranh thủ.

Hạ Minh Y chăm chú nhìn mỗi động tác, vẻ mặt của cô.

Bi thương, tức giận, lên án, nước mắt rơi như mưa, cô không hổ danh là nữ diễn viên xuất thân từ dòng phim thần tượng, mỗi một biểu tình đều hoàn mỹ như vậy. Bầu không khí bi thương gần như có thể cảm nhiễm mọi người, lúc hai người thâm tình ôm lấy nhau, ngay cả Hạ Minh Y cũng không nhịn được mà khóc . Nhưng chỉ là do cô nhớ đến lời thổ lộ của Tô Ly dành cho mình mà thôi.

Anh Huy không biết vì sao lúc này lại trở lại, đứng ở đại sảnh đối diện, trong mắt xẹt qua một tia thương thức, đưa ra ánh mắt cảnh giác cho Hạ Minh Y.

Hạ Minh Y hiểu : nếu như cô diễn không tốt thì cũng không nên oán người khác.

Đến phiên Hạ Minh Y lên sân khấu, sau khi nam chính nói xong lời thoại đầy thâm tình khẩn thiết, hai tay cô từ trong túi áo run nhẹ, vẻ mặt phức tạp, nhìn chăm chăm vào ánh mắt kinh ngạc và đau buồn phẫn nộ của nam chính, nước mắt tràn ra hốc mắt nhưng không rơi xuống, điều này làm cho ánh mắt cô trở nên sáng trong và có thần hơn.

Những lời đã giữ trong lòng nhiều năm cuối cùng cũng đã nói ra, sau cùng cô phần hận lại bất đắc dĩ mà nói : " Em nên hận anh, nhưng em lại vì lời thổ lộ của anh mà cảm thấy vui mừng. Nhưng mà Lương Dĩ Sách, nếu như anh cho rằng em là người dễ dàng khuất phục như vậy, vậy thì em phải nói tiếng xin lỗi cùng anh rồi!"

Hạ Minh Y đã sửa lại lời thoại, câu nói cuối cùng thật ra không phải như vậy, nữ chính không hề để lộ ra rằng mình cũng thích nam chính. Nhưng.... ..

Chuyện giằng co nhất trên thế gian không phải là người bạn yêu không yêu bạn, mà chính là rõ ràng cô ấy biết bạn yêu cô ấy , cô ấy cũng yêu bạn nhưng vì sự sai lầm trước đó của bạn mà không đồng ý ở cùng bạn.

Bạn không những phải thừa nhận sự tra tấn vì thất tình mà còn phải trả giá cho sai lầm trước đây của bản thân.

Đây cũng là lý do mà quyển tiểu thuyết " Cầm sắt niên hoa" được hoan nghênh, nó máu chó , nó thiên lời nhưng xem một lần rồi một lần có thể khiến người khác suy nghĩ.

Hạ Minh Y diễn xong, ánh mắt của đạo diễn Triệu rõ ràng có sự thay đổi, ngay cả Thái Kim Huy cũng nhìn cô với ánh mắt tán dương. Nhìn biểu tình u ám của Phương Duyệt như sắp giết người khác, cô tự động ngồi sang một bên.

" Bốp bốp " có người đứng lên vỗ tay, kèm với giọng nói kích động và kinh ngạc vui mừng : " Đúng là như thế, chính là nên như thế!"

Đạo diễn Triệu lộ ra vẻ vui mừng, Hạ Minh Y nhìn lại, thấy cô gái ngồi phía sau gật đầu mỉm cười cùng cô.

Sắc mặt Phương Duyệt vô cùng khó coi, cuối cùng cô ta nhìn Hạ Minh Y rồi lại nhìn sang cô gái phía sau, nhìn không được mà nói : " Cách nghĩ của cô ấy thật sự không sai, nhưng tôi cảm thấy tôi diễn cũng không tệ. Biên kịch Hàn, tôi muốn biết khác nhau ở chỗ nào."

Dù sao cũng không có quá nhiều hy vọng, dứt khoát chết một cách rõ ràng. Thật không ngờ cô gái vẫn luôn ngồi im lặng bên kia lại là biên kịch ! Hạ Minh Y vô cùng kinh hãi, nhìn không được lại quay đầu nhìn vài lần, cô gái đó cũng đúng lúc nhìn qua, để lộ ra nụ cười tươi rồi bước lên phía trước.

" Là Hạ Minh Y đi, anh đi nói với cô Phương Duyệt một chút đi!"

Hạ Minh Y dừng một chút, suy nghĩ để diễn đạt thật tốt rồi mới nói : " " Cầm sắt niên hoa" không phải bản in lẻ, thật ra nó còn có phần một , gọi là " Khoảng cách giữa trời và biển", nói về nữ chính và mối tình đầu vì sao mà lại chia tay. Chuyện đó... người khiến bọn họ chia tay, vừa vặn là vai nam chính bây giờ. Anh trai mối tình đầu của nữ chính...."

Vì thế cho nên mới nói máu chó chính là máu chó ở chỗ đó !

Những lời còn lại , biên kịch đã tự động nói tiếp : " Cô ấy nói rất đúng, vì thế cô Phương cô hiểu rồi chứ ; thứ nhất, nữ chính không phải là con chim nhỏ đơn thuần mềm yếu luôn nép vào người khác như những vai diễn trước đây của cô, cô ấy có suy nghĩ và chủ kiến của riêng mình, có quan điểm, có dã tâm, là một cô gái độc lập và kiên cường. Thứ hai, tình cảm mà cô ấy dành cho nam chính rất phức tạp, không phải là sự thương tâm đơn thuần, đáng thương tố cáo mới có thể thể hiện rõ được điều đó."

Sắc mặt Phương Duyệt thay đổi hết lần này đến lần khác, sau cùng mới cắn gặm nói : " Khán giả sao có thể biết được chuyện giữa bọn họ, ở đây chỉ có làm phần hai , đâu có làm phần một...."

Lời nói của cô bị Triệu Văn Dục cắt ngang : " Cô Phương, tôi tin vào mắt nhìn của biên kịch, biểu diễn của cô thật sự rất đặc sắc, mong lần hợp tác sau của chúng ta !"

Ánh mắt Phương Duyệt âm u khẽ liếc qua Hạ Minh Y, lúc cô ta đứng dậy đi đến bên đạo lại lại nở ra nụ cười ngọt ngào : " Tôi hiểu rồi, cảm ơn đạo diễn, hy vọng sau này sẽ có cơ hội hợp tác!" Cô ta xoay người kêu trợ lý rồi đi.

Triệu Văn Dục đi đến bên cạnh Thái Kim Huy : " Vừa tìm được người mới sao? Diễn xuất cũng không tệ."

Thái Kim Huy cười cười nói : " Xem tình hình diễn bộ này đã ! Vất vả cho anh rồi." Anh ta bước đến bên cạnh Hạ Minh Y, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa cô và Hàn Thanh : " Đi thôi, mấy ngày nữa mọi người sẽ bắt đầu quay rồi, cô phải chuẩn bị thật tốt. Ngày mai lại đến đoàn phim báo danh."

Hàn Thanh lưu luyến không rời đưa mắt nhìn Hạ Minh Y rồi đi.

" Cô ấy vô cùng thích hợp, có đúng không?"die,n; da.nlze.qu; ydo/nm Đạo diễn ngồi xuống bên cạnh cô.

" Đương nhiên, cô ấy hiểu rõ kịch bản như vậy, còn sâu sắc hơn cả tôi. Có thể là do tiếng miền nam nữa, lúc đó tôi đã nói không cần cải biên quá nhiều nhưng anh lại không tin, sức ảnh hưởng của tiểu thuyết vẫn rất lớn đó."

Triệu Văn Dục cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lúc Hạ Minh Y từ trong phòng rửa mặt bước ra liền sững sờ tại chỗ, thật không ngờ Phương Duyệt vẫn chưa rời đi, không phải muốn tham vọng chứ ? ! Cô suy nghĩ vô cùng chân chó nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh hỏi thăm : " Cô Phương, xin hỏi có chuyện gì sao?"

" Chỗ dựa của cô là ai vậy?" Phương Duyệt gọn gàng dứt khoát.

"Xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói điều gì."

" Ha, phim của đạo diễn Triệu không phải ai muốn là cũng có thể tới."

" Vậy cô Phương là đang ám chỉ cho tôi biết cô cũng có chỗ dựa sao?" Hạ Minh Y hỏi ngược lại, thật sự là không chịu được bộ dáng khinh thường ngang ngược của cô ta !

" Cô !" Phương Duyệt chán nản : " Được thôi, coi như cô lợi hại. Tôi cũng cảnh cáo cô một câu, không nên đánh lại chủ ý của Chương Hàm !"

" Chương Hàm ?" Hạ Minh Y có chút khó hiểu.

" Cô không biết sao? " Ánh mắt khinh thường lạnh lẽo của Phương Duyệt như một lưỡi dao thổi qua mặt của Hạ Minh Y : " Là vai nam chính của " Cẩm sát niên hoa" ! Sau lưng cô có người thì nên thận trọng một chút, không nên...."

Hạ Minh Y đi đến trước mặt cô ta, hai người đứng gần kề nhau, cô gần từng chữ nói : " Chị Phương, thật xin lỗi, em thật sự không có hứng thú với anh ta. Người của chị, em tuyệt đối sẽ không đụng vào, ok ?"

Phương Duyệt lui về sau một bước, ánh mắt không rõ sáng tối, ổn định lại rồi nói : " Cô biết vậy thì tốt!"

" Chú ý sống hoà bình với những người trong đoàn phim, không cần sau lưng ba câu bốn lời để dẫn đến tranh cãi, không tiếp xúc quá nhiều với nam chính, hiện tại cô là người mới trong người mới, danh tiếng rất quan trọng. Dựa vào lãng xê, sau cùng đều không thành được đại khí. Những lúc cần thiết, công ty sẽ vì cô mà sắp xếp tốt...."

Đáng vẻ Hạ Minh Y giống như một học trò ngoan, không ngừng gật đầu, Thái Kim Huy đã nói qua đó đều là quy luật quý báu, người khác muốn nghe còn nghe không được !

Cuối cùng Thái Kim Huy híp mắt nhìn Hạ Minh Y, đột nhiên nói ra một câu : " Già heo xoi tái cạp già . Cô thật giống với Tô Ly, đều cùng một loại người."

" Sao ạ?" Hạ Minh Y nhất thời ngây người, cô là người như vậy sao? Cô chỉ là có vẻ khiêm nhường, có vẻ thích giả vờ bình tĩnh, thật ra lúc này khi biểu diễn trong lòng cô căng thẳng muốn chết đi được.

" Anh Huy, anh hiểu nhầm rồi, thật ra em vô cùng căng thẳng..."

Thái Kim Huy ngắt lời cô : " Mọi quan hệ giữa em và Tô Ly là gì ?" Ánh mắt anh vô cùng sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bước ngoặt

Editor: Quinn Dun

Hạ Minh Y đột nhiên cảm thấy nói dối trước mặt người đàn ông này thật sự vô ích, người đã trải qua hơn hai mùa năm sóng gió ở làng giải trí còn điều gì mà chưa thấy qua chứ.

Thế là cô thành thật trả lời : " Em cũng không biết nữa."

Người yêu, tình nhân, bạn gái....

Bọn cô chỉ là yêu nhau mà thôi.

Sắc mặt Thái Kim Huy phức tạp, vừa chuẩn bị nói thì điện thoại đột nhiên đổ chuông : " Alô, sao thế?"

"... .."

" Cái gì?" Về mặt anh dừng lại liếc nhìn Hạ Minh Y một cái.

Trong lòng Hạ Minh Y nhất thời nảy sinh một dự cảm chẳng lành -- Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ?

Đã bao nhiêu lần cô muốn mở miệng hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn thấy dáng vẻ nói năng thận trọng của Thái Kim Huy lại không thể nào hỏi ra được.

Lúc xuống xe cô nhận không được nữa cuối cùng quay sang hỏi : " Anh Huy, có phải liên quan đến em không?"

Thái Kim Huy lấy điều thuốc trong miệng xuống , tỉnh tề quan sát cô : " Nam chính nói em quá khó coi, không muốn hợp tác cùng với em."

Khó.... khó coi ?? !!

Hạ Minh Y xúc động muốn mắng người, hừ, cô biết cô từ trước đến nay luôn bình tĩnh lý trí. Nhưng điều này không có nghĩa cô không nóng nảy, phát cáu ! Từ bé đến lớn chưa có ai dùng từ này để hình dung cô cả !!

Cô đánh giá tiếp bộ dáng của mình làm sao lại dính đến xấu xí chứ ? Phương Duyệt trang điểm đậm như vậy xem ra cũng chẳng ra sao cả.

Lẽ nào người trong làng giải trí không trang điểm thì không có thẩm mỹ sao ?

Thái Kim Huy nhìn thấy vẻ mặt tích tụ của cô, bật cười vô si : " Trang điểm cho em thì em chê là phiền phức ." rồi nhìn cô với dáng vẻ : " Anh xem em làm thế nào bây giờ."

Hạ Minh Y nhú mày : " Em cảm thấy người Chương Hàm này đang trả thù cho người yêu cũ thì có, ai mà không biết tác phẩm đầu tiên anh ta đóng là quay cùng với Phương Duyệt chứ ?"

Muốn nói lại duyên trước sao? Không có cửa đâu !

" Tuy nói thế nhưng em cảm thấy đạo diễn sẽ vì em mà đặc tội với Chương Hàm sao ? Cậu ta gần đây là tâm phúc, kịch bản vừa nói xong, nam chính dự định chỉ có mỗi cậu ta. Nếu thay đổi người thật không có khả năng."

Hạ Minh Y gật gật đầu : " Được thôi, ngày mai em sẽ trang điểm, xem có thể lọt vào mắt của đại minh tinh kia không."

Mặc dù vẫn chưa ký hợp đồng nhưng Thái Kim Huy vẫn lợi dụng vào giao thiệp mạnh của mình từ trước đến nay, từ công ty đại diện ST của Tô Ly anh tìm thợ trang điểm và trợ lý tạm thời cho cô.

Ngày hôm sau , sau khi Hạ Minh Y đi ra, gần như tất cả mọi người ở đó đều trở mắt đứng nhìn.

Sớm biết cô là một cô gái rất đẹp nhưng dù sao cũng là một khối ngọc thô chưa mài dũa, vô cùng thanh thuần. Nhưng thật không ngờ Hạ Minh Y sau

khi trang điểm tí mĩ lại đẹp hoàn mĩ đến như vậy.

Lúc không nói chuyện cô toát lên vẻ cao quý tao nhã cổ điển cùng với khí chất khéo léo, nhưng khi cười lại giống như ánh trăng đi vào lòng người, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

Đợi sau khi tất cả mọi người đều đi ra, Tô Ly mới từ trong phòng bước ra, anh ôm cô vào lòng : " Nhìn thấy dáng vẻ này của em, anh thật không nỡ để em đi ra đó. Y Y, vai nam chính anh diễn thì thế nào? Dù sao vai diễn mấy ngày trước anh cũng đều từ chối rồi."

Hạ Minh Y khẽ cười : " Vậy thật không được đâu, ai mà không biết đại thần Tô Ly anh chỉ diễn phim mỗi phim điện ảnh ? Huống chi nếu như anh diễn, tất cả mọi người đều ngắm anh, còn ai xem em nữa chứ !"

Khuôn mặt tuấn tú của Tô Ly xẹt qua ý cười bất đắc dĩ : " Vậy trước hết để tên tiểu tử kia được lợi rồi." Nói xong anh liền cúi người xuống hôn Hạ Minh Y .

Hạ Minh Y nhón chân lên nhẹ nhàng đáp trả lại anh, một lúc sau Tô Ly mới lưu luyến buông Hạ Minh Y ra, cười nói : " Xem ra em phải thoa son lại rồi."

Sắc mặt Hạ Minh Y phỉếm hồng cùng anh nói lời tạm biệt.

Ngày đầu tiên ở làng giải trí chính thức bắt đầu rồi !

Chương Hàm anh không phải ghét những người không đẹp sao? Bây giờ thì tốt rồi, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều thấy , không ai nghi ngờ về vẻ đẹp tuổi trẻ của cô cả, hẳn anh cũng sẽ không nói chứ?

Trên thực tế sau khi anh ta kinh ngạc một lúc thì không không lên tiếng phản đối. Mọi việc vô cùng thuận lợi, bởi vì là người mới, trong đoàn làm phim còn sắp xếp cho cô một lớp đào tạo biểu diễn.

Sau khi biết được Hạ Minh Y trước đây lại học Trung Văn, biên kịch Hàn Thanh đối với cô vô cùng ưu ái.

" Nữ sinh bên khóa Trung Văn các em hẳn đều rất có tài ha?" Giờ nghỉ ngơi cô lại chạy sang.

"Chị Thanh đang ám chỉ bản thân chị hả? Em vẫn chưa tốt nghiệp mà, nghe nói trước đây chị là tài nữ của Đại Học Nam Kinh đúng không?"

" Gì mà tài nữ chứ, người có tài thì cũng có lúc hết thời mà. Em xem, bây giờ ở đoàn phim, chị nghĩ mãi cũng không ra, chỉ có cô gái trẻ tuổi mới nghĩ ra thôi."

" Không đâu, các kịch bản trước đây của chị không phải rất tốt sao, đây là quyền tiểu thuyết trên mạng mà, yêu cầu tình tiết phải tự nhiên, không máu chó thì chẳng có ai xem đâu."

" Haha, nói cứ như em hiểu lắm vậy. Hạ Minh Y, em là tác giả sao?"

" Ách.... cứ xem như vậy đi!"

" Vậy em biết tác giả đó sao? Cô ấy tên Hán Thủy Điều Điều, là tác giả ở JJ, nhưng lúc liên lạc thì không đồng ý lộ diện."

" Cái này.... em làm sao mà biết được?" Hạ Minh Y xem thời gian : " Em phải lên lớp rồi, em đi trước đây. Chị Thanh cứ tự suy nghĩ đi nha!"

Hàn Thanh nhìn bóng dáng chạy như bay của cô, khóe miệng nở nụ cười thông minh.

Việc quay phim diễn ra rất thuận lợi, Hạ Minh Y hầu như chỉ cần bắt đầu diễn thì đã có thể nhập tâm vào nhân vật, còn Chương Hàm vốn dĩ xuất thân từ dòng phim thần tượng, vì vậy hiển nhiên càng không vấn đề gì. Bộ phim này cũng là tác phẩm của công ty ST, phim vừa quay không lâu, công ty đã bỏ ra rất nhiều tâm ý để đi tuyên truyền, thậm chí còn kết hợp với truyện nguyên tác trên mạng văn học cùng nhau tuyên truyền mạnh mẽ. Do chịu sự ảnh hưởng của phim Hàn và đài truyền hình tiêu thụ , đa số các tác phẩm của Đại lục những năm gần đây cũng lần lượt là phim thần tượng , hơn nữa chất lượng cũng không ngừng nâng cao.

Nếu như bộ phim này có thể thành công khẳng định có sự giúp đỡ rất lớn đối với việc công ty ST tiến quân vào dòng phim thần tượng. Dù sao phim thần tượng cũng là một trong những đường tắt để tạo ra ngôi sao.

Xét theo tiến độ quay phim thần tốc, đạo diễn Triệu Văn Dục đã có một quyết định quan trọng đó là vừa quay phim vừa truyền bá.

Ưu thế rất lớn của việc vừa quay phim vừa truyền bá đó là thu hút người xem bởi vì trong lòng người xem có sự mong đợi.

Đây không phải là lần đầu tiên trong làng giải trí trong nước, cũng không phải là lần cuối cùng , nhưng nữ chính hoàn toàn là người mới, hơn nữa cũng không phải là diễn viên được đào tạo chính quy, điều này lại là lần đầu tiên diễn ra.

Lúc ông hạ quyết tâm, Triệu Văn Dục đã gọi Hạ Minh Y vào phòng làm việc của mình, ông trầm mặc một lúc lâu mới nói : " Nha đầu, tôi dám đảm bảo với cô rằng sau khi truyền bá cô sẽ thành danh sau một đêm, nhưng cô có niềm tin rằng sau này bản thân cũng sẽ diễn tốt như bây giờ không?"

Vừa quay phim vừa truyền bá, phản ứng của tất cả người xem bọn họ đã rõ, thật tốt chính là ngay lập tức sẽ nhận được sự chú ý của mọi người, nhưng

cũng có mặt xấu chính là diễn viên rất dễ dàng bị ảnh hưởng.

Bất kỳ một tác phẩm nào cũng đều có khả năng không đáp ứng đủ khẩu vị của người xem, có người thích thì cũng sẽ có người không thích. Hơn nữa những người không thích sẽ nói những lời sắc bén như dao.

Hạ Minh Y suy nghĩ rất lâu, cuối cùng trình trọng nói : " Không quên ước nguyện ban đầu , từ đầu đến cuối cũng sẽ như trước. Đạo diễn, tôi sẽ diễn theo cách hiểu của tôi , mặc kệ về sau khán giả có nói thế nào thì tôi cũng sẽ không thay đổi."

"Được !" Ánh mắt Triệu Văn Dục hiện lên tia tán thưởng : " Hay cho câu không quên ước nguyện ban đầu, từ đầu đến cuối vẫn sẽ như trước. Hạ Minh Y, hy vọng cô có thể làm được."

Đi ra khỏi phòng của đạo diễn, Hạ Minh Y đứng dưới gốc cây cúi đầu suy nghĩ. Từ ngày quay phim, bọn họ đã đến thành phố G, hậu kỳ còn phải chiến đấu ở thành phố H, hiện giờ là mùa đông, đa số các thành phố cả nước đều trong ngày đông giá rét, chỉ ở phương nam mới có cảm giác của mùa hè.

Đợi đến cảnh quay hậu kỳ vào mùa đông , lúc đó mọi người đều có thể trở về.

Quay phim đã hơn một tháng, cô chưa gặp Tô Ly một lần nào. " Tuyệt chiến chi tịch" muốn tranh Hạ Tuế Đáng, những ngày này mọi người trong đoàn phim đều tiến hành tuyên truyền rộng rãi. Hai người đều bận rộn tới bụi.

Thường thường chỉ khi đến ban đêm yên tĩnh mới có thể trốn trong chăn cúi đầu bộc lộ lời yêu. Việc này đối với những người vừa rơi vào lưới tình mà nói không nghi ngờ gì chính là sự khổ sở.

Đã bao nhiêu lần Hạ Minh Y thậm chí nghĩ , nếu như vai nam chính do Tô Ly đảm nhận thì thật là tốt. Vậy kỷ niệm về tác phẩm đầu tay của cô chắc chắn lại càng đẹp hơn.

Nhưng nếu như là Tô Ly, nhất định sẽ tạo nên sự vang động rất lớn, hơn nữa những chuyện trước đây ở thành phố Tân Diêu chắc chắn sẽ bị người ta cố ý moi móc lại. Tuy đã cố gắng ép xuống nhưng có một số người vẫn để ý. Khó đảm bảo sau này bọn họ sẽ làm ra chuyện gì.

Vì thế, vì Tô Ly, vì chính bản thân cô, quan hệ giữa hai người nhất định không thể để người khác phát hiện.

Nói cho cùng thì vẫn nên trách vai nam chính Chương Hàm này, làm người quá không đứng đắn, lúc quay phim luôn muốn nhân cơ hội lau mồ hôi cho cô, may mà Hạ Minh Y lần nào cũng khéo léo tránh đi. Nếu không phải kỹ năng biểu diễn của anh ta tốt, cô tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn như vậy. Nhưng Chương Hàm cũng không làm hành động gì quá đáng, đây cũng chính là nguyên nhân mà cô chịu đựng.

Cô biết rất nhiều người trong vòng giải trí này đều thích gặp dịp thì chơi, dù là nam hay nữ thì đều như thế nhưng cô không muốn như vậy.

Cô vẫn nhớ ước nguyện ban đầu khi bước vào làng giải trí.

Cô muốn cùng anh gặt hái vinh quang, cùng anh chia sẻ. Đợi đến một ngày có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Tô Ly, được mọi người chúc phúc mà không phải là nhục mạ.

Vì vậy trên một số phương diện , cô không muốn " lá mặt lá trái" . Nhưng ngày trong ước mơ vẫn chưa đến, cô sẽ kiên nhẫn ẩn nhẫn.

* " Lá mặt lá trái" hay còn gọi là hư tình giả ý, chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy. Mình nghĩ câu này tựa như câu " Bằng mặt không bằng lòng" của bên mình, mấy bạn thấy câu nào sát với nghĩ của câu này thì nói mình biết với ^^.

Năm đó Tô Ly hẳn cũng sẽ như vậy ! Làng giải trí chính là nơi cá lớn nuốt cá bé ! Người mới không có bản lĩnh thì chỉ có thể ứng xử xuôi theo người cũ, muốn người khác tôn trọng bạn thì bạn phải thể hiện được sức mạnh của mình.

Gió buổi chiều tối thổi đến, suy nghĩ của cô trong chốc lát đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Cô xoay đầu nhìn ánh trời chiều nơi xa, lộ ra nụ cười tuyệt đẹp.

" Chị Minh Y thật là đẹp , lúc cười là đẹp nhất !" Bên tai cô vang lên giọng nói em tai của cô gái trẻ.

Đây là Triệu Viện cô ấy diễn vai nữ phụ , là tân sinh viên của BY năm nay, khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu, vô cùng phù hợp với hình ảnh tiểu thư nhà giàu trong phim. Tính tình cũng vô cùng hoạt bát thân thiện, trong tất cả diễn viên trong đoàn phim cũng có thể xem là người nói chuyện hợp với Hạ Minh Y.

Cũng có thể bởi vì hai người đều là người mới, có lúc hiểu nhau đến không cần nói.

" Tiểu Viện quá khen rồi, chị làm sao có thể ngọt ngào đáng yêu như em chứ !" Hạ Minh Y tươi cười bước đến : " Vừa quay xong sao?"

Phân diễn của cô hôm nay không nhiều lắm, trái lại phân diễn của Triệu Viện và Chương Hàm lại rất nhiều, vì vậy cô mới có thời gian nghỉ ngơi.

" Vâng ạ !" Triệu Viện bấu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu : " Một chết đi được, chị Minh Y, sao lần nào chị cũng có tinh thần thế? Có lúc diễn đến mười hai giờ đêm cũng không uể oải chút nào."

Hạ Minh Y cười, nói : " Quen rồi!" Lúc hè cô theo Tô Ly quay phim, có những lúc quay suốt ngày đêm, nếu so với những ngày đó thì việc quay bộ phim này giống như chơi đùa vậy.

Cũng không cần phải đuổi kịp tiến độ.

" Quen rồi?" Đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại : " Trước đây chị Minh Y làm gì vậy? Em nghe nói chị gần như không phải xuất thân từ chuyên ngành biểu diễn?"

Hạ Minh Y cười nhẹ : " Đúng vậy, nhưng lúc chị học đại học nhiều lúc làm bài tập đến khuya, nếu xã đoàn có hoạt động gì thì cũng sẽ thức đêm."

" Ra là vậy! Chẳng trách chị lại lợi hại như thế. Nhưng nói đi nói lại, em thật ghét cái người Chương Hàm đó, thật không giống trong tưởng tượng của em lúc trước chút nào. Lần nào cũng nhân lúc quay phim cố ý sờ mó em-"

Triệu Viện nhăn cái mũi xinh xắn lại, xoay đầu nhìn cô nghiêm túc hỏi : " Chị Minh Y, anh ta có làm thế với chị không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Diễn cảnh hôn

Editor: Quinn Dun

Hạ Minh Y xoay người , cười nói : " Nếu như nói không khẳng định em sẽ không tin ! Nhưng lần nào chị cũng tránh được. Nếu như anh ta vẫn còn tiếp tục, chị sẽ cảnh cáo, vì vậy em phải dũng cảm phản kháng lại, không nên để cho anh ta khi dễ ."

" Như thế ạ ! Em hiểu rồi, chị Minh Y, chị thật tốt!" Triệu Viện nâng khuôn mặt đáng yêu lên nói.

Cô khẽ cười : " Có gì đâu, chúng ta đều là người mới, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm mà. Mau đi thôi, cảnh tiếp theo có đối thủ của chúng ta diễn đó!"

" Dạ."

Bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất.

Trong cảnh này , nam nữ chính và nữ phụ sau khi đánh nhau trực diện sẽ trải qua một thân thiết nồng nhiệt, trong tiểu thuyết viết hai người sẽ trực tiếp phát sinh quan hệ nhưng trong phim dĩ nhiên không thể diễn như thế.

Thế là chỉ cần diễn một nụ hôn nồng nàn.

Nhưng vấn đề chính là ở đây - diễn cảnh hôn.

Kỳ thật diễn cảnh hôn cũng có rất nhiều cách quay, mượn hình ảnh, góc độ, cắt ra... đều có thể tạo cảm giác chân thật cho người xem.

Nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, Chương Hàm làm sao dễ dàng buông tha?

Thế là dựa theo cách diễn cảnh hôn, hai người xảy ra bất đồng, một người chủ trương hôn thật, một người chủ trương hôn giả. Chưa đưa ra được kết luận.

Đến cuối cùng Triệu Văn Dục dường như có chút tức giận : " Hạ Minh Y, cô có hiểu không vậy, diễn viên, diễn viên , cái gì là diễn viên ? Điều này có gì đâu mà cô cứ già mồm cãi láo !"

Hạ Minh Y nhất thời gục đầu xuống che lại ánh mắt khiếp sợ. Biên kịch Hàn Thanh lập tức đi đến kéo Hạ Minh Y sang một bên : " Bây giờ không giống như trước đây nữa, bây giờ khẩu vị người xem cũng hơn so với lúc trước, hôn thật thì mới có người xem ! Đây là đánh răng, em còn sợ gì chứ? Chắc sẽ không phải chưa từng hôn chứ !"

Hạ Minh Y dừng một lúc, sắc mặt vô cùng khó xử : " Em thật sự không nghĩ tới."

" Nhưng trong nguyên tác là xảy ra quan hệ... trên giường ! Tôi nghiên cứu trước sau rồi mới đổi thành như vậy."

" Em biết, chị có thể cùng tác giả thương lượng một chút thử xem , nói không chừng sẽ có ý kiến hay thì sao !"

Hàn Thanh nháy mắt mấy cái : " Nói như em hiểu tác giả lắm vậy."

" Làm gì có ạ, chị nghĩ nhiều rồi." Hạ Minh Y ấp úng nói.

Không bao lâu sau đạo diễn sai người đến gọi Hạ Minh Y về chỗ cũ : " Chương Hàm nói rồi, cứ theo ý của em mà làm " Hiển nhiên đạo diễn có chút không kiên nhẫn.

Cả người Hạ Minh Y chấn động, cảm kích nhìn sang Chương Hàm, vội vàng trở lại cảnh quay, không hề phát hiện đạo diễn và Chương Hàm ở phía sau trao đổi ánh mắt với nhau.

Hàn Thanh ở bên cạnh nhìn, khẽ nhún mày.

Quả nhiên---

Chương Hàm làm gì có lòng tốt như thế, lúc quay phim, vừa lúc nữ phụ Triệu Viện đi đến xem tiết mục thâm tình của hai người. Rõ ràng đã nói ổn thỏa rằng hai người chỉ tạo dáng, đợi camera tìm góc thích hợp. Ai ngờ đến khi quay thật thì Chương Hàm lại đột nhiên nhích lại gần muốn cưỡng hôn Hạ Minh Y....

May mà Hạ Minh Y phản ứng nhanh, kịp lúc đẩy anh ta ra mới tránh được một màn bi kịch, nhưng ----

" Bốp!" Âm thanh vô cùng vang dội vang lên trong không khí, mãi đến khi thu tay lại Hạ Minh Y mới biết mình vừa làm cái gì.

Tuy phản ứng này rất bình thường khi phụ nữ gặp sắc lang nhưng dù sao bọn họ cũng đang đóng phim.....

Những nhân viên công tác ngay trường quay sững sốt, Chương Hàm cũng kinh ngạc nhìn Hạ Minh Y. Từ lúc vào nghề đến nay, dựa vào dáng vẻ đẹp trai và tài năng xuất chúng cùng với dáng người cao lớn của mình, anh đã khiến nhiều nữ diễn viên say mê, lần này lại bị một con nhóc mới vào nghề đánh !!

" Hạ Minh Y, cô làm chuyện tốt thế đấy!" Triệu Văn Dục gầm lên.

Đấy thật hay, nếu như bị những chó săn trốn bên ngoài phát hiện được, ngày mai sẽ lên trang đầu rồi!

Hai mắt Chương Hàm đỏ ngầu trừng mắt nhìn Hạ Minh Y, dáng vẻ có chút hung tàn. Hạ Minh Y muốn nói vài điều, Hàn Thanh lập tức chạy đến kéo cô rời đi : " Đạo diễn, tôi nói với cô ấy chút."

Sau khi hai người rời đi , Chương Hàm cời âu phục ra hung hăng ném xuống đất, quát : " Không quay nữa, chưa từng thấy người nào như vậy, không phải xuất thân từ đào tạo chính quy thì không được !"

Đạo diễn bất đắc dĩ nhìn anh, ông nói với trợ lý Tiền Lâm của Chương Hàm : " Trước tiên chăm sóc cho cậu ấy một chút đi." Ông dập tắt điều thuốc , thở dài rồi đi ra ngoài.

Triệu Viện vẫn thất thần tại chỗ lúc này vội vàng bước lên giữ chặt tay Chương Hàm : " Anh Chương Hàm, đừng tức giận nữa, nhất định không phải chị Minh Y cố ý đâu."

Chương Hàm uống một hớp nước, giương mắt nhìn Triệu Viện lộ ra nụ cười mê người như mọi khi : " Em thật là khéo hiểu lòng người !"

" Không...không có gì." Triệu Viện cúi đầu nhỏ giọng đáp.

" Em có biết hành vi hôm nay của em nghiêm trọng như thế nào không? Mọi người trong đoàn phim đánh nhau cũng không phải là chuyện bình thường, lỡ như bị truyền thông cô ý truyền ra ngoài, em đừng nói là đóng không được, phỏng chừng cũng sẽ mất một lượng lớn fan nguyên tác. Cho dù tác giả có lợi hại thì sức ảnh hưởng có thể sánh bằng diễn viên yêu thích được sao?" Vừa bước ra ngoài , lời nói của Hàn Thanh liên phát ra.

Hạ Minh Y kinh ngạc, mở to mắt nhìn : " Chị... chị làm sao mà biết được ?!"

" Hừ, chị viết kịch bản cũng đã mười năm rồi, người như thế nào mà chưa từng gặp qua chứ. Hai người chúng ta ở trên mạng nói chuyện với nhau nhiều lần như vậy, em cũng hay thật gặp cũng không chào một tiếng. Em cho rằng chị đoán không ra sao? Lần trước khi diễn thử em đã thay đổi đoạn nhỏ, lúc đó tác giả ở trên mạng đã đưa ra ý kiến với chị, nhưng lúc đó bận quá nên không nghĩ nhiều, mãi khi em diễn thì chị mới phát hiện kết quả thật khiến người khác kinh ngạc. Vốn dĩ chị cũng không nghĩ nhiều nhưng em lại hiểu rõ tình tiết tác phẩm còn hơn chị, em nhớ rõ lời thoại của nam nữ chính hơn cả chị, thấy em mỗi ngày không tốn nhiều thời gian để học lời thoại, cho dù người mê tiểu thuyết cũng sẽ không nhớ được nhiều lời thoại như vậy. Bỏ đi bỏ đi, những chuyện này để sau hẵng nói !" Hàn Thanh không kiên nhẫn kết thúc đề tài này.

Hàn Thanh nói không sai, vũ khí bí mật của Hạ Minh Y chính là cái này , cô chính là tác giả của nguyên tác " Cẩm sắc niên hoa".

Bốn người trong ký túc xá đại học, tính cả cô thì có ba người là tác giả văn học mạng, cô được xem như là người vào trẻ nhất, năm nhất mới bắt đầu tham gia nhưng do cập nhật vô cùng nhanh , tình tiết lại đặc sắc vì thế sau khi cố gắng hai năm thì danh tiếng cũng khá cao.

" Em mau chóng đi xin lỗi Chương Hàm đi ! Nếu như chuyện này bị lộ ra ngoài , người khác sẽ nói như thế nào ?"

" Em lên mạng nói giúp bản thân một chút được không chị ?"

" Một tác giả trên mạng như em thì sức ảnh hưởng có thể lớn bao nhiêu chứ ?"

"Nhưng Dao Xuyên Xuyên và Thủy Chi Linh đều là bạn tốt của em, chúng em ở cùng phòng với nhau." Hạ Minh Y nghĩ rồi nói. Coi như sức ảnh hưởng của cô không lớn nhưng Thủy Chi Linh lại là cấp siêu đại thần, Dao Xuyên Xuyên cũng là đại thần, như thế có được không?

Dao Xuyên Xuyên chính là Sở Xuyên, Thủy Chi Linh chính là Tần Linh.

Đôi mắt nhỏ của Hàn Thanh còn mở to hơn Hạ Minh Y : " Woa, Dao Xuyên Xuyên và Thủy Linh Chi là bạn cùng phòng với em? Phòng ngủ các em muốn nghịch thiên sao? Được thôi, nếu coi như sức ảnh hưởng của ba người đủ , nhưng cũng chỉ ở trên mạng, còn hiện thực thì sao chứ? Em có thể bảo đảm tất cả người xem đều là fan của tiểu thuyết không? Hơn nữa chuyện này nếu lộ ra ngoài sẽ không tốt với em chút nào, em hãy suy nghĩ kỹ đi ! Nếu không phải do quan hệ em cho rằng chị sẽ tốt với em như vậy sao !!!"

Nói xong đoạn này Hàn Thanh liền rời đi, để Hạ Minh Y đứng ở phía sau một mình.

Hàn Thanh nói không sai, cô ấy sẽ giúp cô chẳng qua bởi vì cô là tác giả nguyên tác, lúc đó có mấy người muốn quay " Cẩm sát niên hoa" nhưng cuối cùng cô trao quyền sửa chữa cho Hàn Thanh, Hàn Thanh cũng là người nhìn thấy sức ảnh hưởng của phim thần tượng. Hàn Thanh giúp cô cũng chính là vì điểm này !

Nơi quay phim là ngoại ô thành phố, phía trước là cảnh bố trí dày đặc nhưng phía sau lại là một vườn hoa rất lớn. Thời tiết ở thành phố G vào mùa đông buổi tối sẽ chuyển lạnh, Hạ Minh Y chậm chậm bước đến vườn hoa, lúc này cô mới phát hiện bản thân lạnh đến run rẩy.

Lẽ nào không đồng ý hôn cũng là sai sao? Nếu như cô là người mới bình thường , khi quay phim một nụ hôn cũng không có gì. Nhưng cô đã có người yêu, cô cũng chưa được như những diễn viên trong làng giải trí , dù trong thực tế đã có con rồi nhưng trong phim lại có thể hô mưa gọi gió, vui vẻ cùng với nam chính, cô làm không được.

Tô Ly gặp cô, vốn dĩ yêu thích sự thuần khiết của cô.

Nhưng cô gặp Tô Ly lại lo lắng về sự thanh khiết. Từ nay về sau nhọc thùy tam thiên lấy một gáo nước.

* Câu này mình đã giải thích ở chương 14 , mấy bạn xem lại giúp nha .

Lẽ nào lúc bị cưỡng hôn , tự vệ bằng một cái tát cũng là sai lầm sao? Lẽ nào hành vi lừa gạt cô của đạo diễn và Chương Hàm là không sai sao?

Hạ Minh Y không hiểu,cũng có thể nói cô rất hiểu chỉ là cô không muốn tiếp nhận.

Đột nhiên cô nghĩ đến trong " Bi thảm thế giới" có đoạn lời thoại kinh điển , cô nhẹ nhàng ngâm nga :

I dreamed a dream in time gone by

When hope was high

And life worth living

I dreamed that love would never die

I dreamed that God would be forgiving

Then I was young and unafraid

And dreams were made and used and wasted

There was no ransom to be paid

No song unsung no wine untaste

But the tigers come at night

With their voices soft as thunder

As they tear your hope apart

And they turn your dream to shame

But there are dreams that cannot be

And there are storms we cannot weather

I had a dream my life would be

So different from this hell I'm living

So different now from what it seemed

Now life has killed the dream I dreamed.

Thật ra hoàn cảnh của cô không đáng thương như vậy nhưng vào tình cảnh hiện giờ cô lại nhớ đến lời bài hát này.

Thế gian này có nhiều việc không như ý mình.

Giọng hát của cô càng lúc càng lớn, cuối cùng cô hoàn toàn chìm đắm trong đó để tìm sự đồng cảm. Ngay khi kết thúc, bốn phía lại trở về một mảng yên tĩnh.

Cô đứng dưới ánh đèn đường, giương mắt nhìn bầu trời đầy sao, có cái sáng cũng có cái không sáng. Nhưng có rất nhiều, tựa như giới diễn viên nghệ sĩ.

"Hát hay lắm." Trong vườn hoa đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc dễ nghe.

Cả người Hạ Minh Y chấn động, không dám tin nói: "A Ly..... là anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Một đêm thành danh

Editor: Quinn Dun

Hạ Minh Y theo bản năng nhìn sang bên kia, nhưng vườn hoa hơi tối, nhất là bây giờ mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, cô ở ngoài sáng, đối phương ở trong tối, hoàn toàn không nhìn rõ dáng vẻ của người nọ. Cô chỉ nhìn thấy một bóng dáng thon dài của một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên chiếc ghế dài.

Giọng nói có chút giống Tô Ly nhưng nhìn phản ứng của anh ta rõ ràng là không phải rồi.

"A Ly..." Người nọ lẩm nhẩm "Anh ta là bạn trai của cô?"

"Anh là ai?" Hạ Minh Y hỏi.

Người nọ không đáp mà cười: "Nghe thấy giọng hát của cô, tôi còn cho rằng cô bị cưỡng bạo."

Hạ Minh Y nghe thấy trong giọng nói của đối phương không hề có ác ý lập tức có chút xấu hổ: "Không.. Tôi chỉ là tùy tiện hát. Anh....anh không phải là chó săn đúng không?"

Cô muốn bước đến xem xem rốt cuộc là ai mà giọng nói lại giống với Tô Ly đến vậy, nhưng đi được hai bước cô lại dừng lại.

"Tại sao không qua đây?" Người đó hiển nhiên có chút tò mò vì hành động của cô.

"Địch không động mà ta động trước là đại kỵ." Hạ Minh Y thành thật đáp.

"Haha..." Người nọ giống như nghe được câu chuyện cười "Tiểu cô nương, cô nghĩ nhiều rồi. Thứ nhất, tôi không phải là kẻ địch của cô; thứ hai tôi cũng không phải là chó săn."

"Vậy anh ở đây làm gì?"

"Còn cô thì sao? Nghe nói phía trước đang quay phim, cô chịu ủy khuất nên mới chạy đến đây phát tiết một phen sao?" Người nọ luôn dễ dàng đổi đề tài.

Có thể do giọng nói của người đó có chút giống với Tô Ly, vô hình chung liền dễ dàng tạo cảm giác tốt cho người khác.

Hạ Minh Y nghĩ một lúc, theo bản năng nói ra những lời trong lòng: "Tôi cùng một nam diễn viên diễn cùng nhau một cảnh hôn, nhưng tôi không muốn hôn thật, còn người diễn viên kia ban đầu cũng nói rõ rằng không hôn thật, nhưng lúc quay phim thì anh ta lại muốn cưỡng hôn tôi, sau đó....."

"Làm sao vậy? Cô bị cưỡng hôn nên tức giận sao?"

"Không phải, sau đó tôi đẩy anh ta ra, tát anh ta một cái. Nhưng bây giờ tất cả mọi người trong đoàn phim đều cảm thấy là lỗi của tôi." Cô thừa nhận cô

đánh người quả thật có điểm không tốt, nhưng đường đường là một minh tinh lại có thể cường hôn, chẳng lẽ điều này lại đúng sao?

"Haha....." Tiếng cười của người nọ dường như vô cùng vui vẻ "Vậy cô cảm thấy cô sai sao?"

"Dù sao tôi cũng không hối hận chút nào."

Cho dù người này biết phía trước có đoàn phim đang quay nhưng chắc sẽ không biết người nào trong đoàn phim đâu, càng không biết cô diễn vai nào, Hạ Minh Y nghĩ điều này, phỏng chừng cũng không phải là vấn đề quá lớn.

"Nếu như cảm thấy không sai thì cứ kiên trì. Trong làng giải trí, có đôi lúc kiên trì là khó khăn nhất bởi vì có thể khiến người khác thay đổi rất nhiều."

Cách nhau một tấm màn đen, Hạ Minh Y gần như có thể cảm nhận được ánh mắt của người đó.

"Ừ!" Cô nặng nề gật đầu: "Đúng rồi, tại sao anh không ra đây?"

"Haha, nếu như tôi bước ra rồi thì cô sẽ hối hận khi thấy tôi." Ngữ khí của anh rất nhẹ nhưng nghe thấy lời nói của anh ta, Hạ Minh Y lại cảm thấy không giả tí nào.

Vài phút nói chuyện ngắn ngủi cùng nhau, cô có thể cảm nhận được đối phương là một người quyết đoán sát phạt.

"Vậy, vậy tôi đi trước đây. Cảm ơn anh." Nói xong cô liền xoay người rời đi.

Bóng dáng cô dần dần đi xa, người đàn ông mới đứng dậy rời khỏi chiếc ghế dài trong vườn hoa, anh ta bước đến con đường nhỏ có đèn đường. Dáng người anh ta cao to, dưới ngọn đèn vàng khuôn mặt anh tú tủa đặt hiện ra, ánh mắt tối tăm thanh thúy tạo cảm giác vừa nho nhã lại vừa ngang ngược mạnh mẽ, là một người đàn ông mạnh mẽ.

Lúc Hạ Minh Y trở về, ngoài ý muốn phát hiện tất cả mọi người đều dừng việc. Thật kỳ lạ, mặc dù bên bọn họ quay không được thì pho đạo diễn ở bên kia cũng có thể quay mà!

Lẽ nào có chuyện hệ trọng xảy ra sao?

Mà ánh mắt của các nhân viên nhìn cô có lo lắng, có chằm chằm cũng có vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng không ai bước lên nói chuyện cùng cô. Cũng đúng, nếu như lúc này mà nói chuyện cùng cô chẳng khác nào đối nghịch với Chương Hàm,

Cô bước đến bên cạnh Triệu Viện thấp giọng hỏi: "Tiểu Viện, sao vậy?"

Triệu Viện thấp giọng nói bên tai cô: "Đại boss đến rồi, nhóm người đạo diễn đều đi gặp anh ấy, ngay cả Chương Hàm cũng đi luôn."

"Đại boss?" Hạ Minh Y tò mò hỏi: "Ai thế?"

Về mặt Triệu Viện sùng kính: "Là đại công tử của Chung Ly, là người nắm quyền phía sau của ST, thật là một người đàn ông cực phẩm, em đã nhìn thấy anh ấy một lần rồi, rất đẹp trai!"

"Có khoa trương như vậy không? Nếu so với Tô Ly thì như thế nào?" Hạ Minh Y không tin.

"Tô Ly?" Về mặt Triệu Viện kích động nhìn Hạ Minh Y: "Chị Minh Y, sao chị biết người em yêu nhất là Tô Ly vậy! Tô Ly đương nhiên cũng rất đẹp trai, được rồi, là rất đẹp trai. Nhưng Tô Ly rất khó tiếp cận lại có đối thủ Nhan Băng ở bên cạnh, đối với chúng ta đơn giản mà nói quả thực là chỉ có thể hy vọng chứ không thể làm được đâu! Nhưng đại công tử thì lại không phải như vậy, nghe nói đại công tử còn chưa có bạn gái, haiz, thật khiến người ta say mê mà."

Hạ Minh Y nhìn khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu của cô ấy vốn dĩ rất muốn cười nhưng nghĩ đến lời cô ấy vừa nói, trong lòng không khỏi nổi lên một tầng bóng mờ: "Nhan Băng? Là thiên hậu Nhan Băng sao?"

"Đương nhiên rồi! Làng giải trí này còn có Nhan Băng thứ hai sao? Chị ấy gọi cảm xinh đẹp như vậy, lại là ảnh hậu, nghe nói gia đình có tiền có quyền thế, hậu đài phía sau vô cùng vững chắc. Không có đạo diễn nào dám đắc tội. Chuyện chị ấy thích Tô Ly trong làng giải trí này ai cũng biết chỉ là không nói ra ngoài thôi, chị đừng thấy bên ngoài không có ai đưa tin, đó là vì người ta không dám đưa tin thôi. Chị nói xem đối thủ mạnh như thế, Tô Ly đối với chúng ta đơn giản mà nói chỉ là hoa trong vườn kính trắng trong nước mà thôi...."

Hạ Minh Y nhìn xuống tình cảm đang nổi lên cuộn cuộn trong lòng mình, hít một hơi thật sâu mới bày ra bộ dáng tỉnh ranh hỏi: "Vậy.... Tô Ly đối với chị ấy như thế nào?"

"Cái này... khó nói lắm, Tô Ly gần như không có scandal, bối cảnh lại rất thần bí, hơn nữa anh ấy và diễn viên nữ tiếp xúc với nhau rất ít, trong làng giải trí diễn viên hâm mộ anh ấy rất nhiều nhưng có thể tiếp cận với anh ấy lại rất ít, có thể tính Nhan Băng là một trong số những người đó. Vì vậy dù cho không thích thì cũng có chút đặc biệt chứ. Hai người đó cùng lúc vào nghề đó!"

Hạ Minh Y gật đầu không nói gì nữa nhưng trong lòng lại giống như dòi sông lấp biển, cô biết nhất định sẽ có rất nhiều người thích Tô Ly nhưng thật không ngờ một người có cấp bậc thiên hậu như Nhan Băng cũng sẽ khổ sở yêu Tô Ly. Tuy tính tình Nhan Băng kiêu ngạo ngang ngược, lời nói lại cay nghiệt nhưng trong làng giải trí lại rất nổi tiếng.

Tô Ly đối với cô là loại tình cảm nào ?

Trong lòng Hạ Minh Y có không có chút tư vị nào. Cô sờ môi , nụ hôn nóng bỏng một tháng trước dường như vẫn còn lưu lại trên môi.

Không, Tô Ly đối với cô là thật lòng, thật lòng như vậy, ôn nhu như vậy, tuyệt đối không phải là giả. Nhớ lại những chuyện trải qua ở thành phố Tân Diêu, cô càng thêm kiên định. Cô có chút áy náy với sự hoài nghi lúc này của mình.

Cô không nên hoài nghi anh, Tô Ly ưu tú như vậy, người thích anh nhất định sẽ rất nhiều, nếu như ai cô cũng ăn giấm chua khẳng định cô sẽ mệt chết đi ! Nếu đã quyết định ở bên anh thật tốt thì cô phải tin tưởng anh, tin tưởng anh !

Hạ Minh Y vẫn còn ngây ngốc thì Triệu Viện đột nhiên chạy lại : " Chị Minh Y, có phải chị cũng rất thích Tô Ly không ?"

Cô đột nhiên ghé mặt lại gần dọa Hạ Minh Y giật mình : " À, cũng tốt, chị có xem qua mấy phim của anh ấy."

Về mặt Triệu Viện rõ ràng không tin : " Em mới không tin, có nữ diễn viên nào mà không thích Tô Ly chứ..."d.dal.q/đôn

Lời của cô vừa dứt, trợ lý Tiểu Trần tạm thời của Hạ Minh Y đột nhiên chạy đến : " Cô Hạ, đạo diễn kêu tôi gọi cô đến."

Hạ Minh Y nghe vậy đành phải đứng dậy cùng Tiểu Trần rời đi.

" Hạ Minh Y, có phải cô có người đứng sau không? " Sau khi Hạ Minh Y bước vào phát hiện trong phòng làm việc lúc này tất cả nhóm người đạo diễn đều có mặt , ngay cả Chương Hàm cũng chưa rời đi. Vừa ngồi xuống , về mặt Triệu Văn Dục nghiêm túc hỏi .

Hạ Minh Y ngăn người đáp : " Không có" tò mò nhìn Triệu Văn Dục tại sao lại hỏi như vậy.

Chương Hàm bên cạnh nghe xong không tin hừ một tiếng, dường như không hài lòng lại không phát tác.

" Cũng được, coi như tôi chưa nói gì đi." Triệu Văn Dục nói tiếp : " Chỉ cần cố gắng quay cho tốt thì tôi cũng sẽ không làm khó gì đâu."

Hạ Minh Y lúc này mới hiểu lời đạo diễn vừa nói là nói cho Chương Hàm nghe.

" Chúng tôi đã thảo luận với nhau về chuyện cảnh hôn, nếu như cô còn có cách xử lý tốt hơn, mọi người đều cảm thấy được thì cứ làm theo cách của cô. Ngoài ra, ca khúc chính cho bộ phim vẫn chưa quyết định, tôi và mấy đạo diễn kia đã bàn bạc với nhau cảm thấy giọng hát của cô cũng ổn nên quyết định giao cho cô hát. Ca khúc chủ đề trong nguyên tác là do nữ chính viết một bức thư cho nam chính. Cô cảm thấy như thế nào ?"

" Cái gì ?" Hạ Minh Y cẩn thận hỏi, vừa mới ra ngoài một chuyến, cứ tưởng trở về sẽ giống như vào hang hổ, kết quả thật không ngờ lại tốt như vậy, thật không dám tin. Nhưng.....

"Tại sao lại là tôi?" Hạ Minh Y cẩn thận hỏi, trong lòng lớn mật đoán.

" Làm gì mà cứ tại sao nhiều như vậy, dựa theo tài liệu ở đây thôi." Dáng vẻ Triệu Văn Dục không có gì đáng kể : " Sao? Cô không đồng ý ?"

" Không có, chỉ là... tôi không có học qua lớp thanh nhạc." Cô thành thật nói, cơ hội tốt thì có thật nhưng nếu hủy đi một bài hát thì thật có lỗi.

" Không sao, bây giờ cô hát một đoạn bài hát sở trường của cô cho chúng tôi nghe đi !"

Hạ Minh Y suy nghĩ bài hát "Scarborough Fair" của Sarah Brightman . Làn điệu của bài hát này đẹp dễ nhẹ nhàng, vô cùng êm tai, là một bài hát cô vô cùng yêu thích, bình thường khi cùng các bạn ra ngoài karaoke cô cũng hay hát bài này.

Bài hát vừa kết thúc, Triệu Văn Dục và các phó đạo diễn gật gù đầu, ngay cả về mặt thoải mái ban đầu của Chương Hàm cũng có chút say mê.

" Có thể, phương diện kỹ xảo và phát âm đến lúc đó tìm người trong nghề chỉ cô một chút là được rồi, hát ca khúc quen thuộc như vậy thường sẽ không có yêu cầu gì quá lớn. Bây giờ ra ngoài diễn thử đi !"

Hạ Minh Y cùng mấy người khác đi ra ngoài, trường quay vẫn là cảnh lúc trước, sau khi nữ phụ rời đi, nam chính một lần nữa bày tỏ cõi lòng, lần này nữ chính không đẩy anh ta ra nữa.

Chỉ thấy Hạ Minh Y rung rung hai mắt : " Dĩ Sách, em tha thứ cho anh. Sau này chúng ta không cãi nhau nữa, cũng sẽ không xa rời nhau."

Nước mắt cô chảy xuống , về mặt vô cùng sinh động, sau khi cởi bỏ khúc mắc và hối hận, tình yêu và tình cảm nồng nàn hoàn mỹ hợp cùng nhau, cô chạy đến chỗ nam chính, hai người gắt gao ôm chặt nhau.

" Ok ! Diễn xuất quá tốt , rất thâm tình !" Triệu Văn Dục hài lòng cười to : " Đoạn này diễn xong là có thể phát sóng rồi ."

Những người còn lại trong đoàn phim đều lên tiếng trầm trồ khen ngợi, mọi người đều bị hành động của Hạ Minh Y chinh phục hoàn toàn.

Lúc thu dọn cảnh để chuẩn bị cho cảnh quay sau, Chương Hàm hèn hạ ti tiện chạy đến nói : " Hạ Minh Y , có phải cô yêu tôi rồi không? Nên ánh mắt

nhìn tôi mới thâm tình như thế, ngay cả tôi cũng bị làm cho rung động."

Hạ Minh Y không nói gì trừng mắt nhìn anh ta : " Anh Chương, tôi nghĩ anh đã nghĩ nhiều rồi."

Lúc đóng phim, cô không ngừng nói với chính mình rằng người đối diện với cô là Tô Ly, là Tô Ly ; Chương Hàm là rau cải trắng nên mới thuận lợi đóng phim thật tốt.

Nếu như dưới tình huống bình thường mà cô lại nhìn Chương Hàm sâu đậm như vậy còn không bằng để cô tìm cái chết !

" Cẩm sát niên hoa" được chiếu trên đài truyền hình đã tạo được tiếng vang vô cùng lớn, vừa chiếu không được bao lâu đã được chiếu khung giờ kim cương , đồng thời đạt tỉ lệ người xem cao nhất. Không nghĩ ngờ gì đây chính là liều thuốc trợ tim cho tất cả nhân viên đoàn phim, nửa phần còn lại của phim cũng hăng say quay tiếp.

Dựa theo những gì Sở Xuyên nói, có rất nhiều nữ sinh truy lùng bộ phim này, có thể thất được không phải hot bình thường. Đương nhiên Hạ Minh Y còn phải nhờ thân phận của Sở Xuyên và Tần Linh nói giúp cô ở trên mạng.

Chính mình khen ngợi mình thì thật xấu hổ, để người khác khen thì có thể đi ? Có đại thần siêu cấp là Tần Linh , cộng thêm đại thần Sở Xuyên thâm niên , page view của bộ phim ở trên mạng lại càng tăng thêm.

Tất cả đúng như lời nói của Triệu Văn Dục, Hạ Minh Y nổi tiếng, hoàn toàn là một đêm thành danh.

Không tính chuyện bộ phim truyền hình, dù sao lúc đó cô viết tiểu thuyết cũng là vì kiếm tiền, người đọc thích cái gì cô sẽ viết cái đó, trên mạng có hơn 1000 lượt khen ngợi nên có thể lí giải vì sao bộ phim vừa quay xong liền nhận được sự hoan nghênh như thế.

Nhưng cùng lúc đó ca khúc " Honey ! Honey!" do Hạ Minh Y hát sau khi chiếu trên truyền hình thì ngay lập tức hot lên, khắp các phố lớn ngõ nhỏ đều bật ca khúc này, khiến cho cô cảm thấy thật khó hiểu.

Em thích mỗi buổi sáng sau khi thức dậy mở mắt ra liền có thể thấy anh.

Em thích nhiều thứ nhưng đều không làm, bởi vì trong đầu lúc nào cũng nghĩ về anh,

vì anh em đã bỏ lỡ chính sự, nhưng thật ra những việc này là em nguyện ý làm

Vì anh em muốn bản thân mình trở nên xinh đẹp hơn

Không có anh cho dù có tốt hơn như thế nào thì cũng không còn ý nghĩa

....

A, honey ! Honey!

Theo như cách nói vui vẻ của bình luận viên đài truyền hình , ca khúc tươi đẹp nhẹ nhàng và nghịch ngợm cùng với lời nhạc thâm tình , cộng thêm giọng hát ngọt ngào trong suốt của Hạ Minh Y chính là mấu chốt khiến bài hát này thành công.

Nhưng cô cảm thấy bản thân mình hát cũng không tốt đến vậy, nhưng sau khi bộ phận biên tập nhiều lần ghi âm và sửa chữa nhiều lần.... kết quả nghe cũng có thể được.

Bởi vậy có thể thấy được, thật ra những ca khúc nghe trước đó, phỏng chừng lúc hát ban đầu cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng dù có nói như thế nào thì Hạ Minh Y đích thực là một đêm thành danh, trận chiến mở màn thắng lợi !

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tin đồn trong ST

Editor: Quinn Dun

Cuộc sống của Hạ Minh Y bắt đầu không giống như lúc trước nữa.

Cùng với sự hoàn thành và tuyên truyền của " Cẩm sát niên hoa", cuộc sống của Hạ Minh Y đã hoàn toàn thay đổi . Cô không thể quang minh chính đại đi ra ngoài như lúc trước, ánh sáng quanh cô càng ngày càng nhiều, thậm chí có nhiều người còn đem chuyện lúc trước cô ở đại học W dốc ra đến hai ba tầng.

Buổi sáng lúc cô đang xem báo buổi sáng nhìn thấy trang đầu tờ báo có mấy tấm ảnh to về sân khấu trong kịch bản lúc trước nhìn không được bật cười. Thật khâm phục năng lực của những phóng viên này, những thứ này cũng có thể tìm ra. Càng khiến cho người khác khâm phục chính là những nhóc con trong kịch bản, hào quang không gì sánh được.

Nhưng cũng chính vì những nguyên nhân này, bên ngoài suy đoán vai nữ chính của cô trong "Cầm sắt niên hoa", có cả những bản bình thường. Ví dụ người thích cách biểu diễn tự nhiên thì sẽ cho rằng cô được đạo diễn Triệu Văn Dục nhìn trúng. Cộng thêm chính miệng đạo diễn Triệu làm chứng, nên cô tin rằng sẽ không ai liên tưởng chuyện này có liên quan đến Tô Ly.

Lúc ăn sáng, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy dãy số quen thuộc, khóe miệng cô nở nụ cười khéo léo: "Bà nội, sao bây giờ bà gọi cho con?"

"Y Y à, mọi người đã xem phim con diễn rồi, rất tốt. Ông nội con nói... tét con không trở về sao?"

"Dạ... bà và ông phải chăm sóc bản thân thật tốt! Thiếu cái gì cứ nói với con."

"Bây giờ ông bà sống rất tốt, so với hồi sống ở Tân Diêu tốt hơn rất nhiều, con như vậy thì ông bà yên tâm rồi. Ba mẹ con thấy con triển vọng như vậy nhất định sẽ rất vui, Nguyệt Thu..." Giọng nói bà nội Hạ có chút nghẹn ngào, bên kia truyền đến tiếng thở gấp của ông nội Hạ: "Đang tốt lại nói với con bé những lời này làm gì?"

Ông nội Hạ cầm lấy điện thoại: "Y Y, bà nội con chỉ thuận miệng nói ra thôi, con cũng đừng suy nghĩ nhiều. Chuyện đó... nếu như con thật sự nghĩ cho chị con thì hãy ở bên cạnh "cậu ta" thật tốt..."

Hạ Minh Y chưa trả lời, điện thoại bên kia sớm đã gác máy. Tâm tình vui vẻ ban đầu sau khi nghe điện thoại của bà nội đã không còn, không thể đè nén sự uể oải, chán nản trong lòng.

Năm Hạ Nguyệt Thu mất, cô ấy mười tám tuổi, Hạ Minh Y mười bốn tuổi. Vào những năm tháng người con gái đẹp nhất. Năm đó sau khi cha mẹ đều mất, bà con họ hàng ai nấy cũng đều tránh đi thật xa, cô không chút do dự nghỉ học xin đi làm, sống cùng với ông bà nội tuổi tác đã cao, đồng thời nuôi một đứa em gái nhỏ.

Nhưng tất cả những khổ tận cam lai hôm nay cô lại không có cơ hội hưởng thụ. Sự thương tâm trong lòng bà nội cũng chính là vì điều này!

Lúc Tô Ly bước xuống lầu nhìn thấy Hạ Minh Y vẫn còn ngây ngốc. Khóe miệng anh mỉm cười, anh bước đến ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô: "Sao thế? Không vui sao?"

Không ngờ đến Hạ Minh Y lại đột nhiên đẩy anh ra. Hai người đồng thời sững sốt, cô chớp mắt mấy cái, rõ ràng có chút hoảng hốt: "Tô Ly, xin lỗi, em... để em yên tĩnh một mình."

Ánh mắt Tô Ly có chút phức tạp nhưng anh không nói điều gì, anh lẳng lặng ăn xong bữa sáng rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Hạ Minh Y nhìn theo bóng lưng của anh, giật mình nhớ đến hôm đi chơi tiết thanh minh lần đó, lúc anh xoay người đi bóng lưng khi đó cũng cô đơn như vậy.

Sau đó cô lại nhớ đến lời nói của mình trước mộ của Nguyệt Thu.

Trong lòng đột nhiên lạnh, cô không nên như vậy, rõ ràng biết rằng không liên quan đến anh nhưng lúc đột nhiên nghĩ đến dường như lại mang theo sự oán hận.

"A Ly..." Cô nhanh chóng đứng dậy chạy theo Tô Ly, ôm lấy anh từ phía sau: "A Ly, em xin lỗi... vừa rồi tâm tình của em có chút không tốt."

Tô Ly dừng lại, anh xoay người, con mắt sâu thẳm hiện lên một mảng trong vắt. Anh nói: "Buổi sáng lạnh như thế, sao lại mặc ít vậy? Bắc Kinh không thể so với phương nam của em nên phải giữ ấm nhiều." Sau đó anh cởi áo khoác ngoài ra bao bọc cả người cô thật chặt.

Lúc này Hạ Minh Y trầm mặc cảm xúc, nói không nên lời.

Đây là ngày thứ hai trong năm mười chín tuổi của cô, ngày mai chính là giao thừa rồi.

"Lễ mừng vào ngày mai..." Tô Ly mở ra câu chuyện.

"Chúng ta tốt nhất không nên đi cùng nhau." Hạ Minh Y trực tiếp nói.

Tô Ly gật đầu: "Cũng tốt, tuy không muốn cứ lén lút như vậy nhưng anh cũng không hy vọng người khác biết chuyện của chúng ta để hãm hại em."

Tối ngày mai công ty ST hằng năm có tổ chức buổi lễ mừng, Tô Ly nhất định phải đi, là tân đại minh tinh mới tiến vào giới giải trí Hạ Minh Y cũng trong hàng ngũ khách mời. Xem ra chuyện ký hợp đồng với công ty ST là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

Nhưng buổi tiệc này không hề giới hạn các nghệ sĩ của công ty ST, dựa theo thông lệ những người có uy tín danh dự trong làng giải trí đều sẽ đi. Vì vậy cô sẽ phải đụng với tin đồn vào ngày hôm sau.

"A Ly, quan hệ của ..... anh và Nhan Băng là gì vậy?" Hạ Minh Y do dự hỏi.

Trong nháy mắt Tô Ly trầm mặc : " .... chỉ là bạn bè bình thường thôi. Y Y, tính tình cô ấy rất ngang ngược, em đừng xích mích với cô ấy ra mặt. Có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho anh."

" Là như vậy à..." Trong lòng cô sáng tỏ : " Có phải cô ấy thích anh không ?"

Ánh mắt Tô Ly hiện lên ý cười, anh cúi người nhìn cô : " Đồ ngốc, người khác thích anh có liên quan gì đến anh chứ? Em chỉ cần biết trong lòng anh chỉ có em là được rồi."

Lần môi anh mang chút mát mẻ dán nhẹ lên môi cô, rất nhanh liền trở nên nóng bỏng. Mỗi lười quán quít khiến cho thời tiết rét lạnh ban đầu cũng trở nên nóng lên, Hạ Minh Y dựa vào lồng anh , nhắm mắt lại tham lam cướp lấy hương vị tươi mát sạch sẽ trong miệng anh.

Hậu quả của việc không thể cầm lòng chính là hai người đều thiếu chút nữa là lau súng cướp cò.

Thật lâu sao, Tô Ly không muốn buông cô ra, cầm tựa trên trán của cô, gất gao ôm cô vào lòng , thờ dài.

Anh nên bắt em làm sao đây ? Ngâm trong miệng sẽ tan, cầm trên tay sẽ ngã. Chỉ có thể chặt chẽ để ở trong lòng.

Hạ Minh Y vừa muốn hỏi tại sao anh lại thờ dài thì đã thấy cả người Tô Ly chấn động, anh đột nhiên ấn đầu cô vào lòng mình rồi nhanh chóng mang cô vào nhà.

" A Ly..."

" Suyt ! Bên ngoài có người." Tô Ly cẩn thận nói.

Hạ Minh Y sợ đến nỗi không dám lên tiếng.

Kể từ khi đến thành phố B, cô bắt đầu sống cùng với Tô Ly, hai người tuy phân phòng ngủ , ngoài những cái hôn , ôm thì không có hành động nào quá phận. Nhưng ở chung vẫn là một vấn đề nhạy cảm.

Nhưng đây là nơi bí mật, thật không ngờ chó săn lại có thể trà trộn vào.

" Chó săn sao?"

Tầm mắt Tô Ly đang nhìn phía xa ở bên ngoài liền thu lại : " Chắc là không phải, khu biệt thự này là nơi riêng tư, bọn họ không phải muốn vào là có thể vào được. Cũng cách khá xa, không có vấn đề gì đâu, em đừng lo."

Tuy nói vậy nhưng mày Tô Ly nhú lại để lộ tâm tình lúc này của anh.

Ánh sáng lộng lẫy của căn phòng thịnh thế, bữa tiệc ăn uống linh đình, cuộc hội ngộ của các minh tinh . Bản thân là club tư nhân cỡ lớn của ST, nơi đây luôn là nơi các tầng lớp thượng lưu tổ chức các bữa tiệc linh đình.

Lần đầu tiên tham gia lễ mừng hằng năm như thế này, tâm tình Hạ Minh Y nếu nói không lo lắng là nói dối. Cô vừa bước vào làng giải trí liền bận rộn đi quay phim, tuy hôm nay nổi tiếng nhưng số người cô quen biết lại không nhiều, May mà Tô Ly cũng có tham gia, cứ cách vài phút anh nói chuyện cùng người khác cũng sẽ nghiêng đầu sang xem cô.

Nụ cười của anh bình tĩnh tiêu sái giống như một cơn gió khiến tâm tình căng thẳng của cô từ từ ổn định lại. Cô cầm lấy ly rượu từ từ thưởng thức, Hạ Minh Y thấy người đi đến trước mặt mình nhất thời sửng sốt.

Thật không ngờ người đầu tiên đến nói chuyện với cô lại là Chương Hàm.

"Người đẹp, em rất cô đơn sao? Có muốn tối nay cùng anh không?" Bộ dáng háo sắc của anh ta vẫn như trước.

Sớm biết anh ta là loại người như thế nào, Hạ Minh Y cũng không cần bày ra vẻ mặt hòa nhã : " Tôi thấy người cô đơn là anh mới đúng ? Nhiều cô gái như vậy mà anh lại không tìm được một người nào sao?"

" Nhiều cô gái như vậy nhưng trong lòng anh chỉ có em thôi!" Bởi vì truyền thông không vào, Chương Hàm đương nhiên so với ngày thường càng không kiêng kỵ.

Ở bên kia , Lý Thiên Vương trong giới ca sĩ đang nói chuyện với Tô Ly, phát hiện anh có chút không yên lòng. Giọng nói vui vẻ phần chần chừ lúc càng nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy ánh mắt đại thần Tô Ly quả nhiên có chút âm hàn, tâm không khỏi run lên.

" Tô Ly, sao..... sao thế ? Tôi nói gì sai sao?"

Tô Ly cười tiêu sái : " À, không có, rất tốt. Cậu nói chuyện với Cacy trước đi ! Tôi đi qua bên kia một chút ." Nói xong anh liền xoay người cầm một cái ly rót đầy rượu đi đến phía Hạ Minh Y.

Đề lại Lý Thiên Vương đứng một mình ở chỗ cũ ngơ ngác. Hạ Minh Y nhìn thấy ánh mắt Tô Ly có chút tối tăm, trong lòng kinh ngạc không thôi, anh, anh hẳn là không phải ăn giấm chua chứ ?

Chương Hàm nhìn theo ánh mắt của Hạ Minh Y, nhìn thấy người đến liền vội vàng thu hồi lại dáng vẻ phóng túng vừa rồi của mình, lắp bắp chào hỏi : " Tô... Tô Ly, anh cũng đến rồi sao?"

Tô Ly lộ ra nụ cười tuần nhả cười mờ , nói : " Đúng vậy !" rồi bước đến ôm lấy bả vai Chương Hàm : " Lâu rồi không gặp, bộ phim gần đây rất tốt nhĩ ?"

Chương Hàm có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), lập tức thay bằng nụ cười nịnh nọt : " Bình thường thôi. Đâu có thể so với " Tuyệt chiến chi tịch " của anh được, vừa ra mắt liền được tám triệu phòng bán vé, trong mảng phim hài lại bao vây trùng điệp, đây mới gọi là thành tích ! Chuyện đó... lần sau nếu có vai nào thích hợp giới thiệu giúp em một vai nha ?"

" Được thôi." Tô Ly cười nhạt, đưa ly rượu trong tay cho Chương Hàm : " Đây, uống một ly ."

Chương Hàm vừa nghe có hy vọng, vô cùng vui vẻ lập tức nhận lấy ly rượu uống một hơi.

Hạ Minh Y kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Chương Hàm trong nháy mắt biến sắc , miệng có chút không hợp. Đúng lúc này Tô Ly xoay người lại ném cho cô ánh mắt. Cô không thể không thừa nhận đó chính là cảnh cáo. Nhưng rõ ràng là Chương Hàm tự động chạy tới có được không vậy, đuổi thì cũng không đi.

Nhưng một giây sau cô không kháng nghị điều gì. Khuôn mặt của Chương Hàm nhất thời trở nên đỏ bừng, tiếng ho khan không ngừng vang lên nhưng vẫn kiên trì nâng cốc uống hết rượu.

Sau khi uống xong , rất khí thế đưa ra cho Tô Ly xem, nhìn đây, tôi uống xong rồi.

Hạ Minh Y thảm than một tiếng ngoan thật , đó là một ly rượu trắng đầy đó!

Chỉ nghe Tô Ly xin lỗi về mặt áy náy nói : " Thật xin lỗi, có phải tôi lấy nhầm rượu trắng rồi không? Vừa rồi tôi không cố ý...."

" Không phải không phải..." Chương Hàm vội vàng xoa tay : " Là do em đã một thời gian dài không uống rượu thôi, nhất thời bị sặc , không liên quan đến anh."

Dáng vẻ của hai người như anh em tốt, hài hòa rồi đi.

Hạ Minh Y đứng tại chỗ thất thần, Tô đại thần, anh còn dám nói không phải anh cố ý ? Nhưng nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của Chương Hàm, cô vẫn cảm thấy rất vui.

Đúng lúc này bên tai cô vang lên giọng nói quen thuộc : " Cô biết Tô Ly sao?"

Hạ Minh Y giật mình nhìn lại hóa ra là Phụng Duyệt, khuôn mặt người phía sau nhìn chằm chằm cô nghiên cứu.

" Có phải chị Phụng Duyệt đang đùa với em không?" Hạ Minh Y hào phóng nhìn lại.

Phụng Duyệt thu lại tầm mắt nghi ngờ, vẻ mặt có chút khinh thường : " Hừ, nếu không phải quá hiểu về cô, tôi còn nghĩ rằng cô và Tô Ly biết nhau nữa. Nếu không sao anh ta có lòng tốt như vậy mà đến giải vây giúp cô chứ?"

" Giải vây? Vây tạm thời em sẽ coi là như vậy đi ! Nói không chừng..." Hạ Minh Y cố ý bày ra dáng vẻ kinh ngạc cung chiêu.

Phụng Duyệt cười nhạo một tiếng : " Thôi đi, mới đó cô đã như vậy. Thấy cô nói lời giữ lời nên tôi nói cho cô thêm một câu, trong cái vòng giải trí này, tốt nhất đừng nên tạo sự chú ý của mấy người này."

" Ồ ?" Hạ Minh Y nghe đến đây liền hứng thú.

" Thứ nhất chính là Tô Ly, thiên hậu Nhan Băng ở bên cạnh anh ta phòng thủ, từ đầu đến cuối người muốn tạo sự chú ý của anh ta nhiều vô số, ai nấy chết cũng đều không có chỗ chôn. Thứ hai chính là đại công tử, tuy anh ta rất trẻ, mặc dù chưa kết hôn nhưng người những người dám quyến rũ anh ta mà không thành công , kết cục cũng chỉ có đường chết."

" Còn người thứ ba thì sao?" Lời này không phải là do Hạ Minh Y hỏi.

Phụng Duyệt và Hạ Minh Y cùng lúc xoay người , người đến lại là Triệu Viện.

" Tiểu Viện, em cũng đến à! " Nhìn thấy người quen, cô vui vẻ không thôi.

" Đúng a, đã lâu không gặp chị rồi chị Minh Y." Triệu Viện cũng bước đến ôm lấy cô.

Phụng Duyệt lại cười nhạo : " Lễ mừng bây giờ thật là ai cũng đều có thể đến ."

Nụ cười xinh đẹp ngọt ngào của Triệu Viện cứng đờ, Hạ Minh Y vì cô ấy cảm thấy bất bình : " Chị Phương Duyệt, bất cứ ai cũng có lúc mới vào nghề, ai có thể nhìn thấy con đường sau này của mình chứ?"

Ánh mắt Phương Duyệt không vui liếc nhìn cô, sắc mặt kéo xuống : " Còn nghe không đây? Cô cho rằng tôi có lòng tốt chỉ cô sao?

" Nói đi mà nói đi mà!" Triệu Viện lại khôi phục dáng vẻ đáng yêu ngọt ngào, lời kéo cánh tay Phương Duyệt làm nũng.

Phương Duyệt bị ánh mắt sùng bái đó nhìn có chút lảng lảng, tiếp tục nói : " Thứ ba tự nhiên liền chính là công tử Tiêu Hiên của Tiêu Gia rồi, anh ta cũng là người nắm quyền của HC nhưng nghe nói anh ta không gần nữ sắc, cho nên...."

Lời của Phương Duyệt bị một tràng tiếng ồn ào và tiếng động lớn cắt ngang : " Woa, Nhan Băng đến rồi! Là Nhan Băng ! Thật là gọi cảm !"

" Thật sự là Nhan Băng !"

Nghe được cái tên này, lòng Hạ Minh Y đột nhiên rung lên, cô cùng Phương Duyệt và Triệu Viện nhìn sang phía người mới đến.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tin đồn ngày hôm sau

Editor : Quinn Dun

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Minh Y nhìn thấy Nhan Băng, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn cô ấy chân thật đến vậy. Nếu đổi lại là thời điểm trước kia, cô thật không ngờ tình địch mối tình đầu của cô lại là người con gái trước mắt này.

Cô mặc bộ lễ phục dài cúp ngực màu đen nạm vàng để lộ ra một nửa bộ ngực sữa, đồng thời lộ ra dáng người xinh đẹp trắng như tuyết. Mái tóc búi cao, vài cọng tóc mai rơi xuống khiến cô càng thêm cao quý và gọi cảm. Cùng với cách trang điểm tinh tế, khiến cô càng thêm có tác phong của nữ vương, quả thật là nữ vương từ cổ đại xuyên đến cuộc sống thực tại.

Khí phách sắc bén lại gọi cảm bức người, những người vệ sĩ áo đen bên cạnh cô càng thể hiện thân phận của cô không bình thường.

Đây chính là Nhan Băng, những nơi mà cô đi qua mọi người đều nhanh chóng nhường đường.

Quả nhiên vừa nhìn liền biết là người không dễ chọc vào.

Hạ Minh Y lặng lẽ đứng trong góc quan sát , thấy cô ấy trực tiếp đi thẳng đến chỗ của Tô Ly, tinh thần của cô không tự chủ được mà khẩn trương.

Cô ấy và Tô Ly.... thật sự chỉ là sự thăm mền đơn giản như vậy thôi sao?

" Chị thấy chưa ?" Triệu Viện đứng bên cạnh thấp giọng nói : " Đó chính là Nhan Băng đó ! Quả nhiên là đáng vẻ không chịu thua kém, vừa đến liền đi đến chỗ của Tô Ly, người khác căn bản còn không có cơ hội mà !"

Thấy Hạ Minh Y không nói lời nào Triệu Viện lại nói : " Chị Minh Y, nghe nói những ngôi sao nữ quyền rũ Tô Ly trước đây đều bị Nhan Băng chinh đến vô cùng mê đắm." Vốn dĩ chỉ vô tình nói ra nhưng thật không ngờ trong nháy mắt sắc mặt của đối phương lại vô cùng khó coi, tuy nhiên đó chỉ là trong nháy mắt....

Ánh mắt xinh đẹp của Triệu Viện hơi nheo lại.

" Vậy cũng không liên quan gì đến chúng ta cả, người mới như chúng ta vẫn nên nghĩ làm thế nào để phát triển thì mới tốt." Hạ Minh Y rất nhanh liền điều chỉnh bản thân mình lại.

" Thật sao ?" Triệu Viện hỏi sâu xa.

Hạ Minh Y nghiêng người kinh ngạc nhìn cô : " Đương nhiên rồi, em làm sao thế ?"

Triệu Viện nhất thời lộ ra nụ cười ngọt ngào đáng yêu." Không có gì ạ, có thể nhìn thấy nhiều thần tượng như vậy em rất vui ! Nghe nói ST chính thức sẽ ký hợp đồng với nhiều người mới, chị Minh Y, nếu như có thể được mời nhất định có chúng ta ở trong số đó, về sau mong chị chiếu cố em nhiều nhé !"

Hạ Minh Y khiêm tốn nói " Mọi người đều là người mới, cùng nhau giúp đỡ nhau nhé!"

Bởi vì có Triệu Viện ở bên cạnh nên cô không thể trực tiếp nhìn sang chỗ của Tô Ly, nhưng cả trái tim cô lại treo thật cao. Trong lúc cô đang cố gắng suy nghĩ xem nên thoát thân như thế nào thì trên vai truyền bị vỗ nhẹ một cái.

Vừa xoay người lại cô nhất thời mừng rỡ nhưng về mặt lại lễ phép nói : " Xin chào tiểu thư Lâm Diên."

Triệu Viện cũng vội vã chào hỏi.

Lâm Diên mỉm cười với hai người đối diện, vừa đứng với lễ tiết : " Hai người đóng vai chính trong " Cầm sắt niên hoa" có đúng không ? Đều là những người mới có tiềm lực !"

Ánh mắt xinh đẹp của Triệu Viện sáng lên, nở ra nụ cười vui vẻ : " " Tuyệt chiến chi tịch" của chị Lâm Diên là tốt nhất ạ ! Cùng hợp tác với Tô Ly, phim điện ảnh hiện nay khẳng định lại là thiên hạ của hai người rồi..."

Cô cứ thế nói lời hay nhưng không phát hiện ra rằng khóe miệng tươi cười của Lâm Diên đã có chút cứng ngắc.

Lâm Diên xoay người nhìn cô : " Cảm ơn em ! Đúng rồi, em đi theo chị đến đây một chút ." Cô chỉ vào Hạ Minh Y.

Hạ Minh Y vẫy tay với Triệu Viện rồi cùng Lâm Diên rời đi.

Đi thật xa rồi cô mới dám để lộ ra thần sắc quen thuộc : " Ôi, kìm nén như vậy thật là cực."

Lâm Diên mỉm cười dẫn cô đến một nơi rộng rãi : " Em rất tò mò đúng không? Ở đây có thể nhìn thấy rất rõ." Cô chỉ chỉ tay, Hạ Minh Y liền hiểu ý tứ của cô.

Bên kia Nhan Băng đang dựa vào người Tô Ly nhỏ giọng nói điều gì đó, biểu tình trên mặt kích động sinh động, đáng vẻ ngọt ngào hạnh phúc.

Nhìn thấy một màn này hô hấp của Hạ Minh Y chậm lại, ngay sau đó lồng ngực truyền đến đau nhức như bị một con dao không ngừng cọ sát bên trên.

Lâm Diên nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô thản nhiên nói : " Mới như thế đã chịu không được thì kết cục sau này của em chỉ có thể bị chơi đùa đến chết thôi."

Hạ Minh Y trước giờ chưa từng thấy cô nói những lời lạnh lẽo như vậy, nhất thời sững sờ.

Lâm Diên dựa sát vào người cô : " Hạ Minh Y, có được tình yêu của Tô Ly là chuyện tốt cũng là chuyện xấu. Bởi vì người con gái đó quá bá đạo. Vì vậy em nên hiểu, chị chỉ là nhắc nhở em một chút, cô ấy cố tình thể hiện bộ dáng thân thiết là vẫn còn nhẹ đó, em có biết một diễn viên nữ đã làm mọi cách để lấy lòng Tô Ly đã nhận kết cục như thế nào không ?"

Hạ Minh Y ngẩng đầu nhìn cô, im lặng hỏi .

“Bị cưỡng hiếp tập thể."

Trong nháy mắt cả người Hạ Minh Y không tự chủ mà run lên hai lần, khoảng một phút sau lại khôi phục bình thường.

Loại chuyện như thế này bất kỳ người bình thường nào nghe thấy đều khó có thể thờ ơ !

Lâm Diên kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy khuôn mặt vốn dĩ tái xanh của cô đã phiếm hồng, ánh mắt phần nộ như lửa.

" Mỗi người đều có quyền lợi yêu đương, cô ấy dựa vào điều gì mà cướp đoạt quyền lợi của người khác chứ ? Cô ấy làm như vậy chỉ khiến Tô Ly càng thêm ghét cô ấy thôi !" Hạ Minh Y nhìn về phía Lâm Diên, ánh mắt sáng quắc : " Nếu như em vì sự cường thế của người khác mà không dám yêu Tô Ly vậy thì em có tư cách gì được Tô Ly yêu !"

Giống như chứng minh điều Hạ Minh Y nói, Tô Ly không dấu vết đẩy Nhan Băng ra. Thật ra từ đầu đến cuối anh đều không phối hợp cùng cô.

Cả người Lâm Diên chấn động, ánh mắt dần dần thể hiện thần sắc khâm phục : " Hạ Minh Y, thua bởi em ,chị cam tâm tình nguyện. Mong rằng em đừng làm chị thất vọng, vậy thì chị cũng sẽ thực hiện lời hứa của chị."

Lời hứa đối với Tô Ly.

Hạ Minh Y phiền muộn gật đầu, không chú ý đến lời nói của cô ấy, giữa trán vẫn phiền muộn như cũ. Không tự giác nhìn về phía bên Tô Ly, đúng lúc Tô Ly cũng nhìn sang, nhìn thấy cô , anh bỗng chốc sững sờ , theo bản năng đẩy Nhan Băng ra xa hơn.

Nhan Băng nhất thời bực bội, nhìn theo hướng của Tô Ly. Tô Ly lại nhanh hơn cô một bước, anh bước lên phía trước ngăn cản tầm mắt của cô : " Nhan Băng, em cũng không còn nhỏ, nên chú ý đến hình tượng công chúng."

" Tô Ly, Tô Ly !" Nhan Băng thấy anh rời đi không hề quay đầu lại, cô chưa bỏ ý định vẫn lớn tiếng gọi anh .

Bóng dáng Tô Ly nhanh chóng biến mất trong đám người.

Con mắt xinh đẹp của Nhan Băng hiện lên tia tức giận, cô đi đến phía cửa hỏi hai người mặc áo đen đi cùng : " Lúc này khi Tô Ly nhìn sang bên kia, lúc đó có ai đứng ở đó ?"

" Lâm Diên và một cô gái lạ mặt."

"Lâm Diên?" Nhan Băng cau mày : " Cô ta trước nay hiền lành, trung thực..."

" Người mà Tô Ly tiên sinh nhìn hình như không phải cô ấy...." Người vệ sĩ cân nhắc nói.

" Người con gái còn lại là ai?"

" Không rõ ạ..." Vệ sĩ do dự nói, từ trong lồng ngực lấy ra một tấm hình : " ..... Đây chính là bức ảnh chụp được vào tối hôm qua, chỉ nhìn thấy bóng lưng thôi."

Nhan Băng nhận lấy bức ảnh rồi đi ra đại sảnh, sau khi rời đi khá xa cô mới mở ra xem, vừa nhìn thấy liền vô cùng giận dữ !

Ba chân bốn cẳng đi đến bên cạnh người vệ sĩ, một cái tát hung hăng liền rơi xuống : " Chuyện lớn như vậy tại sao bây giờ các anh mới nói cho tôi biết ?"

Về mặt vệ sĩ sợ hãi nói : " Thuộc hạ thất trách, bởi vì tiểu thư hôm nay rất vui , hơn nữa thuộc hạ lại không có chứng cứ xác thực nên không dám giao cho người !"

" Thôi, điều tra rõ cho tôi đây là ai?" Sắc mặt Nhan Băng vẫn như cũ thể hiện sự không vui : " Đúng rồi, cũng điều tra luôn cô gái ở cùng với Lâm Diên."

Sau khi mấy người áo đen rời đi, sắc mặt cô lạnh lẽo đi ra vườn hoa phía sau của gia đình giàu có.

" Uh... thật thoải mái, Chương đại ca, chậm một chút....uh a....." Đột nhiên phía sâu trong hoa viên truyền đến âm thanh kiềm nén ngọt ngào của cô gái.

" Hừ, trông có vẻ thanh thuần như thế vẫn là bị tôi làm cho kêu lên sao !" Tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông cũng truyền đến, nội dung thật sự có chút hạ lưu.

Nhưng về mặt của Nhan Băng lại rất bình thường, cô đi vào giữa hoa viên, lạnh giọng nói : " Nếu như bây giờ tôi gọi người đến đây, anh nói xem, kết quả của hai người sẽ ra sao ?"

Giọng nói của cô không lớn, dưới bóng đêm càng trở nên rõ ràng hơn, vừa dứt lời âm thanh ở bên kia nhất thời ngừng lại, sau đó truyền đến tiếng sột soạt.

" Chương Hàm, đừng nghĩ chạy trốn ." Nhan Băng lại lần nữa lạnh lùng mở miệng.

Âm thanh bên kia đột nhiên dừng lại.

Một lúc sau thì thấy Chương Hàm lôi một cô gái tóc tai bù xù trông vô cùng nhếch nhác bước ra.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Nhan Băng lướt qua hai người bọn họ, ánh mắt vô cùng xem thường : " Đang ở trong gia đình có gia thế mà cũng dám làm loạn, là do lá gan của hai người quá lớn hay là do đại công tử quá buông lỏng vậy?"

Lời vừa nói ra, hai người lập tức thay đổi sắc mặt, trong chốc lát đơ mặt ra , khuôn mặt trắng bệch nói : " Chị Băng, xin chị tha cho bọn em, chị bảo em làm gì em đều làm cả !"

" Chị Băng, em xin chị, cầu xin chị, về sau em sẽ nghe theo những gì phân phó, chỉ cần chị đừng nói ra bên ngoài !"

Nhan Băng cười lạnh một tiếng, bước đến bên cạnh người phụ nữ , từ trên cao nhìn xuống cô ta : " Người mới sao? Không tệ, rất trẻ, có tiềm lực...."

" Em , em gần đây mới....."

" Bỏ đi, coi như hai người vẫn còn có thành ý, nhớ những lời mà bản thân mình đã nói." Cô gần như không có kiên nhẫn nói chuyện cùng bọn họ. Nói ra những lời này liền rời đi.

Chương Hàm nhìn người con gái trước mắt, giọng cảm hận nói : " Mẹ nó thật xui xẻo, làm thế nào lại trúng bẫy của cô !"

" Người ta cũng không muốn như vậy đâu ! Vậy..... chúng ta có muốn tiếp tục nữa không?"

" Ông đây không có tâm trạng, để lần sau lại tính !" Chương Hàm ném xuống những lời này rồi chỉnh trang lại y phục nhanh chóng rời đi, miệng không ngừng lầm nhảm : " Hậu đãi phía sau của con nhóc kia quá mạnh , không ăn được..."

Anh ta không hề bận tâm đến tâm trạng người phía sau.

Trong vườn hoa lại khôi phục một mảng yên tĩnh.

Một lát sau một giọng nói trầm thấp gọi cảm vang lên " Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao cậu luôn thích ngồi trong vườn khoa, không phải vì để ngắm cảnh mà là vì nghe lên." Trong giọng nói không hề che giấu sự trào phúng.

" Haha." Một giọng nói trầm thấp êm tai vang lên : " Cậu nhầm rồi, tôi chỉ là đến đây ngắm cảnh, chỉ là luôn có người đến phá phong cảnh thôi."

" Lần này Ly khổ rồi, cậu đã gặp qua cô gái đó ? Trông thế nào?"

"..... Rất được."

" Cất !" Mgrười đàn ông không cho là đúng, đứng dậy rồi đi.

Hai bóng dáng cao lớn rần rôi lập tức biến mất trong vườn hoa.

Mười hai giờ tối, công ty ST công bố danh sách những người mới lần này. Vừa bước vào ngành mà đã có thể ký hợp đồng với công ty ST, chỉ riêng điểm này đã khiến người khác ghen tức đến chết rồi.

Hạ Minh Y hiển nhiên là người đầu tiên, trước đây đã nói rõ ràng, lần này cũng chỉ là bước lên sân khấu mà thôi.

Bước lên đài, nhìn ngôi sao mờ ảo bên dưới , tim cô không ngừng đập thình thịch, ánh đèn sáng chói chiếu vào khiến cô không mở mắt được.

Lúc ký hợp đồng , bàn tay cầm bút của cô không khống chế được mà run lên. Cô đã đứng được ở nơi đây, nhưng đến khi nào cô mới có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh đây?

Lúc trước cô cho rằng chỉ cần trở thành thiên hậu thì có thể ở cùng anh, được sống trong lời chúc tụng của mọi người. Nhưng hôm nay nhìn lại , tất cả không phải như vậy.

A Ly, rốt cuộc anh muốn như thế nào thì em mới có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh ?

Những ngôi sao phía dưới thấp giọng nói chuyện với nhau : " Nhìn thấy người đầu tiên kia không ? Nghe nói lần này là do đích thân đại công tử tự mình chọn lựa đó."

" Thật sao? Làm sao cô ta biết đại công tử vậy ? Nhưng thật ra cô gái đó trông rất được."

" Đứng thế, tôi cũng nghe nói cái cô Hạ Minh Y đó là do đại công tử chỉ đích danh muốn, những cái khác thì tôi không biết."

" Hậu đài thật vững chắc nha.... chả trách được."

... ..

Lâm Diên cẩn thận đi đến bên cạnh Tô Ly nhỏ giọng nói : " Tô Ly, chú ý bảo vệ Hạ Minh Y thật tốt. Nhan Băng..." Lời còn chưa nói ra sau khi nhìn thấy người đang hùng hổ đi về hướng này cô liền im lặng.

Tô Ly cũng nhìn thấy Nhan Băng, sắc mặt vẫn như bình thường, anh xoay đầu nói : " Ủ, anh biết rồi !"

Anh không để lại dấu vết ánh mắt lướt qua người Hạ Minh Y. Cô gái của anh, anh nhất định sẽ bảo vệ thật tốt.

Nhan Băng đến bên cạnh Tô Ly, trực tiếp lướt qua Tô Ly , nói với Lâm Diên : " Lâm Diên, đã lâu không gặp, cô không ngại nói chuyện cùng tôi chứ !"

Hàng lông mi xinh đẹp của Tô Ly cau lại, không dễ dàng nhận ra.

Lâm Diên thấy Tô Ly không có phản ứng gì lúc này mới yên tâm , cô nờ nụ cười khéo léo rồi cùng Nhan Băng rời đi.

Nếu như lúc này Tô Ly nói thay cho cô, e rằng về sau lại xảy ra tranh luận với vị thiên hậu bá đạo này rồi.

Đến một góc vắng người Lâm Diên đi thẳng vào vấn đề : " Cô biết Hạ Minh Y sao? Mọi quan hệ giữa cô ta và Tô Ly là như thế nào ?"

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chọc phải thì cứ chọc đi

Ánh mắt Lâm Diên che dấu sự kinh ngạc, cô thản nhiên nói : " Có thể có quan hệ như thế nào chứ , e rằng Tô Ly còn không biết cô ta là ai đó chứ !"

" Lâm Diên, cô nên biết nếu như cô nói dối tôi thì sẽ có kết cục như thế nào." Ánh mắt sắc bén của Nhan Băng dán chặt trên khuôn mặt Lâm Diên, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt cô.

" Ha!" Lâm Diên khẽ cười " Nhan Băng, chúng ta từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, tôi có cần phải gạt cô không ? Đắc tội với cô tôi được lợi ích gì? Bất quá chỉ là người mới mà đáng được cô để ý sao?"

Nhan Băng nghe thấy vậy sắc mặt bớt giận, cũng không để ý đến lời nói có chút châm biếm của cô, lạnh lùng nói : " Tốt nhất là cô nên biết vậy." Sau đó nhấc đôi giày cao gót, ngẩng đầu cao ngạo rời đi.

Lâm Diên nhìn bóng lưng gợi cảm xinh đẹp của cô, vỗ trán : " Người phụ nữ này.... loại người như Tô Ly có thể dễ dàng bị khống chế sao..."

Đương nhiên những lời này cô chỉ dám nói cho chính mình nghe, những người có hậu đãi vững chắc luôn áp bức người khác như vậy, ngay cả cô chỉ bày tỏ duy nhất có một lần mà suýt chút nữa cũng phải rời xa làng giải trí của thành phố Tân Diệu hay sao ?

Khi Lâm Diên trở về đại sảnh lễ ký hợp đồng đã kết thúc, tiếng nhạc trầm thấp êm tai vang lên trong đại sảnh, mọi người bắt đầu đông đưa theo tiếng nhạc nhưng lại không thấy bóng dáng cô đơn của Hạ Minh Y đâu cả.

Cô xoay người tìm kiếm trong đám người mấy lần mới thấy được Hạ Minh Y, lúc này cô ấy đang bị Nhan Băng vây quanh--

Tình cảnh của Hạ Minh Y vào lúc này vô cùng đáng thương, lễ ký hợp đồng vừa kết thúc cô liền bị Nhan Băng ngăn lại. Vào giờ phút này cô có chút lo lắng sốt ruột nhưng không phải vì cô sợ Nhan Băng, thật ra là vì vừa rồi cô nghe được giọng nói vô cùng quen thuộc.

Giọng nói ấy rất nhỏ, gần như không thể nghe rõ tiếng gọi : " Chị * ", cô sẽ không nghe lầm, đó chính là giọng nói của Thi Nhan. Thi Nhan đã mất tích hai năm rồi.

* Nguyên văn là " Học ti ", ý chỉ đàn chị khóa trên của mình, nhưng mình đề là "chị" cho phù hợp với cách gọi của mình bên đây.

Cô vội vàng đi tìm Thi Nhan nhưng đúng lúc bị Nhan Băng ngăn lại.

" Cô chính là Hạ Minh Y sao ?" Bộ phim " Cẩm sắc niên hoa" đang nổi gần đây là do cô đóng đúng không?" Nhan Băng trước giờ nói chuyện không dài dòng dây dưa.

" Chào chị Nhan Băng, em ngưỡng mộ chị đã lâu, em là người mới vào nghề, sau này mong chị chiếu cố em nhiều hơn."

"Nói hay lắm" Ánh mắt phượng dải của Nhan Băng hơi nhếch lên, dáng vẻ vô cùng ngạo mạn, giọng nói rét lạnh thấu xương : " Cô biết Tô Ly sao ?"

Hạ Minh Y ngẩng đầu mỉm cười : " Trong làng giải trí này ai mà không biết Tô Ly chứ ? Lúc em còn học ở trường em đã nghe nói đến anh ấy rồi."

" Những cô gái như cô , tôi đã gặp nhiều rồi." Nhan Băng cúi người, cánh tay thon nhỏ nâng cằm dưới Hạ Minh Y lên : " Nên biết lượng sức mình, vốn dĩ là cô bé lọ lem thì không mơ đến ngày làm Thiên nga trắng !"

Từng câu từng chữ của cô, giọng điệu rõ ràng vô cùng nặng nề.

Đường đường là thiên hậu sao lại làm khó một cô gái mới vào nghề ? Những người bên cạnh thấy một màn như vậy liền sôi nổi bàn tán.

Lòng Hạ Minh Y đau khổ , như trong địa ngục, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị sỉ nhục giống như thế này bao giờ !die,n; da.nlze.qy;do/n

Nếu như không phải cô còn lý trí, gương chống ở đây, phỏng chừng một giây sau cô sẽ vung một cái tát. Quả thật là khinh người quá đáng rồi, cô ta cho rằng cô ta là ai ? Nữ hoàng cao cao tại thượng sao ?

Nhưng cuối cùng cô vẫn lí trí mà suy nghĩ. Trong lòng thầm nói rằng Tô Ly, lúc này anh đừng qua đây, một bên giọng nói vẫn như cũ, kéo lấy cánh tay Nhan Băng đang giữ cầm dưới của mình qua.

" Tay của chị Nhan Băng thật đẹp, chà trách chị đã đẹp nay càng đẹp hơn. Nhưng em cảm thấy cô bé lọ lem, hay thiên nga trắng gì gì đó vẫn còn phải xem là trong mắt ai nữa. Chỉ cần người em thích cảm thấy em là tốt nhất thì như vậy cũng đã đủ rồi." Cô cười vô ại, giống như cô đang cùng Nhan Băng thảo luận về chuyện của ai đó. Xem ra cho dù không nói lời nào cũng sẽ chọc phải người phụ nữ này, nếu đã như vậy thì cũng không có biện pháp nào khác.

Trên mặt Nhan Băng hiện ra nụ cười trào phúng nhưng khi nhìn thấy bóng dáng Tô Ly đang đi về phía bên này cô liền cứng đờ.

Tô Ly đi đến bên cạnh hai người, không nhìn lấy Hạ Minh Y một cái, anh đưa tay hung hăng kéo Nhan Băng lại : " Em qua đây cho anh !" Sau đó anh nhanh chóng kéo cô rời đi.

Nhan Băng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Ly, nhất thời sửng sốt, chỉ có thể mặc cho anh mạnh mẽ kéo đi, hoàn toàn quên mất phải nên phản ứng như thế nào.

Đi đến cửa vườn hoa phía sau Tô Ly mới dừng bước lại, từ trong lồng ngực móc ra một tấm ảnh, đưa lên trước mặt Nhan Băng.

Anh từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt phong thần tuấn tú ngày thường vào phút này bao phủ khí lạnh, ánh mắt đen lánh thâm trầm, dường như không có một tia sáng.

Lời nói chậm rãi như một con rắn chui vào đáy lòng của Nhan Băng, thoáng chốc lạnh lẽo thấu xương : " Nhan Lam Khanh, đây là cái gì ?"

Anh gọi là -- Nhan Lam Khanh !

Hạ Minh Y biết Tô Ly sẽ giải quyết tốt chuyện này ! Yêu một ngôi sao lớn được mọi người quan tâm, nếu như còn có thể thuận buồm xuôi gió , vậy đó không phải là yêu rồi!

Chỉ là trước mắt cô còn có chuyện càng phải quan tâm hơn.

Tô Ly và Nhan Băng rời đi, không để ý đến đám người đứng gần đó đang xem náo nhiệt cô bước nhanh trong đại sảnh, trong miệng không ngừng lầm bầm gọi " Nhan Nhan...."

Nhan Thi, em ở đang ở đâu ? Vừa rồi có phải là em không ?

Cô tìm khắp trong đám người nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong trí nhớ. Lòng Hạ Minh Y như lửa đốt, nôn nóng không thôi.

Trong lúc hoảng hốt cô nhìn thấy ngay góc rẽ có một cầu thang kiểu xoắn ốc, cô không chút suy nghĩ liền bước lên, không chú ý đến vẻ mặt khác lạ và vui sướng của mọi người bên dưới khi người khác gặp nạn.

Âm thanh lúc này là từ đây vọng lại, lẽ nào Thi Nhan ở lầu hai sao ?

Cô bước nhanh lên lầu, so với ánh đèn sáng trưng bên dưới, tầng trên lại vô cùng yên tĩnh. Ngay cả tiếng bước chân vô cùng nhỏ trên thảm cũng có thể nghe được. Tất cả các cửa bị khóa chặt , lòng cô thấp thòm không yên đi về phía trước.

Cuối hành lang , mơ hồ truyền đến tiếng nói trầm thấp từ trong phòng , dường như còn có âm thanh tức giận của người phụ nữ.

Đó là ..... Thi Nhan !

Tâm tình cô vô cùng kích động, cô liền chạy qua, không chút suy nghĩ tiện tay mở cửa phòng : " Nhan Nhan!"

Tiếng nói trong phòng liền ngừng lại, trong phòng ngọn đèn vô cùng mờ hồ, cô nhìn thấy hai bóng dáng cao lớn đứng lại, theo bản năng liền lùi về sau một bước : " Xin..... xin lỗi..."

" Là cô ?" Giọng nói êm tai của người đàn ông phía bên trái vang lên, ngay sau đó ngọn đèn sáng trưng, [die,n; da.nlze.qu;ydo/nm](#)

Hạ Minh Y theo bản năng che mắt lại, miệng thốt lên : " A Ly...."

Đúng vào lúc này, một lực mạnh từ phía sau truyền đến, ôm thân thể cô xoay một vòng. Khi Hạ Minh Y lấy lại tinh thần, cô đã được ôm vào cái ôm quen thuộc.

Lúc này cô quần bách gọi : " A Ly..."

Người đàn ông vừa rồi hình như là người lần trước cô đã gặp, thật là kỳ lạ, tại sao anh ta cũng ở đây? Nhưng những lời này cô không dám nói ra.

Giờ phút này không khí vô cùng yên tĩnh, cô bị Tô Ly giữ chặt trong lòng nên không nhìn thấy vẻ mặt của những người kia. Đương nhiên càng không có cơ hội nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Tô Ly dành cho hai người đối diện.

" Không có việc gì cả. Chúng ta đi thôi." Tô Ly kéo người cô lại, nắm tay cô rời đi : " Y Y, nhớ rõ, không được đi lên lầu hai , nơi đây là cấm địa."

Cánh cửa hung hăng đóng lại, bên trong, người đàn ông mặc tây trang màu xanh đậm cười nhạo một tiếng : " Tô thật là chẳng thú vị, che chở đến như thế sao ? Hoành, ngay cả cậu mà cậu ta cũng đề phòng !"

Người đàn ông bị gọi là Hoành cũng không trả lời câu hỏi của anh ta mà cười nhạt một tiếng : " Thật là ngốc, lần nào cũng có thể tính sai, có thể giống nhau sao ?" Anh ta xoay đầu lại , liếc nhìn đối phương một cái : " Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô ấy là đàn chị của bảo bối cậu đấy ? Cậu cũng nên cẩn thận...."

Anh thành công khi nhìn thấy sắc mặt của đối phương khẽ biến sắc, anh tươi cười vui vẻ rời đi.

Trong góc tối của căn phòng, một cô gái trẻ tuổi bước ra, trong ánh mắt tràn ngập sự bi thương và phẫn nộ.

" Tiêu Hiên, anh cho rằng tôi bây giờ còn có thể diện đứng trước mặt chị ấy sao?"

Khắp nơi trong nhân gian đều có rồi rắm.

Sau khi ký cùng với ST xong, Hạ Minh Y so với lúc trước càng bận rộn hơn, là một người mới vừa bước vào nghề không lâu, cô phải luôn duy trì tần suất xuất hiện, hướng chi công ty ST còn sắp xếp cho cô bảng thông báo về đào tạo. Đương nhiên quan trọng nhất là quay bộ phim điện ảnh " Vô Thanh", bộ phim này là một bộ phim văn nghệ điển hình, nhưng không phải bộ phim văn nghệ luôn dễ dàng đoạt giải nhất hay sao .

Trước mắt đây là giai đoạn đầu của việc quay phim, tất cả nhân viên đoàn phim đều ở thành phố B, cô có thể thường xuyên trở về gặp Tô Ly. Nói đến Tô Ly, có một việc nhất định phải nói đến.

Sau khi trở về từ buổi tiệc tối đó, bọn họ liền nhanh chóng chuyển đến chỗ khác. Khi cô hỏi vì sao thì Tô Ly chỉ nói muốn chuyển chỗ mới.

Nhớ đến chuyện chụp ảnh, Hạ Minh Y cũng không biết vì sao lại liên tưởng chuyện này có liên quan đến Nhan Băng. Mặc dù có sự giúp đỡ của Lâm Diên và Mã Ngan, nhưng đối với Nhan Băng mà nói, muốn điều tra một chuyện cũng không phải là chuyện gì khó khăn ! Cộng thêm việc theo dõi và chụp ảnh, chuyện muốn xác định có phải là cô không cũng phải là chuyện khó.

Kể từ hôm tiệc tối đó, gần như cô ấy cũng không làm chuyện gì , cũng không đụng đến cô.

Sự bận rộn của cô lại đối lập hoàn toàn với sự thanh thản, nhàn nhã của Tô Ly.

Kể từ sau khi kết thúc " Tuyệt chiến chi tịch", cho đến bây giờ Tô Ly vẫn chưa đóng phim mới. Tuy rằng lúc trước cô biết một năm anh không đóng quá ba bộ, nhưng đầu năm mà anh vẫn không có bất kỳ hành động nào lại là lần đầu tiên.

Nhiều hôm trở về nhà vào buổi tối, cô thấy anh ở trong thư phòng gõ máy tính, đáng về chuyên chú quen thuộc.

Tô Ly như vậy luôn mang cho cô cảm giác phiền muộn, tất cả những gì cô đối với anh thật không thể giải thích được. Thậm chí ngay cả bối cảnh gia đình anh cơ bản ra sao, cô cũng không biết.

Nhớ có một lần hai người ở nhà nghỉ ngơi, trong lúc vô tình tán gẫu có nói đến chứng minh thư, ảnh chụp chứng minh của những người bình thường muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, nhưng ảnh chụp chứng minh của Hạ Minh Y lại cực kỳ thanh tú, xinh đẹp.

Lúc cô đưa chứng minh cho Tô Ly xem anh cũng tấm tắc khen ngợi, nhưng khi Hạ Minh Y nói muốn xem chứng minh thư của anh thì lại bị anh nhẹ nhàng linh hoạt đổi đề tài.

Không phải chỉ là chứng minh thư thôi sao, em cũng không lạ gì. Lúc cô nói ra câu đó, nhưng đôi lúc tinh tâm suy nghĩ lại cô luôn cảm thấy Tô Ly đang giấu cô điều gì.

" Bây giờ nhiệt độ ở Đông Bắc vẫn rất thấp, ngày mai lúc em đi nhớ phải mang nhiều áo, nhớ chú ý điện thoại thật kỹ, số cá nhân và số công khai phải tách ra..." Lời dặn của Thái Kim Huy cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạ Minh Y.

Kể từ khi ký với ST, Thái Kim Huy chính thức trở thành người đại diện của cô. Cô từng sùng sục thất kinh mà đi hỏi nguyên nhân, đối phương chỉ nói đó là do sự sắp xếp của công ty. Cô bắt quá chỉ là một người mới, làm gì đáng để lãnh đạo công ty lo lắng , nghĩ tới nghĩ lui ; khẳng định việc này có sự giúp đỡ của Tô Ly ở phía sau.

Hạ Minh Y thu hồi suy nghĩ, thần nhiên nói : " Em sẽ chú ý, đi có một tháng thôi nên không có gì trở ngại đâu ạ." Cô nhin một lúc rồi do dự hỏi : " Anh Huy..... năm nay tại sao..... Tô Ly không nhận phim mới ạ ?"

Thái Kim Huy nghe vậy mạnh mẽ xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén dường như có thể xuyên qua người khác : " Anh cho rằng em càng hiểu rõ hơn anh chứ."

Lời nói có chút ngoan độc, Hạ Minh Y nhất thời lúng túng không biết nên tiếp lời như thế nào. Mỗi quan hệ giữa cô và Tô Ly nhất định không thể che giấu được con mắt của Thái Kim Huy, hướng chi hiện giờ hai người đều ở dưới tay anh ta.

Nhưng dựa theo đáng về hiện giờ, vị đại diện kim bài này rất không hài lòng về cô !die,n; da.nlze.qur;do/n

Cô ngoan ngoãn suy nghĩ, không muốn lấy tin tức từ vị Phật gia này.

Bởi vì phải đi Đông Bắc, cảnh quay ngày hôm nay kết thúc sớm, vốn dĩ đoàn phim sắp xếp liên hoan nhưng cô không tham gia, cô chỉ muốn nhanh chóng trở về bên cạnh Tô Ly.

Khi cô hào hứng trở về , cô lại phát hiện trong nhà vắng vẻ, không hề có bóng dáng của Tô Ly !

Hạ Minh Y xem giờ thấy thời gian vẫn còn sớm, cô ngâm nga hát rồi làm một bàn đồ ăn chờ Tô Ly trở về rồi cùng ăn.

Nhưng cô đợi đến khi mặt trời lặn, ánh trăng lên cao nhưng Tô Ly vẫn chưa trở về.

Lòng cô như ánh trời chiều, càng lúc càng trầm xuống. Ở một thành phố xa lạ, Tô Ly chính là sự nhớ thương, sự dựa dẫm duy nhất của cô, nếu như sự nhớ thương này cũng không còn... Cô thật không biết bản thân mình còn giữ lại ý nghĩa ý nữa.

Quay phim cả ngày vốn dĩ đã rất mệt, hơn mười giờ mà vẫn không thấy Tô Ly trở về, cô trực tiếp tắt đèn, cuộn mình trên sôpha mơ màng ngủ.

Cho đến truyền đến tiếng mở cửa , cô mới hoảng hốt tỉnh lại, vừa mở mắt cô liền nhìn thấy ánh sáng nhạt của điện thoại trên tay Tô Ly truyền đến, dưới ánh sáng mờ nhạt cô có thể nhìn thấy sắc mặt âm trầm của anh.

Cô vốn dĩ muốn lên tiếng nhưng những lời nói đều ngăn ở cổ họng, không phát lên tiếng. Anh dường như vội vàng gọi điện thoại, không hề mở đèn mà lập tức đi đến ban công đối diện.

" Vì sao anh lại làm như vậy?" Điện thoại truyền đến giọng nói kịch liệt của phụ nữ từ đầu dây bên kia, giọng nói vô cùng lớn, cô có thể nghe được.

Đó là.... giọng nói của Nhan Băng.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không gần được người cô.

Tìm Hạ Minh Y đột nhiên đập mạnh, cả người cô cứng đờ nằm trên ghế sofa không cách nào ngồi dậy được.

Giọng nói ở đầu dây bên kia vẫn tiếp tục vang lên : " Tô Ly, rốt cuộc anh có ý gì ? Anh cũng biết rằng dự án đó rất quan trọng với em mà ? Sao anh có thể làm như vậy ?!"

Tô Ly để điện thoại ra xa một chút, giọng nói có chút lạnh lùng : " Nhan Băng , cho dù là em thì cũng không cần cố gắng khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của anh."

" Là vì ai vậy? Có phải vì cô gái kia không? Anh lại có thể vì cô ta mà xuống tay với em, lẽ nào anh không để ý đến thân phận thanh mai trúc mã nhiều năm của chúng ta sao ?"

Giọng nói của Nhan Băng khản thiết, kích động, thậm chí còn mang theo ý tứ van xin.

Thanh mai trúc mã....

Hồ hấp của Hạ Minh Y đột nhiên bị kiềm hãm , rốt cuộc còn bao nhiêu điều về Tô Ly mà cô không biết đây ?

" Thanh mai trúc mã , em còn có thể nghĩ đến từ này sao ? Vì nhớ đến tình cảm cùng nhau lớn lên nên anh mới quyết tâm ra tay không ngoan độc. Nhan Băng, những việc em làm trước đây anh đều không tính, nhưng lần này, anh nói cho em biết, em không cần có ý đồ động đến cô ấy một phần. Nếu không ..." Anh ngừng lại, ngữ khí đột nhiên chuyển lạnh : " Anh sẽ trả lại cho em ba phần !"

Lời của anh ba phần lạnh lẽo, ba phần khắc nghiệt, ba phần khát máu còn có một phần lạnh nhạt, khiến cho Hạ Minh Y có một loại cảm giác sợ hãi không chân thật.

Anh lãnh khốc như vậy thật không giống với người mà cô biết, anh như thế này rất giống như lúc anh đối đãi với Trịnh Phong, đây là loại khắc cốt coi thường.

Lạnh giá lại càng đại khiến người khác kinh ngạc.

Nháy mắt không còn nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia nữa. Dường như điện thoại đã bị cúp, tiếng bước chân của Tô Ly càng lúc càng gần.

Hạ Minh Y chậm rãi ngồi dậy, dùng cách nói mơ màng lên tiếng : " A Ly, anh về rồi sao ?"

Bước chân Tô Ly dừng lại, anh lập tức bật sáng đèn trong phòng lên rồi nhanh chóng bước đến chỗ của Hạ Minh Y, không thể nhìn thấy được sự kinh ngạc và sùng sốt thoáng hiện trên ánh mắt anh : " Y Y, em trở về lúc nào thế ?"

Hạ Minh Y dụi mắt, bỏ nhào vào lòng anh : " Em trở về lâu rồi, hôm nay công việc kết thúc sớm, em làm vài món ăn đợi anh trở về nhưng đợi mãi cũng không thấy anh về nên em ngủ thiếp đi..." Ngữ khí của cô có chút oán giận.

Tô Ly lộ ra nụ cười sùng nịnh,ôm lấy người cô rồi hôn lên đỉnh đầu cô : " Gần đây công việc tương đối nhiều, là do anh không đúng."

Hạ Minh Y nghi ngờ buộc miệng hỏi : " A Ly, anh bận chuyện gì thế ? Có phải anh có chuyện gì đang giấu em không ?"

Câu hỏi này thật sự rất ngu ngốc, một người đàn ông một khi đã muốn giấu bạn chuyện gì thì bạn tuyệt đối sẽ không tra hỏi ra được. Nhưng cô lại không quản được nhiều như vậy.

Tô Ly giật mình, cánh tay theo bản năng hơi dùng lực : " Y Y , mặc kệ anh làm gì em cũng phải tin tưởng anh, anh sẽ không tổn thương em, tất cả những gì anh làm đều vì muốn tốt cho em . Bởi vì anh yêu em"

" Nhưng.... anh yêu em vì điều gì ?" Câu hỏi này của cô cực kỳ nhỏ.

Bộ dáng của em cũng không phải xinh đẹp động lòng người, cũng không phải ngây thơ hoạt bát, xinh đẹp ngọt ngào đáng yêu như Triệu Viện, thậm chí còn có chút ông cụ non , người như em không phải là rất không thú vị hay sao ?

" Minh cũng rất tò mò, rốt cuộc cậu yêu cô ấy ở điểm nào chứ ?" Trong một căn phòng, một người đàn ông phóng khoáng nhìn hai chân đang bắt chéo, cô áo somi mở rộng để lộ ra vòm ngực khô khan, vẻ mặt hài hước nhìn Tô Ly đang ngồi phía đối diện.

" A Hoàn, cậu đủ rồi đấy." Tô Ly ném cho đối phương ánh mắt cảnh cáo, sau đó mới nghiêm túc suy nghĩ nói : " Tất cả đều có thể nói ra lý do, đều không phải là yêu. Bởi vì từng cái đặc trưng, cho dù là xinh đẹp thiện lương hay là bình tĩnh kiên cường, thậm chí là thuần khiết đáng yêu, đều có thể tìm thấy trên người những cô gái khác. Nhưng..... cô ấy là độc nhất vô nhị."

Trên mặt anh lộ ra sự ngọt ngào hạnh phúc .

" Chắc chắn chắc.... thật là buồn nôn. Hiên sủng bảo bối của cậu ta là vì thân thể của người ta, còn cậu thì sao ? Đến bây giờ còn chưa được ăn ! Đó là gì nhỉ, tình yêu tinh thần sao ?"

Tô Ly cầm cuốn tạp chí ở trên bàn trực tiếp ném đi : " Tình cảm không biết bắt đầu từ đâu, một khi đã bước vào thì sẽ càng lún sâu. Cậu thì hiểu gì chứ, không cần so sánh mình với tên biến thái đó ! Giống như cậu vậy, sau này có mà yêu ai thì cậu tự chịu !"

Người đàn ông đối diện nghe rồi cười : " Cậu dám đánh mình , đây là dĩ hạ phạm thượng có biết không vậy ? Thôi bỏ đi, mình nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu.... Vì cô ấy mà ra tay với Nhan Gia không hối hận sao ?"

Anh cầm lấy tờ báo cáo trước mặt, tiện tay lật ra vài tờ xem. Miệng lầm bầm : " Ngày 20 tháng 2, xuất ngoại, phải người theo dõi ; ngày 5 tháng 3 , ý đồ muốn bắt cóc ; ngày 18 tháng 3 chặn ở đầu hẻm ý đồ muốn..... cưỡng hiếp. Haiz..." Anh thở dài : " Cùng cậu yêu đương thật sự đáng thương, trái tim nhỏ bé không biết phải mạnh mẽ hơn người bình thường bao nhiêu lần nữa, người ta mới hai mươi tuổi thôi !"

Lông mày xinh đẹp của Tô Ly cau lại, trong mắt xẹt qua tia khৌm mủi : " Vì vậy những giáo huấn này quả thật còn chưa đủ. Còn lại giao cho cậu, mình có thể giúp cậu giải quyết nguy cơ, nếu như cậu bảo vệ cô ấy không tốt, lần sau đừng có mong mình lại giúp cậu!"

" Cậu yên tâm, mình nhất định sẽ đem cô gái nhỏ của cậu về với chủ cũ." Người đàn ông lười biếng cười, đáy mắt thoáng qua tia tàn nhẫn.

Cáp Nhĩ Tân , băng tuyết ngập trời. Hạ Minh Y nhớ đến một bài văn mình được học lúc nhỏ : Trên đảo Hải Nam hoa tươi đã đua nhau khoe nỏ, hai hàng liễu bên bờ sông Trường Giang vừa mới nảy mầm, hoa tuyết vẫn còn bay múa ở Đại Hưng An Lĩnh, đất nước của chúng ta thật to lớn !

Thật sự rất to lớn, đối với một người từ nhỏ đến lớn trưởng thành ở phương Nam như cô mà nói , thời tiết rét mướt như thế này thật sự chịu không được. May mà bộ phim lần này cũng có Triệu Viện tham gia, trong vòng nửa năm mà cô và cô ấy có thể hợp tác với nhau hai lần, đây cũng có thể coi là duyên phận.

Giờ nghỉ giải lao giữa trưa, Hạ Minh Y dẫn trợ lý Tiểu Trần và Triệu Viện đến tiệm bách hóa gần đó : " Em quyết định mua năm cái áo giữ ấm. Tiểu Trần, em bảo chị mua nhiều một chút , chị lại bảo là không cần, bây giờ chị thấy sai lầm chưa !"

Trợ lý Tiểu Trần le lưỡi, xấu hổ nói : " Minh Y, thật xin lỗi, chị cũng không nghĩ thời tiết hôm nay lại đột nhiên hạ thấp đến vậy !"

Hạ Minh Y mỉm cười rồi xoay người nhìn Triệu Viện : " Tiểu Viện, còn em thì sao ? Em không thấy lạnh sao ?"

Thật không ngờ đối phương lại có chút mặt hồng nhợt nhợt, phải một lúc sau mới nói : " Em cũng rất sợ lạnh, chỉ là em không để lộ ra bên ngoài thôi ! Không phải là em thấy chị sợ lạnh nên gọi chị ra ngoài sao ?"

Mấy người đang ôm bụng đói nhìn thấy bánh ẩm nóng, trên mặt liền lộ rõ sự vui mừng, nhanh chóng chạy đến cửa hàng tổng hợp, bởi vì là cuối tuần, người trong cửa hàng cũng không nhiều. Có thể đi dạo quanh xung quanh, sau khi đi được vài vòng , Hạ Minh Y lại phát hiện Triệu Viện đã không còn ở bên cạnh nữa.

Cô cùng Tiểu Trần vòng lại tìm mấy lần nhưng vẫn không có kết quả, chỉ còn cách gọi điện thoại hỏi : " Tiểu Viện, em đang ở đâu vậy ?"

" Vừa đi mấy vòng em phát hiện không thấy mấy chị nữa, chị Minh Y, bụng của em không thoải mái, hai chị về trước đi ! Buổi chiều không phải chị còn có cảnh quay sao? Lát nữa tự mình em về được rồi ạ."

Hạ Minh Y nhìn đồng hồ thấy thời gian quả thật không còn sớm nữa nên chỉ còn cách cùng Tiểu Trần rời đi. Trong đoàn phim đã sắp xếp người chuyên đưa đón , vì thế việc trở về cũng không thành vấn đề. May mà mấy người bọn cô che giấu tốt, đi ra ngoài một chuyến mà không bị phát hiện.

Khó khăn lắm mới ngồi lên xe được, Hạ Minh Y thở phào nhẹ nhõm, cùng Tiểu Trần kiểm tra lại chiến lợi phẩm mà hôm nay thu về được.

Khoảng mười phút sau, bên tai truyền đến giọng nói hoảng sợ của tài xế Lý : " Hạ..... Hạ tiểu thư, phía sau có mấy chiếc xe đang đuổi theo chúng ta, bọn họ muốn bao vây chúng ta lại...."

Hạ Minh Y quay đầu lại nhìn, quả nhiên có mấy chiếc xe màu đen đang theo sát bọn họ, thậm chí có hai chiếc xe bọc hai bên trái phải, gần như muốn

cản xe cô lại.

" Chú Lý, nhanh lên ! Đừng để họ đuổi kịp." Hạ Minh Y vội vàng phân phó, Tiểu Trần thấy một màn như vậy sắc mặt đã trắng bệch, nắm tay Hạ Minh Y thật chặt. Tuy vô cùng sợ hãi nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

" Không kịp rồi !" Ông Lý kinh hãi kêu lên, giọng nói vô cùng sợ hãi. Khi Hạ Minh Y nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời cô hiểu được cảm giác của ông Lý. Hai bên trái phải, đằng trước đằng sau ,xe bọn họ đều bị vây chặt ở giữa.

Một đám người đàn ông khôi ngô mặc áo đen đeo kính bước xuống xe, bọn họ lập tức đi đến trước cửa xe của cô : " Người ở trên xe đều bước xuống đây !" Người dẫn đầu gõ gõ cửa sổ.

" Hạ tiểu thư, làm sao bây giờ ? Chúng ta gặp phải xã hội đen rồi !" Ông Lý run rẩy hỏi.

Hạ Minh Y lắc đầu : " Trước tiên đừng quá kích động."

Giờ phút này đây, nếu nói không sợ hãi chính là gạt người, bị một đám người vây quanh ngay vùng ngoại ô..... Trong đầu Hạ Minh Y lập tức nhớ đến lời nói trước đó của Lâm Diên..

Bị cường hiếp tập thể !

Người bình thường luôn bình tĩnh như cô nhưng giờ phút này sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Cô ngẩng đầu đang định nói chuyện thì thấy sắc mặt mấy người phía trước xe trở nên biến sắc, vẻ mặt vô cùng sợ hãi không gì có thể so sánh được, người dẫn đầu không biết hét lên câu gì mà cả đám người nhanh chóng chạy lên xe rồi vội vàng chạy như bay đi.

Cô mở cửa sổ ra xem thì nhìn thấy phía sau mấy chiếc xe kia là mấy chiếc xe thể thao màu bạc đang chạy đến, ký hiệu của lính thủy đánh bộ chạy nhanh qua như máy bay khiến cô cũng hoa mắt.

Đây là .... cô được cứu sao?

Bọn họ ổn định lại tâm trạng rồi mới tiếp tục.

Sắc mặt Hạ Minh Y ngưng trọng, Nhan Băng đã bắt đầu tiến hành trả thù cô sao ? Tại sao trong một thời gian ngắn mà cô ấy đã biết mối quan hệ giữa cô và Tô Ly ?

" Hạ tiểu thư, cô vẫn ổn chứ ?" Ông Lý do dự hỏi.

" Cháu rất tốt, chủ không cần lo lắng đâu ạ, chỉ hơi bị hoảng sợ thôi."

Ông Lý nhìn cô qua kính hậu, thấp thỏm hỏi : " Hạ tiểu thư, có phải cô đắc tội với người nào rồi không?"

Ánh mắt Hạ Minh Y rét lạnh : " Chú Lý, sao chú lại nói như vậy ?"

" Đạo gần đây đi ra ngoài, nhiều lần tôi thấy có người theo dõi chúng ta, nhưng không nghiêm trọng như lần này." Ông Lý chầm chước nói.

" Chú nghĩ nhiều rồi ạ, cháu là người mới , có thể đắc tội với ai ạ ? Chiếc xe này các diễn viên trong đoàn phim đều dùng, ai biết được người bọn họ muốn tìm là ai chứ? Trước khi làm rõ chuyện này, chú không nên nói ra bên ngoài, tránh làm cho mọi người khủng hoảng."

Ông Lý gạt đầu, lau mồ hôi trên mặt.

Nghiên cứu lắp ráp các thiết bị trong nhà trọ, Nhan Băng lạnh lùng nhìn những người đàn ông to lớn trước mặt.

" Vẫn thất bại ?" Ánh mắt cô ta ngoan độc : " Nuôi một đám vô dụng như các người có ích gì chứ ?"

" Tiểu thư, là... là người của Tiêu tổng đột nhiên xuất hiện, chúng tôi không tiếp cận được cô ta."

Nhan Băng nheo mắt lại ,che dấu đi sự tính toán trong ánh mắt : " Tiêu Hiền ? Anh ta làm sao lại.... Từ trước đến nay anh ta qua lại thân thiết với đại công tử, lẽ nào ?" Cô dừng một chút rồi phân phó với thủ hạ : " Các người lui xuống trước đi, không có mệnh lệnh của tôi không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu không cũng sẽ không biết vì sao lại mất mạng."

Đợi khi đám thủ hạ đều lui xuống hết, cô cầm lấy điện thoại vuốt ve trong chốc lát rồi bấm điện thoại. Bên kia rất nhanh liền có người nhận, bên kia là giọng nói nịnh nọt kinh sợ của một cô gái trẻ tuổi : " Chị Băng, sao rồi ạ?"

" Đây chính là ý kiến hay của cô sao ?" Giọng điệu của Nhan Băng không hề tốt.

" Chị Băng, là do em suy nghĩ không chu đáo, nhưng rõ ràng là có người che chở cho cô ta ! Em nghĩ con đường này không được. Chi bằng..... chúng ta đổi cách khác ?"

Nhan Băng không lập tức trả lời, thật lâu sau mới hỏi : " Cô xác định đó là Hạ Minh Y ?"

" Xác định, tuyệt đối là cô ta ! Thời gian em biết cô ta lâu nhất, có thể nhìn ra được bóng lưng mờ mờ đó là của cô ta. Hơn nữa hành động mấy ngày nay của Tô Ly không phải cũng đã chứng thực cho phán đoán của chúng ta hay sao ?"

Nói đến Tô Ly, sắc mặt Nhan Băng lại càng lạnh hơn : " Cô nói là .... còn có cách khác ?"

" Gió mưa bão táp bên ngoài không sao cả, nhưng sự thối rửa mục nát ở bên trong mới là đòn trí mạng. Chị Băng, lẽ nào giữa Hạ Minh Y và Tô Ly không có cái gì ngăn cản sao ? Em cảm thấy chị có thể điều tra chuyện trước đây của cô ta. Đúng rồi, trước đây ba em là toàn soạn báo, em có thấy báo cáo cơ mật hồi sáu năm trước ! Em lập tức nói ba gửi cho chị xem, chị nhất định sẽ vui."

Một giờ sau, khoe miệng Nhan Băng nở ra nụ cười đắc ý, cô lại gọi điện thoại : " Nếu như làm tốt chuyện này, sau này vị trí này của tôi sẽ thuộc về cô."

" Cảm ơn chị Băng, em sẽ vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ." Bên kia truyền đến tiếng nói mừng rỡ.

Trên mặt Nhan Băng mất đi nụ cười trào phúng, nói : " Xem biểu hiện của cô kia ! Nghe nói đạo diễn Trần có vai mới muốn tuyển người... Đúng rồi, vai này cũng rất được !"

" Rất tốt, rất tốt ! Chị Băng, chuyện chị giao cho em, em nhất định sẽ làm thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sáu năm trước (phần 1)

" Cất ! Hạ Minh Y, cô sao vậy ? Cảnh này ngày hôm nay đã quay mấy lần rồi hả?" Đạo diễn không yên lòng nhìn Hạ Minh Y, nhìn không được quát lên. Tất cả những người còn lại đều dừng tay lại, mấy chục đôi mắt chăm chú nhìn lên người Hạ Minh Y.

Cô hít một hơi thật sâu, sắc mặt có chút tái nhợt : " Đạo diễn, thật xin lỗi, tôi sẽ điều chỉnh thật tốt."

" Được rồi được rồi, trước tiên nghỉ một chút đi, điều chỉnh tâm trạng tốt trở lại." Đại diện bất đắc dĩ nói, từ sau khi trở về lúc giữa trưa, tâm trạng của nữ chính rõ ràng không tập trung khiến cho tiến độ của ngày hôm nay bị chậm lại.

Trong đoàn phim có mấy người quan tâm, cũng có mấy người vui sướng khi người khác gặp họa, tuy nhiên ánh mắt và vẻ mặt nhưng cô chẳng muốn đi phân tích. Tâm trí của cô vẫn đang mãi nghĩ về chuyện xảy ra lúc trưa.

Rốt cuộc nên làm thế nào để thoát khỏi Nhan Băng đây? Lẽ nào phải đợi đến khi cô ấy buông tay với Tô Ly sao?

" Hôm nay làm sao thế, buổi sáng trông cô vẫn rất tốt mà, sao buổi chiều lại mất tinh thần rồi ?" Bên tai truyền đến giọng nam êm tai, ngay sau đó bà vai bị vỗ nhẹ một cái.

Cô xoay đầu lại nhìn , thì ra là nam chính Hứa Trần trong bộ phim lần này.

"Không có gì, có thể là do gần đây quá mệt mỏi thôi!" Hạ Minh Y cười nhạt, nói sơ lược lại vấn đề này.

" Hạ Minh Y, đây không hề giống với phong cách của cô chút nào ! Các nhân viên của đoàn phim " Cẩm sát niên hoa" đều nói rằng cô nổi tiếng cường công việc! Có phải có chuyện gì không vui không, có thể nói với tôi không ?" Ánh mắt Hứa Trần sáng lay động lòng người, sắc mặt ôn hòa.

Hạ Minh Y nghiêng đầu nhìn anh, trên khuôn mặt tuấn tú của đối phương tràn ngập sự chân thành, tôn lên cảnh tuyết rơi đầy trời vùng Đông Bắc trong đấy mắt, dường như có bông tuyết đang bay lượn.

" Chỉ là đôi lúc nghĩ lại, em cảm thấy làng giải trí này quá phức tạp, không biết ý nghĩa của việc mình tồn tại là gì." Đây cũng có thể xem là một vấn đề buồn phiền!

Cô đã từng nghĩ có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh, cùng anh chia sẻ những tình quanh mà cả hai cùng gặp hái được.

Nhưng bây giờ cô lại phát hiện làm như vậy dường như cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

" Người mới vào nghề đều như thế cả, chỉ cần sự nhiệt tình dành cho diễn xuất của cô vẫn còn, vậy thì cô cứ tiếp tục dũng cảm mà bước tiếp. Nhưng có một điều tôi nên nhắc nhở với cô. Trong làng giải trí này, có một số người cô tốt nhất không nên đụng vào."

Anh ta vừa nói xong, cô nhất thời cảm thấy hứng thú. Buổi tiệc tối lần trước Phương Duyệt cũng đã từng nói qua với cô, nhưng mới nói được một nửa thì bị cắt ngang bởi chuyện Nhan Băng xuất hiện. Xem ra bây giờ, dường như mọi người trong làng giải trí đều biết rõ mọi chuyện.

"Phương Duyệt có nói với em một lần, thứ nhất là Tô Ly, một người là đại công tử của ST, một người là Tiêu Hiền, còn có một người là..... Nhan Băng, đúng không ạ?"

Khỏe miệng Hứa Trăn cong lên, để lộ nụ cười mỉa mai : "Đó là lời nói giữa phụ nữ các cô giành cho nhau thôi. Quả thực hậu đài của cô ấy rất vững chắc nhưng con người lại quá mức ngang ngược và ác độc, trong vòng lẩn quẩn này nhân duyên rất kém, chỉ có cô ta tìm người khác gây phiền phức, ai dám tìm cô ta gây phiền phức chứ ? Người tôi muốn nói đến là tin tức, nó nhắm vào tất cả mọi người. Còn người cuối cùng là..... anh ta trước nay chưa từng lộ mặt, nhưng những truyền thuyết về anh ta lại liên tục không ngừng tăng lên."

"Không phải chứ ? Ai mà lợi hại đến vậy, là người trong làng giải trí sao?"

"Đương nhiên là tam công tử rồi. Tam công tử của ST, nghe nói thủ đoạn buôn bán của anh ta nếu so với đại công tử thì chỉ có hơn không có kém. Tất cả những người đụng đến anh ta đều không còn xương cốt, nếu so thủ đoạn của Nhan Băng với anh ta, đơn giản mà nói thì còn thua xa." Lời này Hứa Trăn nói rất cẩn thận dè dặt.

"Tam công tử ?" Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy từ này, cô vô cùng tò mò, thật có người lợi hại như vậy sao? Thật giống trong các quyển tiểu thuyết võ hiệp : "Người không có ở giang hồ, nhưng khắp nơi trong giang hồ đều có truyền thuyết của người."

Hứa Trăn đang muốn mở miệng nói chuyện thì một giọng nói nữ ngọt ngào xinh đẹp vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người : "Chị Minh Y, chị và Hứa đại soái ca đang nói chuyện gì thế ? Chắc không phải là sau lưng em vụng trộm phát triển quan hệ chứ ?"

Vừa nghe thấy giọng nói liền biết người đến là ai, Hạ Minh Y xoay người nhéo cô một cái : "Em nói bậy bạ gì thế, bọn chị chỉ nói chuyện phiếm thôi. Hứa Trăn trước giờ chưa có tai tiếng nào đó, em đừng nói bậy bạ." Cô ôm Hứa Trăn cười áy náy, nhưng lại thấy sắc mặt của đối phương có chút phiếm hồng.

"Còn nói là không có ? Em thấy mặt anh Hứa Trăn đỏ cả lên rồi kìa,hahaha...." Triệu Viện lại bày ra bộ dáng không sợ thiên hạ loạn.

Hứa Trăn xấu hổ nói : "Hai người nói chuyện với nhau đi ! Lát nữa quay tốt nha !" Ngay sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Hạ Minh Y đẩy Triệu Viện : "Đều tại em cả đấy, biết rõ mặt người ta mỏng mà còn cố ý trêu chọc."

Triệu Viện nhìn theo bóng lưng của Hứa Trăn, miệng lải nhải : "Em nào biết anh ấy không chịu được cách chọc như thế chứ ! Nhưng anh Hứa Trăn cũng không tệ nha, thanh tú tuấn mỹ, tao nhã lịch sự. Chị Minh Y, chị có thể suy nghĩ một chút xem !"

"Nếu em suy nghĩ thì cũng không có gì khác chị đâu, chị thấy em vừa xinh đẹp lại ngọt ngào đáng yêu, nếu cùng với anh ấy càng xứng đôi hơn." Hạ Minh Y liếc nhìn cô một cái.

"Haiz, muốn cũng muốn không được, thật khó chịu. Chị nên biết rằng diễn viên nam trong lòng thì em chỉ thích mỗi Tô Ly thôi! Thật đáng tiếc, xa không thể chạm."

Đây không phải là lần đầu Hạ Minh Y nghe thấy Triệu Viện nói thích Tô Ly, nhưng giọng điệu nghiêm chỉnh và tiếc nuối lại là lần đầu tiên.

Giọng nói của cô mềm đi : "Nếu như là thần tượng, thích ở trong lòng không phải tốt hơn sao ?"

Thật không ngờ trong nháy mắt đối phương lại gục mặt xuống, vẻ mặt vô cùng buồn bã.

"Nếu như thật sự là thần tượng thì tốt rồi. Chị có nhớ mấy hôm trước em trở về nhà không ? Ba của em lúc trước làm ở tòa soạn báo, vì thế ông giữ lại rất nhiều báo cũ. Hôm đó lúc ông sắp xếp lại đồng báo, lại có thể phát hiện một tờ đưa tin về Tô Ly vào sáu năm trước. Haiz...." Vẻ mặt cô vô cùng đau đớn : "Chị có biết không, em nhất thời cảm thấy thần tượng trong lòng em sụp đổ ? Anh ấy vào nghề chín năm thì em thích anh ấy chín năm, nhưng em thật không ngờ thần tượng mà em thích lại là người như vậy !"

Sáu năm trước.... Hạ Minh Y đột nhiên giật mình, cô nắm lấy cánh tay của Triệu Viện." Tiểu Viện, là tờ báo gì thế?"

"Chị Minh Y, sao chị lại kích động vậy ?" Đối phương kinh ngạc nhìn cô.

Lúc này Hạ Minh Y mới phát hiện mình có chút luống cuống, cô vội vàng cười nói : "Đấy không phải là do chị tò mò đó sao ? Danh tiếng của Tô Ly trước nay trong giới giải trí luôn luôn tốt mà !"

Triệu Viện ghé sát vào tai cô thấp giọng nói:"Chị là người bạn thân tốt nhất của em trong làng giải trí này, em nói cho chị biết, chị đừng kể cho người khác nha. Sáu năm trước không phải Tô Ly phát hành EP cá nhân sao ? Trong buổi họp báo ký ở thành phố S, bởi vì hôm đó người rất đông, giao thông tắc nghẽn, vòng ngoài cũng có một fan hâm mộ bị xe trên đường đụng phải..." Cô vừa nói vừa lén quan sát vẻ mặt của Hạ Minh Y, lúc thấy sắc mặt của đối phương quả nhiên càng lúc càng kém thì lộ ra nụ cười quý dẽ.

"Người gây tai nạn đã nhanh chóng rời đi, còn cô gái bị đụng trúng lúc được đưa vào bệnh viện thì đã mất máu quá nhiều. Nguyên vọng cuối cùng của cô ấy trước khi chết chính là được nhìn thấy Tô Ly một lần. Nhưng... Tô Ly sợ chuyện này truyền ra ngoài không tốt, sau khi buổi họp báo ký kết thúc liền nhanh chóng rời đi. Cô gái đó đợi chờ trong vô vọng rồi mất...."

Cô nói đến lúc cuối cùng, giọng nói càng thê lương. Cánh mũi Hạ Minh Y chưa xót, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

"Chị Minh Y, chị làm sao thế? Sao trông chị cứ như sắp khóc vậy?" Về mặt Triệu Viện thân thiết hỏi han.

"Không có gì. Chỉ là nghe em nói như vậy, chị cảm thấy cô gái kia thật đáng thương." Cô vội vàng giấu đi tâm tình của mình, nhanh chóng bình phục lại tâm trạng rồi nói : " Việc này giới truyền thông chưa từng nói qua, huống chi trông Tô Ly cũng không phải hạng người như vậy. Nghe những người đã từng tiếp xúc với anh ấy nói, anh ấy rất tốt, đặc biệt vô cùng kiên nhẫn với các fan hâm mộ. Có thể vốn dĩ anh ấy không biết chuyện này thôi!"

"Em cũng hy vọng không phải là thật! Nhưng sự việc xảy ra ngay tại buổi họp báo ký của chính mình chẳng lẽ anh ấy không biết sao? Trên báo còn có cả hình chụp nữa, đáng vẻ cô gái ngã trong vũng máu vô cùng rõ ràng! Em cũng thấy luôn rồi, ba của em nói lúc đó tòa soạn chuẩn bị tung tin lớn, kết quả lại nhận được thông báo của cấp trên là không được đưa tin, kết quả nhiều tạp chí kỳ san vừa được in ra bán bị thu hồi về. Ba em vì thích suu tầm nên mới giữ lại một phần, nói không chừng cả nước chỉ có duy nhất một bản này thôi ! Lúc đó danh tiếng Tô Ly đang lên, là cơ hội tốt xây dựng hình tượng công chúng, làm sao anh ấy có thể để chuyện như vậy lọt ra ngoài chứ?"

Cô bưng chén nước trên bàn lên uống một ngụm, cũng không liếc mắt nhìn Hạ Minh Y một cái, tiếp tục bi thương nói : " Nam thần của em! Cứ như vậy đã bị phá hủy rồi, quả nhiên trong làng giải trí này không có người nào tốt cả, vì danh lợi mà chuyện gì cũng làm được. Không biết sau khi người nhà cô ấy nhìn thấy thì sẽ đau lòng như thế nào nữa."

Cả người Hạ Minh Y không thể nén được mà run rẩy, thấy Triệu Viện xoay người nhìn mình, cô vội vàng giữ vững tinh thần:" Chuyện của sáu năm trước hiện tại sao nói rõ được, cũng có thể là có người cố ý vu oan thôi!"

"Chỉ mong là vậy! Nếu như chuyện này là thật, sau này em sẽ không thích anh ấy nữa. Chị Minh Y, chị nghĩ xem, một cô gái trong tuổi đẹp nhất , vào những giờ phút cuối cùng trong sinh mệnh mình , chỉ muốn gặp mặt anh ấy một lần thôi, lẽ nào cũng rất quá đáng sao? Còn có cái gì đáng quý có thể so với thời gian hấp hối của một người chứ?"

"Được rồi ! Em cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, chuyện này không liên quan đến chúng ta, chuyện chúng ta nên quan tâm bây giờ là cố gắng quay phim thật tốt để cháy vé ở các phòng bán vé kìa !" Hạ Minh Y vỗ đầu cô : "Chị đi toilet, em nghỉ ngơi chút đi."

Hai chân cô không ngừng run rẩy, nhanh chóng rời đi, dường như chỉ một giây sau sự nhẫn nại sẽ đi đến cực hạn.Triệu Viện ở phía sau nhìn cô rời đi, trên mặt không còn nụ cười tươi xinh đẹp ngọt ngào đáng yêu lúc nãy nữa, đôi mắt cô trở nên lạnh như băng. Cô lấy điện thoại trong túi ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn.

Vừa bước vào toilet, nước mắt Hạ Minh Y liền tí tách rơi xuống.

Cô gái bị đụng trúng lúc được đưa vào bệnh viện thì đã mất máu quá nhiều. .... đợi chờ trong vô vọng rồi mất...

Cô gái đó..... chính là Hạ Nguyệt Thu ! Là chị Hạ Nguyệt Thu của cô !

Nửa phần đầu của sự việc kia là đúng, nửa phần sau vẫn là một câu đố chưa vẫn chưa giải thích được.

Sáu năm trước, cô mười bốn tuổi, Hạ Nguyệt Thu mười chín tuổi. Nghe nói Tô Ly phát hành EP cá nhân, còn tự mình ký tên, Hạ Nguyệt Thu cực kỳ hứng thú đi mua vé xe, một mình mình chạy đến thành phố S xa lạ. Trước khi đi cô ấy còn vui vẻ nói với Hạ Minh Y rằng : "Chị muốn đi gặp Tô Ly của chị, ngoan ngoãn ở nhà đợi chị trở về, không được ghen tỵ với chị biết chưa ! Chị đi xem con người thật của anh ấy có tốt như vậy không."

Chuyện cô thích Tô Ly, cả nhà đều biết, tuy ông bà nội khuyên ngăn cô nhưng ngấm lại thấy cô tội nghiệp, tuổi còn nhỏ nhưng đã phải chống đỡ cả nhà, theo đuổi một ngôi sao cũng không phải chuyện đáng ngại nên thuận theo cô.

Sáng hôm đó bọn họ còn đưa cô ra nhà ga Tân Diêu.

Hạ Nguyệt Thu mười tám tuổi sôi nổi chạy vào nhà ga, lúc xoay đầu lại còn mỉm cười xinh đẹp với Hạ Minh Y. Lúc đó cô nghĩ, chị của mình lớn lên thật xinh đẹp, chỉ so về dung mạo thôi cũng rất xứng với Tô Ly.

Nhưng ai lại ngờ được nụ cười lúc ấy lại là nụ cười cuối cùng của chị mà cô được nhìn thấy trong đời.

Chuyện sau đó giống như những gì Triệu Viện nói, bởi vì người quá đông, từ đại sảnh ký phải xếp một hàng dài ra tới đường, anh đẩy tôi đẩy vì thế Hạ Nguyệt Thu bị chiếc xe chạy nhanh như tên bắn đâm vào, lúc được đưa vào bệnh viện đã hấp hối.

Cô và ông nội lần đầu tiên trong đời ngồi máy bay, không phải vì ngắm phong cảnh mà là vì người thân cận nhất của cô trên thế giới này.... nhận xác.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Cô vẫn còn nhớ, ở thành phố xa lạ đó, giữa biển người bọn họ dường như không xác định rõ phương hướng, lần mò nửa ngày mới tìm thấy bệnh viện mà Nguyệt Thu đang ở, đập vào mắt họ chính là bóng dáng nhỏ gầy bị che khuất bởi tấm vải trắng.

Sắc mặt bác sĩ vô cùng lạnh lùng, khi nhìn vào bóng dáng một già một trẻ nơi đây mắt còn lộ ra chút khinh thường.

Kể từ lúc nhận được điện thoại cô chưa từng rơi lệ nhưng vào ngày lúc đó lại tuôn như mưa. Cô bỏ nhào đến trước giường chị khóc kêu, cô kêu ba kêu mẹ, liệt tở liệt tông Hạ gia hãy để cho chị của cô trở về! Chị ấy vẫn còn nhỏ, phần đẹp nhất trong cuộc đời vẫn còn chưa bắt đầu, chị ấy không thể đi được. Chị ấy tốt như thế, tại sao lại mang chị ấy đi sớm như thế.

Cô vừa khóc vừa mắng Tô Ly, tại sao anh lại nhẫn tâm như vậy? Tại sao không đến gặp chị ấy một lần, nếu như không có anh, nếu như không phải tại anh, nhất định bây giờ chị ấy vẫn sống rất tốt.

Ông nội kéo thế nào cũng không kéo được Hạ Minh Y đang trong lúc không khống chế được cảm xúc, nhưng cuối cùng có một cô y tá vội vàng lật đặt chạy đến nói: “Chị của cô có để lại di ngôn, nó để ở dưới chân.”

Cô hai mắt đầm lệ lật ra một góc chăn, nhìn thấy câu nói loang lổ vết máu mà Nguyệt Thu để lại: “Đừng nên trách anh ấy, anh ấy không biết.”

Cô có thể tưởng tượng được cảnh chị cô trong những giây phút cuối đời dùng chính máu trên người mình khó khăn viết từng nét chữ.....

Chỉ vừa nghĩ đến mà lòng cô càng thêm chua xót đau đớn. Anh ta không đến gặp mặt chị lần cuối, tại sao chị vẫn còn suy nghĩ cho anh ta? Đây là buổi họp báo ký của anh ta, lẽ nào anh ta không có chút trách nhiệm nào sao?

Y tá thấy cô khóc dữ dội như vậy liền kéo ông nội Hạ sang nhỏ giọng nói vài câu rồi vội vàng rời đi.

Lúc ông nội bước qua giữ chặt cô lại, ông nói với cô một câu rằng: “Người đó thật sự không biết, Y Y, con không nhận ra câu nói này chính là chị con để lại cho con sao?”

Sau đó ông dẫn cô và chị rời khỏi thành phố S.

Cô nhìn thấy bước chân của ông nội đã tập tễnh, nước mắt đột nhiên ngừng rơi. Người đứng trước mặt cô đây đã hơn bảy mươi tuổi, đó chính là ông nội cô, chỉ trong vài năm ngắn ngủi ông đã mất đi con trai con dâu và cháu gái. Hiện giờ bên cạnh ông chỉ còn một mình cô.

Trong nháy mắt, Hạ Minh Y đột nhiên trưởng thành lên rất nhiều.

Từ nay về sau, Hạ gia chỉ còn mỗi một mình cô. Cô phải học thật tốt, cô phải chăm sóc ông bà nội, cô muốn họ trải qua những ngày tháng hạnh phúc và sung sướng.

Tối hôm đưa linh cữu Hạ Nguyệt Thu đến nơi an táng, ông nội kéo tay cô nói rất nhiều.

Ông nói: “Cô y tá có lòng tốt kia nói cô ấy vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa trợ lý của Tô Ly và bác sĩ, quả thật Tô Ly không hề biết chuyện này. Trước lúc chị con đi, điều nó không yên tâm nhất chính là con, nó vẫn luôn lầm bầm rằng con đừng hận, đừng trách nó, cũng đừng trách Tô Ly.”

“Nó muốn con lớn lên trong vô tư, không có gánh nặng.”

.....

Ông nội còn nói rất nhiều điều nhưng Hạ Minh Y nghe rất mơ hồ, cô chỉ nhớ ba điều đó là: Một, Tô Ly không biết; hai, trong lòng không nên mang hận thù, ba, sau này mạnh khỏe lớn lên, sống thật tốt.

Đã nhiều năm trôi qua, cô đã làm được những điều đó.

Đối với Tô Ly, nếu như đã nói anh không biết chuyện đó vậy thì không hận chính là không hận! Giống như mọi người nói, người ta là đại minh tinh, chuyện tổ chức họp báo ký là chuyện bình thường, anh ta cũng chẳng phải là người gây tai nạn. Dựa vào đâu mà hận người ta chứ?

Chỉ là từ đó về sau, bất luận là bộ phim nào của Tô Ly, những bản tin về Tô Ly cô đều không xem, giống như người này chưa từng tồn tại.

Cô học thật tốt, lấy việc giúp người làm niềm vui, mạnh mẽ hơn, cô đậu trường danh tiếng, tham gia kịch bản xã đoàn, quay phim điện ảnh; cô viết tiểu thuyết, xuất bản sách, công bố văn chương, cô đọc những cuốn sách nổi tiếng, những cuốn sách tư tưởng đoàn chính, cô trưởng thành xinh đẹp trong sự kiên cường, cuộc sống lý trí kiên cường.

Cô cũng sống rất tốt, có thể khiến ông bà nội trải qua cuộc sống tốt.

Nghĩ đến Tô Ly nhiều lắm là cô sẽ hận anh một chút rằng tại sao anh lại tổ chức buổi họp báo ký tặng, tại sao chị lại thích anh. Nhưng sau khi nghĩ thông suốt, cô cảm thấy oán hận trong mình dường như không có.

Nhưng con người không phải đôi khi cần một điểm hận sao? Nếu không cảm xúc chứa chan làm sao có thể sắp đặt?

Đã từng hận nhưng dần dần dường như không còn hận nữa. Nhưng những oán hận thật ra không quan trọng, dù sao cũng là người xa cuối chân trời.

Nhưng dù thế nào cũng lại gặp được.

Bộ Phim “ Tuyệt chiến chi tịch” kể từ lúc bắt đầu đã luôn duy trì cao sự thần bí, cực tuyệt phòng vấn, bên ngoài bàn bạc thảo luận về nam nữ chính rất nhiều, hướng chi cô lại không chú ý nhiều lắm về chuyện này.

Chỉ là một vai diễn viên quần chúng nhỏ, cứ xem như đến để thực hiện ước mơ lúc nhỏ, nhưng tại sao lại gặp được anh?

Tại sao sau khi gặp rồi cô lại không kiên quyết né ra?

Là sự kiên trì của Lý Thanh hay là Tô Ly luôn khó hiểu trước mắt cô?

Cũng có thể một khi cô có cơ hội tiếp xúc, cô sẽ hỏi anh nghi vấn mà mình đã ôm nhiều năm nay?

Cô cẩn thận không dám tiếp xúc nhiều với anh, không dám thể hiện quá rõ ràng chỉ để hy vọng rằng có cơ hội hỏi anh.

Cô hỏi, anh cũng nói, anh khẳng định sẽ đi gặp. Vì vậy cô cũng tin anh. Trong di ngôn của Nguyệt Thu để lại trước lúc đi không phải cũng nói như thế sao?

Đừng trách anh ấy, anh ấy không biết.

Nhưng ai mà ngờ được Tô Ly sẽ yêu cô? Cô cũng yêu Tô Ly?

Cho đến bây giờ, cô không biết Tô Ly thích cô vì điều gì. Cô giống như con thiêu thân, buông bỏ tất cả thù hận lao vào tình yêu.

Không phải cô không do dự, Tô Ly dù có nói như thế nào thì cũng liên quan đến cái chết của chị cô. Nhưng anh đối với cô tốt như thế, thương yêu cưng chiều cô, ủng hộ ước mơ của cô, vì cô mà làm tất cả.

Tô Ly đối với cô tốt như thế, ngay cả cơ hội để cô cự tuyệt cũng không có.

Yêu vốn dĩ là chuyện không thể nào nói rõ được.

Cô yêu anh, yêu đến nỗi có thể buông bỏ sự hận thù trong năm năm qua của mình.

Bây giờ thì sao? Lời của Triệu Viện giống như một con dao xé nát cô ra.

Cô không muốn tin người cô yêu lại là người nhẫn tâm đến vậy.

Nhưng nếu như chuyện đó là sự thật thì nên làm sao đây? Nếu như anh thật sự biết, nhưng không muốn đến thì làm thế nào? Nếu như anh thật sự đặt Nguyệt Thu trong cảnh tuyệt vọng đó cô nên làm gì bây giờ? dfienddn liequidoon

Cô tựa vào vách tường WC từ từ trượt ngồi xổm xuống, thời tiết vùng Đông Bắc lạnh như vậy, mặc dù cô đã cố gắng ôm lấy bản thân nhưng vẫn thấy lạnh.

Thật lâu sau, Hạ Minh Y đưa tay lau nước mắt, lúc này cô mới phát hiện rằng mắt mình có chút sưng đỏ. Những bí mật được giấu trong quá khứ, những đau xót mệt mỏi, một khi nhớ lại tựa như cây kim đâm vào da thịt, sâu tận xương tủy, không chết không thôi.

Chuyện này không thể kết luận như vậy được.

Cô chìm trong ký ức một lúc lâu, cuối cùng Hạ Minh Y lấy lại lý trí cho bản thân. Chuyện năm đó lần này cô trở về sẽ hỏi thật rõ ràng. Lúc ở Thành phố Tân Diêu không làm rõ mọi chuyện là lỗi của cô, nhưng cô không thể cứ tiếp tục sai như vậy nữa.

Nếu như không có, tất cả cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì; nếu như có vậy thì chuyện của bọn họ coi như kết thúc.

Cô nghiêm túc rửa mặt, điều chỉnh lại tâm tư của mình rồi đi ra ngoài. Đối với cô hiện giờ mà nói, cái gì Nhan Băng, báo thù cái gì, buồn phiền chuyện gì cũng đều là chuyện nhỏ. Cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là cố gắng đóng thật tốt phần cảnh mấy ngày này, sau khi trở về sẽ tìm Tô Ly hỏi cho rõ ràng!

Cuối cùng sau khi chậm trễ nửa ngày, nữ chính kiên cường đã trở lại, đáng vẻ tuyệt thế, ánh mắt vẻ mặt bi thương, mỗi một cái đều vô cùng hợp với kịch bản “ Vô Thanh”, ngay cả tinh thần của bạn diễn Hứa Trần cũng trở nên phấn chấn.

Tiến độ bị trễ lúc trước rất nhanh đã được bù đắp lại, sắc mặt đạo diễn vốn dĩ u ám rốt cuộc cũng bớt giận. Những người khác trong đoàn phim rất nhanh liền vui đầu quay phim.

Ở một góc cách đó không xa, Triệu Viện nhìn Hạ Minh Y đang chú tâm diễn, đáng vẻ vô cùng bình tĩnh, trong con mắt che giấu điều gì.

Rất lâu sau nghe thấy đạo diễn gọi tên của mình, cô mới lấy lại tinh thần, cuống quýt đứng ngay ngắn.

Đạo diễn ân cần nói với Hạ Minh Y : “ Vất vả rồi, tối nay cô hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

“Không có gì đâu đạo diễn, tôi không mệt, buổi tối có thể quay thêm một cảnh nữa. Bây giờ cảm giác của tôi tương đối tốt.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi!” Ánh mắt đạo diễn sáng lên, những người làm đạo diễn đều mong muốn diễn viên có thể bật mạng dốc sức giống như mình, câu thích nghe nhất chính là những câu nói như thế này.

Hạ Minh Y gật đầu “Chỉ còn mấy cảnh cuối thôi, quay xong sớm một chút thì mọi người cũng không cần ở đây chịu lạnh nữa rồi.”

Nghe đến đây Triệu Viện nghiêng người mở mắt liếc cô một cái, khỏe miệng gọi lên nụ cười chế giễu.

Cùng nhau chiến đấu hăng hái, phân quay ở Đông Bắc cuối cùng cũng đến cảnh cuối cùng, trong cảnh tuyết bay trong không trung, nan nữ chính trải qua những khó khăn cuối cùng cùng một chỗ ôm chầm lấy nhau. Vốn dĩ các bộ phim văn nghệ rất chú trọng trong việc dẫn dắt người xem hưởng thụ và chăm chỉ hướng đến cái đẹp. “Vô Thanh” hiển nhiên đã đạt đến điều đó.

Trong khoảng thời gian gần ba tháng, bây giờ bọn họ có thể trở về thành phố B rồi. Kể từ khi nghe Triệu Viện nói về chuyện năm đó, cô rất ít khi liên lạc với Tô Ly, chỉ nói với anh rằng việc quay phim tương đối bận.

Nhưng không dễ dàng gì đợi đến ngày trở về, thế nhưng cô lại nhận được tin Tô Ly muốn xuất ngoại.

Từ đường đi sân bay đến khi máy bay cất cánh về thành phố B, suốt cả chặng đường cho dù làm như thế nào thì những người bên cạnh đều có thể cảm thấy Hạ Minh Y không vui.

Có thể vui được sao? Cô cố gắng phấn đấu ẩn nhẫn như vậy, bởi vì diễn cảnh luyện violon mà mười ngón tay chảy máu, trong trời đông mà nhảy vào hồ nước đóng băng... chính là vì có thể trở về sớm một chút, làm rõ tất cả mọi chuyện, thế mà anh lại không ở đây nữa.....

Triệu Viện và Hứa Trăn thấy thế có chút sấn sóc, ân cần hỏi thăm cô. Hạ Minh Y sau khi gạt mình chỉ có thể lập tức điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Một khi trở thành nhân vật của công chúng, mỗi chi tiết của bạn, thậm chí vẻ mặt đều có thể là đề tài nói chuyện của những người rảnh rỗi, đều là đề tài kiếm tiền của các paparazzi.

Nhưng đề tài nói chuyện của những người rảnh rỗi có thể khiến tượng đài vinh quang của một người kéo xuống đến không còn hài cốt. Với bạn, một người thống khổ đau đớn trong vực sâu, còn với người khác là trò cười sau giờ cơm, nói xong họ lại quên.

Đây chính là cái bị ai sau ánh hào quang.

Bởi vì Tô Ly không ở đây, sau hai ngày ở nhà nghỉ ngơi, bối cảnh của bộ phim đã chuẩn bị xong, Hạ Minh Y liền chạy đến studio để quay cảnh cuối cùng để hoàn tất bộ phim “Vô Thanh.”

Đi lên sân khấu vinh dự, sự phấn đấu nhiều năm rốt cuộc cũng được đền đáp, mặc dù không nghe thấy tiếng nhưng đối với sự theo đuổi ước mơ của mình cũng khiến cô vững kiên định mà bước tiếp. Sự cố chấp và cố gắng đã khiến nam chính nổi danh từ lâu cảm động. Cuối cùng vinh dự bước lên đỉnh cao của vinh quang.

Đó là nguyên nhân Hạ Minh Y chọn “Vô Thanh” và trước đó là “Cẩm Sắt Niên Hoa”, sau khi kết thúc đã đem đến cho cô rất nhiều vinh quang.

Đây không phải là miêu tả chân thật chuyện của cô và Tô Ly hay sao? dĩ nhiên liệquidoon

Cô mang theo tâm trạng thánh khiết quay cảnh cuối cùng. Nếu như hiện thực không được như ý, nhưng trong phim được như ý cũng là điều tốt.

“Perfect!” Đạo diễn hưng phấn hô to, thành viên cả đoàn phim cùng nhau reo hò, dường như có thể đoán được thu nhập bán vé của bộ phim sau này!

“Hạ Minh Y, kỹ thuật của cô không phải tốt nhất nhưng lại là người có thể khiến tôi nhập vai, thật sự rất giỏi!” Hứa Trăn đi đến bên cạnh cô, trên gương mặt tuấn tú có chút xúc động khó nói nên lời: “Chuyện là.... tôi biết một tiệm ăn rất được, không biết tối nay cô có rảnh không?”

Hạ Minh Y dừng lại động tác đang thu dọn đồ: “Thật xin lỗi, tôi còn có việc.”

“Vậy... vậy lần sau cùng nhau đi được không?” Hứa Trăn chưa từ bỏ ý định trong nháy mắt cúi đầu lại nhìn thấy ánh mắt buồn bã của đối phương, nhất thời sững sờ không nói nên lời.

“Xin lỗi.... không biết tôi có thể giúp cô điều gì không..”

“Không, không sao.” Cô gạt mình vì đã để lộ cảm xúc của mình một cách rõ ràng như vậy, cô vội vàng rũ hàng lông mi xuống che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, cúi đầu mỉm cười: “Hứa Trăn, lần hợp tác này rất vui, hy vọng sau này lại có cơ hội cùng nhau hợp tác!”

Cô không hề biết rằng hành động của mình trong mắt người khác lại uyển chuyển xinh đẹp tuyệt trần như thế nào, Hứa Trăn che giấu sự không nỡ nhàn nhạt trong mắt: “Được, sau này có cơ hội lại cùng hợp tác. Hạ Minh Y, có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi!”

Sau khi ngắn gọn chào tạm biệt Hứa Trăn, Hạ Minh Y đến phòng hóa trang của Triệu Viện. Kể từ phim “Cẩm Sắt Niên Hoa” đến phim “Vô Thanh”, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà bọn họ đã hợp tác cùng nhau hai lần. Bình thường trong đoàn phim Triệu Viện là người quan tâm cô nhất. Nếu phải đi,

về tình về lý mà nói thì cô phải nên nói lời tạm biệt với cô ấy.

Nhưng thật không ngờ của phòng của Triệu Viện không khóa, cô gõ nhẹ lên cửa. Trong phòng chỉ có mỗi Triệu Viện, lúc này cô ấy vùi sâu vào hai khuỷu tay, bả vai run run, dường như đang khóc rất thương tâm.

Hạ Minh Y vội vàng bước lên phía trước đỡ cô dậy : “ Triệu Viện, em làm sao vậy? Có phải có người khi dễ em không?”

Triệu Viện từ trong ngực lấy ra một tờ báo : “ Chị Minh Y, từ nay về sau em không còn thần tượng nữa rồi!”

Hạ Minh Y mở tờ báo ra, vội vàng nhìn lướt qua, nhất thời sắc mặt đại biến!

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giăng co

Càng nhìn xuống dưới sắc mặt cô lại càng kém, cuối cùng đôi tay cầm mấy trang báo mỏng manh dường như không chống đỡ nổi nữa, hai tay cô không ngừng run rẩy.

Triệu Viện len lén ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của cô, đứng như mong muốn, sau khi nhìn thấy vẻ mặt tan vỡ của đối phương cô ta hài lòng thu hồi tâm mất lại. Sau đó cô ta ngẩng đầu lên dùng giọng nói vô cùng kinh ngạc hỏi Hạ Minh Y : “ Chị Minh Y, chị làm sao vậy?”

Hốc mắt Hạ Minh Y đầy nước mắt dường như ngay giây sau liền có thể tuôn rơi. Cô hoàn toàn không nghe thấy lời Triệu Viện nói, mãi cho đến khi đối phương đứng dậy giữ chặt lấy tay cô lúc đó cô mới tỉnh táo lại.

Sau đó cô bất chấp tất cả mọi thứ, giấy khỏi tay của Triệu Viện rồi nhanh chóng chạy đi.

Nguyên mặt tờ báo cũ đều là những tin suu tầm của sự việc vào sáu năm trước, trên trang bìa còn có đưa ảnh của Tô Ly, về mặt anh có chút không kiên nhẫn !

Đây chính là người mà cô đã bỏ đi những oán hận mà yêu thương, là người mà cô đã chiến thắng sự áy náy, bất chấp tất cả để yêu, là người mà cô nguyện ý vứt bỏ tất cả để yêu !

Bởi vì hiểu nên cô lựa chọn tin tưởng anh, vì yêu nên cô lựa chọn đi theo anh. Bởi vì yêu anh nên cô chịu đựng những khó khăn mà Nhan Băng gây ra cho mình, nhưng bây giờ chính anh lại đã từng đối xử với chị cô một cách vô tình như thế !

Đó là chị ruột của cô!

Bông hoa nhỏ trên bìa mộ dường như vẫn còn khóc trong cơn mưa phùn. Tuy bây giờ là mùa xuân nhưng trong nháy mắt lòng Hạ Minh Y như rơi vào vực sâu thống khổ.

Còn có điều gì khiến người khác đau khổ hơn điều này ?! Giữa họ từ lúc bắt đầu đã là khoảng cách giữa sinh và tử !

Cô vừa lau nước mắt vừa nhanh chóng chạy ra bên ngoài từ cửa sau của studio. Chỉ cần là những chuyện liên quan đến Nguyệt Thu thì cô không cách nào bình tĩnh được, điều này làm sao có thể bình tĩnh được đây ?!

Hứa Trăn vừa ngồi vào xe chuẩn bị về nhà nhìn thấy bóng dáng hoảng loạn của Hạ Minh Y liền vội vàng xuống xe chạy đuổi theo cô.

“ Hạ Minh Y, cô làm sao vậy ?” Hứa Trăn giữ chặt lấy thân thể cô.

Do đang chạy đột nhiên bị một lực mạnh giữ chặt lại khiến cho Hạ Minh Y đứng không vững, cô lao đảo một bước suýt chút nữa thì bị ngã nhào, may mà Hứa Trăn kịp lúc đỡ lấy cô.

“ Anh buông ra, buông ra!” Nhìn thấy rõ người đến, Hạ Minh liều mạng tránh ra : “ Bây giờ tôi không rảnh cùng anh nói chuyện, anh mau buông ra!”

“ Hạ Minh Y, bộ dáng của cô bây giờ chạy đi như vậy nếu bị xe đụng không biết sẽ ra sao !” Hứa Trăn càng dùng thêm lực. Nhìn thấy những đường nét thanh tú trên khuôn mặt của người phía trước bây giờ bị nước mắt che kín trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

“ Tôi như thế nào thì có liên quan gì đến anh ? Chúng ta thân nhau lắm sao ?” Hạ Minh Y tức giận không lựa lời mà nói, hung hăng đẩy anh ra, nhưng sức lực giữa nam và nữ chênh lệch quá lớn, đối phương không hề nhúc nhích chút nào.

“ Không thân, nhưng tôi cũng không thể nhìn cô chạy ra ngoài trong tình trạng mất khống chế như vậy, cô nên biết rằng nếu như bị đám chó săn chụp được thì cô sẽ thế thảm như thế nào không? Hạ Minh Y, cô bình tĩnh đi !” Lời của Hứa Trăn bắt gặp lớn lên : “ Lẽ nào cô muốn ngày mai lên trang đầu

sao?”

Tâm tình xúc động của Hạ Minh Y từ từ bình tĩnh lại, sau cùng sắc mặt trở về bình thường nói : “ Anh không biết gì cả, anh không biết rằng tôi nhẫn nhịn khổ sở như thế nào.....”

Nước mắt rơi xuống như mưa, trên gương mặt thanh nhã (thanh lịch nho nhã) nhuộm một mảng đau buồn thống khổ, đáng vẻ hoa lê đẫm mưa khiến người khác tâm thương.

Trong lòng Hứa Trần nhất thời xúc động, theo bản năng đến gần cô một chút : “ Có chuyện gì thì trước tiên hãy bình tĩnh lại đã, chúng ta là người của công chúng , không giống với người bình thường...”

Anh còn chưa nói xong, Hạ Minh Y liền ý thức được chuyện gì, vội vàng đẩy anh ra. Ngay cả khi đến giờ phút này cô cũng không có thói quen cùng người đàn ông khác gần gũi đến như thế.

Hai người tâm tình xúc động nên không hề phát hiện ra rằng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, ẩn sâu trong một góc tối ánh đèn flash chợt lóe lên.

Hứa Trần cứ cản cô như vậy, tâm tình của Hạ Minh Y cũng dần dần bình tĩnh lại. Lúc Thái Kim Huy sai người đến đón cô, sắc mặt của cô cũng không còn xúc động như lúc trước nữa. Trợ lý Tiểu Trần đã bị đuổi đi, một mình cô ngồi ở băng ghế sau, khuôn mặt thanh tú nhũn lại, đầy vẻ nặng nề.

Tài xế hiển nhiên cũng thấy rõ tâm tình của cô không tốt nên nghĩ cách chọc cô vui. Vì phối hợp với tài xế, Hạ Minh Y miễn cưỡng giương nhẹ khóe miệng.

Cuối cùng tài xế thật sự không còn cách nào khác , thờ dài nói : “ Hạ tiểu thư, hôm nay Tô Ly và anh Huy về nước, bây giờ họ đang ở Thành Thế Hào Gia tổ chức buổi tiệc. Tất cả các ngôi sao dưới tay anh Huy đều có mặt, cô có chuyện gì không vui thì cũng hãy thu lại hết đi! Nếu không đến lúc đó không khí xấu hổ, anh Huy lại tưởng là tôi chọc cô tức giận nữa.”

Hạ Minh Y không kịp phản ứng : “ Tô.....Tô Ly trở về rồi ?”

“ Đúng vậy, cậu ấy đang ở Thành Thế Hào Gia, bây giờ chúng ta đang đi đến đó! Hơn nữa lúc này tôi vừa mới qua đó, thấy Nhan tiểu thư cũng đến, chắc chắn, Nhan tiểu thư quả thật rất đẹp...”

Nghe thấy thế lòng Hạ Minh Y đột nhiên co lại !

Lúc này cô mới chợt nhớ ra, đã mười mấy ngày Tô Ly không liên lạc với cô. Đến hôm nay, anh về nước nhưng cô lại là người biết cuối cùng!

Ngay cả Nhan Băng cũng biết, ngay cả Nhan Băng cũng có thể đến ! Cô ấy đối xử với cô hung ác như vậy, ba lần bốn lượt muốn bắt cóc cô, tại sao Tô Ly vẫn mời cô ấy đến ?

Hay là ngay cả khi biết cô bị thương , anh cũng cảm thấy không sao cả ?!

Hạ Minh Y nắm chặt hai tay lại, khớp xương trở nên trắng bệch, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng cô cũng không cảm thấy đau đớn tí nào.

Cuối cùng xe cũng đến Thành Thế Hào Gia.

Cô bước vội xuống xe, theo lời của tài xế vội vàng chạy đến phòng 101, đột nhiên đẩy cửa ra!

Tiếng cười vui bên trong liền dừng lại, nhìn thấy người đến là cô , có mấy người thân thiện đến chào hỏi cô. Những người này đều là những người nổi tiếng từ lâu ở dưới tay của Thái Kim Huy, so với cô thì trong bọn họ ai cũng có lai lịch, cô cũng lễ phép đáp lại với họ. Nhìn hết một vòng nhưng không thấy Tô Ly và Nhan Băng, ngay cả Thái Kim Huy cũng không thấy.

Khuôn mặt Tiểu Diệp thể hiện ý cười đi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng nói : “ Minh Y, Tô nói em đợi anh ấy một chút.”

“ Anh ấy đâu chị?” Hạ Minh Y lạnh lùng hỏi.

“Hả? Anh ấy.... anh ấy có chút việc...” Tiểu Diệp nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Có chuyện phải thương lượng với anh Huy sao ?”

“Không phải...”

“Vậy anh ấy đi đâu rồi chị?” Ánh mắt Hạ Minh Y khóa chặt người cô, có chút dọa người.

Cách đó không xa, mọi người trên bàn ăn thấy hai người nói chuyện rõ ràng có chút không vui liền dừng lại tò mò nhìn hai người.

“Em sao thế? Cũng không phải là anh ấy không đến đây.” Lúc này Tiểu Diệp mới phát hiện hôm nay Hạ Minh Y có cái gì không đúng : “ Minh Y, em...”

“Anh ấy ở đâu hai đứa không?” Hạ Minh Y để lại những lời này, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Minh Y, em không thể lên đó!” Tiểu Diệp nhanh chóng chạy đến muốn cản cô lại. Thế nhưng Hạ Minh Y từ trong nhóm người lách ra, rất nhanh liền chạy đến cuối sảnh lầu một, xoay người chạy lên lầu hai.

Tiểu Diệp sốt ruột dậm chân một cái : “ Nhan Băng vẫn còn ở trên đó!” Sau đó cô vội vàng cầm điện thoại gọi cho Thái Kim Huy.

Tầng hai của Thành Thế Hào Gia là khu cấm, dưới tình huống bình thường thì các ngôi sao không được cho phép vào, cho dù đi lên các tầng cao như tầng ba, tầng bốn cũng chỉ có thể đi thang máy. Quy định này không phải Hạ Minh Y không biết .

Nhưng nghĩ đến Tô Ly không có, Nhan Băng không có, tất cả cảm xúc của cô đều dâng lên, cô cũng không muốn để ý nhiều đến thế, trực tiếp đẩy cửa bước vào. Tô Ly đã từng nói qua, phòng 203 là phòng khách quý của anh.

Ngay lúc vừa đẩy cửa ra, một giọng nói mềm mại mang theo cầu xin và ý tứ nũng nịu vang lên : “Tô...” Lọt vào tai cô, trước mắt Hạ Minh Y là một mảng tối đen, thiếu chút nữa đứng không vững.

Tô Ly đang ngồi trên sofa, hai tay Nhan Băng đang túm lấy vai anh thấp giọng như đang cầu xin điều gì. Hai người họ gần nhau như vậy, từ góc cô đứng có thể thấy giống như là Nhan Băng đang ôm lấy anh!

Còn có âm thanh kiều mỹ lúc này : “Tô....”

Hai người nhìn thấy cô liền nhanh chóng tách ra, về mặt Nhan Băng kinh ngạc : “Cô....cô....”

Tô Ly hung hăng trừng mắt nhìn Nhan Băng một cái : “Cút!” rồi nhanh chóng đi đến cạnh Hạ Minh Y : “ Y Y, em đừng hiểu lầm...”

Đôi mắt trong trẻo Hạ Minh Y trừng lớn, một màn vừa rồi đã cho cô một chấn động quá lớn, cả người cô không ngừng run rẩy dường như chỉ một giây sau sẽ lập tức ngã xuống.

Nhan Băng thấy thế liền cảm lấy túi xách bên người mình rồi chạy ra cửa, ngay khi cánh cửa khép lại, cô cố ý giảm tốc độ lại nhìn thấy Hạ Minh Y đi lên phía trước hung hăng tát Tô Ly.

Cô thu hồi đồ vật trong tay mình, về mặt lộ ra nụ cười vui vẻ đắc ý, thích thú bước xuống lầu.

Hạ Minh Y, cô có biết anh ấy là người có tâm cao khi ngạo nhiều như thế nào không? Cái tát này của cô cũng đã chấm dứt triệt để chuyện của hai người rồi.

Cô đi một mạch đến cửa, về tươi cười đắc ý trên mặt vẫn còn, nhìn thấy người đàn ông cách đó không xa liền đi đến bên cạnh, cô lập tức thu hồi vẻ mặt của mình, cung kính nói : “ Chào anh cả!”

Người đàn ông nhàn nhạt gật đầu : “Đã lâu không gặp!” Đôi mắt sâu thẳm mang theo sự xem xét, nhưng không nói điều gì chỉ xoay người đi lên lầu.

“Bốp!” Mãi đến khi bàn tay truyền đến cảm giác nóng ran, Hạ Minh Y mới phản ứng kịp rằng mình đã phạm phải điều gì. Nhìn thấy trên khuôn mặt của Tô Ly hiện lên một mảng đỏ cùng với vẻ mặt kinh ngạc và tổn thương, cô không dè nén được mà đau lòng : “ A...A Ly...”

Nhưng nhớ đến khuôn mặt trắng xanh của chị nằm trên giường bệnh, nhớ đến cô tuyệt vọng chờ đợi, tất cả những đau lòng bỗng chốc tan biến. Cô cắn cắn môi, quật cường nhìn anh.

“ Y Y, xin lỗi, anh đã làm em tổn thương, nhưng mọi chuyện không như những gì em nghĩ đâu.” Tô Ly đã mở miệng trước, đưa tay ra muốn ôm cô.

Hạ Minh Y hung hăng đẩy anh ra : “Tô Ly, sự việc đã đến lúc này mà anh vẫn còn muốn gạt em đến lúc nào nữa đây?! Anh đã từng nói nếu biết thì anh sẽ đi gặp chị ấy, anh biết chị ấy thích anh nhiều như thế nào không?”

“Y Y, em đang nói gì vậy?! Gì mà gạt em, gì mà sẽ đi gặp chứ?” Tô Ly bị mắng mà chẳng biết tại sao, giọng nói không tự nhiên cũng tăng lên.

Hạ Minh Y phẫn hận trừng mắt nhìn anh, từ trong túi lấy ra tờ báo ném mạnh về phía anh : “ Còn nói là không có ?! Tự bản thân anh nhìn kỹ đi! Anh có biết cô gái đó là ai không? Là chị của em, chị ruột của em! Anh có biết tại sao em lại dẫn anh đến trước phần mộ của chị ấy không? Vốn dĩ từ đầu em muốn nói cho anh biết, chị ấy vì anh mà mới mất! Chỉ trách em lúc ấy đã mềm lòng. Em tin tưởng anh như vậy mà anh lại gạt em, gạt em! Anh có biết chị ấy là người thân duy nhất của em không? !!”

Tô Ly nhìn tờ báo cũ trong tay rất lâu, về mặt càng lúc càng kinh ngạc : “ Y Y, đây.... anh vốn dĩ không hề biết chuyện này, anh thật sự không biết!”

“Tô Ly, anh còn muốn gạt em nữa hay sao ?! Ảnh chụp cũng có mà anh vẫn còn muốn chối cãi, em hận anh, em không muốn gặp anh nữa!” Nói xong những lời này, cô xoay người chuẩn bị rời đi.

Tô Ly thấy thế bước chân nhanh đến giữ cô lại : “ Y Y, em nghe anh giải thích có được không?”Dieenndkdan/leeequhydonnn

“Anh đối xử với chị em như vậy, còn chuyện giữa anh và Nhan Băng nữa. Tô Ly, em...em hối hận vì đã yêu anh! Anh buông ra, không được đi theo em!”

Cô tránh khỏi tay anh, mở cửa phòng chuẩn bị đi ra lại thiếu chút nữa đụng trúng người đàn ông trước cửa.

Người đàn ông nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên, lại nhìn thấy trên khuôn mặt cô toàn là nước mắt theo bản năng giờ tay lên. Không ngờ đến đối phương lại thấp giọng nói “ Xin lỗi” rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Anh cảm thấy có gì đó không đúng vội càng đẩy cửa bước vào, hỏi : “ Tiểu bảo bối của cậu có về không vui!” Vốn dĩ anh chỉ muốn chọc ghẹo Tô Ly nhưng khi nhìn thấy một mảng đỏ trên mặt cậu anh nhất thời sững sốt, ánh mắt tối sầm, xoay người khóa cửa phòng lại.

Anh lại hỏi tiếp, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc : “ Tô, Làm sao thế?”

Tô Ly vô lực đưa tờ báo trong tay cho anh xem.

Vài phút sau người đàn ông hung hăng ném tờ báo xuống bàn : “ Quả thật là vô sỉ, đặt điều ! Rõ ràng là hai chuyện, bọn họ lại xảo trá lừa gạt nhằm mưu lợi riêng! Tôi xem là tòa soạn nào, thật là không muốn làm nữa mà!”

Tô Ly đưa tay đề lại cánh tay anh : “ A Hoành, là thật.”

“Sao?” Người đàn ông không hiểu.

“ Tôi nói chuyện fan bị đụng chết là sự thật. Vừa rồi Y Y nói với tôi, người đó là chị của cô ấy.”

“Cái gì?” Người đàn ông kinh hãi, đứng lại đi tới đi lui mấy vòng, lập tức như nhớ ra điều gì liền nói : “ A Tô, chuyện này... lúc ấy tôi cũng tham gia giấu cậu chuyện này, nhưng... căn bản không phải như cậu nghĩ!”

Tô Ly nghe thấy vậy, đôi mắt tối tăm sâu không thấy đáy, vẻ mặt dần dần lạnh : “ Các người lại dám giấu tôi? Các người có biết thành phố S lớn như thế nào không, cô gái nhỏ của tôi thui thui một mình có bao nhiêu là đáng thương ?!”

Về mặt anh biến hóa không ngừng, lúc sau lại hồi phục như ban đầu, lúc sau lại lạnh đến dọa người, vô cùng thống khổ.

A Hoành thấy thế, mở lớn đôi mắt, vội vàng chạy đến bên cạnh anh dùng lực nắm lấy bờ vai anh : “ A Ly, cậu tỉnh táo lại đi, ngàn vạn lần đừng để “ cậu ta” xuất hiện. Cậu phải nhìn xuống, cậu như thế này nếu bị cô gái nhỏ của cậu nhìn thấy, cô ấy có thể sẽ không trở lại nữa!”

Tô Ly vô lực gục đầu xuống, một lát sau lại ngẩng đầu lên, giọng nói nhẹ nhàng vang lên : “ Cái gì? Cậu nói cô ấy sẽ không trở lại nữa, cậu cho rằng cô ấy là Hà Tiêm Tiêm sao?”

Cả người A Hoành chấn động, hoàn toàn nói không nên lời, một lúc sau mới vang lên một tiếng cảm thán hồi hận.

Cậu ta xuất hiện rồi, tất cả mọi người đều gặp họa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hỗ Loạn

“ Cậu ảo não cái gì? Không muốn thấy tôi đến vậy sao?” Tô Ly nhìn A Hoành, nụ cười trên mặt có chút tự giễu, đáy mắt lại một mảng lạnh lùng.

“ A Tô..... cậu! Haiz, việc cấp bách nhất là tìm cô gái nhỏ của cậu trở về đã!” Sắc mặt A Hoành có chút bất đắc dĩ.

Nhắc đến Hạ Minh Y, nét mặt lạnh lẽo của Tô Ly hiện lên chút ôn nhu, lập tức anh nghĩ đến điều gì, vẻ mặt lại tiếp tục ảm đạm : “ Cô ấy bây giờ không muốn gặp mình, mình muốn cho cô ấy chút thời gian để bình tĩnh lại, mình đã để Tiểu Diệp đuổi theo rồi.”

Anh lắc lắc di động trong tay, hai chân thon dài bước đến trước bàn trà thủy tinh, dáng vẻ ung dung : “ Được rồi, A Hoành, cậu có thể nhân lúc này kể lại hết mọi chuyện năm đó cho tôi biết. Để tôi xem xem, các người làm cô gái nhỏ của tôi chịu ủy khuất ra sao!”

Ấn sau lời nói nhẹ nhàng gió thổi mây bay lại là sát khí nặng nề, khiến cho người đàn ông đối diện trước giờ luôn tự xưng tác phong mạnh mẽ cũng có chút kinh hãi.

“ A Tô, cậu hãy bình tĩnh một chút, những gì tôi biết tôi sẽ kể rõ với cậu, nhưng mà trong chuyện này, thật sự không có ai sai cả, mọi người đều vì muốn tốt cho cậu....”

“A Hoành, tôi là loại người lạm sát kẻ vô tội sao?” Tô Ly nhú mày liếc người đối diện.

A Hoành nghe thấy thế vừa bực mình vừa buồn cười : “ Nếu là lúc bình thường thì đương nhiên không phải. Nhưng bây giờ hahaha.” Nhưng mà dù cười như vậy nhưng anh vẫn nhanh chóng che giấu đi ý cười, rồi kể rõ ràng lại chuyện xảy ra năm đó.

Tô Ly sắc mặt ngưng trọng, ngẫu nhiên nghe được điều gì mảy may lại, sau khi mọi chuyện được kể lại xong xuôi, anh trầm mặc hồi lâu. Thở dài nói :“Thì ra là như vậy, gọi Thái Kim Huy đến đây đi, xem có bỏ sót ở nơi nào không. Còn về tờ báo này....”

Anh không nói thêm điều gì, khoe miệng nở ra nụ cười lạnh lẽo. Sắc mặt A Hoàn cứng đờ, người này không dễ dàng ra tay, một khi ra tay.... tuyệt nhiên không để cho đối phương có đường lui.

Tô Ly.... thật không ngờ cậu ta yêu cô gái của cậu ta đến vậy....

Quả thật chuyện tình cảm không tiến triển mà còn lại như thế này....

Lúc Hạ Minh Y xuống lầu, Tiểu Diệp liền nhận được tin nhắn của Tô Ly. Cô và Thái Kim Huy bàn bạc với nhau, cô sẽ đuổi theo Hạ Minh Y. Còn Thái Kim Huy sẽ tiếp đãi, hỏi thăm tình hình phát sinh chuyện với các nghệ sĩ, trọng trách nặng nề liền được giao cho Thái Kim Huy.

Sau khi nhìn thấy Hạ Minh Y xuất hiện, Tiểu Diệp lập tức đuổi theo :“Minh Y, em mau trở lại, có chuyện gì thì cứ từ từ nói rõ ràng.”

Hạ Minh Y nghe cô nói, liền tưởng đến Tô Ly, lại liền tưởng đến chuyện xảy ra vào sáu năm sau, càng trở nên tức giận, chân càng dùng thêm lực tiếp tục chạy về phía trước.

Cô cũng không biết mình muốn chạy đến nơi nào.

Kể từ khi đến thành phố này cô đều ở cùng với Tô Ly, nơi có anh cũng chính là nhà cô. Mà hiện giờ, cô đi trên con đường xa lạ, chẳng biết phải đi đâu.

May mắn bây giờ là buổi tối, nếu như là ban ngày sau khi bị người khác phát hiện e là nửa bước cũng không đi được.

Tiểu Diệp thấy cô không hề dừng lại hơn nữa lại càng chạy nhanh hơn, nhất thời chán nản nói không nên lời, chỉ có thể căng thẳng đi theo phía sau.

Cuối cùng hai người không chạy nổi nữa, hai chân Tiểu Diệp mềm rún ra, cô dừng bước đi đến chỗ Hạ Minh Y.

“Con bé này sao lại quật cường như vậy chứ! Gọi như thế nào cũng không chịu dừng lại, em nào đã đủ chưa?”

Hạ Minh Y thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, khuôn mặt vốn dĩ do vận động mà phỉm hồng sau khi nghe nói vậy càng trở nên hồng hơn.

Cô xoa đầu giận dữ nhìn Tiểu Diệp :“Chỉ cho rằng em cố ý giận dỗi làm mình làm mẩy với anh ấy sao? Chị không biết gì cả, dựa vào đâu mà nói em như thế?”

Tiểu Diệp thấy cô tức giận như vậy lập tức nhẹ nhàng nói : “Được rồi được rồi, là chị không đúng, nể tình chị đuổi theo em vất vả như vậy, em có thể kể cho chị nghe rốt cuộc xảy ra chuyện gì không? Em không biết Tô Ly lo lắng cho em như thế nào đâu!”

“Lo lắng? Nếu anh ấy lo lắng cho em, sao lại....” Hạ Minh Y không nói được câu tiếp. Rõ ràng là cô hận anh, sao anh lại không đuổi theo, trong lòng cô càng thêm tức giận ?

“Còn không phải là anh ấy sợ em sau khi thấy anh ấy thì tức giận hơn sao, Minh Y, em nói cho chị biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Tiểu Diệp kiên nhẫn đi đến bên chỗ cô.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chị cùng anh ấy lâu như vậy, lẽ nào không biết chuyện sao? Sáu năm trước trong buổi họp báo ký ở thành phố S có một cô gái bị xe đụng, trước khi mất muốn gặp mặt Tô Ly một lần. Các người đã làm như thế nào?” Khuôn mặt Hạ Minh Y phẫn hận nhìn Tiểu Diệp.

“Sáu năm trước....” Tiểu Diệp thì thảo tự nói, bỗng nhiên sững sốt, ngay sau đó sắc mặt ảm đạm, sau một lúc kinh hãi nhìn Hạ Minh Y : “Em.... làm sao em biết?”

“Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Cô gái đó là chị của em, chị ruột của em, chị nói em dựa vào đâu mà biết? !” Nhắc đến chuyện này, Hạ Minh Y hoàn toàn không khống chế được tâm tình của bản thân :“Các người thật nhẫn tâm, dựa vào đâu mà để chị ấy trong bệnh viện? Ngay cùng một thành phố, có thể cách anh ấy bao xa, chị có biết trước khi mất chị ấy có bao nhiêu bất đắc dĩ không? Chị có biết trước khi mất chị ấy còn dùng máu viết một bức di ngôn không? Chị có biết chị ấy là người thân duy nhất của em không?”

Tiểu Diệp nghe xong kinh ngạc đến ngất người, nghẹn họng , trân trối nhìn Hạ Minh Y, một lúc lâu sau mới nói” Em.....em là em gái của cô ấy....”

“Đúng vậy! Em thật giống như một đứa ngọc, chị em vì anh ấy mà mất, em lại mừng rỡ vui sướng khi được anh ấy ôm vào lòng.Bỏ đi, dù sao sau này em cũng sẽ không gặp anh ấy nữa.” Cô nói xong xoa người muốn rời đi.

Tiểu Diệp vội vàng kéo cô lại, vẻ mặt vô cùng thống khổ, cầu xin nói : “Hạ Minh Y, xin em.... xin em đừng trách Tô Ly. Chuyện đó....là do chị quyết định.”

“Cái gì? Rõ ràng em nhìn thấy trên báo nói rằng anh ấy...” Hạ Minh Y xoa người, kinh ngạc nhìn cô.

“Là chị, thật sự là chị.....” Tiểu Diệp bất đắc dĩ gật đầu, cắt ngang lời cô nói : “Tờ báo em nhìn thấy chắc chắn là giả. Bởi vì Tô Ly hoàn toàn không hề biết chuyện này. Sau khi sự việc xảy ra đã tạo nên một trận xôn xao vô cùng lớn, Tô Ly để chị qua đó xem xét, sau khi chị đi liền lập tức gọi điện đưa

người đó đến bệnh viện.”

“Nhưng... lúc đó thật sự là thời điểm Tô Ly đang lên, nếu như chuyện này lộ ra ngoài, công ty đối thủ sẽ nhân cơ hội này tát nước bẩn lên người anh ấy, vì vậy.... vì vậy chị là anh Huy bàn bạc với nhau, quyết định giấu chuyện này.”

“Lúc đó có không ít truyền thông đến, nhưng sau khi bọn chị báo với công ty, không biết cấp trên đã dùng biện pháp nào để ếm chuyện này xuống. Đây là cách làm trong làng giải trí mà! Chị không biết.... làm sao chị biết được người đó là lại chị của em...”

“Cho dù nếu chuyện này có lộ ra ngoài, nhiều lắm là mắng fan của Tô Ly điên cuồng, nhưng chị của em, trong giây phút cuối đời chị ấy có một yêu cầu, sao mọi người lại nhẫn tâm cự tuyệt chứ?!”

“Em không hiểu! Mỗi ngôi sao trừ khi dựa vào thực lực, dựa vào giao thiệp cuối cùng mới dựa vào may mắn. Em nói nghe thật đơn giản, em có biết trong làng giải trí trước đây có bao nhiêu ngôi sao vì những chuyện như thế này mà sự nghiệp rơi vào đáy cốc không? Em có biết ngôi sao trước đây của chị bởi vì trong buổi ca nhạc có fan do quá kích động mà đột tử, kết quả bị công ty đối thủ bắt được nhược điểm sau đó hoàn toàn bị đá ra khỏi giới ca sĩ. Khó khăn lắm chị mới đợi đến Tô Ly, chị làm sao có thể để anh ấy gặm lên vết xe đổ chứ! Chị cũng không phải thánh nhân, chị cũng phải ăn cơm!”

“Chị.... vậy chị có thể xem nhẹ mạng sống của người khác sao? Sao chị có thể nhẫn tâm đến vậy?!”

“Chị nhẫn tâm? Tất cả những gì chị làm đều là vì Tô Ly. Nếu như chị nhẫn tâm chị sẽ đến bệnh viện thăm hỏi chị em sao? Nếu như nhẫn tâm chị sẽ rút 20 vạn từ trong quỹ của Tô Ly ra nhờ bác sĩ đưa cho em sao? Em nói chị nhẫn tâm, chị thấy em tiếp cận Tô Ly vì có mục đích mới đúng!” Tiểu Diệp hiển nhiên rất tức giận, nói chuyện không chừng mực.

“Chị..... cái gì mà 20 vạn, vốn dĩ em không hề biết....” Hạ Minh Y bối rối.

“Chính tay chị đưa còn có thể sai sao, Hạ Minh Y, có phải là em có ý không?” Tiểu Diệp hồ nghi nhìn cô.

“Chị! Diệp Tinh, chị có ý gì, bây giờ đổi thành hoàn toàn là lỗi sai của em?!” Cô chán nản tức giận nhìn Tiểu Diệp.

“Lẽ nào không phải sao? Sáu năm trước làm sao bọn chị biết được có một ngày Tô Ly sẽ gặp em, làm sao bọn chị biết người Tô Ly thích là em?! Nếu như lúc đó bọn chị biết, cho chị gan chị cũng không dám làm! Hơn nữa sự việc ở buổi họp báo có thể trách Tô Ly sao? Sao em không đi trách công ty đảm nhận ấy? Là bảo vệ của bọn họ không hoàn thành trách nhiệm, không duy trì tốt trật tự. Sao em lại không đi trách người gây ra tai nạn chứ, lúc đó anh ta đụng trúng người liền nhanh chóng bỏ đi. Tô Ly là một ngôi sao, mở một buổi ký họp báo là sai sao?”

“Người không phải do anh ấy đụng, anh ấy đi thăm chị của em đó là về tình, nếu anh ấy không đi về lý anh ấy cũng không sai. Huống chi bọn chị không đụng người vẫn bồi thường 20 vạn, nhiều đó còn chưa đủ hay sao? Tô Ly hoàn toàn không biết chuyện này, rốt cuộc anh ấy sai ở đâu chứ?! Em nói mặc dù chị em vì anh ấy mà chết, lẽ nào nếu có một lần nữa thì chị em không đến buổi ký họp báo sao?”

“Trước giờ Tô Ly chưa gặp qua chị em nhưng anh ấy đối với em như thế nào, trong lòng em chẳng lẽ không rõ? Hạ Minh Y, em không phân rõ tốt xấu đã nổi giận với anh ấy, tính cái gì! Em muốn mắng thì cứ mắng chị, muốn đánh thì cứ đánh chị, tất cả chủ ý đều là do chị đưa ra!”

Từ lúc vào nghề đến nay đã mười năm, tuy cô chỉ là trợ lý nhưng cũng không có ai dám đứng trước mặt cô mắng cô như vậy. Tiểu Diệp tức giận, có lời nào cũng đều nói hết ra.

Hạ Minh Y nhất thời sững sốt, rốt cuộc nói không nên lời. Chỉ cảm thấy lồng ngực như có đoàn xe lửa chạy qua, giống như chỉ một giây sau cô sẽ biến thành tro.

Cô lắc đầu không ngừng hỗn loạn của mình, có quá nhiều tin tức khiến cô không thể chịu được. Lời nói của Tiểu Diệp giống như một chậu nước đá, hung hăng tát lên người cô.

Trong lúc này hai tầng băng và lửa. Chân tướng như một lớp sương, cứ mỗi lần cô cho rằng nhìn thấy rõ ràng thì một giây sau lại đưa ra một kết quả mới.

Mà bây giờ tất cả mọi thứ đều biến thành cô cố tình gây sự....

Thừa lúc Tiểu Diệp nói xong, đang không ngừng thở dốc, cô nhanh như bay chạy đến con đường đối diện.

“Hạ Minh Y, em đứng lại!” Tiểu Diệp giật mình cuống quýt đuổi theo cô, nhưng đèn xanh sáng lên, xe cô không ngừng chạy qua lại cản trở tầm mắt của cô. Đợi đến khi đèn đỏ sáng lên, cô muốn đuổi theo thì lại không thấy bóng dáng Hạ Minh Y ở đâu nữa.

Lúc này cô mới bừng tỉnh như bước ra từ giấc mơ, nhớ đến những gì mình vừa nói. Nhất thời nước mắt rơi xuống, hung hăng đánh mình mấy cái, miệng không ngừng lầm bầm: “Mình đây làm gì thế này? Tô Ly kêu mình đi đuổi theo người, mình đây thì hay rồi, lại làm cho người ta tức giận bỏ đi.... Mình sao lại nói những lời đó với một cô gái nhỏ chứ!”

Cô vẫy một chiếc taxi, đi dọc theo hướng Hạ Minh Y đi lúc nãy tìm thật lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng của người kia. Rơi vào đường cùng cô chỉ còn cách gọi cho Tô Ly.

Hạ Minh Y cũng không biết là mình chạy đến nơi nào, vô tình có mấy người đi đường đi qua bên cạnh cô, cô còn nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau.

“Ê, đó có phải là Hạ Minh Y của “Cầm sắt niên hoa” không? Sao cô ấy lại ở đây?”

“Người ta là ngôi sao lớn có thể đến nơi này sao? Hơn nữa cậu nhìn bộ dáng chán nản, tinh thần sa sút của cô ta đi, Hạ Minh Y xinh đẹp hơn cô ta nhiều. Chắc chắn là không phải rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đi thôi!”

Từng đám người đi qua, bóng đêm càng ngày càng muộn, gió lạnh thổi tới, tâm tình của cô không những không ổn định ngược lại càng ngày càng mãnh liệt. Tại sao tất cả mọi người đều đứng từ lập trường của một người rồi nói ra những đạo lý lớn? Có ai đã từng đứng ở góc độ của cô để suy nghĩ qua chưa?

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Mưa gió nổi lên

Có ai có thể hiểu được sau khi cha mẹ mất đi, người chị duy nhất cũng rời đi, những điều này đối với Hạ Minh Y có bao nhiêu là tổn thương? Lúc đó cô chỉ mới mười bốn tuổi nhưng phải chịu đựng sống một mình trong cuộc sống sau này.

Có ai biết được một người già bảy tám mươi tuổi cùng một cô gái nhỏ trải qua cuộc sống khó khăn như thế nào? Lúc đầu họ chỉ có thể dựa vào tiền giúp đỡ của nhà nước. Bởi vì tiết kiệm tiền, cô từ bỏ trường đại học tốt nhất của cả nước mà chọn một ngôi trường gần nhà nhất, đó là đại học W chỉ vì nó miễn phí.

Mặc kệ trong cuộc sống cô chịu đựng bất kỳ ủy khuất gì, cô cũng chỉ có thể nói cho chính bản thân mình nghe, mọi người ai cũng cổ vũ cô, nói cô hãy kiên cường hơn chút nữa, nhất định phải cố gắng chịu đựng! Cô ưu tú như thế nhất định sẽ sống rất tốt!

Nhưng học tốt, ưu tú, lẽ nào không đau thương sao?

Sau khi cô biết Tô Ly không biết, không phải cô cũng dần dần buông xuống sao? Cuối cùng cô cũng buông xuống sự oán hận như có như không cứ lượn lờ trong lòng mình suốt năm năm qua!

Nếu như không phải vì yêu, lúc cô biết được Tô Ly nhẫn tâm không đi đến gặp chị cô cũng sẽ không kích động và phẫn hận như vậy !

Triệu Viện đưa cho cô tờ báo kia giống như cọng rom cuối cùng của hoa tuyết, khiến cho tất cả tuyến cảm xúc của cô tan vỡ!

Triệu Viện....

Lòng Hạ Minh Y chợt chấn động, đột nhiên phát hiện chuyện này có chút không thích hợp, tại sao Triệu Viện lại để ý đến chuyện này như vậy? Cho dù chuyện này khiến cho mình thất vọng về thần tượng đi chăng nữa thì cũng sẽ không đáng để cô khóc lóc buồn bực hơn nữa tháng chứ !

Chẳng lẽ chuyện này là cô ấy cố ý ?

Nếu không thì tại sao cô ấy lại đưa tờ báo cho cô xem?

Nghĩ đến đây cô giật mình, nháy mắt tỉnh táo lại, lý trí đỉnh công bấy lâu nay bấy giờ kêu gào muốn trở lại vị trí cũ một lần nữa.

Rất nhiều manh mối ở lúc trước liên tiếp xuất hiện. Tại sao Nhan Băng có thể biết được nơi cô đang ở, tại sao Triệu Viện lại đúng lúc đau bụng vào lần cô bị bao vây đó, tại sao cô ấy luôn ở trước mặt cô nhắc tới Tô Ly?

... ..

Cô hiểu rồi !!

Nếu như lời của Tiểu Diệp nói không sai, vậy khẳng định cô bị Triệu Viện lợi dụng rồi! Vậy cũng có thể dễ dàng lý giải tại sao Nhan Băng ở bên cạnh Tô Ly, đó chính là thông qua Triệu Viện để hiểu rõ hành tung của cô!

Hạ Minh Y hít một hơi thật sâu, nhất thời cảm thấy mình hiểu được rất nhiều điều.

Buồn cười, Tô Ly sớm đã nói với cô không thể dễ dàng tin tưởng người trong làng giải trí, vậy mà cô lại vì sự đáng yêu ngọt ngào của đối phương mà mắc sai lầm!

Nếu như đoán không sai cô nên nhanh chóng nói rõ ràng với Tô Ly. Nghĩ đến đây, cô vội vàng mở túi xách lấy điện thoại ra.

“Woa, đúng lúc ở đây có một cô nhóc!” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói bỉ ổi nam.

Hạ Minh Y xoay đầu lại, nhìn thấy mấy tên bắp thịt cuộn cuộn, mình đầy hình xăm liền sợ hãi đổ mồ hôi lạnh.

“Quả nhiên rất xinh đẹp, ờ, sao tao cảm thấy cô ta quen mắt quá ?”

“Đúng vậy, hình như tao nhìn thấy cô ta trên Tivi! Wow, may thật đó, lại có thể gặp đúng ngôi sao,haha!”

“Hôm nay diễm phúc mấy anh em chúng ta quả thật không nhỏ! Chúng ta ở đây chiếm hữu cô ta, người khác cũng sẽ không biết, sau này nói ra cũng có chút mặt mũi!”

Bọn họ vừa nói vừa nở nụ cười dâm dăng tiến về phía cô, ánh mắt lộ vẻ dâm dăng.

Hạ Minh Y khễ cần môi lùi về sau hai bước, ánh mắt nhìn về phía sau của mấy người kia, cô ngạc nhiên mừng rỡ la lên : “ Cảnh sát, ở bên này!”

Mấy người họ nghe thấy vậy liền sợ hãi lui về sau nhìn, Hạ Minh Y nhân cơ hội này nhanh chóng chạy về phía có nhiều người.

“Mau đuổi theo, dám gạt tao!” Có người hét lớn một tiếng. Phía sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề của người đàn ông.

Trái tim Hạ Minh Y dường như muốn nhảy vọt ra ngoài, cô chỉ có thể cố gắng dùng hết sức lực chạy về phía trước.

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, rơi vào đường cùng cô đành phải hét lớn : “ Cứu mạng! Cứu mạng-”, cô chỉ mong vào lúc này có người xuất hiện cứu cô. Nếu cô rơi vào trong tay đám người này chị bằng cô trực tiếp tự sát!

“Tin tin...” Phía sau truyền đến tiếng kèn xe ô tô, âm thanh vô cùng quen thuộc vang lên : “ Hạ Minh Y, mau lên đây!”

Hạ Minh Y xoay đầu lại nhìn, lại có thể là Hứa Trần! Nhất thời cô giống như nhìn thấy Thượng đế, cô mừng như điên chạy vào xe mà anh đã sớm mở cửa cho mình, hai người nghênh ngang lái xe rời đi.

Cô vẫn còn chưa hoảng hồn, lấy tay vỗ vỗ ngực thở, Hứa Trần nhìn cô qua kính chiếu hậu : “ Hạ Minh Y, sao cô lại một mình chạy đến đây? Cô không biết buổi tối ở đây rất nguy hiểm sao?”

“Đây là nơi nào vậy?”

Hứa Trần kinh ngạc nghiêng người sang lườm cô : “Cô không hiểu về thành phố B sao? Vậy cô nghỉ ngơi ở đâu, tôi đưa cô trở về!”

Sắc mặt Hạ Minh Y cứng lại, số người biết mối quan hệ giữa cô và Tô Ly không nhiều... cô trầm mặc một lúc rồi nói : “ Tôi..... tôi không có nhà.”

Nếu nhiều người biết chuyện này, e là sẽ phát sinh thêm nhiều chuyện.

Trong phòng khách quý 203 ở Thịnh Thế Hào Đình, sắc mặt tuần tú của Tô Ly vô cùng u ám, những người ở bên cạnh anh cũng không dám thở mạnh. Sắc mặt Tiểu Diệp càng thêm tái nhợt, thỉnh thoảng ngược mặt nhìn về phía anh xem vẻ mặt của anh.

Đáng tiếc sắc mặt anh vô cùng lạnh lẽo, không nhìn ra bất kỳ biểu hiện nào khác.

Rất lâu sau Tô Ly vươn ngón trỏ thon dài gõ gõ vào chiếc sôpha bằng da thật bên dưới : “Em nói là sau khi em đuổi theo giải thích rõ ràng với Y Y, cô ấy vẫn chạy đi?”

“Đúng...đúng vậy.” Tiểu Diệp dạ thừa gật đầu.

“Tiểu Diệp, không cần nói dối. Y Y không phải loại người không nói đạo lý, nếu như là do cô ấy hiểu lầm nhất định cô ấy sẽ cùng em trở về. Có phải em nói sai cái gì rồi không?” Anh ngừng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn vào gương mặt của Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp nhìn vào đôi mắt quen thuộc nhưng không có chút quen thuộc nào, cả người khễ run rẩy, cô kể lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa mình và Hạ Minh Y.

Động tác gõ gõ trên ghế sôpha của Tô Ly càng lúc càng chậm, nhịp tim của những người xung quanh dường như cũng không khống chế được. Thái Kim Huy nhìn vào hai mắt Tô Ly, dần dần tròn tròn mắt, đột nhiên quay sang quát Tiểu Diệp : “Ồ đồ! Tại sao em có thể nói những lời đó với Minh Y? Cô ấy vẫn còn nhỏ, em cũng còn nhỏ sao? Còn không mau đi tìm cô ấy về?”

Tiểu Diệp bị quát đến ngẩn ngơ, nhất thời không biết phản ứng lại như thế nào.

Tô Ly liếc mắt nhìn Thái Kim Huy, trong ánh mắt lộ sự trào phúng, lạnh nhạt nói : “ Anh Huy, anh ra ngoài trước đi.”

Thân thể Thái Kim Huy khễ chấn động, muốn nói gì đó, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của Tô Ly nhẹ nhàng lướt qua anh khiến anh không nói nên lời. Một lúc sau cả người anh khễ động, anh quay sang nói với người đàn ông đứng cạnh cửa sổ đang đưa lưng về phía bọn họ : “ Lão...”

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn anh, lấy điều thuốc trong miệng xuống, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói nói: “ Anh hãy về trước đi!”

Thái Kim Huy bất đắc dĩ rời đi, anh đi đến trước mặt Tiểu Diệp liếc mắt ra hiệu.

“Tô Ly, là lỗi của em, em sẽ đi tìm cô ấy.” Lúc này Tiểu Diệp mới hiểu ý lật đặt nói.

Tô Ly đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Tiểu Diệp, Tiểu Diệp bị dọa giật mình, đứng không vững nên ngã vào ghế sôpha ở phía sau. Nhìn gương mặt gần trong gang tấc nỗi sợ trong mắt cô càng tăng lên.

Người này không phải là Tô Ly, đây không phải là Tô Ly....

Ánh mắt Tô Ly tối tăm khóa chặt vào khuôn mặt khản trương của cô gần từ chữ nói : “ Em cảm thấy một câu nói vì muốn tốt cho anh là xong sao? Vậy em cảm thấy mấy năm nay cô ấy sống một mình thì như thế nào?”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhưng rơi vào tai Tiểu Diệp lại nặng như chì. Cô không ngừng lắc đầu, mắt đầy nước mắt : “ Em sai rồi, A Ly, em sai rồi, em không nên tự mình đưa quyết định, A Ly...”

Ánh mắt sâu thẳm của Tô Ly đảo qua khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của cô, anh nhàn nhạt nói : “ Tòa biệt thự trên đường Tú Ngọc cho em.”

Tiểu Diệp nghe thế sắc mặt đại biến : “ A Ly, em không muốn, em không muốn những thứ này, em biết em sai rồi! Em không nên nói với cô ấy như vậy, em không nên giấu anh, nhưng em thật sự muốn tốt cho anh thôi! A Ly, anh đừng đuổi em đi!”

Ánh mắt Tô Ly chợt lóe lên dường như đang ẩn nhẫn điều gì, một lát sau anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu không thấy đáy. Tiếng cầu xin của Tiểu Diệp ngừng lại, cổ họng cô như nghẹn lại điều gì, không nói nên lời. Tô Ly như thế này thật là đáng sợ!

Đây không phải là Tô Ly, không phải là Tô Ly quen thuộc mà cô thấy qua. Tuy Tô Ly luôn vẫn đậm phong khinh mà có chút lạnh lùng xa cách nhưng luôn tươi cười ôn hòa bình tĩnh, không phải là bộ dáng băng lãnh đáng sợ dọa người như thế này!

Tô Ly đứng trước mặt hiện giờ khiến cô đột nhiên lo sợ, không nói được điều gì. Người đàn ông đứng bên cửa sổ lập tức xoay người, nhìn thấy cảnh này liền đi đến nói với Tiểu Diệp : “ Cô hãy về trước đi, có chuyện gì thì cứ nghe công ty sắp xếp.”

Tiểu Diệp gật đầu nói phải rồi nhanh chóng rời đi.

“A Tô, A Tô...” Anh ta vịn bả vai Tô Ly.

Tô Ly ngẩng đầu, ánh mắt sâu sắc : “ Có người đưa tin chưa?”

“Bọn họ vẫn đang tìm”

“Tìm hết khắp thành, đào sâu ba thước cũng phải tìm người trở về! Điều tại tôi, đáng ra tôi phải đuổi theo cô ấy. Bây giờ điện thoại cô ấy cũng khóa rồi, một mình cô ấy có thể đi đâu chứ!” Về mặt Tô Ly có chút mê cuồng.

“Cậu làm động tĩnh lớn như vậy bọn họ sẽ biết. Cậu không để ý đến sự ẩn nhẫn nhiều năm của mình hay sao?”

Tô Ly nhìn thẳng vào anh : “ A Hoàn, Y Y chính là tất cả!” Anh định thần lại rồi đột nhiên lao ra cửa phòng : “ Mình muốn tận mắt đi tìm!”

“A Tô, A Tô!” Người đàn ông phía sau lập tức đuổi theo.

Tô Ly lái xe nhanh như bay ra đến đường cái. Chân mày anh nhíu chặt không hề buông lỏng. Nửa đêm trên đường từng tốp người đi với nhau, mỗi khi nhìn thấy một người anh liền vui mừng giảm tốc độ chạy đến xem, nhưng càng về sau lại càng thất vọng và sốt ruột.

Người được anh phái đi đến bây giờ vẫn chưa có tin gì, anh tìm suốt chẳng đường như vậy nhưng cũng không có bất kỳ manh mối nào.

Anh đã cho Thái Kim Huy liên lạc với những người Y Y biết nhưng cũng không có tin tức của cô. Cô không có nơi khác để đi, đã trễ như thế này rồi, cô còn có thể đi đâu được chứ?

“A Tô, có thể cô ấy tìm một nơi ở rồi. Hay là điện thoại hết pin, nói không chừng sáng mai cô ấy sẽ liên lạc với cậu. Cậu đừng quá lo lắng.”

Tô Ly chậm rãi đậu xe bên đường, gió lạnh ban đêm từ ngoài cửa thổi vào thổi bay mái tóc anh. Vốn dĩ anh rất rục rờ nhưng lúc này lại vô cùng tối tăm

“ A Hoàn, cậu biết không? Mỗi khi tớ nghĩ đến năm ấy cô ấy và ông nội bốn ba ngàn dặm để nhật xác chị, chỉ cần nghĩ đến cuộc sống thui thủi một mình của cô ấy mấy năm nay thì đây lòng mình liền chua xót.... rất muốn khóc. Mình rất muốn khóc cậu có biết không? Cái cảm giác ấy.... thành phố S rộng như vậy nhưng lại không tha cho cô gái nhỏ của mình.....” Giọng nói của Tô Ly khàn khàn.

“Tại sao mình không gặp cô ấy sớm hơn? Nếu như mình có thể gặp cô ấy sớm hơn nhất định sẽ khiến cô ấy lớn lên trong vui vẻ. Nhiều năm như vậy, những lúc cô gái của mình một mình chịu khổ và mệt mỏi, mình đang làm gì?”

Nếu ông trời đã quyết định cho mình yêu cô ấy, tại sao Người không cho mình gặp cô ấy sớm hơn?dinendian.loqid]on

A Hoàn kinh ngạc nhìn anh : “ Tô, đây không phải là lỗi của cậu, tại sao cậu lại nghĩ như vậy?!”

Tô Ly ngửa đầu nhắm mắt lại, rất lâu sau anh nhẹ nhàng nói: “Bởi vì mình yêu cô ấy, mình hy vọng mỗi giây mỗi phút đều có mặt trong cuộc sống của cô ấy.”

Cô và anh đều có tình yêu cháy bỏng với diễn xuất, có tình yêu mãnh liệt với ước mơ. Cô có sự kiên cường lý trí mà anh thích, anh thích sự ngây thơ đáng yêu của cô, anh tôn sùng sự chấp nhất ần ần, yêu sự thiện lương chính trực của cô.....

Bọn họ giống nhau như cùng một người, bọn họ giống như nửa kia còn lại....

A Hoàn kinh ngạc tròn mắt, nắm lấy tay anh : “ A Tô, bất luận sau này có khó khăn ra sao thì mình đều sẽ đứng về phía cậu! Nếu như trong chúng ta chỉ có một người có thể có được tình yêu, mình hy vọng người đó là cậu...”

Tô Ly vừa kinh ngạc vừa cảm kích nhìn anh, ánh mắt dần dần khôi phục trong sáng.

Xe thể thao chạy cả một đêm quanh các đường lớn nhỏ ở thành phố B, lúc sáng hai người mệt mỏi lái xe trở về Thịnh Thế Hào Đình. Cả một đêm không ngủ trên mặt hai người đều hiện lên quầng thâm nhàn nhạt.

Sau khi bồi bàn đưa lên bữa sáng, Tô Ly thuận miệng ăn một ít, đúng lúc này điện thoại của Thái Kim Huy gọi đến.

“Tô Ly, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, Hạ Minh Y cô ấy bây giờ đang có vụ scandal đầu trang rồi!”

Tay Tô Ly run lên làm sữa trong ly đổ ra ngoài : “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Scandal

“Sáng sớm phóng viên đã nhận được tin nhắn nặc danh nói rằng nhìn thấy tối hôm qua Hạ Minh Y và Hứa Trăn qua đêm ở khu nhà ở của Hứa Trăn. Bây giờ các tạp chí lớn đều vây quanh trước nhà của Hứa Trăn, cửa của chung cư bị vây kín không thể đi ra ngoài được!”

Tô Ly đặt cốc nước xuống : “Hứa Trăn? Gần đây cậu ta cùng đóng phim với Y Y, tôi lại quên mất cậu ta...” Đôi mắt phượng dài nheo lại, ánh mắt chợt lóe lên.

Sau đó anh hỏi: “Chung cư của Hứa Trăn ở đâu? Khoảng bao lâu anh có thể đến chỗ tôi?”

“Tiểu khu Tinh Uyển ở đường Hồng Đồng, khoảng chừng mười phút nữa.”

“Được, chúng ta gặp ở cửa Tinh Uyển. Nhớ gửi cho tôi số của Hứa Trăn.”

Vài giây sau Thái Kim Huy liền gửi cho anh số điện thoại của Hứa Trăn, Tô Ly liền vội vàng bấm nút gọi, gần như vừa bấm thì bên kia đã thông. Giọng nói quen thuộc truyền đến từ đầu bên kia.

“A Ly.... xin lỗi.” Trong giọng nói của Hạ Minh Y rõ ràng có sự áy náy : “Em định gọi cho anh, không phải em cố ý đến đây đâu.”

“Y Y, đừng sợ. Đợi anh một chút, anh lập tức đến đón em”

“A Ly, đừng tới đây! Ở dưới lầu có rất nhiều phóng viên đang vây quanh.”

Tô Ly nhàn nhạt cười : “ Không sao, em đưa điện thoại cho Hứa Trăn đi, anh nói với cậu ấy vài câu.”

“Tô.... Tô Ly?” Rõ ràng Hứa Trăn rất bất ngờ.

“Thật xin lỗi, cô gái nhà tôi gây phiền phức cho cậu rồi. Nhà cậu có búp bê không?”

“....” Đối phương rõ ràng tiêu hóa một lúc mới phản ứng lại : “Búp bê nhỏ có một cái, lần trước lúc cháu tôi đến tôi có mua cho con bé....”

“Tốt lắm. Cậu để búp bê ngồi ở phía sau xe rồi rời đi từ cổng trước. Tôi và Thái Kim Huy chạy đến phía sau của Tinh Uyển. Lệnh về phía nam của Tinh Uyển có chỗ nghỉ chân Hoa Tử Đằng, cậu đưa người đến chỗ đó-- Cậu hiểu rồi chứ?”

Hứa Trăn bỗng nhiên hiểu ra : “Hiểu rồi!”

Tô Ly đưa Thái Kim Huy chạy đến tiểu khu của Tinh Uyển, phía sau là khu buôn bán, đoạn đường tương đối hẹp nên xe không thể đi vào, vừa dừng xe

Tô Ly liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Tô Ly, đợi.. đợi tôi với.”

“Tôi ra đó, anh ở đây canh chừng.” Tô Ly chạy đến tường rào, vạch lùm cây rậm rạp tạo ra một con đường nhỏ rồi đi vào, anh chạy một mạch đến dưới giàn hoa tử đằng.

Đập vào mắt anh quả nhiên là bóng dáng thân quen, anh ngạc nhiên gọi lớn :“Y Y!”

Hạ Minh Y vừa nhìn thấy anh trên mặt có chút lo lắng, cô vui sướng nhào vào lòng anh. Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, tâm trạng lo lắng cả đêm cuối cùng cũng yên bình.

“Điện thoại hết pin, vốn dĩ em định sáng nay sẽ trở về sớm, thật không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy.”

Tô Ly yêu thương hôn lên đỉnh đầu cô, dịu dàng nói : “ Không sao, chúng ta trở về rồi nói.” Lúc anh đưa mắt nhìn thấy Hứa Trăn cách đó không xa đang đi đến, trong ánh mắt có sự mất mát, anh đi lên phía trước mỉm cười chào hỏi.

“Hứa Trăn, thật xin lỗi vì đã liên lụy đến cậu. Y Y là bạn gái của tôi, đa tạ cậu đã chiều cô ấy.”

“Không có gì, đã biết nhau rồi mà. Vậy tôi đi trước đây.” Hứa Trăn mỉm cười lễ phép mặc dù ngay lúc này đối phương tuyên bố sự chiếm hữu, ý của Tô Ly chả lẽ anh không hiểu sao? Anh xoay người chào hỏi với Hạ Minh Y rồi nhanh chóng rời đi.

Xe vừa dừng ở trước cổng tiểu khu, phóng viên liền chen chúc nhau, thậm chí gõ cửa sổ phía trước, âm thanh ồn ào vang lên không ngừng.

“Ngài Hứa Trăn, có người nhìn thấy tôi hôm qua Hạ Minh Y qua đêm ở chỗ ngài, xin hỏi ngài giải thích sao về chuyện này?”

“Hứa Trăn, hiện nay đang có lời đồn anh và Hạ Minh Y phim giả tình thật, chuyện này là như thế nào ạ?”

“Trước khi quay “Cầm sắt niên hoa” cũng là do anh giới thiệu cô ấy quay sao?”

“Nghe nói hai người ở chung với nhau rất lâu rồi phải không?”dieendaanleequydomn

“Hạ Minh Y gần đây ít ra bên ngoài, có phải bởi vì cô ấy có thai rồi không?”

“Xin hỏi người phía sau anh là ai vậy? Hai người định công bố tình cảm với bên ngoài sao?”

... ..

Lời của phóng viên nói càng lúc càng thái quá, Hứa Trăn cười khỏ, bọn họ thật sự vì anh mà làm áo cưới luôn rồi! Anh hạ cửa xe , vô cùng bình tĩnh hỏi:“ Là ai nhìn thấy cô ấy đến chỗ tôi vậy?”

Tất cả phóng viên nhìn thấy bóng dáng ngồi phía sau xe chỉ là búp bê nhất thời sửng sốt.

Sắc mặt Hứa Trăn có chút khó coi chỉ vào một phóng viên nói : “ Hai tháng trước cháu gái mười ba tuổi của tôi đến chơi, tôi dẫn con bé đi chơi thì bị các người nói là tình nhân bí mật, lần này con bé đẻ búp bê lại thì bị các người nói thành Hạ Minh Y!”

Anh cười tự giễu : “ Xem ra mọi người đều hy vọng tôi có một đoạn tình cảm gì đó, nhưng thật xin lỗi, tôi khiến mọi người thất vọng rồi!”

Nói xong nhân lúc mọi người còn đang thất thần, anh giẫm chân ga nhanh chóng đi ra ngoài.

P phía sau còn có phóng viên điên cuồng chạy đến :“Nhưng lúc trước có tin đồn anh và Hạ Minh Y ái muội không rõ ràng, anh giải thích như thế nào?”

“Đúng vậy, xin anh cho mọi người một câu trả lời rõ ràng!”

... ..

Hứa Trăn cười nhạo một tiếng bật lớn nhạc, trong tiếng nhạc Rock and roll anh lái xe rời khỏi vòng vây của đám phóng viên kia.

Trên tầng cao nhất của tổng công ty giải trí ST.

Trong căn phòng to lớn có mấy người ngồi, A Hoàn đặt điện thoại xuống hít sâu một hơi : “ Công ty của chúng ta không nói, công ty của Hiên cũng đưa ra sách lược, những cái còn lại đều là các công ty đối thủ. Hình như vẫn còn một truyền thông vẫn nắm nãi không buông!”

“Là cái nào?” Tô Ly nhíu mày hỏi.

“Tĩnh Văn Khoái Bá!”

“Tôi chưa tìm họ mà họ đã tự tìm đến cửa. Tờ báo mà Y Y nhìn thấy cũng là của bọn họ! Chả trách.” Ánh mắt anh sâu như biển “ Lần này để tôi giải

quyết, cậu cứ làm việc khác trước đi, tôi đi xem Y Y một chút.”

Tuy buổi sáng thuận lợi rước cô trở về nhưng khắp các con đường lớn hẻm nhỏ đều là các tờ báo tạp chí về scandal giữa cô và Hứa Trăn. Vừa mở trang mạng, bản tin làng giải trí cũng đều là : “ Nữ diễn viên mới Hạ Minh Y quyến rũ diễn viên nam để nổi tiếng”, “ Tân Tán Hoa đán Hạ Minh Y về ngoài thanh thuần che giấu nội tâm thâm đặng,qua đêm ở nhà Hứa Trăn” và các tin liên quan.

Nhìn thấy những tin này Tô Ly hận không thể đập nát máy tính, hơn nữa sau khi nghe Hạ Minh Y giải thích. Đám truyền thông này ngoài việc phô trương thanh thế, dối trắng thành đen thì còn biết điều gì nữa?

Tuy cuối cùng đều là “ hư hư thực thực” nhưng các tin gièm pha như thế này đầy khắp mọi nơi, hình tượng tốt đẹp mà Y Y vất vả dựng nên dường như bị hủy hoại trong chốc lát.

Đám chó săn này bây giờ đi khắp nơi, hận không thể đem tất cả những manh mối có liên quan đến Hạ Minh Y lôi ra rồi viết bài phóng vấn, hại bọn họ có nhà cũng không dám về.

Càng nghĩ chỉ có tổng bộ ST là an toàn nhất.

Trong phòng Hạ Minh Y trong giấc ngủ dường như cũng không an ổn, mảy xinh đẹp thanh tú nhú lại. Tô Ly đi đến trước cửa sổ đưa tay vuốt mảy cô.

Hạ Minh Y nhẹ nhàng mở mắt ra liền nhìn thấy anh, cô bỏ xuống phòng bị : “ A Ly...” cô không nói thêm điều gì giờ tay vuốt ve má trái của anh, sau đó vuốt ve vành mắt đen của anh, ánh sáng nơi đáy mắt khẽ động : “ Xin lỗi...”

Tô Ly cúi người ôm lấy cô : “ Không sao, em vất vả hơn anh mà.” Anh hôn nhẹ lên má cô : “ Có phải em ngủ không ngon không?”

Hạ Minh Y gật đầu : “ Luôn gặp ác mộng-- A Ly, anh cả đêm không ngủ phải không?”

Tô Ly gắt gao ôm lấy cô : “ Đứa ngốc, em mất tích anh làm gì có tâm tình đi ngủ chứ. Tại sao không mượn điện thoại của Hứa Trăn liên lạc với anh?”

“Em sợ sẽ liên lụy đến anh, vốn dĩ định trời sáng rồi trở về... Bỏ đi, đừng để ý nữa. A Ly, anh lên đây ngủ với em một chút đi!” Chỉ trong lòng anh cô mới có thể yên tâm ngủ.

“Được.” Tô Ly cời áo khoác, xoay người ôm cô vào lòng.

Giờ phút này cho dù dư luận bên ngoài xôn xao náo nhiệt ra sao, nơi có cô chính là nơi an tâm nhất.

Hai người cả đêm đều mất ngủ, sau khi ôm chặt lấy nhau liền nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy khắp trời là những rặng mây đỏ. Hạ Minh Y nhìn người đàn ông đang ngủ trước mặt, lòng rối như tơ.

Sáu năm trước, sáu năm sau, đã bao nhiêu đêm và ngày đã trôi qua. Cô đã từng hận anh sau lại lo lắng suy nghĩ cho anh. Nhưng mặc kệ tức giận và phẫn uất ra sao, đến cuối cùng cô phát hiện ra rằng cô vô cùng yêu anh.

Nhận thấy cô đang nhìn mình, Tô Ly từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc đầy nước mắt, anh cúi đầu hôn cô : “ Y Y, sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Em ngủ đủ rồi.” Cô ngẩng đầu : “ A Ly, chuyện của chị đối với em mà nói giống như một cái gai, nếu không tra ra chân tướng thì em không có cách nào yên lòng. Chúng ta cùng nhau hành động được không? Anh dùng cách của anh, em dùng cách của em để tìm ra chứng cứ.”

“Y Y, em vẫn không tin anh sao?” Trong ánh mắt Tô Ly rõ ràng có chút đau lòng.

Hạ Minh Y gục đầu xuống: “ Không phải là em không tin anh, chỉ là nếu như không có chứng cứ xác minh, anh nói xem làm sao em có thể yên lòng chứ? Nếu không có chân tướng tất cả mọi chuyện, em không có cách nào yên tâm thoải mái bên cạnh anh cả.”

Tô Ly ôm cô vào lòng : “Anh hiểu rồi, Y Y, anh sẽ cho em một lời giải thích khiến em hài lòng. Những điều em hoài nghi đều là từ tờ báo kia ra, anh sẽ điều tra rõ ràng. Anh sẽ khiến em yên tâm không lo lắng mà ở lại bên cạnh anh!”

“Được, vậy chúng ta cứ dùng cách riêng của mình tìm tất cả chân tướng lúc sáu năm trước và sáu năm sau!”

Lần này bị người khác ngầm hãm hại, tuy Hạ Minh Y ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại kìm nén một trận lửa lớn. Nói không chừng bọn côn đồ kia cũng là do hai cô gái kia sai đến.

Nếu không sao có thể đúng lúc đụng trúng cô được!

Người khác là thót, ta là cá thịt trước giờ không phải là phong cách của Hạ Minh Y!

Sau khi nghỉ ngơi một buổi sáng, hai người tinh thần phấn chấn đi ra ngoài. Bên ngoài phòng làm việc A Hoàn vẫn đang vui đầu làm việc, thấy hai người đi ra, anh oán hận nói : “ Hai người ngủ ngon rồi, còn tôi thì mệt muốn chết đây!”

Tô Ly lườm anh một cái: “Lúc trước khi bóc lột tôi sao không nghe cậu nói những lời này?”

Hạ Minh Y tròn mắt nhìn A Hoành : “ Anh...anh..”

A Hoành nháy mắt với cô, nói tiếp đề tài : “ Tôi là bạn thân nhất của Tô Ly, hẳn cô thường nghe cậu ấy nói về tôi ?”

Hạ Minh Y hoài nghi nhìn anh rồi gật đầu : “ .... Vâng.”

Ánh mắt Tô Ly dò xét trên người hai người họ, anh hỏi : “ Hai người đã từng gặp nhau?” Chính phần là khẳng định.

Dáng vẻ A Hoành im lặng : “ Thành Thế Hào Đình...”

Tô Ly chợt hiểu : “ Ách... Y Y, chúng ta đi trước thôi! Không phải em nói còn có việc sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ của Tô Ly rõ ràng không muốn để cô và người đàn ông đối diện nói chuyện, Hạ Minh Y có rất nhiều nghi vấn cũng chỉ có thể để vào lòng.

Gió lạnh ban đêm thổi đến khiến cho suy nghĩ hỗn loạn dễ dàng tỉnh táo lại, chỉ có một ngày cô từ nữ diễn viên thanh thuần ngọc nữ, hình tượng tân tân hoa đán sụp đổ, trở thành người phụ nữ dâm đẳng bị mọi người khinh bỉ trên mạng! Chỉ vì ngủ mà tạo scandal.

Tuy các phương tiện truyền thông không có chứng cứ xác thực nhưng các tin tức liên quan đến cô không ngừng cập nhật trên mạng. Nhất là trên mạng có một người tên là “Tròn vành vạnh” lại bịa đặt nói rằng khi cô quay “ Cẩm sát niên hoa” đã một lòng quyến rũ Chương Hàm.

Tình hình của dân mạng rất dễ dàng bị thay đổi, như hôm nay bọn họ không ngừng trên mạng mắng nhiếc cô. Nhân lúc trên xe có thời gian, cô dùng điện thoại đăng offline, ngay cả fan của mình cũng mắng nhiếc cô. Quả nhiên sức mạnh của scandal quá lớn.

Trong những người mắng cô có rất nhiều người vì cảm thấy quá bất công với Hứa Trăn. Sao nam hạng A dưới ba mươi tuổi rất ít, ngoài Tô Ly ra thì Hứa Trăn là hình tượng mạnh mẽ, lượng fan của anh nhiều hơn cô rất nhiều. Lúc này Hứa Trăn có gọi điện đến muốn tổ chức một buổi họp báo tuyên bố sự trong sạch cho cô nhưng đã bị cô từ chối.

Không có chứng cứ chắc chắn, muốn để truyền thông lui bước thật sự là không có khả năng.

“Hạ tiểu thư, đã đến rồi.” Lời của tài xế cắt ngang suy nghĩ của cô. Hạ Minh Y từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, quả nhiên Triệu Viện đã ở bên trong.

Cô nhanh chóng trả tiền rồi xuống xe, chạy đến chỗ của Triệu Viện.

“Tiểu Viện!” Cô ghen ngào gọi, gất gao ôm lấy đối phương.

“Chị Minh Y, chị làm đau tóc em rồi.” Triệu Viện kêu lên : “ Chị làm sao vậy?”

Hạ Minh Y buông cô ra, nước mắt lưng tròng: “ Em chưa xem báo của hôm nay sao? Chị bị hủy hoại rồi, cả ngày hôm nay chị không dám ra cửa. Làm sao đây!”

Triệu Viện gục đầu xuống, che giấu thần sắc nơi đáy mắt, giọng nói vẫn quan tâm thân thiết như cũ : “ Em nhìn thấy rồi, thật không ngờ truyền thông lại ác như vậy. Nhưng mà chị Minh Y.... chị thật sự không đi đến chỗ của Hứa Trăn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trong đau khổ có ngọt ngào.

Hạ Minh Y kinh ngạc ngẩng đầu, dáng vẻ không thể tin được : “ Sao vậy? Tiểu Viện, ngay cả em cũng không tin chị sao? Em là người bạn tốt nhất của chị trong làng giải trí, em lại hoài nghi chị?”

Triệu Viện vội vàng xua tay: “Chị Minh Y, đương nhiên là không phải rồi! Đây không phải là em đang quan tâm chị sao? Chị có thể cùng anh Huy tổ chức buổi họp tuyên bố mà!”

“Không được, chuyện như thế này càng tô càng đen thôi. Em nói xem là ai hại chị chứ? Chuyện này nếu như càng âm ỉ hơn, chị và Hứa Trăn đều bị ảnh hưởng, bộ phim của chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng! Em nghe đến “ Tinh Văn Khoái Bá” chưa? Tất cả các tờ khác sau khi không có tin tức xác thực đều đã ngừng đưa tin, nhưng tờ của họ vẫn tiếp tục nói, chị nghi ngờ có người cố ý hại chị.” Vừa nói những lời này cô vừa âm thầm quan sát sắc mặt đối phương.

Trên mặt Triệu Viện có chút mất tự nhiên, gật đầu nói : “ Đúng vậy, không biết chị Minh Y lại đắc tội với nhân vật lợi hại nào nữa!”

“Đừng rồi Tiểu Viện,” Cô chuyển đề tài : “ Tờ báo lần trước em đưa cho chị xem là tờ soạn báo của ba em, đó là tờ soạn nào vậy? Chị không biết để ở đâu rồi, lúc đó chị cũng không chú ý lắm, giờ lại muốn tìm vị phóng viên đó! Không biết người đó còn làm ở đó không?”

Triệu Viện không ngờ cô sẽ hỏi chuyện này, trên mặt rất nhanh liền hiện tia ảo não : “ Cái này... hình như vị phóng viên đó đã nghỉ từ lâu rồi chị, không biết bây giờ ở đâu nữa.”

“A... như vậy hà... thật tiếc quá, nếu như có thể tìm được người đó để hỏi rõ ràng thì quá tốt rồi.”

“Chị Minh Y, sao chị quan tâm đến chuyện đó như thế? Có quan hệ gì với chị sao?”

“Cái này...” Dáng vẻ của Hạ Minh Y một lời khó nói hết, vẻ mặt chán nản : “ Em không hiểu đâu, tất cả mọi thứ của chị đều xong rồi...” Nói xong câu này cô dơ tay lau nước mắt nơi đáy mắt.

Thông qua kẽ tay cô thấy Triệu Viện nhìn không được mà lộ ra sự vui sướng khi người khác gặp nạn...

Quả nhiên... ánh mắt cô âm u.

Chỉ nghe thấy đối phương tiếp tục hỏi: “Chị Minh Y, nếu như không tiện thì tối nay sang chỗ em ngủ cũng được.”

“Không sao. Các phương tiện truyền thông bây giờ đang tìm chị khắp nơi, em cũng biết truyền thông mạng còn điên cuồng hơn báo truyền thông mà. Chị đi rồi lại liên lụy em nữa, nếu như ngay cả chuyện của em mà cũng bị mọi ra, những người mới vào làng điện ảnh như hai ta sẽ hoàn toàn hết hy vọng rồi. Chị ở khách sạn Hoa Vãn, nếu như em có chuyện gì tìm chị thì cứ đến đó.” Cô thở sâu : “Chị ở đó một mình cũng rất bức bối khó chịu nên muốn tìm người nói chuyện, bây giờ đỡ hơn nhiều rồi.”

“Dạ, ngôi sao nào mà không có vụ tai tiếng chị, qua một khoảng thời gian nữa thì sẽ không sao cả. Chị đừng nản!” Triệu Viện an ủi cô.

Hạ Minh Y gật đầu : “Vậy chị đi trước đây, lần sau gặp nha, em trở về cẩn thận!”

Cô đi đến bên đường vẫy một chiếc taxi, sau khi lên xe vẫn vẫy tay với Triệu Viện rồi nhanh chóng rời đi.

Từ trong kính chiếu hậu cô thấy được động tác Triệu Viện cầm điện thoại gọi cho người nào đó.

Lần gặp này giữa cô và Triệu Viện tuy nói nhảm nhưng là để làm một chuyện hữu dụng. Nhưng chuyện này sẽ khiến cô ở trong nhà cũng có thể quyết thắng thiên lý chi ngoại.

“Hạ tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?” Tài xế hỏi.

“Chú Lý, trước tiên mình đến khách sạn Văn Hoa đi ạ, sau đó đi trên đường nhỏ chuyển qua cửa sau của Lệ Cảnh Các. Đợi con xuống xe rồi chú lại lái đến cửa khách sạn Văn Hoa, dừng một chút, sau khi thấy có người theo kịp ở phía sau thì lại rời đi. Chú nhất định phải nhớ rõ những điều này.”

“Hạ tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ làm thật tốt.”

Nửa đêm, Hạ Minh Y tỉnh dậy sau khi ngủ một giấc trên các bố trí tinh tế cầu kỳ của khách sạn, cô đứng dậy đi đến trước cửa sổ nhẹ nhàng mở cửa sổ ra. Thành phố này là thành phố điển hình không có ban đêm, mặc dù là đêm hôm khuya khoắc thì vẫn có ánh đèn sáng lấp lánh. Ngay góc cô đứng rất dễ dàng nhìn thấy chỗ sân đang ẩn nấp xung quanh khách sạn Văn Hoa đối diện. Chỗ sân chính là chỗ sân, bộ dáng lén lút, rình rập không nhận ra được.

Nhưng mà thật tiếc, khiến bọn họ thất vọng rồi.

Cô gọi điện thoại, tiếng cười hỏi : “Nhìn thấy đám người dưới Văn Hoa không? Máy hôm nay quan sát họ kỹ, chú ý động tĩnh của hai người kia. Sau khi bọn họ rời đi thì bắt kịp bọn họ.”

Sau khi dặn dò xong cô trở về phòng chuẩn bị ngủ tiếp, buổi sáng ngủ khá lâu, cộng thêm cô vừa ngủ thêm mấy tiếng, bây giờ đã là nửa đêm nhưng cô không cách nào ngủ thêm được. Mắt ý thức càng lúc càng tỉnh, cô lấy tai nghe và máy ghi âm ở đầu giường lại nhét vào lỗ tai, thuận tiện uống một hớp nước.

Ai ngờ được ngụm nước còn chưa nuốt xuống thiếu chút nữa là phun ra.

Tai nghe truyền đến tiếng nói trực tiếp, xem ra lần này thu hoạch vô cùng phong phú... Cô tháo tai nghe xuống cất kỹ rồi suy nghĩ hành động tiếp theo của mình.

Lấy được chứng cứ rất đơn giản chỉ còn hai người họ chính miệng thừa nhận bọn họ cùng nhau hãm hại cô là được, nhưng Nhan Băng thì không nói, tại sao Triệu Viện lại làm như thế? Là bởi vì ghen tỵ sao....

Hơn nữa, mối quan hệ giữa Nhan Băng và Tô Ly rốt cuộc là gì?

Những việc này vừa nghĩ đến liền dễ dàng bức bối, chi bằng đừng nghĩ nữa. Cô nhắm mắt lại, cố gắng thôi miên bản thân, rất nhanh liền tiến vào mộng

đẹp.

Ngày hôm sau thức dậy, từ sau rèm cửa nhìn sang, hai người chó săn đó vẫn ở bên dưới chờ. Hạ Minh Y khẽ cười, vui vẻ rửa mặt đi ra ngoài, xe của lão Lý đã đợi ở cửa sau Lệ Cảnh Các.

“Hạ tiểu thư, ngài Tô bảo tôi đến đón cô sang đó cùng nhau dùng bữa.”

Lúc xe chạy trên đường, cô thấy hai người đó vẫn nhìn quanh bốn phía. Hạ Minh y bất đắc dĩ lắc đầu, thật đúng là chuyên nghiệp!

Đến tổng bộ ST, rất nhanh liền có người dẫn cô vào lối đi đặc biệt, lúc thang máy đóng cửa cô còn nghe tiếng thì thầm của nữ ngôi sao phía sau.

“Hạ Minh Y không phải có tin đồn với Hứa Trăn sao? Tại sao có thể đi thang máy chuyên dụng của Đại công tử chứ? Hẳn không phải là dựa vào Đại công tử đó chứ?”

“Không phải chứ? Sao cô ta may quá vậy? Cho đến bây giờ tôi còn chưa thấy Đại công tử nữa!”

... ..

Đại công tử? Hạ Minh Y hơi động lòng, đó là người nắm quyền phía sau của ST? Lẽ nào là.... A Hoành?

Người đàn ông tới hôm đó ở công viên, người ở lầu hai Thành Thế Hào Đình, đều là anh ta! Giọng nói nghe qua rất giống với Tô Ly, là anh ta hẳn sẽ không sai.

Anh ta nói anh ta là bạn tốt nhất của Tô Ly....

Vậy bối cảnh của Tô Ly là như thế nào? Mà anh nổi tiếng khắp nơi còn có thể là bạn tốt của người cầm quyền phía sau của ST?

Vừa nghĩ đến đây Hạ Minh Y bỗng nhiên nhớ tới một việc khác....

Cô chưa kịp suy nghĩ thì trợ lý đã dẫn cô đến văn phòng ngày hôm qua. Hạ Minh Y nhẹ nhàng đẩy cửa, Tô Ly không có ở bên trong, chỉ có A Hoành đang vui đùa xử lý văn kiện.

Dáng vẻ làm việc của anh ta rất nghiêm túc, đôi môi nhấp nhẹ, ánh mắt sâu thẳm, cả người toát ra khí thế mạnh mẽ. Thấy cô bước vào, mắt anh hiện lên ý cười và tia dịu dàng.

Gọi là A Hoành hay là ông chủ đây? Nhất thời Hạ Minh Y cảm thấy xấu hổ, cuối cùng do dự chào một tiếng : “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!” Đối phương đặt văn kiện xuống rồi đi về phía cô.

“A Ly đâu?” Rõ ràng nói là cùng nhau ăn sáng mà.

“Lát nữa cậu ta sẽ trở lại.” Ánh mắt A Hoành chứa ý cười : “Em không tự nhiên, cô sợ tôi sao?”

“Chuyện lần trước cảm ơn anh.” Hạ Minh Y tin anh hiểu cô đang nói điều gì.

“Không cần khách sáo, đó là bởi vì cô cố gắng. Nghe nói cô vì hát tốt bài hát đó mỗi ngày trước khi đi ngủ đều hát hai mươi lần?”

“Điều nên làm mà....” Hạ Minh Y không biết nên trả lời như thế nào, A Hoành ý thức được điều này, đã thừa nhận anh là ông chủ rồi há? Vậy bây giờ anh chính là lãnh đạo trực tiếp của cô rồi! “Đừng rồi....” Cô nhớ tới vấn đề vừa rồi : “Anh có biết một người tên là Thi Nhan không?”

Sắc mặt A Hoành hơi thay đổi, im lặng trong chốc lát nói : “Y Y, nếu như em muốn sống yên ổn thì đừng hỏi về cô ấy nữa. Tôi chỉ có thể nói cho em biết cô ấy rất tốt, vô cùng tốt.” Khụ khụ, nếu như ăn uống không lo, có người phục vụ thì coi như là tốt rồi...

Nghe thấy lời này sự hoài nghi trong Hạ Minh Y càng nhiều hơn, cô có chút tức giận nói: “Có phải các người giấu tôi rất nhiều chuyện không?”

A Hoành nghe vậy nhoen miệng cười, tựa như mười phần vui vẻ : “Câu nói này em nên hỏi Tô đi!”

“Hỏi tôi cái gì?” Tô Ly đẩy cửa bước vào, phía sau còn có trợ lý phụ đẩy thức ăn. Nhìn thấy anh bước vào, Hạ Minh Y vui sướng bỏ nhào vào lòng anh : “Sao lâu như vậy anh mới về...”

A Hoành nghe vậy đầu đầy vạch đen... lẽ nào nói chuyện với mình nhằm chán như vậy sao...

Tô Ly hôn tóc cô, vút cho A Hoành ánh mắt cười nhạo, dù sao thì cô gái nhà tôi cũng không muốn gặp cậu!

“Ngốc, anh đi làm bữa sáng cho em mà!” Tô Ly kéo xe đồ ăn qua, dẫn cô vào phòng.

“Này, mình cũng chưa ăn sáng đó!” A Hoành thâm tình kêu gọi.

“Yên tâm, còn lại thì cậu giữ lấy!” Buồn cười, điểm tâm tình yêu là anh làm cho cô gái nhỏ của mình. Hơn nữa còn do chính tay anh làm... Ai có thể nghĩ tới Tô Ly nổi tiếng một góc trời lại có thể tự tay làm bữa sáng cho cô.... Quá cảm động, cô vừa ăn vừa báo cáo với Tô Ly thành quả tối hôm qua. Kết quả sơ ý một chút bữa sáng liền chẳng còn tí nào...

Nhớ đến dáng vẻ hai mắt lung tròng của A Hoàn ở bên ngoài, trong lòng cô có chút áy náy. Vẫn là Tô Ly nhìn thấy cái nghĩ của cô, anh cười nói: “Đừng để ý cậu ta, cậu ta đã ăn qua rồi.”

“A Hoàn là ông chủ của ST sao?”

“Cậu ta?” Tô Ly: “Em đã gặp qua ông chủ bận rộn như vậy rồi sao? Cậu ta làm công cho ông chủ đấy. Y Y, có một số vấn đề em không nên tìm hiểu quá sâu, lúc cần nói với em tự mình anh sẽ nói cho em biết.”

Hạ Minh Y gật gù đầu. Không biết từ khi nào cô đã hình thành thói quen đem tất cả mọi nghi vấn chôn sau đáy lòng. Hai ngày này việc làm chủ yếu của cô là ghi chép lại, sau khi scandal xảy ra, đạo diễn phim “Vô Thanh” cho rằng hai người tuyên truyền cho bộ phim, thậm chí còn trách cô không chịu bàn bạc với đoàn phim. Vì thế, cô không biết phải giải thích với họ bao nhiêu lần.

“Không được tái hiện loại scandal như thế này nữa!” Giọng nói của đạo diễn nhấn mạnh sự tức giận.

Nếu là chuyện nam nữ chính sau khi đóng phim xong lại nảy sinh tình cảm, lâu ngày sinh tình thì là chuyện được mọi người ca tụng, nhưng nếu mà ngủ qua đêm lại là chuyện tối kỵ! Huống chi bộ phim này hai tháng nữa là sẽ công chiếu vào dịp hè.

Nhìn thấy chứng cứ mấy hôm nay ghi chép lại cũng ổn, cô suy nghĩ trong chốc lát rồi đứng dậy rời đi.

Ánh mặt trời cuối xuân ấm áp, từ cửa sổ chiếu vào ánh lên mặt Tô Ly, tạo cho sự anh tuấn bắt phả trên gương mặt anh càng thêm sự mơ hồ thần bí.

Nhưng giờ phút này đôi mày xinh đẹp nhíu lại, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Chính hấn cảm đi?”

Thấy màn này trước mặt, vô cớ khiến Hạ Minh Y nhớ đến màn đêm trầm lắng nơi biển cả trên bức tranh sơn dầu, tuy gió êm sóng lặng nhưng có cảm giác mưa gió kéo đến, khiến người khác có cảm giác cấp bách.

Từ lúc trở về cô nhận thấy Tô Ly có chút không giống mọi khi. Tuy trước mặt cô anh vẫn dịu dàng nhưng dường như lại là một người khác.

Tô Ly thấy cô bước vào nói một câu: “Lát nữa nói tiếp.” rồi gác máy.

Mấy hôm nay Tô Ly còn bận rộn hơn cả cô, chuyện sáu năm trước có rất nhiều manh mối bị chặn đứt, muốn điều tra ra quả thật không dễ dàng.

“Y Y, làm sao vậy?” Tô Ly kéo cô lại cho cô ngồi bên cạnh mình, hôn lên cổ cô.

Hạ Minh Y sợ ngửa liền né ra: “A.....A Ly.... đừng rộn nữa. Em có chứng cứ rồi.”

“Thật sao?” Tô Ly buông cô ra: “Quả nhiên phương pháp trực tiếp là hữu hiệu nhất. Đem ra cho anh nghe xem.”

Hạ Minh Y đưa cho anh tai nghe.

Mới vừa nghe Tô Ly liền biến sắc, anh tháo tai nghe xuống nói: “Y Y, máy ghi âm em vẫn mang theo chứ?”

“Có ạ! Sao thế anh?”

“Hôm nay trước hết đừng đi qua, chuyện này vẫn chưa xong đâu!”

“Tô Ly... sao vậy?” Nghe vậy lòng Hạ Minh Y đột nhiên căng thẳng, hẳn là không có chuyện gì khác chứ?

Tô Ly đem những chuyện vừa nghe được nói cho cô nghe, cô tức giận đứng dậy: “A Ly, đó là hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm, lúc đó tâm trạng của em xúc động, anh phải tin em!”

Tô Ly kéo cô ngồi xuống: “Anh làm sao có thể không tin em? Đừng sợ, cứ để cho bọn họ nói đủ đã, tiết kiệm lần công phá của chúng ta.”

Thấy Tô Ly tin nhiệm mình như vậy, cô lại cảm thấy cảm động lại áy náy. Mặc dù có lúc cô đã hoài nghi anh, nhưng anh trước sau vẫn luôn tin nhiệm cô.

Sự việc này mau kết thúc đi thôi! Sau này mặc kệ có thể sánh vai với anh bay lượn hay không chỉ cần ở bên cạnh anh cũng được rồi.

Cô chưa kịp nói thêm điều gì thì điện thoại rung lên, nhìn thấy người gọi tới là ai, Hạ Minh Y nhỏ giọng nói: “Triệu Viện!” rồi nhấn nút nghe.

“Chị Minh Y, không phải chị nói chị ở khách sạn Văn Hoa sao? Sao em không thấy chị, có phải chị lừa em không?” Trong giọng nói của cô ẩn chứa sự tức giận, trách cứ.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Kinh xà

“Chị không có lừa em! Chị ở khách sạn Văn Hoa nhưng sáng nay thấy bên cạnh hình như có chó săn, chị nhân lúc họ ăn trưa lén trốn đi! Haha, bây giờ họ không biết chị ở đâu rồi.”

Tiếng thở dốc bên kia càng tăng thêm dường như đang nhăn nhó điều gì, phải một lúc sau mới nghe Triệu Viện hỏi tiếp :“Vậy bây giờ chị đang ở đâu? Không thông báo sao? Không lên chương trình sao?”

“Em không cần lo lắng về chuyện này đâu, anh Huy nói đợi khoảng thời gian nữa cho chuyện này qua đi rồi sẽ cho chị trở lại, cứ xem như nghỉ ngơi đi! Haha, anh ấy có kinh nghiệm cứ nghe theo anh ấy chắc chắn không sai đâu, chị còn có việc không thể nói với em được rồi! Lần sau nói tiếp nha ~” Giọng nói cô nhẹ nhàng, tâm trạng happy, không đợi Triệu Viện phản ứng lại liền cúp máy.

Tô Ly khẽ cười một tiếng : “Nói em có thiên phú quả không sai, nếu trong hai chúng ta không biết là ai lừa ai đây.”

Hạ Minh Y bất mãn trừng mắt nhìn anh :“Đề tiện chính là giấy thông hành của kẻ đề tiện, cao thượng là văn mệ chí của người cao thượng, đối với tiểu nhân thì phải dựa theo đạo này. Có điều..... A Ly, em sẽ không gạt anh, anh cũng đừng gạt em”

“... .....Được.” Tô Ly nhìn thẳng vào hai mắt cô, ánh mắt sâu như biển, sáng ngời như ánh sao trên trời.

****Văn mệ chí là một loại văn thể hiện sự thương tiếc, nó là hình thức thể hiện văn hóa lịch sử lâu đời của lịch sử nhân loại. Văn mệ chí thông thường là Chí (ghi chép) và Minh (khắc nên,lời răn). Chí (Ghi chép) thường là viết văn xuôi, tự thuật lại họ tên,quê quán, tóm tắt cuộc đời của người mất; Minh (chữ khắc,lời răn) thường là đánh giá cả đời của người mất. Nhưng có một số văn mệ chí chỉ có Chí hoặc chỉ có Minh.

“Tôi thật sự nhìn nhầm Hạ Minh Y rồi, sự việc qua đêm lúc trước tôi vẫn luôn ủng hộ cô ta, nhưng lại còn có ảnh chụp thân mật giữa cô ta và Hứa Trăn, lần trước người đại diện của cô ta nói là do có người hãm hại, lần này còn có chứng cứ,xem cô ta nói như thế nào?”

“Cắt! Hứa Trăn thì tính làm gì? Vừa rồi tôi ở trên mạng thấy Quế Lâm Các chủ có thâm niên phong phú tiết lộ cô ta còn đi quyến rũ Tô Ly, còn vì Hứa Trăn mà vứt bỏ Tô Ly ?!”

“Cái gì? Vứt bỏ Tô Ly? Tô Ly và cô ta đã từng sao?!! Sao có thể?”

“Thật mà, Tô Ly còn có thể nhìn trúng người khác sao ?! Cô cũng đừng nói đùa nữa, Tô Ly mà thích cô ta?”

“Thật đó, sau khi các chủ nói được một giờ thì đăng hình lên, hiện tại các dân mạng đều đang chờ đợi, ai mà không biết chuyện này thật sự là out rồi!”

“Cái gì, Tô Ly của tôi, Hứa Trăn của tôi đều bị hủy hoại rồi!”

“Tiện nhân kia thật bỉ ổi, những người đàn ông tốt như vậy đều bị cô ta bôi nhọ !”

“Đúng vậy, nhìn thanh thuần như vậy,kết quả lại lẳng lơ như thế!”

....

Trong siêu thị, các nữ sinh lớn tiếng thảo luận với nhau, chỉ trong chốc lát bên người họ liền tụ thêm rất nhiều người, bọn họ lớn tiếng thảo luận tin tức nóng hổi mới xuất hiện hồi sáng hôm nay.

Hạ Minh Y kéo thấp mũ lưỡi trai,yên lặng đi ra khỏi chỗ họ. Bàn tay nắm chặt sớm đã bị móng tay in dấu.

Bước ra khỏi siêu thị cô mới hít thở sâu. Xem ra vẫn nên nghe lời của Tô Ly, cố gắng ở nhà thật tốt nên bớt ra ngoài lại.

Sáng sớm hôm nay tiếp sau chuyện “Ngủ qua đêm” thì các tạp chí lại lôi ra chuyện xấu gần đây nhất của cô -- Hạ Minh Y trong lúc quay “Vô Thanh” đã dụ dỗ Hứa Trăn, người tiếp theo bị về đẹp thanh thuần này mê hoặc.

Lần này so với lần trước không giống nhau bởi vì lần này có chứng cứ. Trên bức ảnh hai người dựa vào nhau rất gần, hai tay Hứa Trăn đặt trên vai Hạ Minh Y, tuy không rõ lắm nhưng ai sáng suốt sẽ biết nội dung là gì. Chuyện scandal lúc trước khó khăn lắm mới chìm xuống bây giờ lại nổi lên.

Chuyện này cô và Tô Ly đã dự tính trước. Chính vì hai người biết còn có tấm hình, lần đó lúc Triệu Viện gọi điện thoại đến, Hạ Minh Y cố ý thể hiện tâm trạng thoải mái, đáng về đạo gần đây trôi qua rất ổn.

Trả thù mà! Đương nhiên người tốt thì tôi không tốt rồi, cô chính là cố ý dùng cách này khiến cho Triệu Viện thiếu kiên nhẫn mà đưa ra tấm bài chưa lật! Chính là đánh cô động rần!

Nhưng Hạ Minh Y như thế nào cũng không ngờ rằng còn có một bức ảnh của cô cùng với Tô Ly, lẽ nào là ảnh chụp trộm lẫn trước sao?

Ngồi trên xe trên đường trở về, Hạ Minh Y không nhận được mà mở điện thoại lên mạng xem, vừa nhìn nhất thời liền thất thần tại chỗ!

Lại là tấm ảnh này??

Nếu là tấm khác thì đỡ hơn, nhưng lại là tấm hình dễ dàng khiến fan phẫn nộ hơn. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy huyết thái dương có chút đau đớn, đồng thời lòng cô cũng rất đau.

Khi đó sao cô có thể xuống tay được?

Cảm giác đau lòng và bị phản bội, hơn nữa điều quan trọng nhất chính là còn có Nhan Băng ở đó. Là đáng về thân mật giữa Tô Ly và của cô ta khiến cho tia lý trí cuối cùng của mình cũng mất đi.

Nghĩ đến đây Hạ Minh Y đột nhiên mở mắt, tấm hình kia là do Nhan Băng chụp!

Thì ra bọn họ không chỉ có một lá bài tẩy, mà họ còn có một vương bài!

Hạ Minh Y phiền muộn nhìn ra bên ngoài, trong lúc vô tình liếc thấy màn ảnh lớn của trung tâm thương mại, cô kinh sợ kêu lên: “Chú Lý, trước tiên chú dừng ở bên đường đi chứ!”

Chú Lý chậm rãi dừng xe bên vệ đường, qua cửa kính xe, cô nhìn thấy dung nhan tinh xảo của cô gái trên màn hình lớn đối diện. Giờ phút này đây trên gương mặt của cô vẫn là đáng vẻ ngọt ngào đáng yêu như cũ.

“Triệu Viện tiểu thư, trong làng giải trí này cô và Hạ Minh Y cùng lúc vào nghề, lại cùng hợp tác với nhau hai lần, xin hỏi đối với sự việc lần này cô thấy như thế nào?”

Trong lúc đó Triệu Viện nhíu đôi mi thanh tú lại, nói: “Chị Minh Y là một người rất có chừng mực, sự việc lần này nhất định là một sự hiểu lầm.”

“Nhưng mà ngay cả ảnh cũng có rồi, trong đoàn làm phim của cô không thể nào không biết được!”

“Cái này... tôi tin bọn họ không phải là cố ý đâu, mọi người cũng đừng trách họ nữa.”

“À... là như vậy sao!” Các phóng viên lại mang máy ảnh quay sang người đàn ông bên cạnh cô: “Chương Hàm, nghe nói Hạ Minh Y dựa vào ‘Cảm sát niên hoa’ cũng rất coi trọng anh có đúng không?”

Chương Hàm tháo kính xuống, cười không đứng đắn: “Haha, nhưng mà lúc đó tôi cảm thấy cô ấy vẫn không đáng yêu bằng Triệu Viện!”

“A?” Các phóng viên sợ hãi kêu lên. Chính miệng người trong cuộc nói ra như vậy chẳng lẽ đây là sự thật?

Hạ Minh Y hơi hơi hít thở lại, cô nói với chú Lý: “Chúng ta trở về thôi!”

Qua kính chiếu hậu, chú Lý nhìn thấy sắc mặt cô đông lạnh, do dự nói: “Hạ tiểu thư, cô đừng tức giận, bọn họ.... bọn họ cố ý làm vậy. Ngài Tô nhất định sẽ không tin đâu....”

Cô khẽ gạt đầu, trong lòng có chút cảm động. Thật không ngờ vào lúc này những fan luôn miệng nói sẽ yêu cô mãi mãi đều đã đổi hướng, vậy mà người tài xế ngày ngày mệt nhọc lái xe lại tin tưởng cô như vậy. Nói không tức giận là giả, tuy trong lòng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng đối lại bất luận cho dù ai bị mắng thành ra như vậy còn có thể vui vẻ sao?

Xem ra Triệu Viện muốn vạch rõ giới hạn rồi, lại còn ở buổi họp báo nói lên những điều này! Cô ta thật sự cho rằng nếu hợp tác với Chương Hàm cùng nhau đặt chuyện tung tin đồn nhảm thì có thể đưa cô vào chỗ chết sao?

Về đến nhà ngồi trên sofa, cô vẫn còn chút rối rắm về chuyện vừa rồi.

“Y Y, tất cả những chuyện này sẽ nhanh chóng qua thôi.” Tô Ly từ phía sau bước đến ôm cô vào lòng. Chắc là anh cũng chú ý đến những tin tức trên mạng, thấy cô trở về liền an ủi cô.

Hạ Minh Y xoay người ôm lấy anh: “Tâm trạng lúc đó của em tương đối kịch liệt vì vậy Hứa Trăn mới đến an ủi em. Lại không ngờ bị Triệu Viện chụp được.”

Tô Ly vỗ nhẹ lưng cô: “Sao anh không tin em chứ. Cái này em nên biết rằng lúc em thấy màn kia không phải như em nghĩ đâu, mà là Nhan Băng đang cầu xin anh thôi.”

“Cầu xin anh? Vì sao vậy?”

“Bởi vì anh chen ép cô ta.” Lời nói này của anh vô cùng đương nhiên.

“Chèn ép?”

“Em không thấy dạo gần đây cô ta rất ít xuất hiện sao? Y Y, món nợ của cô ta anh sẽ từ từ tính với cô ta, có thể em không thấy được, nhưng những gì cô ta hại em, tuyệt đối đừng nghĩ sống yên ổn qua ngày!”

Hạ Minh Y đang tính hỏi vài điều thì có người gõ cửa.

Tô Ly buông cô ra trầm giọng nói : “ Vào đi.”

Thái Kim Huy dẫn hai người đàn ông bước vào : “Tô Ly, bọn họ đã tới rồi, bây giờ cũng đã xác định được địa điểm bí mật của đối phương. Đây là bức ảnh mà chúng ta chụp được!”

Hạ Minh Y có chút nghi hoặc, Tô Ly bước lên một bước giải thích : “Em quên rồi sao? Là hai chó săn lần trước theo dõi em ở khách sạn Văn Hoa đó, bọn họ đều là paparazzi của Tinh Văn Khoái Bá. Tờ báo mà em xem cũng là của bọn họ.”

Hạ Minh Y bỗng dung tròn to mắt cô nhìn vào ánh mắt Tô Ly, có chút sáng tỏ rồi dần dần có chút áy náy. Tô Ly cầm lấy tay cô : “ Sự việc này sau này hãy nói.” Rồi mở hình ra xem.

Sau khi xem xong mấy tấm hình, do nội dung vô cùng kinh bạo, cô vội vàng nhắm mắt lại. Chỉ nghe thấy Tô Ly nói : “ Quả nhiên là khiêu chiến cực hạn...”

Tô Ly tắt máy tính, nói với Thái Kim Huy : “ Gần đây Nhan Băng làm gì?”

“Công ty kinh tế của cô ta cũng không tra được hành tung của cô ta, gần đây cô ta không xuất hiện hình như có việc riêng.”

Bên môi Tô Ly nở nụ cười bình tĩnh, anh xoay người nói với Hạ Minh Y : “Bây giờ tất cả đều đủ cả rồi, em muốn khi nào thì ngã bả?”

Sắc mặt Hạ Minh Y lên xuống bất định, cô cắn răng nói : “A Ly, em muốn hỏi rõ ràng tại sao!”

Tối hôm đó Hạ Minh Y hẹn Triệu Viện đi ra ngoài, vừa thấy cô liền đi thẳng vào vấn đề : “ Trong buổi tuyên bố ngày hôm nay sao em lại nói như vậy?”

“Chị Minh Y, chị hiểu lầm rồi, ý của em không phải như vậy đâu. Thật đó. Chị phải tin em!” Ánh mắt Triệu Viện tròn tròn, lo lắng nhìn cô, nhìn qua liền thấy đáng vẻ rất vô tội.

“Triệu Viện, được rồi, không cần giả vờ nữa!” Hạ Minh Y khoát tay, tức giận nhìn đáng vẻ của cô : “Chị thật hối hận rằng lúc đó đã tin tưởng em như vậy, sau này chúng ta không còn là bạn bè nữa.”

Triệu Viện trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng : “Ha, Hạ Minh Y, cô cho rằng bây giờ cô nói như vậy còn có tính uy hiếp sao? Lúc trước cô là ngôi sao mới luôn được chú ý, một bộ phim liền nổi cả vùng trời Đại Giang Nam Bắc, một ca khúc thịnh hành hai bờ sông tam địa, khắp đường lớn ngõ nhỏ đều phát. Còn bây giờ.....hừ!”

Hạ Minh Y thu lại nét phẫn hận vừa rồi, lộ ra nụ cười tươi : “ Cuối cùng cũng hiện nguyên hình!”

Sắc mặt Triệu Viện liền biến sắc : “ Ý của cô là sao?”

Hạ Minh Y từ trong lòng ngực lấy ra một món đồ : “ Hay là chúng ta đến đoạn đặc sắc đi?” Cô ấn nút xuống.

Triệu Viện vốn đang nghi hoặc nhưng khi nghe thấy âm thanh truyền ra từ máy ghi âm nhỏ nhất thời cứng đờ, một lát sau mặt xám xịt, cả khuôn mặt khẽ co quắp.

“Chương đại ca, sao anh không nhanh một chút, mạnh một chút, mạnh một chút...A, thật sáng khoái!”

“Lãng lơ, ngày càng phóng đảng, này mà cũng không thỏa mãn được cô!”

... ..

“Chị Băng, hôm nay Hạ Minh Y gọi điện thoại cho em, dường như là rất vui. Tô Ly không hề trách móc cô ta, nghe nói anh Huy còn giúp cô ta giải quyết chuyện này.”

“Triệu Viện nếu như cô lại không làm xong chuyện, dĩ nhiên liền bị quở trách suy nghĩ xem dọn dẹp chăn nệm cuốn gói rồi đi đi!”

“Đừng mà đừng mà chị Băng, không phải còn có một bức ảnh sao? Ngày mai em sẽ tung ra, đến lúc đó chị nhất định phải phối hợp với em! Nếu lúc đó Tô Ly nhìn thấy nhất định sẽ không tha thứ cho cô ta, đến lúc đó chị dụ dỗ một chút, nhất định anh ấy sẽ trở lại bên cạnh chị.....”

... ..

Càng gần về cuối sắc mặt Triệu Viện càng kém. Hạ Minh Y nhấn nút tắt, ánh mắt Triệu Viện lộ ra tia hung ác, cô ta đột nhiên đưa tay cướp máy ghi âm trong tay cô rồi ném xuống đất, rồi nâng đôi giày cao gót hung hăng giẫm lên.

“Tôi cho cô ghi âm đó, tôi cho cô ghi âm, xem bây giờ cô dùng cái gì để bán đây! Haha.....” Về mặt Triệu Viện bóp méo, điên cuồng

Hạ Minh Y lui về sau một bước, bình tĩnh nói: “Thật xin lỗi, tôi còn rất nhiều bản dự phòng, huống chi vừa rồi chỉ là đoạn trích thôi.”

Vừa dứt lời rõ ràng động tác giảm máy ghi âm điên cuồng của Triệu Viện liền dừng lại, cô ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Minh Y, trong mắt cô ta tràn đầy sự phẫn hận và oán giận.

“Thật lạ, người bị hại là tôi, tại sao dáng vẻ của cô như bị người khác lừa vậy? À, đúng rồi, cái đoạn của cô và bố dượng....chắc chắc chắn, thật sự là kinh thiên động địa, khiếp quỷ thần! Lần đầu tiên trải qua.... khụ khụ.... cuối cùng cũng coi như mở mang kiến thức.”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Phản công (Một)

Vốn dĩ khuôn mặt Triệu Viện tràn đầy oán hận, trong nháy mắt vụn vỡ vài lần, hai mắt đỏ bừng nhìn Hạ Minh Y, thật lâu sau đó lại chuyển sang sợ hãi và hoảng sợ chân thật.

Hạ Minh Y lạnh lùng nhìn sự thay đổi trên khuôn mặt cô ta, khẽ nhìn sang nơi khác, cô nghi ngờ chỉ một giây sau khuôn mặt nhỏ nhắn vụn vỡ kia sẽ trực tiếp vỡ ra.

“Chị Minh Y, em sai rồi chị Minh Y, em sai rồi, cầu xin chị! Em cầu xin chị buông tha cho em! Em bị buộc nên mới làm vậy!” Về mặt của Triệu Viện từ vụn vỡ dần chuyển sang ôn hòa, trên mặt lập tức là một mảng bi thương, hai mắt to tròn đầy nước mắt, vẻ mặt bi thương, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu.

“Thật sự đừng trách em, em không muốn như thế. Là ông ta bức em, ba em mất sớm, mẹ em dẫn em theo tái giá, nhưng mẹ em cũng rời đi, ông ta...ông ta liên cường gian em, em là người bị hại! Chị không biết đâu, người không có cha mẹ đáng thương biết bao nhiêu.... Còn Chương Hàm, anh ta buộc em ở trong đoàn phim, em bị uy hiếp, chị Minh Y, em thật sự là bị uy hiếp.....”

Triệu Viện bước lên phía trước một bước muốn túm lấy tay áo của Hạ Minh Y nhưng lại bị cô nghiêng người né tránh.

“Được rồi Triệu Viện, cô không cần giả vờ nữa. Cô nghe cho kỹ đây!” Hạ Minh Y nhấn nút.

“Chú, dùng lực thêm chút nữa!...” Câu nói vừa phát ra liền bị Hạ Minh Y ngắt lại.

Cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn Triệu Viện có chút bi thương: “Tôi thật sự thấy tiếc cho cô. Nếu bị bắt buộc làm sao có thể hưng phấn thỏa thích như vậy? Đến lúc này cô còn muốn giả vờ sao? Cô nói thật cho tôi biết đi, tại sao lại muốn hãm hại tôi, cái hôm nay tôi muốn chỉ là nguyên nhân, tôi không tin chỉ vì ghen tỵ mà cô có thể làm những chuyện khiến tôi vào chỗ chết như vậy.”

Bị người khác nhìn trừng mắt đen tối giống như trần trường đi trên phố vào ban ngày, về mặt Triệu Viện xấu hổ và giận dữ. Lâu sau cô mới ôn hòa lại, thu lại vẻ yếu ớt đáng thương lúc này, ánh mắt nhìn Hạ Minh Y đầy giễu cợt.

“Ha, Hạ Minh Y, có phải cuộc sống của cô trôi qua rất thuận lợi không, vì vậy ngay cả ghen tỵ là gì cô cũng không biết? Dù sao cũng bị cô phát hiện rồi nên chẳng cần phải giấu cô nữa, hôm nay tôi sẽ nói cho cô biết!”

Giọng nói Hạ Minh Y bình tĩnh: “Được, tôi chăm chú nghe đây!” Nhưng trong lòng thầm giật mình, cô gái này khi đóng phim không tính là quá xuất sắc. Nhưng biểu cảm thay đổi cũng quá nhanh rồi!

“Cô có biết vì bộ “Cầm sắt niên hoa” tôi đã hy sinh nhiều thế nào không? Tôi phải ngủ cùng với giáo viên học viện Điện Ảnh, ngủ cùng với hai đạo diễn phụ, ngủ cùng với Chương Hàm, đều vì cái gì chứ? Còn không phải là vì một vai diễn sao, không phải vì con đường sau này có người bảo bọc sao. Nhưng còn cô thì sao? Cô vừa vào nghề liền được anh Huy dẫn đến, cô vừa đến liền được biên kịch bảo bọc, ông chủ lớn quan tâm chiều chuộng cô, bài hát hay nhất cũng để cho cô hát. Cô một lần liền nổi tiếng, đóng quảng cáo, đóng phim, dựa vào gì chứ? Dáng vẻ của tôi không bằng cô sao? Cô bất quá chỉ là con nhỏ quê mùa ở tam tuyến thành phố Tân Điều, cô dựa vào đâu mà làm ngôi sao?!”

“Vì cái gì mà tôi không bằng cô, tại sao tôi không còn cha mẹ? Nếu cha mẹ tôi còn sống tôi cũng không cần sống vất vả như vậy, việc gì cũng phải lấy lòng người khác, nhưng cô thì sao? Cô có thể có được sự ưu ái của Tô Ly, cô có thể mỗi ngày vô tư hồn nhiên đi trước mặt tôi, nhìn thấy mặt cô tôi liền cảm thấy chán ghét! Dựa vào đâu mà cô một thân sạch sẽ, còn tôi lại bẩn đến thế!”

Hạ Minh Y đi lên phía trước chọt vung tay lên, một cái tát chuẩn bị giáng xuống nhưng lại ngừng lại. Cô thu tay lại, khẽ mỉm cười: “Triệu Viện, cấp ba cô bạn thi vào trường nghệ thuật nên không học triết học sao, vì thế tam quan bất chính đúng không? Hay là chuyện của người thân khiến cho tam quan của cô muốn chính trực cũng không chính trực được?!”

Triệu Viện gần như không kịp phản ứng nhất thời sững sờ.

Hạ Minh Y lại tiếp tục nói: “Lúc cô oán trách trời đất có oán chính mình không? Con đường này là do chính bản thân cô chọn, cô chỉ đem thân thể mình làm hàng hóa để đổi lấy những thứ cô muốn. Cô cho rằng cô rất khổ sao? Người cha dượng kia của cô, có phải cô bị ép buộc không hẳn trong lòng cô rõ nhất! Được rồi, tôi không có thời gian tiêu hao với cô!”

Hạ Minh Y xoay người muốn rời đi, Triệu Viện kéo cô lại, vẻ mặt thay đổi liên tục, sau cùng hỏi: “Cô làm như thế nào?”

Hạ Minh Y suy nghĩ một chút rồi đi đến bên cạnh Triệu Viện, từ trên đầu cô ta lấy ra một thiết bị to bằng hạt gạo màu xám tro: “Chuyện đã đến nước này tôi cũng không cần giấu cô nữa.”

Nhìn thấy món đồ trong tay cô, Triệu Viện nhớ đến lần đó bị Hạ Minh Y ôm, liền chột hiểu ra. Mở to mắt lui về sau hai bước: “Cô.....cô.....cô đề tiện!”

“À, cô vẫn không biết xấu hổ mà nói tôi đề tiện? Cô và Nhan Băng hợp tác cho người bắt cóc tôi thì không đề tiện sao? Hai người hại tôi suýt nữa bị luân gian (cường hiếp tập thể) thì không đề tiện há? Đúng rồi, tôi có lòng tốt nhắc cô một câu, cái này không có kênh đặc biệt thì sẽ không dùng được đâu. Ngoài ra cô không cảm thấy bây giờ nên thương lượng với Nhan Thiên Hậu chuyện tiếp theo sao? Tôi sẽ không công bố chuyện giữa cô và cha dượng chỉ vì tôi không muốn khiêu chiến cái cực hạn của công chúng thôi. Nhưng vì danh dự của bản thân tôi, tôi sẽ giữ nó lại!”

Để lại những lời này, Hạ Minh Y vẫy tay, nhanh chóng lên xe rồi rời đi.

Mấy hôm nay bên ngoài ồn ào huyền ảo, cô gần như không dám ra khỏi cửa. Bức hình với Hứa Trăn có thể nói là do góc độ nhưng bức ảnh chính tay cô đánh Tô Ly lại là thật hoàn toàn.

Cô và Tô Ly thương lượng với nhau, hai người đem những đoạn ghi âm cắt nối biên tập lại rồi nặc danh gửi cho tờ báo giải trí của ST. Chưa đến nửa ngày, chuyện này ở trên mạng liền gây nên sóng to gió lớn.

Ngày hôm sau báo chí liền đăng tin về chuyện này, đôi mắt sâu của Hạ Minh Y nhìn từ sự việc “Ngủ lại” cho đến “Tát Tô Ly rồi ôm Hứa Trăn” phân tích cặn kẽ rõ ràng đầu vào đấy, nói đến nỗi hận không thể đứt từng khúc ruột. Thi ra chân tướng chính là như vậy!

Lúc chuyện “Ngủ lại” nổi lên, vì không có chứng cứ chắc chắn, cái mọi người nhìn thấy chỉ là một bóng dáng mơ hồ ở trong xe, sau khi bị Hứa Trăn dùng búp bê áp đảo lại, còn lần này đoạn ghi âm rõ ràng như vậy, hơn nữa rõ ràng là Triệu Viện và Nhan Băng giờ trò sau lưng!

Cuối tờ báo ngôn từ của người viết vì danh dự mà ghi: “Từ khi vào nghề đến nay đáng vẽ của cô luôn tự nhiên trong sáng không ngừng vì công chúng mà tạo ra nhiều tác phẩm, không có tiếng thị phi, cũng không ra vẻ tự cao tự đại. Cần trọng, chăm chỉ khắc khổ, yêu mến fan, như vậy mà còn có thể bị hãm hại, người viết thật không biết những người đó làm thế nào mà có thể xuống tay được. Chỉ hy vọng sau này các fan có thể kiên định với tâm ý của bản thân, để cho thần tượng yêu mến của mình có thể tiến xa hơn nữa.”

Lượng báo tiêu thụ trong ngày hôm đó đứng đầu trong tháng. Các chiều hướng trên mạng lại thay đổi.

“Thi ra là như vậy! Tôi đã nói Y Y không phải là người như vậy mà!”

“Cất, Y Y của chúng ta vốn dĩ rất tốt mà!”

“Cái cô Triệu Viện đó cũng quá xấu xa đi! May mà Hạ Minh Y còn thường trên truyền thông nói tốt cho cô ta.”

“Đáng vẽ của Nhan Băng luôn là Duy Ngã Độc Tôn, tôi từ lâu đã thấy cô ta khó chịu rồi!”

... ..

Nhưng trong cảnh hỗn loạn như vậy cũng có mấy âm thanh lý trí.

“Các cô không cảm thấy kỳ quái sao? Đoạn ghi âm này làm sao mà có được? Không phải là tìm người lồng tiếng chứ?”

“Triệu Viện thì thôi đi, Nhan Băng vì cái gì mà hại cô chứ?”

Cái gọi là binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản.

Tối hôm đó đài Ba La đăng một quảng cáo vô cùng duy mỹ. Tuy là quảng cáo ác tặc về châu báu nhưng hình ảnh vô cùng thuần mỹ ấm áp. Cả người Hạ Minh Y nặc chiếc váy thanh lịch đi về phía Tô Ly, Tô Ly nắm lấy tay cô chạy về phía trước. Hai người đều là tuấn nam mỹ nữ, nhìn như thế nào cũng thấy đẹp mắt, lại còn thêm câu quảng cáo kia: “Nắm lấy tay em, chúng ta đi đến tận cùng thế giới.”

Quảng cáo vừa tung ra liền tạo nên xôn xao, vì đã nắm được vô số lòng của thiếu nam thiếu nữ!

Ngày hôm đó nhãn hiệu Châu Phúc Phúc tổ chức buổi họp báo, phóng viên cũng vây quanh về hai người đang nơi đầu sóng ngọn gió.

“Tô Ly, bức ảnh Hạ Minh Y đánh anh được lưu truyền trên mạng có phải là thật không?”

Tô Ly mỉm cười cầm lấy microphone, ánh mắt mê người nhìn nữ phóng viên đặt câu hỏi: “Cô thấy tôi giống như người bị đánh sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng đúng ha, Tô Ly là người ngoan ngoãn để người khác đánh sao?

Ông kính lại chuyển sang phía Hạ Minh Y :“Hạ Minh Y tiểu thư, tuy trong đoạn ghi âm nói là cô bị Triệu Viện và Nhan Băng bày mưu tính kế, nhưng đoạn ghi âm này từ đâu mà có được? Lẽ nào là dùng thủ đoạn không minh bạch sao?”

Hạ Minh Y cúi đầu cười yếu ớt :“Cảm ơn sự quan tâm của mọi người. Thật ra....mọi người đều hiểu lầm ý tốt của Triệu Viện rồi. Nếu như không nhờ cô ấy, tôi cũng sẽ không biết sự thật.” Lời của cô không sai, quả thật thông qua Triệu Viện cô mới biết được sự thật, còn về việc các phóng viên giải thích như thế nào, đó không phải là chuyện của cô.

“Cái gì? Chả lẽ Triệu Viện tiểu thư sợ chuyện này bại lộ nên đã chuẩn bị từ trước?”

“Nhưng lý giải như thế nào về việc cô ấy tự sát ?”

“Đây rõ ràng không hợp lý, chuyện của Nhan Băng tiểu thư giải thích như thế nào đây?”

...

Hạ Minh Y cười nhạt : “ Những chuyện này tôi cũng không biết, dù sao thì người bị hại là tôi, ngay cả Tô Ly và Hứa Trần cũng bị liên lụy. Có một số chuyện mọi người nên hỏi người trong cuộc thì hợp lý hơn.”

Tô Ly đem micro lên phía trước chân thành nói : “ Buổi tuyên bố hôm nay của Châu Phúc Phúc hy vọng mọi người chú ý nhiều hơn về nhân hiệu của chúng tôi.”

Phóng viên không tình nguyện dời trọng điểm.

Trong căn phòng ngoại ô thành phố B, Triệu Viện hung hăng tắt tivi, nghiêng răng cắn hận nói :“Hạ Minh Y, cô được lắm Hạ Minh Y!”

“Bảo bối,làm sao vậy?” Giọng nam bí ổi vang lên sau lưng cô, ngay sau đó hai bàn tay thô ráp chui vào cổ áo rộng mở vuốt ve xung quanh.

“Ừm...” Triệu Viện ý loạn tình mê, trong nháy mắt liền phản ứng kịp, rút khỏi tay người đàn ông :“Chú, con muốn người nói về chính sự kia! Người có thấy tin mà báo giải trí vừa đưa ra không? Hạ Minh Y nói như vậy, tất cả mọi người đều cho rằng lòng dạ con thâm sâu kết hợp với Nhan Băng hãm hại cô ta. Lần này nhất định Nhan Băng không bỏ qua cho con đâu, chú à, làm sao bây giờ? Chú nhất định phải giúp con...”

“Bảo bối, bảo bối gấp cái gì? Không phải ta đã dạy con rồi sao? Bất kể xảy ra chuyện gì đánh chết cũng không thừa nhận là được rồi, nếu không được nữa thì cứ nói với họ là con không biết gì hết. Chuyện này Nhan Băng cũng không thoát khỏi liên quan, bản thân cô ta còn chưa xong thì sao mà có thời gian gây phiền phức cho con chứ? Mấy ngày này ta sẽ sai người viết mấy bài báo xấu về cô ta là được rồi!”

“Nhưng mà... công ty đã phong sát con rồi...”

“Vậy không phải càng tốt hơn sao, làm tiểu minh tinh gì đó còn không phải là bán thân sao? Cục cưng à, có biết ta nhớ con nhiều như thế nào không?” Người đàn ông càng nói càng hạ lưu, cuối cùng trực tiếp vén chiếc váy ngắn của Triệu Viện lên,hai bàn tay nhanh chóng đưa vào.

Một lúc sau trong miệng Triệu Viện truyền ra tiếng rên vỡ vụn : “ A ha...nhanh,nhanh vào....”

“Viện Viện, con thật là báu vật từ trên trời rơi xuống mà! Khó trách lúc đó ta bị con quyến rũ, nói, có phải đã sớm làm với người khác hay không?”

“Không.....không có....”

Trong phòng lập tức tràn ngập hơi thở dâm dăng.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phản công (hai)

Ánh nắng mặt trời đầu hạ tươi đẹp nhưng trong một phòng làm việc nhỏ ở ngoại ô, ánh sáng lại vô cùng u ám. Giờ phút này trong phòng có mấy người nhanh chóng chỉnh sửa cái gì đó trong máy tính.

“Nhanh một chút,nhanh một chút, tranh thủ trước trời tối chỉnh sửa cho xong, ngày mai liền có thể đăng rồi!” Người đàn ông mặc bộ thường phục màu đen không ngừng thúc giục.

“Anh Cường à, hình ảnh đáng người trưng tự lửa thể cũng không phải dễ tìm đâu? Huống chi những cái kia lại bị hạn chế, lẽ nào chúng ta phải cần hình trong phim A?” Có người ngáp một cái hỏi.

“Hừ, làm như thế nào chẳng lẽ còn cần tôi dạy sao? Có thể đen như thế nào thì cứ đen như thế đó! Dân mạng đều là người không xương, có chút biến động nhỏ thì họ sẽ tin thôi.”

“Tin tức trên mạng lúc tôi hôm qua không phải đã rất thành công rồi sao? Tại sao còn phải làm những thứ này nữa?” Một nhân viên khác bắt đầu hỏi.

“Kêu các cậu làm thì các cậu làm đi, nói nhiều lời vô nghĩa làm gì?!” Giọng nói sắc bén của người phụ nữ vang lên: “Lúc làm mấy cái tiểu thuyết tình dục kia sao không thấy các người oán trách hả?!”

Lời vừa nói ra mấy người này lập tức lên tinh thần. Người đàn ông lúc trước nói chuyện liền đưa tay lau mồ hôi lạnh, lắp bắp mở miệng nói: “Xin....xin lỗi! Lập tức sẽ xong ngay.” Chọc ai thì chọc chứ đừng chọc đến người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi trước mặt này, tuy đáng về cô ta trên ti vi ngọt ngào động lòng người nhưng cả người đến....Àch, vẫn là không nghĩ thì tốt hơn!

Triệu Viện lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, khinh thường liếc mắt.

Ngay vào lúc này cửa phòng văn phòng làm việc nhỏ hung hăng bị đá văng ra: “Tất cả không được nhúc nhích!”

Mấy người từ trong kinh hãi phản ứng lại, nhìn thấy một màn trước mặt lại sợ hãi đến nỗi không dám nhúc nhích, ai nấy cũng đều tròn mắt há mồm chết đứng tại chỗ.

Triệu Viện là người phản ứng đầu tiên, cô ta vội vàng che lấy mặt rồi chạy khỏi phòng nhưng lại bị vị cảnh sát cách đó không xa nhanh tay lẹ mắt bắt được: “Một người cũng không được thoát!”

Tôn Cường lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng móc bao thuốc trong túi đi đến trước mặt đội trưởng cảnh sát: “Cảnh quan, chúng tôi không có phạm pháp?” Rồi mới thấp giọng nói: “Xảy ra chuyện gì vậy, lần trước không phải tôi đã hiểu kính với đại đội trưởng rồi sao?”

Đáng về đại đội trưởng khinh thường liếc mắt nhìn về nịnh nọt của Tôn Cường, đẩy thuốc trong tay hắn ra, lạnh lùng nói: “Bớt giả vờ giả vịt đi! Chúng tôi nhận được tố cáo, tòa soạn của các người in ấn các loại tạp san và báo chí phi pháp, hãm hại mình tinh làng giải trí từ đó tạo nên dâm kích với họ.”

“Cảnh quan, cái này tuyệt đối là vu cáo, chúng tôi vẫn luôn giữ tròn bổn phận, số kỳ san cũng là phát hành theo quốc gia, tuyệt đối không có vấn đề gì.” Tôn Cường vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu với cấp dưới.

Mấy người này thấy thế liền chuẩn bị tắt máy tính nhưng bị cảnh sát tiến đến xem xét chế trụ lại. Cảnh sát xem xét tìm kiếm trên máy tính một lúc rồi báo cáo với đội trưởng: “Phát hiện ảnh chụp của nữ minh tinh và hình ảnh phim đồi trụy. Có rất nhiều tấm ảnh ô uế, phóng túng đã được PS, mấy tấm ảnh gần đây là của Hạ Minh Y tiêu thụ.”

Phía bên kia cũng có một cảnh sát báo cáo: “Phát hiện rất nhiều bản mẫu của sách báo điện tử tình dục phi pháp, còn có địa chỉ in ấn sao chụp. Đội trưởng, lần này có thể gọi tổ chống mại dâm đến rồi!”

Lời vừa nói ra Tôn Cường nhất thời thay đổi sắc mặt, đi lên phía trước cầu xin đội trưởng: “Năm mươi vạn? Một....một trăm vạn?”

Đội trưởng cười lạnh một tiếng: “Cũng không nhìn xem là mình đắc tội với ai! Mang đi!”

Triệu Viện muốn trốn thoát nhưng bị cảnh sát tóm chặt lấy. Sắc mặt cô ta trắng như tờ giấy, hung hăng cắn môi dưới rồi cùng những người khác ngồi vào xe cảnh sát.

Xe cảnh sát gào rít rồi đi, trên con đường lớn cách đó không xa một chiếc xe thể thao màu đen từ từ chạy ra.

Tô Ly nắm lấy tay Hạ Minh Y: “Bọn họ gieo gió gặt bão. Trốn ở nơi xa xôi hẻo lánh như vậy, chẳng trách làm thế nào cũng không bắt được. Y Y, may mà em nghĩ đến cho người theo dõi.”

Hạ Minh Y thu hồi tầm mắt, dựa vào người Tô Ly: “Không biết có bao nhiêu ngôi sao đã từng bị bọn họ hại, nhưng cũng có rất nhiều ngôi sao lợi dụng bọn họ dâm kích đối thủ, haiz... nói cho cùng, bất quá Triệu Viện cũng chỉ là vật hy sinh thôi.”

Trong chuyện này từ đầu đến cuối bất quá Triệu Viện chỉ là đồng lõa với Nhan Băng. Nhưng cô sai ở chỗ đã để sự oán hận và ghen tỵ của chính bản thân phát dương quang đại, nhiều lần hại Hạ Minh Y. Kết cục như hôm nay cũng có gì đáng để đồng tình.

“Chúng ta trở về thôi, anh còn có thứ khác muốn cho em xem.” Tô Ly vuốt tóc cô nói.

“Là cái gì vậy?” Hạ Minh Y nhìn chòng vãn kiện dày trước mắt vừa hỏi vừa lật ra xem.

“Chuyện của sáu năm trước đã được ghi lại đầy đủ.”

Ánh nắng buổi chiều qua cửa sổ chiếu đến, Tô Ly ngồi trên sofa nhìn chăm chú về mặt của Hạ Minh Y. Còn Hạ Minh Y lại chăm chú nhìn vãn kiện trong tay mình.

Không có ai nói chuyện, trong phòng là một mảng yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc của kim đồng hồ truyền đến.

Càng nhìn về sau lòng của Hạ Minh Y càng trầm xuống.

Trong văn kiện có rất nhiều tin không giống với tòa soạn báo đưa ra, có rất nhiều tin còn chưa được truyền ra bên ngoài, có vé máy bay năm đó Tô Ly ngồi, còn có hình ảnh và mấy bản nguyên văn Di Hoa Tiếp Mộc của “Tinh Văn Khoái Bá”.....

Có rất nhiều, rất nhiều chứng cứ chứng minh Tô Ly không có ở đó. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#)

Một tháng nay Tô Ly đều tìm những thứ này sao? Thời gian đã qua lâu như vậy, muốn tìm những thứ này cũng rất phiền toái?

Cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt trắng xah của Nguyệt Thu trên tờ báo cũ, từng giọt nước mắt Hạ Minh Y rơi xuống, làm ướt cả văn kiện trong tay.

Tô Ly đứng lên đi đến bên cô, ôm cô vào lòng: “Y Y, nếu như em không tin, anh còn có người làm chứng, em còn nhớ cô y tá kia không?”

Hạ Minh Y nức nở nói: “Đừng tìm nữa, em tin.”

Thật ra từ lúc Tiểu Diệp nói, trong lòng cô đã tin anh rồi. Chỉ là cô cần thêm chứng cứ xác thực, chỉ như vậy mới có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng mình. Trong chuyện này e rằng chỉ cần một tia nghi ngờ không giải quyết được cũng sẽ trở thành chứng ngại sau này của bọn họ.

Nhưng thật may thì chứng ngại này đã bị loại bỏ.

“Hai mươi vạn mà Tiểu Diệp nói... em thật sự không biết.” Cô lau đi nước mắt.

Ánh mắt sâu thẳm của Tô Ly hiện lên một tia che lấp: “Đương nhiên là em không biết. Bởi vì hai mươi vạn đó đã bị bác sĩ chữa trị chính cho chị em cầm đi.”

Vì vậy sau khi biết chuyện này, Tô Ly đã không chút do dự tạo áp lực đối với bệnh viện, khai trừ vị bác sĩ đã được thăng lên làm chủ nhiệm. Khoản tiền như vậy mà hắn cũng dám tham ô, những năm gần đây không biết lấy bao nhiêu tiền béo bở từ bệnh nhân rồi.

Nhưng mà không sao, từ nay về sau hắn cũng không sống được trong giới Y nữa!

“Thì ra là như vậy... Tuy chưa tìm nghĩ đến chuyện bồi thương nhưng ông ta làm vậy cũng quá lớn mật rồi!”

“Kẻ xấu đều bị trừng phạt. Em không cần lo lắng nữa.” Tô Ly an ủi cô, nếu không phải do lòng tham không đáy và sự vô lương của tên bác sĩ kia thì cả nhà Hạ Minh Y cũng không sống vất vả như vậy!

“Vậy..... Tiểu Diệp đâu?” Hạ Minh Y đột nhiên nhớ tới Tiểu Diệp, nếu như Tiểu Diệp đã từng tốt bụng nghĩ vì bọn cô, lời nói lần trước của cô chẳng phải cũng rất quá đáng sao? Nghĩ đến đây cô mới phát hiện đã lâu rồi cô không nhìn thấy Tiểu Diệp.

“.... Gần đây cô ấy có việc, phải rời đi một lúc.” Tô Ly lạnh nhạt nói.

“Thật sao?” Tuy nói vậy nhưng Hạ Minh Y cảm thấy có chút không hợp lý.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, cùng nhau đi ăn cơm thôi, buổi tối anh có thông cáo, em về nhà sớm một chút.” Tô Ly kéo tay cô đi ra ngoài, rất nhanh liền nói sang chuyện khác.

Sau khi ăn cơm tối, Hạ Minh Y nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ, đặc biệt là khi thấy thấy người trợ lý mới bên cạnh Tô Ly, sự nghi ngờ của cô càng tăng thêm.

Nghĩ tới nghĩ lui cô chạy đến công ty tìm Thái Kim Huy.

“Anh Huy, sao gần đây em không thấy Tiểu Diệp vậy?”

Thái Kim Huy vừa nghe xong ngón tay gõ máy tính chợt dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Y, ánh mắt có chút quái dị, tâm trạng chuyển sang cảm giác nói không nên lời.

Hạ Minh Y kinh ngạc nói: “Sao, sao vậy anh Huy?”

Thái Kim Huy đang suy nghĩ làm thế nào cho cô một câu trả lời tốt thì điện thoại di động trong tay Hạ Minh Y đột nhiên vang lên.

Cô nói tiếng “Xin lỗi” rồi mở ra xem, nhìn thấy người gọi đến là Triệu Viện liền biến sắc nhấn nút tắt. Thật không ngờ một lúc sau Triệu Viện lại gọi đến, sau khi tắt máy lần, trong lúc Hạ Minh Y không kiên nhẫn mà chuẩn bị tắt máy thì Triệu Viện đã trước cô một bước gửi một tin nhắn đến.

“Chị Minh Y, lần này em thật lòng xin lỗi chị. Cầu xin chị cứu em, nếu không em thật sự sống không nổi nữa. Cầu xin chị, cầu xin chị!”

Nhìn thấy tin nhắn trong lòng cô liền phiền muộn, cô trực tiếp nhấn nút tắt điện thoại. Khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, Thái Kim Huy đã khôi phục dáng vẻ chăm chỉ làm việc lúc trước.

“Anh Huy?” Cô nhỏ giọng gọi một tiếng.

Thái Kim Huy nâng mắt kiếng lên: “Anh nghĩ Tô Ly đã nói với em rồi!”

“Nhưng em cảm thấy không giống như vậy? Có phải Tiểu Diệp bị Tô Ly đuổi đi rồi không?” Cô cẩn thận hỏi những lời này. Dựa theo cách Tô Ly coi cô như bảo bối, dưới tình huống như lúc đó chuyện Tô Ly trực tiếp đuổi Tiểu Diệp không phải là không có khả năng.

Chỉ là hai người họ đã ở cùng nhau tám chín năm rồi, Tô Ly cũng không phải là người nhẫn tâm đến thế. Cô trước sau không quyết định chắc chắn được mới nghĩ đến việc đi hỏi Thái Kim Huy.

Thái Kim Huy khẽ cười: “Chuyện sáu năm trước em không hề tin Tô Ly, đến bây giờ vẫn nên học cách tin nhiệm cậu ấy đi!”

Hồ hấp của Hạ Minh Y chợt chậm lại, từ trong lời nói của anh có thể nghe ra được sự bất mãn.

Cô cũng không nói gì nữa, xấu hổ rồi đi.

Thật lâu sau Thái Kim Huy mới thu hồi tầm mắt, thờ dài. Anh cũng không muốn như thế nhưng xem ra, nếu so với Tô Ly, Hạ Minh Y quả thật tùy thời mà có thể vứt bỏ cái kia....

Lúc Hạ Minh Y trở về trên màn hình lớn trung tâm thương mại đang chiếu hình ảnh của Nhan Băng- người đã lâu không thấy xuất hiện. Bởi vì bị đối phương hãm hại nhiều lần, cô vừa xuất hiện, Hạ Minh Y liền nhảy cảm bắt được.

Hắn là cô đang tham gia buổi hoạt động phát sóng trực tiếp của một nhãn hiệu nào đó, xung quanh có rất nhiều phóng viên, bọn họ đang hỏi điều gì đó nhưng cũng không thoát khỏi đề tài gần đây. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#)

“Gần đây tôi bị bệnh, đã lâu không ra ngoài, sự việc này tôi quả thật mới nghe lần đầu. Hy vọng mọi người thông cảm cho tôi.”

Trên màn ảnh, dáng vẻ của Nhan Băng không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn như trước mà thay vào đó giữa chân mày lộ ra sự bi thương, vừa nhìn qua liền cảm nhận được sự yếu đuối mỏng manh.

Cho dù có trang điểm tinh xảo đến đâu thì cũng không che giấu được thần sắc mệt mỏi uể oải của cô. Nhưng có thể cũng chính vì như vậy mà mọi người càng bao dung cho sự yếu đuối của cô hơn.

Nhưng Hạ Minh Y lại nhìn thấy khi cô ta xoay người ánh mắt lại lộ lên sát khí!

Nhan Băng vốn dĩ không phải là người dễ dàng chịu thua.

Mặc dù cô rất tò mò rốt cuộc Tô Ly đã làm gì, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nhan Băng, cô khẳng định tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Nghĩ đến Tô Ly lòng cô chợt thất lại. Nếu như lúc trước là ảo giác, cô tin những ngày qua tuyệt đối không phải nhìn nhầm. So với lần mất đi lý trí ở thành phố Tân Diệu thì lần này Tô Ly thật sự như biến thành người khác. Tuy đáng về vẫn sượng, hết lòng săn sóc.

Nhưng giờ phút này đặc biệt là khi đối mặt với “kẻ thù” từ trong anh toát ra vẻ tàn nhẫn mạnh mẽ khiến cô sợ hãi. Bất luận là đối mặt với Nhan Băng hay Triệu Viện, hay vị bác sĩ vô lương tâm kia, thậm chí là Tôn Cường hay những người khác, cách làm gọn gàng nhanh nhẹn không chút dây dưa của anh luôn khiến Hạ Minh Y này sinh cảm giác nghi hoặc và sợ hãi.

Giống như người thợ săn trên cao đang quan sát đường trốn chạy của con mồi.

Thậm chí Hạ Minh Y còn nghĩ, nếu như có một ngày Tô Ly chán ghét cô, vậy tuyệt đối khiến vất vả hơn xuống địa ngục.

Sự việc “Ghi âm” đối với Nhan Băng đã tạo nên sự ảnh hưởng tuy không lớn, dưới sự sắp xếp của công ty đại diện, cộng thêm Nhan Băng từ đầu đến cuối đánh chết cũng không thừa nhận cùng với thái độ kêu oan thảm thương đã khiến cho truyền thông và quần chúng dần dần mất đi sự hoài nghi đối với vị Thiên Hậu này. Nhưng đối với Triệu Viện thì lại không giống như thế.

Sau khi “Tình Vãn Khoái Bá” và “báo Tinh Châu” bị xét xử, chân tướng nhanh chóng rõ ràng hơn. Thì ra mấy năm nay vẫn luôn phát hành sách báo phi pháp, cái gọi là sổ tập san bất quá cũng chỉ là mua lại một tòa soạn nhỏ. Cái này cũng chưa tính, rất nhiều người tiêu thụ trên thị trường không nhận ra được sách báo đồi trụy này đều do bọn họ bí mật làm ra trong phòng làm việc, truyền bá nội dung dâm ô, đó là một trọng tội. Hơn nữa có ý xấu hãm hại mình mình, phát hành những bức ảnh khiếm nhã của nữ minh tinh sau khi PS, đây là đã kích và xâm hại danh dự của ngôi sao trước dân chúng. Hành vi phạm pháp này đủ cho hắn lãnh mấy năm tù.

Mà bây giờ mọi người đều biết Tôn Cường là cha dượng của Triệu Viện. Có người cha vô sỉ như vậy thì con gái có thể tốt ra sao?

Trong lúc nhất thời dân mạng đã đổ tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây lên đầu Triệu Viện.

Triệu Viện trở thành người bị mọi người căm ghét.

Hạ Minh Y mở máy tính ra, trên tất cả các trang mạng đều đang đưa tin về chuyện này. Tạo thành sự đối lập rõ rệt, một lần nữa cô lại nổi lên. Sau khi quảng cáo của cô và Tô Ly được phát, rất nhanh cô lại trở mình một lần nữa, gần đây có mấy đoàn phim tìm đến cô.

Sau khi so sánh mấy kịch bản đang cầm trong tay cô vô cùng hứng thú, buồn chán mở điện thoại ra.

Những tiếng “tìng tìng” không ngừng truyền đến dọa cô giật mình, định thần nhìn lại thì ra là tin nhắn do Triệu Viện gửi đến.

Từ sáu giờ đến chín giờ, chỉ chút gần trăm tin, cô trực tiếp xóa đi.

Hạ Minh Y tiện tay mở vài tin ra xem, không ngoại lệ đều là những tin nhắn cầu xin. Cách điện thoại nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra đáng vẻ đáng thương của Triệu Viện. Nhưng cô không đồng tình với cô ta chút nào!

Cô mở điện thoại ra, nhanh chóng trả lời : “ “Tròn vành vạnh” tiểu thư, cô ở trên mạng tung tin gièm pha của tôi, PS rồi tung ảnh nude, lúc cô công kích tôi hẳn cô rất sung sướng đúng không? Ngay cả cửa tôi cũng không dám bước ra ngoài, khi các fan tuyên bố muốn giết tôi hẳn cô rất sung sướng ?”

Sự việc scandal lúc trước, người trên mạng tên “ Tròn vành vạnh” luôn công kích cô không phải Triệu Viện thì còn có thể là ai?

Nếu không phải cẩn thận kiểm tra và phát hiện địa chỉ IP cùng IP blog của Triệu Viện là một, cô không biết Triệu Viện có thể ở trên mạng cố gắng phi báng hãm hại cô như thế!

Đã như vậy, bây giờ cô ta còn có thể diện nào mà đi xin tha?

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bước đường cùng

Tin nhắn vừa gửi đi, Triệu Viện liền gọi điện thoại tới, Hạ Minh Y tắt máy. Nhưng vài giây sau điện thoại ngoan cố vang lên. Cũng không thể trốn điện thoại của cô mà khóa máy mãi, Hạ Minh Y liền nhấn nút nghe : “Triệu Viện, bản thân cô cảm thấy thú vị sao?” Nói xong cô chuẩn bị cúp máy.

“Chị Minh Y, cầu xin chị cứu em. Bây giờ hình như Nhan Băng đang đi tìm em, em đã hết cách rồi...” Giọng nói của cô mang theo tiếng khóc nức nở : “Đừng cúp máy, xin chị đừng cúp máy, nghe em nói mấy câu đã.” Động tác của Hạ Minh Y dừng lại trong giây lát, Triệu Viện nhân lúc này lập tức mở miệng : “Em biết em hại chị là em không đúng, nhưng vì câu nói của chị trong buổi họp báo, bây giờ Nhan Băng quyết tâm trả thù em, em chỉ có thể cầu cứu chị thôi.”

“Người ta là Thiên Hậu, tôi có cách nào chứ, tôi không muốn cùng cô nhiều lời.” Hạ Minh Y chuẩn bị cúp máy. Phòng chừng cho đến bây giờ Triệu Viện còn không biết chuyện “Tình Vãn Khoái Bá” rốt cuộc là như thế nào, đoán chừng vẫn cho rằng Nhan Băng trả thù cô! Buồn cười, nếu chuyện trước kia chưa từng xảy ra, khẳng định Nhan Băng cho rằng là do Triệu Viện phản bội. Nhưng chuyện này xảy ra , nhất định Nhan Băng có thể đoán ra đây là tác phẩm của cô và Tô Ly, đương nhiên cũng đoán được Triệu Viện là người gánh tội.

Nhưng theo cách của Nhan Băng, Triệu Viện hiển nhiên nên chịu tiếng xấu, ba lần bốn lượt làm việc nhưng đều không thành công, còn kéo Nhan Băng dính vào. Điều này không đổ lên người Nhan Băng thì đổ lên ai đây? Vì vậy bây giờ cô cần gì tìm Nhan Băng rước lấy xui xẻo chứ? Món nợ giữa hai người họ còn chưa tính xong mà!

“Chị chỉ cần cho em mượn ít tiền, cho em mượn tiền có được không?” Triệu Viện bên kia cảm nhận được cô sắp cúp máy nên vội vàng nói ra vấn đề chính.

“Cất, cô lại còn có thể mượn tiền tôi?” Hạ Minh Y quả thật không nghĩ tới cô ta gọi đến là vì chuyện này.

“Chị Minh Y, thật sự không thể cầu xin ai cả. Lúc đó Chương Hàm dẫn dụ em nhưng lại bị Nhan Băng phát hiện được, vì thế bọn em mới làm việc cho cô ta. Nhưng bây giờ danh tiếng của em tệ như vậy, anh ta đã nhanh chóng trở mặt rồi. Em gọi điện thoại cho anh ta không được. Bây giờ trên ngời em trên dưới chỉ có hơn một trăm đồng, em không dám trở về trường, nhà cũng đã bị niêm phong, không có tiền buổi tối em chỉ có thể ngủ ở đầu đường thôi...”

“Em biết chị và bọn họ không giống nhau....Chị có thể nghĩ đến sự quen biết của chúng ta mà cho em mượn một ít đi! Em đảm bảo sau khi cầm được tiền liền rời khỏi thành phố B, sau này sẽ không trở về nữa. Cầu xin chị, cầu xin chị.....xin chị hãy giúp em.” Cách điện thoại nhưng Hạ Minh Y dường như có thể nhìn thấy đau khổ, hoa lệ đậm mưa của Triệu Viện ở đầu dây bên kia.

Cô do dự, cảm giác trở thành kẻ bị mọi người ghét, chửi rủa cô đã từng trải qua, cũng không phải là cô đồng tình với Triệu Viện. Chỉ là đối với cảm giác đầu sóng ngọn gió này cô đã quá hiểu rõ.

“Cô đọc số tài khoản ngân hàng của cô cho tôi đi! Tôi gửi cho cô.” Hạ Minh Y suy nghĩ trong chốc lát rồi nói. Có thật gương mặt cô hiền không? Triệu Viện đến bước này vẫn có thể cầu cứu cô!

“A!” Không nghĩ đến vừa nhắc đến thẻ ngân hàng Triệu Viện liền thất thanh khóc nức nở : “ Thẻ....tiền của em....tiền đều bị Tôn Cường lấy đi rồi! Em hết tiền rồi....” Nhất thời trong điện thoại chỉ còn tiếng khóc của Triệu Viện, rất lâu sau đó cô mới bình tĩnh lại : “Chị Minh Y, bây giờ em muốn người

không có người, muốn tiền không có tiền, chị có thể đưa đến cho em không? Thật đó, em nhận được tiền liền mua vé rồi đi, em còn phải trốn Nhan Băng....”

Hạ Minh Y nheo mắt lại, cảm thấy tự mình đích thân đi gặp không có đơn giản như vậy. Lời hoài nghi của cô còn chưa kịp nói ra thì Triệu Viện vội vàng nói: “Chị Minh Y, nếu như chị không tin em có thể dẫn theo vệ sĩ, để bọn họ thấy.” Hạ Minh Y vô cùng do dự. Theo lý thuyết nếu cô trực tiếp cự tuyệt cũng không có vấn đề gì. Nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Nhan Băng như cường hiếp tập thể, bắt cóc giết con tin, đánh... Tuy cô hận Triệu Viện nhưng cũng không hận tới mức hy vọng cô ta chết. Nếu như cô có thể rời khỏi làng giải trí, rời khỏi thành phố B cũng có thể xem là một chuyện tốt.

“Chị Minh Y, cầu xin chị, nếu để trễ hơn một chút thì không kịp...” Hạ Minh Y khẽ cắn môi, hỏi: “Chúng ta gặp nhau ở đâu đây?”

Thật không nghĩ đến Triệu Viện lại nghèo túng đến mức này, khi Hạ Minh Y nhìn thấy cô ta phản ứng đầu tiên chính là quần áo trên người cô ta vẫn là bộ mà hôm cảnh sát tiến vào kiểm tra, không ít chỗ còn có vết bẩn, không có trang điểm, sắc mặt trắng xanh, đôi mắt sẫm đã sưng đỏ, kiểu tóc thì không lời nào có thể diễn tả. Cô cầm theo một cái túi, đáng thương tội nghiệp đứng ở phía bên kia, nhìn thấy Hạ Minh Y đi đến ánh mắt bỗng chốc sáng lên: “Chị Minh Y!”

Hạ Minh Y dấn dò với vệ sĩ ở phía sau vài câu rồi xoay người đi đến chỗ Triệu Viện. Công viên nhỏ mà cô ẩn náu quả thật vắng vẻ, chẳng trách các dân mạng tuyên bố tìm cô nhưng không tìm ra. Hạ Minh Y đi đến bên cạnh cô, từ trong túi lấy ra một vụn tẻ: “Đủ cho cô đi bất cứ đâu trong nước. Từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!” Triệu Viện nhận lấy tiền, nước mắt lại chảy xuống. Cô cúi người rồi đột nhiên quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói: “Chị Minh Y, đến nước này em thật sự hối hận. Chị tốt với em như thế, em lại cùng Nhan Băng hợp tác hãm hại chị! Em thật sự không phải người! Hôm nay em cúi đầu xin lỗi chị, không mong chị tha lỗi cho em, chỉ chúc chị về sau sống thật tốt!” Nói xong cô liền cúi lạy.

Hạ Minh Y vô cùng kinh ngạc, vội vàng khom người đỡ cô dậy: “Cô đang làm gì vậy? Tôi không cần cô làm như vậy!” Triệu Viện thuận theo lực kéo của cô đứng dậy.

“Nếu như cô thật lòng hối cải, sau này làm người thật tốt, không cần phải nghĩ cách hãm hại người khác...” Hạ Minh Y còn chưa nói xong liền cảm thấy chóp mũi đột nhiên bị phun gì vào, ngay sau đó miệng bị bịt lại, tiếng cầu cứu chưa kịp kêu ra liền hôn mê bất tỉnh.

Trước khi nhắm mắt cô còn nghĩ vệ sĩ đợi không thấy cô nhất định sẽ đi qua đây!

Triệu Viện tùy tiện lau đi nước mắt, vẻ mặt âm trầm quỷ dị, cô âm thầm dùng tay ra hiệu cho phía sau, đồng thời khóc to hơn: “Chị Minh Y, cảm ơn chị, vậy em đi đây...” Sau lưng cô nhanh chóng có mấy người đàn ông cao to chạy đến, sau khi vác Hạ Minh Y lên người liền nhanh chóng chạy ra phía sau công viên nhỏ. Chốc lát, trong công viên nhỏ không một bóng người.

Sau khi nghe Triệu Viện nói tiếng cảm ơn qua hai ba phút vẫn không thấy Hạ Minh Y đi ra, trong lòng vệ sĩ liền cả kinh vội vàng chạy vào xem, vừa nhìn thấy lòng liền chuyển lạnh. Nào có bóng dáng Hạ Minh Y! Một người lập tức phản ứng lại: “Chung Nhị, cậu gọi điện thoại cho Tô công tử! Chung Tam lái xe xem gần đây có chiếc xe nào khả nghi không, chắc chắn bọn họ chưa đi xa được.” Hai người nghe thấy mệnh lệnh liền lập tức chia ra hành động. Một phút sau Chung Nhị lo lắng nói: “Đại ca, Tô công tử không nhận điện thoại, bây giờ cậu ấy đang lên chương trình.” Chung Đại hung hăng nói: “Không ngừng gọi, gọi đến khi nào có người bắt máy mới thôi. Lần này nếu như không cứu được Hạ tiểu thư trở về, chúng ta chết chắc rồi! Tôi liên lạc với Đại công tử.”

Anh vừa gọi điện thoại, phía bên kia rất nhanh liền có người bắt máy, giọng nói trầm lắng của người đàn ông từ đầu bên kia điện thoại truyền đến: “Chung Đại, làm sao thế?” Chung Đại kiên trì kể lại vắn tắt chuyện này một lần. Giọng nói phía bên kia càng lúc càng trầm xuống, đồng thời còn mang theo cảm giác áp bách mạnh mẽ: “Tôi sẽ sắp xếp người truy xét, các người hãy nhanh chóng chạy đến nơi khả nghi đi. Tìm người hỏi thăm đi!” Chung Đại vội vàng gật đầu: “Chung Tam đã chạy đi qua đó rồi ạ!” Bên kia im lặng trong chốc lát rồi thấp giọng nói: “Mặt mũi Chung Ly gia bị các người làm mất hết rồi! Mau đuổi theo!” Giọng nói tuy thấp nhưng câu nói này ẩn chứa trọng lượng khiến cho sắc mặt Chung Đại đại biến.

“Đại ca, sao...sao vậy?” Chung Đại nhanh chóng trở về xe giảm mạnh chân ga, sau khi xe trên đường mới nói: “Đại công tử cũng sốt ruột gấp gấp như vậy.... nếu như lần này Hạ tiểu thư có chuyện gì, tôi thấy không chỉ Tô công tử, e rằng Đại công tử cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta!”

“Cái gì? Vậy chúng ta mau chóng đi tìm đi!”

Triệu Viện ngồi trên xe taxi, ánh mắt thờ ơ nhìn Hạ Minh Y đang hôn mê. Lại quay đầu nhìn khuôn mặt say mê, nước miếng dài ba tấc của mấy tên đàn ông phía sau. Khinh thường cười nhạo một tiếng: “Chưa từng thấy qua mình tỉnh sao? Hay là chưa thấy qua đàn bà?” Một người đàn ông trong đó khó khăn dời đi ánh mắt say đắm nói: “Hạng người như chúng tôi làm sao có thể gặp được ngôi sao nữ thật sự được? Hơn nữa lại còn xinh đẹp như vậy!” Nghe thấy thế đôi mắt sắc bén của Triệu Viện liếc nhìn người nọ một cái. Người đàn ông vội vàng nói: “Nhưng mà còn thua xa Triệu Viện cô. Sao bây giờ chúng ta không động thủ luôn? Xe chắn gì đó không phải rất đã ghiền sao?” Triệu Viện lạnh lùng nói: “Tôi còn phải đợi phân phó của chị Băng, mấy người gấp cái gì? Sớm muộn gì cũng sẽ là của mấy người thôi! Đợi uống thuốc xong mới thấy sáng khoái, mấy người còn chưa thử qua đúng không?” Mấy người này nghe thấy vậy ánh mắt liền sáng lên, hận không thể ngay lập tức nhào đến.

Đúng vào lúc này điện thoại Triệu Viện vang lên, cô ta cung kính gọi một tiếng “Chị Băng”, vẻ mặt thấp thóm lo lắng.

“Đến chỗ cũ!” Buông điện thoại xuống, cô liền phân phó. Sau đó nghiêng người liếc mắt nhìn Hạ Minh Y, cắn hận nói: “Tôi không có cách nào làm sản phẩm công nghệ cao, nhưng đối phó với cô.... cái này thôi cũng đủ rồi! Nếu không phải cô đẩy tôi vào đường cùng, hừ!” Đường như cô ta nghĩ đến điều gì đột nhiên lớn tiếng cười như điên, tiếng cười ha ha ha truyền đi thật xa, sắc mặt mấy người phía sau thay đổi, nhất thời cũng không dám làm bất cứ hành động quá khích nào.

Khi Hạ Minh Y từ từ tỉnh lại, đầu cô vẫn còn chút choáng váng, không biết Triệu Viện dùng thuốc gì đối với cô mà được tỉnh lại mạnh đến vậy. Nghĩ đến Triệu Viện cô liền cảm thấy thất vọng và ân hận, cô hận bản thân dễ phòng quá kém, lại có thể bị loại người này gạt! Cô lắc lắc đầu bắt buộc bản thân

tinh táo một chút rồi đánh giá hoàn cảnh trước mắt. Bốn phía hết sức đồ nát, ánh sáng không sáng lắm, cách đó hơn mười mét có có bóng người đang lác lác. Mà món đồ phía bên trái đối diện với cô lại là máy quay phim! Cô cả kinh, đại não bỗng dung tinh táo lên rất nhiều, Triệu Viện thật sự là bắt cóc cô, rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Cô khó khăn cử động một cái phát hiện cả người hoàn toàn không có sức còn bị trói gô cứng và chéo tay sau lưng. So với lần trước bị Trịnh Phong trói lần này quả nhiên gặp sự phụ rồi. Xem ra bọn họ làm thật rồi! Thấy mấy người kia vẫn chưa nhìn sang đây, cô tập trung sức lặng lẽ dùng lực phía sau vừa đánh giá bốn phía xem có thể chạy trốn được không. Điện thoại đã bị lấy đi rồi, bây giờ muốn liên lạc cũng rất bất tiện nhưng trước khi đi cô đã gửi cho Tô Ly một tin nhắn, về sẽ không thấy cô nhất định sẽ đi tìm. Hy vọng bọn họ sẽ đến kịp.

Trong lúc cô vẫn đang đánh giá, cánh cửa đồ nát đột nhiên bị đẩy ra, ngược chiều ánh sáng là bóng của hai người nhìn không rõ lắm. Hai người đó đi thẳng đến chỗ cô. Lúc này cô mới nhìn rõ được đó là Nhan Băng và Triệu Viện.

“Hạ Minh Y, thật không ngờ cô cũng có ngày hôm nay!” Nhan Băng cúi người xuống nhìn Hạ Minh Y đang bị trói chặt, ánh mắt băng lãnh trào phúng: “Dựa vào cái gì mà cô dám quyến rũ Tô Ly? Cô có biết cô không biết tự lượng sức như thế nào không? Cô biết thân phận của Tô Ly là gì không?” Đã từ rất lâu cho đến hiện tại, đây là lần đầu tiên Hạ Minh Y và Nhan Băng chính diện với nhau! Đáng vẻ người phụ nữ này vẫn cao cao tại thượng, dường như cả thế giới này đều phục tùng dưới chân cô.

Kêu căng như vậy Hạ Minh Y không thích. Cô xoay mặt qua, trực tiếp bỏ qua lời nói của cô ta.

“Cô!” Nhan Băng hung hăng túm chặt cổ áo của cô, đang định phát tát thì Triệu Viện đột nhiên kéo cánh tay cô lại: “Chị Băng, món hàng như cô ta nào đáng để chị phí sức, đánh cô ta còn sợ dơ tay chị! Để em làm cho!” Ánh mắt Nhan Băng đảo qua, cười nhạo một tiếng: “Cũng được, vậy cho cô cơ hội thể hiện!”

Trong mắt Triệu Viện lóe lên ý cười và sự oán hận điên cuồng, cô ta cúi người xuống ngồi bên cạnh Hạ Minh Y: “Cô cho rằng cô rất thông minh sao? Còn không phải vừa bị tôi lừa xong đã chạy tới sao, tôi biết ngay loại người như cô rất dễ gạt mà! Haha... Trùng cái gì mà trùng!” Cô hét lớn một tiếng rồi đưa tay tát Hạ Minh Y một cái! Cái tát này thật sự rất ác, cảm giác đau đớn nóng rát truyền đến, không cần nhìn Hạ Minh Y cũng biết gò má cô nhất định đã sưng lên rồi. Cô cắn chặt môi không rên một tiếng rồi xoay mặt sang, chẳng muốn nhìn thấy gương mặt Triệu Viện. Không ngờ động tác này lại khiến Triệu Viện càng thêm kích động, cô ta lại tát thêm một cái: “Cô rất thanh cao sao? Cô rất sạch sẽ sao? Cho cô giả vờ này! Cho cô giả vờ này!”

“Bốp bốp bốp” mấy bạt tay liên tiếp giáng xuống, hai má Hạ Minh Y sưng đỏ lên, khoe miệng còn chảy máu. Cô bị đánh khiến cho tóc rơi xuống, cả người trông chật vật không chịu nổi.

Nhan Băng nhíu mi nói: “Đủ rồi! Đánh nữa thì người cũng bị cô đánh ngất đi, rồi chụp như thế nào đây?” Ánh mắt cô khẽ động, cô nhìn chằm chằm Triệu Viện: “Sao tôi cảm thấy cô hận cô ta hơn cả tôi?” Triệu Viện do dự một chút rồi nói: “Chị Băng...chị, chị không hiểu hoàn cảnh của em. Cái người Chương Hàm đó lúc đó ngày nào cười trên người em cũng đều gọi tên cô ta! Loại ủy khuất này em chịu đủ rồi!”

“A? Ánh mắt của cậu ta lại đặc biệt đến vậy.”

“Ha, anh ta chỉ là thích những cô gái trông có vẻ đứng đắn thôi, lúc hưởng thụ thì lại dạy cho bọn họ bộ dáng dâm dăng!” Triệu Viện nói một lời trúng đích.

Nhan Băng nhíu mi giống như cảm thấy có chút ghê tởm, nói: “Đủ rồi, đừng nói những vấn đề này nữa. Hạ được!”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đốt người

Về mặt Triệu Viện vui vẻ, từ trong túi lấy ra một bình thuốc sứ màu trắng để trước mặt Hạ Minh Y: “Haha, cô có biết đây là cái gì không?”

Thấy vẻ hoài nghi trên mặt Hạ Minh Y, cô ta tiếp tục nói: “Uống cái này vào nó có thể khiến cô có được cảm giác vui sướng nhất trên đời. Có nhìn thấy đám người kia không? Họ đều đến đây để phục vụ cô đó, còn máy chụp hình này, hahaha... Nếu như Tô Ly nhìn thấy, nên nghĩ như thế nào đây?”

Nghe vậy đôi mắt Hạ Minh Y bỗng nhiên tròn to, tràn ngập sự phẫn nộ, cô phẫn nộ nhìn Triệu Viện, lớn tiếng nói: “Sống chết bất quá chỉ là một cái mạng, Tô Ly sẽ không tha cho các người đâu!”

Triệu Viện cũng không thèm để ý đến cô mở nút chai ra rồi hung hăng đổ thuốc vào miệng Hạ Minh Y.

Hạ Minh Y liều mạng vùng vẫy thế nhưng cả người bị trói lại nên không có chút sức lực nào. Tuy có bị đổ ra ngoài nhưng cô vẫn bị Triệu Viện rót vào không ít.

Đống thuốc nước kia tiến vào không lâu cô liền cảm thấy bên trong cơ thể mình như có ngọn lửa cháy lên, càng lúc càng lớn, sau cùng giống như liệt diễm phân thân. Cả người nóng đến kinh người, hơn nữa nhiệt độ còn theo dạ dày đốt cả người, cuối cùng tụ lại dưới bụng dưới.

Giống như có vô số con kiến đang cắn và bò vậy, cảm giác trống rỗng nhanh chóng kéo đến, trong cơ thể đột nhiên dâng lên một khát vọng to lớn.

Cô hung hăng cắn lấy môi dưới ngăn bản thân rên ngâm ra tiếng.

Nhan Băng thờ ơ nhìn phản ứng của cô, hài lòng nói :“Tôi và Tô Ly là thanh mai trúc mã, tôi hiểu anh ấy rất rõ, chỉ là anh ấy vô cùng thích sạch sẽ. Không chỉ đối với vật mà đối với người cũng như vậy. Nếu như anh ấy thấy đáng về cô rên rỉ dưới thân người đàn ông khác không biết anh ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

Hạ Minh Y giận dữ nhìn cô, nếu không phải hiện giờ cô đang bị trói, cô nhất định sẽ xông lên phía trước đồng quy vô tận (cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt) với người phụ nữ này.

Nghĩ đến đây cô đột nhiên đập đầu xuống đất. Thà chết chứ không chịu nhục!

“Cô ta muốn tự sát!” Triệu Viện nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, nhưng đầu của Hạ Minh Y vẫn đập xuống nền đất, máu tươi rất nhanh liền chảy ra.

Cảm giác đau đớn khiến cho ý thức của cô càng tỉnh táo.

Nhan Băng bước lên phía trước nắm lấy tóc cô :“Muốn bảo vệ trinh tiết? Cô cũng có khí phách lắm. Tôi không để cô được như ý đâu! Triệu Viện, chuẩn bị máy quay!”

Cô ta xoay người về phía mấy tên đàn ông đã nôn nóng chờ đợi :“Lè mè cái gì vậy? Còn không mau qua đây!!”

Mấy người kia vội vàng chạy qua, sợi dây thừng trên người Hạ Minh Y được cởi ra, cô vừa muốn đứng lên chạy trốn liền bị người đàn ông vờn vàng đè tay chân lại. Áo quần rườm rà được cởi ra từng cái, đôi bàn tay thô ráp của người đàn ông đưa đến chỗ cô --- ---

Tác dụng của thuốc lại tái phát lần nữa, nó ùn ùn kéo đến mạnh mẽ như sóng triều, ánh mắt Hạ Minh Y xẹt qua tia sợ hãi, nghĩ đến việc bị những người này luân gian những giọt nước mắt sợ hãi liền rơi xuống.

Bây giờ cô biết được cái gọi là kinh hãi hoảng sợ thật sự là gì rồi!

Thà chết chứ không chịu nhục! Cô đột nhiên nhớ tới câu thành ngữ này, cô nói một câu :“A Ly...” rồi cắn lưỡi tự sát.

Nhưng lại bị người đàn ông bên cạnh nắm lấy cằm dưới :“Muốn chơi như vậy sao, còn non lắm, các anh em, lên!”

Tô Ly nhìn vào hướng dẫn định vị trên xe, nhanh chóng chạy đến mục tiêu. Phía sau còn còn bảy tám chiếc xe thể thao, tốc độ của chiếc nào cũng rất kinh người.

Bên trong buồng xe vô cùng áp lực , không ai dám lớn tiếng thở mạnh. Một người vệ sĩ nhìn thấy sắc mặt ông chủ của mình âm trầm như núi Thái Sơn sợ đến mức không dám thở.

“Két....” Chiếc xe đột nhiên ngừng lại, Tô Ly dẫn đầu chạy vào trong, những người còn lại cũng nhanh chóng chạy sát phía sau.

Nhìn thấy một màn trước mắt, đại não Tô Ly “oành” một tiếng, trong nháy mắt bộc phát. Đám người Nhan Băng nghe được âm thanh lớn lại nhìn thấy trước mắt toàn bộ là người vô trang, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Tô Ly thuận tay lấy một cây gậy từ trong tay vệ sĩ, nhanh chóng chạy đến chỗ mấy người đang áp chế Hạ Minh Y, một cái xoay người đá chân đá những người kia ra, vệ sĩ thấy thế cũng nhanh chóng chạy đến ba xuống nắm lên liền chế ngự được mấy tên đàn ông hen hạ bị ỏi kia.

“A Ly...A Ly.....” Hạ Minh Y đã hoàn toàn mất đi thần trí, môi dưới bị rách còn chảy máu. Hai má cô sưng đỏ, khắp mặt là nước mắt, chỉ còn lại tiếng nói rên rỉ vỡ vụn.

Tô Ly cởi áo vest ngoài khoác lên người cô, ôm chặt lấy cô trong ngực, nhìn thấy màn này lòng anh như vỡ ra.

Nhìn thấy cảnh bàn tay bẩn thỉu của những tên đàn ông kia đặt trên người cô, ngực anh như muốn nổ tung! Nếu như đến trễ một bước, cho dù chỉ một phút, trinh tiết cô gái của anh khó giữ được rồi!

Mấy người vừa nãy còn mê sắc tâm khiêu thì bây giờ đã sợ đến nỗi hai chân run lên, đứng không vững. Sắc mặt của Triệu Viện và Nhan Băng xám như tro, đang bị vệ sĩ hung hăng giữ chặt.

Thấy Tô Ly ôm lấy Hạ Minh Y rồi đi, A Hoàng vượt qua mọi người đi ra.

“Y Y, mau tỉnh lại, là anh, Y Y... Anh đến rồi, Y Y....” Tô Ly không ngừng gọi cô.

Rất lâu sau Hạ Minh Y mới tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt Tô Ly gần trong gang tấc cô liền khóc :“Có phải em bị cưỡng gian rồi không? A Ly, có phải em không còn sạch sẽ nữa đúng không?”

Tô Ly ôm chặt lấy cô :“Không có, không có, không xảy ra chuyện gì cả, không có gì cả, bây giờ em an toàn rồi. Đừng sợ, anh ở đây. Nơi nào có Y Y

nhất định sẽ có A Ly...” Anh lấy băng gạc nhẹ nhàng lau sạch vết máu khô trên trán Hạ Minh Y, ánh mắt một mảng âm hàn, đương nhiên sự phẫn nộ lúc này còn chưa bình tĩnh khôi phục lại.

“Có đau không? Anh lập tức đưa em đi gặp bác sĩ.”

Hạ Minh Y không trả lời câu hỏi của anh, cô tựa đầu vào cổ anh thật chặt vào lòng anh, nghẹn ngào nói :“Bọn họ hạ được em, không phải là em nguyện ý....”

Nói đến đây cô cảm thấy cả người khó chịu, sóng triều lúc này bị cuộn sạch bây giờ lại nổi lên. Cô nhìn không được mà rên rỉ :“Uhm... A Ly, em...em rất khó chịu.”

Dược tính của thuốc này quá mạnh, lúc này còn dựa chút sức lực mà chống lại, nhưng bây giờ ở trong lòng Tô Ly, lại cùng với người yêu tiếp xúc, một khi đã khôi phục thì lại mãnh liệt hơn lúc này.

Đại não cô nóng lên, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều như vậy liền như bạch tuyết quấn lấy Tô Ly, hung hăng hôn lấy anh, chiếc lưỡi nhỏ nhắn linh hoạt cạy mở hàm răng anh, dùng sức mút. Hai chân thon dài theo bản năng cuốn lấy thắt lưng thon gầy của anh.

Hô hấp Tô Ly đột nhiên bị kiềm hãm, nháy mắt cả người nổi lên phản ứng, anh từ khách đổi thành chủ càng hôn sâu hơn. Nụ hôn này lại kêu gọi được tính trong người cô, khát vọng mãnh mẽ lại kéo đến. Cô đã không còn biết bản thân đang làm gì, chỉ biết ở gần với Tô Ly thì cả người dễ chịu hơn rất nhiều, vì thế cô càng dùng lực quấn chặt lấy anh.

Hai tay nhỏ nhắn dùng sức xé y phục trên người anh, muốn cởi bỏ những thứ chướng ngại trên người anh.

Âm thanh rên rỉ vỡ vụn :“A Ly...A Ly....em khó chịu.....”

Tô Ly không rời khỏi cánh môi hồng của cô, đầu vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, nhắm nạy trong chốc lát rồi nói :“Y Y, dừng.. bây giờ em không tỉnh táo.”

Nếu như bây giờ muốn cô, lỡ sau khi tỉnh lại cô hối hận thì làm sao đây?

Trong lúc Tô Ly ý loạn tình mê, trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ này. Tính cách của cô tương đối bảo thủ, nếu như không phải tác dụng của dược tính tuyệt đối sẽ không nhiệt tình như lửa như vậy. Sau khi tỉnh lại lỡ như cô biết hai người lại phát sinh quan hệ dưới tình huống như thế, không biết cô sẽ nghĩ như thế nào.

Nghĩ đến đây, anh vươn tay cánh tay nhỏ đang quấn quanh người mình, chế trụ lại động tác châm lửa của cô.

“Y Y, bây giờ em không tỉnh táo, anh không thể muốn em vào lúc này được.”

“A Ly....” Hạ Minh Y bất mãn lâu bầu, mang theo chút tức giận. Vừa rời khỏi người Tô Ly, cả người cô liền nóng không chịu nổi, thế mà anh lại không cho cô đụng vào anh, thật quá đáng!

Tô Ly hít một hơi thật sâu đè nén tình triều đã dâng lên trong người. Anh hiểu cảm nhận của cô, anh cũng là người đàn ông bình thường, người phụ nữ mình yêu thương đang ở trong lòng, làm sao có thể bất vị sở động. Nhưng bây giờ tuyệt đối không thể, cô đang bị thương, lại không tỉnh táo. Huống chi đám người hại cô còn chưa bị trừng phạt!

*Bất vị sở động : mặc kệ người khác nói gì hay mê hoặc như thế nào thì vẫn kiên định với lập trường ban đầu, kiên trì với nguyên tắc lúc đầu của bản thân, không có hành động nào.

Anh ra khỏi xe ôm cô ra ngoài :“Y Y, chúng ta đi gặp bác sĩ, thân thể em quan trọng nhất.” Từ xa có một chiếc xe chạy đến. Mặc dù Hạ Minh Y bị anh ôm ngang nhưng không an phận mà nhích tới nhích lui, chỉ mấy bước ngắn ngủi nhưng Tô Ly đã cảm thấy đây là một loại hành hạ ngọt ngào mà trước nay anh chưa từng trải qua.

A Hoàn trước giờ làm việc gì cũng rất cẩn thận, sau khi nghe tin Hạ Minh Y bị bắt cóc anh biết sự việc sẽ không đơn giản như vậy, nên đã mang theo bác sĩ chuẩn bị sẵn.

Tô Ly đến gần chiếc Lincoln, ngay lập tức liền có một người phụ nữ trung niên mở cửa bước ra.

“Tôi còn cho rằng cậu sẽ tự mình giải quyết, không ngờ cuối cùng cậu vẫn nhìn xuống.” Người phụ nữ trên ghé nói.

Tô Ly cẩn thận nghiêm túc đặt Hạ Minh Y đang không yên vào xe :“Di Chu, giao cho đi.”

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt anh nồng đậm che lấp, sắc mặt thay đổi, thấp giọng nói :“Tiểu thiếu gia yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Tô Ly yêu thương nhìn Hạ Minh Y rồi xoay người đi vào nhà.

Nhìn thấy cảnh trước mắt khỏe miệng anh nở ra nụ cười băng lãnh.

Mấy tên đàn ông bị ỏi chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi theo tiếng hô của Chung Đại mà xếp hàng nhảy cóc, mặt mũi tên nào cũng bầm dập, đáng vẻ vô cùng buồn cười.

Nhưng Tô Ly cười không nổi, vừa nhìn thấy bọn họ anh liền nhớ đến một màn kia, lửa giận vừa mới bình lại trong nháy mắt liền tăng lên.

A Hoành đi đến bên cạnh anh thấp giọng hỏi :“Cô ấy sao rồi?”

Tô Ly híp mắt lại, ánh mắt đầy vẻ khát máu nhìn đám người Triệu Viện :“Vẫn ổn, di Chu đã lo liệu rồi.”

Anh bước lên phía trước vài bước, lạnh lùng nói :“Đi qua đây!”

Mấy người đàn ông đang nhảy cóc lập tức chạy đến bên cạnh anh, khuôn mặt trắng bệch phờ phạc nói xin lỗi :“Sau này chúng tôi sẽ không dám nữa! Sẽ không dám nữa!”

“Tay của mấy người đều đụng vào cô ấy?” Tô Ly chỉ vào mấy người đó hỏi :“Cậu đè hai tay, cậu đè chân, cậu còi y phục, cậu nhéo cằm dưới của cô ấy có đúng không?”

Sắc mặt mấy người kia trắng bệch, sợ hãi gật đầu.

Đôi mắt Tô Ly sâu không thấy đáy, anh gần từng chữ :“Cũng không hỏi xem là người phụ nữ của ai đã dám động, có phải chán sống rồi không?”

Mấy người kia nghe thấy vậy vì sợ hãi mà mở to mắt, liều mạng cầu xin tha thứ.

Tô Ly liếc qua, nhẹ nhàng nói ra hai chữ :“Chặt đứt!”

Giọng nói nhẹ nhàng, nhu hòa như vậy nhưng nội dung lại đầy mùi máu, sự ôn nhã độc ác trên người anh lại đối lập với hòa giải, vì vậy càng thêm khiến người khác sợ hãi.

Mấy người kia liền phản ứng lại, sợ đến mức tè ra quần, một đám đàn ông ai nấy đều khóc như một đứa bé, liều mạng giãy giụa. Thậm chí còn có người hét lớn :“Các người làm vậy là phạm tội! Phạm tội...”

Tô Ly thờ ơ đảo mắt nhìn qua, trên mặt không chút phản ứng.

A Hoành cầm điều thuốc trong miệng xuống, nói :“Các người còn biết cái gì là phạm tội? Chưa lấy mạng mấy người là tốt lắm rồi, nên thỏa mãn đi!”

Nếu đổi lại là Tiêu Hiền, những người này e là không sống được đến bây giờ.

“A!.....” Theo cùng với hành động giơ tay chém xuống của vệ sĩ, mấy người kia liều mạng lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Triệu Viện và Nhan Băng nhìn thấy cảnh này sợ đến nỗi sắc mặt đại biến, cả người lão đảo như muốn ngã.

Đặc biệt là Nhan Băng, cô luôn biết Tô Ly ngoan độc nhưng không ngờ Tô Ly lại có thể ngoan độc đến mức này.

Cô mở to hai mắt nghi hoặc nhìn qua Tô Ly, không ngờ Tô Ly cũng đúng lúc nhìn qua.

Nhìn thấy sát khí mạnh mẽ trong mắt anh, lòng cô đột nhiên run lên, không nói ra được điều gì.

Tô Ly bước từng bước về phía cô :“Là do em bày ra?”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bài học kinh nghiệm xương máu.

Nhan Băng khó khăn nuốt nước miếng một cái, cảm giác mỗi một bước chân đến gần của Tô Ly thì cảm giác áp bách lạnh lẽo càng mạnh mẽ hơn.

Trong phút chốc cô cảm thấy trong hai mươi mấy năm qua, cô chưa từng thật sự biết Tô Ly.

Vốn dĩ cho rằng thủ đoạn mãnh khỏe thương nghiệp của anh tương đối cường ngạnh, không ngờ.....

Nhìn thấy Tô Ly bước đến bên cạnh, trong lúc nguy cấp cô chợt nảy ra cách đối phó hữu hiệu (cái khó ló cái khôn) hét lớn lên:“Tô, không phải em, là Triệu Viện. Đã nhiều ngày em không hề xuất hiện, là cô ta liên lạc với em, cô ta muốn dùng cách này để lấy lòng em”

Triệu Viện nghe vậy kinh ngạc mở to mắt :“Chị Băng, nhưng...không phải vậy, rõ ràng chị cũng...”

Nhan Băng nhanh chóng ngắt lời :“Hai ngày trước không phải là cô đến tìm tôi sao? Không phải cô nói có thể bắt cô ta sao? Máy hôm nay tôi bận đến sát đầu mê trán, làm gì còn có thời gian quản những chuyện này?”

Triệu Viện lo lắng mở miệng nhưng lại không biết nói như thế nào. Tuy chuyện này là do cô nhắc đến, nhưng trong chuyện này hai người cùng nhau bày kế! Sao bây giờ liền trở thành lỗi một mình cô rồi?

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, Tô Ly đã xoay người nhẹ hỏi một câu :“Mặt của cô ấy là do ai đánh?”

Nhan Băng phản ứng nhanh vội nói :“Triệu Viện! Cô ấy đánh một lúc liền tiếp mấy cái, cũng là do em ngăn cô ấy lại!” Lời nói này cũng không tính là giả.

Tô Ly chẳng tỏ ý gì, nói với Chung Nhị :“Đánh gấp mười lần.”

Tiếng “bốp bốp bốp” không ngừng vang lên, trong chốc lát hai gò má sưng cao lên, cả khuôn mặt sưng như đầu heo.

Nhìn thấy ánh mắt chán ghét của những vệ sĩ xung quanh, trong lòng Triệu Viện kích động, phát điên lên, có điều gì cũng đều nói hết ra ngoài.

“Nhan Băng, cô có còn là người không? Từ đầu đến cuối là do cô tìm đến tôi, là cô tìm tôi cùng nhau mưu tính với Hạ Minh Y, tất cả mọi chuyện đều có cô tham gia, dựa vào đâu mà cô để một mình tôi gánh vác !! Tô Ly anh có bản lĩnh thì cũng phẩy người phụ nữ này đi, cô ta mới là người hận Hạ Minh Y nhất, dựa vào đâu mà anh đánh tôi? Dựa vào đâu mà cô ta có thể tốt?”

Nhan Băng nghe vậy sắc mặt đại biến, cẩn thận nghiêm túc đánh giá thần sắc của Tô Ly. Không còn cách nào khác, bây giờ cô ở trong tay đối phương, chỉ có thể lấy lùi làm tiến.

Mặc dù bị đánh xong, máu vẫn chảy trên miệng của Triệu Viện, nhưng cô vẫn không cam lòng mắng chửi. Gần như là thăm hỏi ân cần đến mười tám đời tổ tiên của Nhan Băng, Hạ Minh Y và Tô Ly.

A Hoành thật sự nhìn không thuận mắt, bước đến bên cạnh cô, anh ngồi xổm xuống nói :“Cô muốn biết vì sao không? Bởi vì... cô ấy là nhị tiểu thư của tập đoàn Nhan Thị, đánh chó phải nhìn mặt chủ có đúng không? Trong cái vòng này dễ hạ lắm, cô ở đâu nhảy lên vậy? Cô đặt bọn tôi ở đâu rồi hả?”

Trong vòng này người có tiền có thế, có bối cảnh thì có thể đóng phim, gia đình cô có tiền thì có thể có tác phẩm mà đóng. Cứ nhìn Lâm Diên, Triệu Viện, thật sự khác nhau một trời một vực. Khi đó lại có thể ký hợp đồng với cô ta, không biết là quyết định của vị cấp trên nào.

Triệu Viện bỗng dung mở to mắt “Vậy Hạ Minh Y thì sao? Cô ta có tính là có nguồn gốc không? Dựa vào cái gì mà cả ngày ra vẻ thuần khiết? Nhìn thấy cô ta tôi liền cảm thấy ghê tởm! Cô ta dựa vào cái gì chứ? Thật hối hận lúc này không hạ được cô ta ngay từ đầu, xem cô ta còn giả vờ như thế nào!”

Ánh mắt A Hoành rét lạnh, đưa tay hung hăng nắm cằm dưới của cô :“Thuốc cũng là do cô làm? Tốt lắm...”

Tô Ly nghe thế cũng quay sang, ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm quét qua người Triệu Viện, nói :“Chung Tam, xem còn thuốc không.” Anh lại xoay người nhìn máy quay ở trên cao :“Cứ làm như cũ.”

Nhan Băng nghe thấy vậy liền sợ hãi, hai hàm răng run lấy bầy.

Tô Ly bước đến bên cạnh cô thấp giọng nói :“Tôi rất tò mò rằng vì sao lần nào cô cũng sợ, lần nào cũng không tiếp thu dạy dỗ? Nhưng mà không sao, lần này tôi sẽ khiến cô nhớ kỹ.”

Nhan Băng giữ chặt cánh tay Tô Ly nghẹn ngào nói :“Cần Tô, sao anh có thể làm thế với em! Em làm nhiều thứ như vậy là vì cái gì? Còn không phải là vì anh sao? Chỉ vì em thích anh mà thôi, là sai sao?!”

Tô Ly hất tay cô ra, lạnh lùng nói :“Nhấn tâm không có tính người còn không tính là sai? Lần trước nếu không phải là do mẹ cô, cô cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Cô xem cho kỹ đi!”

Anh kéo Nhan Băng đi đến bên Triệu Viện.

Nhan Băng sợ hãi giãy dụa :“Không được, anh buông ra, em là nhị tiểu thư của Nhan gia, anh dám làm thế với em? Anh không sợ hai nhà bất hòa sao?”

Tô Ly quay đầu liếc cô :“Nhan Lam Khanh, cô cảm thấy tôi không dám sao?”

Nhan Băng há miệng thở dốc, nói không ra lời. Cô lao đảo mấy bước, nhìn thấy A Hoành cách đó vài mét đang thờ ơ nhìn họ, đột nhiên giống như nhìn thấy cứu tinh :“Anh cả, anh Cần Hoành, cứu em với!”

A Hoành giật nhẹ khóe miệng :“Lam Khanh, đừng sợ!” Câu nói này dưới tình huống như vậy rõ ràng có chút không ổn.

Nhưng lòng Nhan Băng đang khấn trương lại buông lỏng một chút, có Cần Hoành ở đây, Tô Ly không dám làm xằng bậy.....

Tô Ly kéo cô đi đến cạnh Triệu Viện. Rõ ràng được tính của thuốc đã tái phát, lúc này Triệu Viện còn dưới người mấy tên đàn ông bị ỉa ý loạn tình

mê, không ngừng rên rỉ.

A Hoành thật sự nhìn không thuận mắt, bước đến bên cạnh cô, anh ngồi xổm xuống nói: “Cô muốn biết vì sao không? Bởi vì... cô ấy là nhị tiểu thư của tập đoàn Nhan Thị, đánh chó phải nhìn mặt chủ có đúng không? Trong cái vòng này để hạ lắm, cô ở đâu nhảy lên vậy? Cô đặt bọn tôi ở đâu rồi hả?”

Trong vòng này người có tiền có thế, có bối cảnh thì có thể đóng phim, gia đình cô có tiền thì có thể có tác phẩm mà đóng. Cứ nhìn Lâm Diên, Triệu Viện, thật sự khác nhau một trời một vực. Khi đó lại có thể ký hợp đồng với cô ta, không biết là quyết định của vị cấp trên nào.

Triệu Viện bỗng dưng mở to mắt: “Vậy Hạ Minh Y thì sao? Cô ta có tính là có nguồn gốc không? Dựa vào cái gì mà cả ngày ra vẻ thuần khiết? Nhìn thấy cô ta tôi liền cảm thấy ghê tởm! Cô ta dựa vào cái gì chứ? Thật hối hận lúc này không hạ được cô ta ngay từ đầu, xem cô ta còn giả vờ như thế nào!”

Ánh mắt A Hoành rét lạnh, đưa tay hung hăng nắm cằm dưới của cô: “Thuốc cũng là do cô làm? Tốt lắm...”

Tô Ly nghe thế cũng quay sang, ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm quét qua người Triệu Viện, nói: “Chung Tam, xem còn thuốc không?” Anh lại xoay người nhìn máy quay ở trên cao: “Cứ làm như cũ.”

Nhan Băng nghe thấy vậy liền sợ hãi, hai hàm răng run lẩy bẩy.

Tô Ly bước đến bên cạnh cô thấp giọng nói: “Tôi rất tò mò rằng vì sao lần nào cô cũng sợ, lần nào cũng không tiếp thu dạy dỗ? Nhưng mà không sao, lần này tôi sẽ khiến cô nhớ kỹ.”

Nhan Băng giữ chặt cánh tay Tô Ly nghẹn ngào nói: “Cần Tô, sao anh có thể làm thế với em! Em làm nhiều thứ như vậy là vì cái gì? Còn không phải là vì anh sao? Chỉ vì em thích anh mà thôi, là sai sao?!”

Tô Ly hất tay cô ra, lạnh lùng nói: “Nhẫn tâm không có tính người còn không tính là sai? Lần trước nếu không phải là do mẹ cô, cô cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Cô xem cho kỹ đi!”

Anh kéo Nhan Băng đi đến bên Triệu Viện.

Nhan Băng sợ hãi giãy dụa: “Không được, anh buông ra, em là nhị tiểu thư của Nhan gia, anh dám làm thế với em? Anh không sợ hai nhà bất hòa sao?”

Tô Ly quay đầu liếc cô: “Nhan Lam Khanh, cô cảm thấy tôi không dám sao?”

Nhan Băng há miệng thờ đốc, nói không ra lời. Cô lao đảo mấy bước, nhìn thấy A Hoành cách đó vài mét đang thờ ơ nhìn họ, đột nhiên giống như nhìn thấy cứu tinh: “Anh cả, anh Cần Hoành, cứu em với!”

A Hoành gạt nhẹ khóe miệng: “Lam Khanh, đừng sợ!” Câu nói này dưới tình huống như vậy rõ ràng có chút không ổn.

Nhưng lòng Nhan Băng đang khấn trương lại buông lỏng một chút, có Cần Hoành ở đây, Tô Ly không dám làm xằng bậy....

Tô Ly kéo cô đi đến cạnh Triệu Viện. Rõ ràng được tính của thuốc đã tái phát, lúc này Triệu Viện còn dưới người máy tên đàn ông bí ối kia ý loạn tình mê, không ngừng rên rỉ.

Miệng vết thương của mấy người đó chỉ được băng bó qua loa, lại sợ hãi sự uy nghiêm của vệ sĩ, chịu đựng đau đớn mà ra sức. Triệu Viện còn điên cuồng hơn so với bọn họ, chủ động vận vẹo thân mình nghehnhộp. Cô ta gần như hoàn toàn quên mất tình cảnh hiện tại của mình.

Máu tươi từ miệng vết thương của mấy người kia rơi xuống, tình cảnh dâm mị hỗn loạn. Nhan Băng chỉ nhìn thoáng qua, nhìn không được mà nôn ra một trận.

Tô Ly hung hăng buông cô ra: “Cô nhìn thấy chưa? Bây giờ cô biết cái gì là luân gian rồi chứ? Cô biết ghê tởm và sợ rồi? Vậy cô có biết cô hủy hoại biết bao nhiêu người rồi không?”

Nhan Băng liều mạng lắc đầu lui về sau, miệng vẫn chưa từ bỏ ý định hét lớn: “Thân phận của bọn họ là gì mà dám trèo cao với tới anh chứ? Chỉ là em cho bọn họ bài học nho nhỏ thôi! Bọn họ chỉ là nhân vật thấp bé mà thôi, A Tô, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy? Anh không biết chỉ có chúng ta mới thích hợp nhất sao?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tô Ly và A Hoành liền thay đổi, những vệ sĩ ở đây cũng nhú mày lại. Đây còn là nhân vật nổi tiếng thiên kim tiểu thư sao!

Ánh mắt Tô Ly quét về phía cô: “Xem ra không thể nói lý với cô rồi. Nhưng không sao, tôi chỉ muốn nói với cô một câu, nếu như lần sau cô còn dám đụng đến Hạ Minh Y, thì đây chính là kết cục của cô!”

“Anh! Anh dám sao? Em là nhị tiểu thư của Nhan gia!”

“Cho nên! Nhan gia không phải còn có một đại tiểu thư sao....” A Hoành một bên lạnh lùng mở miệng.

Trong nháy mắt Nhan Băng nói không nên lời, đầu vô lực cúi xuống, chỉ là bàn tay dưới tay áo càng nắm chặt lại, thể hiện sự không cam lòng và phẫn hận của chủ nhân.

Hạ Minh Y..... Hạ Minh Y....Hạ Minh Y! Cô cắn chặt răng, trong lòng gào thét nhiều lần, tiếng sau lớn hơn cả tiếng trước.

Khi Hạ Minh Y tỉnh lại sắc trời đã sáng trưng, cảm giác khó chịu trong người đã không còn nữa, chỉ là vết thương trên đầu vẫn cảm thấy đau.

Y tá thấy cô tỉnh lại liền vội vàng chạy qua kiểm tra, nói rõ ràng căn kễ tình huống mấy hôm nay rồi đi ra ngoài tìm bác sĩ. Lúc này cô mới biết bản thân đã hôn mê ba ngày. Sự việc ba ngày trước cô nhớ không nhiều lắm, nhưng cảm giác bị mấy tên đàn ông bỉ ổi đè xuống đất cả đời này cô sẽ không quên được!

Cô càng không quên khuôn mặt hưng phấn, biểu tình như xem kịch vui của Triệu Viện, còn có dáng vẻ lạnh nhạt châm biếm của Nhan Băng. Cảnh tượng ấy mãi mãi ở trong lòng cô.

Nó nhắc nhở cô, trong làng giải trí này không phải ai cũng đáng để đồng tình, không phải tất cả lòng tốt đều được báo đáp. Cô lại có thể bị dáng vẻ làm cầu cứu của Triệu Viện đánh lừa, lúc ấy cô thật sự điên mới làm như vậy!

Nhưng không sao, qua bài học kinh nghiệm xương máu lần này cô sẽ ghi nhớ thật kỹ. Từ nay về sau tất cả những điều tốt đẹp nhất cô sẽ chỉ để lại cho một mình Tô Ly.

Hôm cô xuất viện Tô Ly cũng không đến, chỉ có anh Huy dẫn theo trợ lý Tiểu Trần đến, Thái Kim Huy đưa cho cô lịch trình một tuần sau. Do chậm trễ nên phải trở về gấp trong đêm để kịp tham gia chương trình phỏng vấn, buổi tuyên truyền của phim “Vô Thanh”, và chuẩn bị cho những bộ phim sắp tới.

Hạ Minh Y nhẹ nhàng cắt ngang lời anh: “Tô Ly đâu anh?”

Lời của Thái Kim Huy ngừng lại, mặt hơi biến sắc, sau cùng nói: “Gần đây cậu ấy có chút việc, không cần lo lắng cho cậu ấy.”

Lòng Hạ Minh Y chợt lạnh, lần này cô gây ra phiền phức không nhỏ, Tô Ly.....có phải rất tức giận không?

Nhưng may mà tối hôm đó Tô Ly trở lại. Đã nhiều ngày không gặp, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh. Nhưng sắc mặt của anh lại có chút âm trầm.

“A Ly.... anh đang giận em sao? Hạ Minh Y cẩn thận hỏi.

Mắt phượng sâu thẳm của Tô Ly nhìn cô chăm chú, dưới ánh mắt ấy cô có cảm giác không thể che giấu được điều gì.

Đang lúc cô định nói vài câu thì Tô Ly đột nhiên lạnh lùng mở miệng: “Em có nghĩ qua nếu như em thật sự xảy ra chuyện thì anh phải làm như thế nào không? Em có nghĩ qua lúc anh nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của em anh sợ như thế nào không?”

“A Ly, em...”

“Em không thể suy nghĩ một chút vì anh sao?” Tô Ly cắt ngang lời cô, giọng điệu đột nhiên tăng cao.

Hạ Minh Y nhất thời sững sốt, không thể tin mà nhìn anh, cả người lui về sau một bước, hình như có chút sợ hãi.

Động tác này bị Tô Ly nhìn thấy, sự tàn bạo trong mắt anh lại tăng lên, anh đột nhiên vươn tay ôm cô vào ngực, động tác này quá mạnh làm cho thân thể Hạ Minh Y có chút đau đớn.

“Không được sợ anh, không được sợ anh....Bất luận anh như thế nào! Y Y, em chỉ có thể là của anh!” Về mặt Tô Ly có chút mê loạn, Hạ Minh Y chưa kịp phản ứng lại thì môi cô đã bị đè xuống.

“A Ly...” Cô vừa mở cánh môi ra liền bị anh nhân cơ hội đó mà tiến vào. Lúc trước tuy đôi lúc anh cũng cực kỳ bá đạo nhưng vẫn mang theo chút nhu tình, lưu luyến và chăm sóc. Nhưng lần này động tác lại cứng rắn hung ác, thậm chí không có một tia thương tiếc, cách hôn thô bạo này thật giống như đang phát tiết điều gì.

Hạ Minh Y phát hiện Tô Ly có gì đó không đúng, cô vùng vẫy muốn trốn tránh nhưng lại bị anh chặt chẽ giữ lại.

Tất cả những lời muốn nói đều bị anh ngăn lại, cuối cùng cô có chút không chịu nổi nộ hỏa như bạo phong vũ, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ. Đây là người đàn ông mình yêu cho nên hãy nhẫn nại một chút... Trước khi cô mất ý thức cô nghĩ như vậy.

Khi bừng sáng, trong giấc ngủ mơ màng cô cảm thấy có gì đó mềm mại vuốt ve dịu dàng từ trán đến mắt rồi đến môi cô, còn có tiếng thờ dài mơ hồ.

“Y Y, xin lỗi.....xin lỗi, anh yêu em...”

Buổi sáng khi cô tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Tô Ly đâu. Trên chiếc bàn cạnh giường còn để lại một tờ giấy, cô tò mò cầm lên xem.

“Y Y, tạm thời anh có việc phải rời đi, chăm sóc bản thân thật tốt. Xin hãy tha thứ vì anh nhất thời không khống chế được bản thân, anh yêu em.”

Đây là chữ viết của Tô Ly, tuấn tú cứng cáp, chữ như người, từng nét chữ đều rất nghiêm túc.

Xem xong cô chợt đứng lên, tìm khắp một vòng trong biệt thự, lúc này mới tin rằng Tô Ly đã thật sự rời đi, cảm giác mất mát lấp đầy lòng cô.

Cuộc sống của một người luôn vô cùng cô đơn. Buổi sáng cô bận rộn thông cáo, lên chương trình, thu âm, tiến hành tuyên truyền phim nhưng khi trời tối nhìn thấy nhìn thấy căn biệt thự trống trải, cảm giác mất mát không ngừng tăng lên.

Kể từ sau ngày hôm đó, Tô Ly chưa từng trở về, cũng không có thông báo nào. Không chỉ vậy, mấy ngày nay cô gọi cho anh điện thoại vẫn luôn tắt máy. Anh giống như đã biến mất vậy, thậm chí nửa đêm Hạ Minh Y giật mình tỉnh giấc từ trong giấc mơ.

Tô Ly sẽ rời khỏi cô sao?

Bất kể là bá đạo cũng được, ôn nhu cũng được, chỉ cần là Tô Ly của cô, cô đều yêu anh. Nhưng xin anh đừng rời khỏi cô...

Tối hôm nay sau khi tắm xong cô vừa bước ra ngoài thì điện thoại liền vang lên.

A Ly! Cô lầm nhầm cái tên này rồi vui sướng chạy đến mở điện thoại, tâm tình vui sướng có chút giảm bớt bởi vì là trong nhà gọi đến, giọng nói của cô tương đối nhẹ nhàng.

“Ông nội, đã trễ như thế này sao còn gọi cho con ạ?”

Giọng nói bên kia có chút vội vàng, một lúc sau ông nội Hạ từ tốn nói :“Y Y, dạo này con có bận không?”

“Vẫn ổn ạ, chỉ là tuyên truyền cho bộ phim cũ, sắp tới sẽ quay phim mới ạ, cũng không bận lắm.”

“Vậy thì tốt ... .. bà nội của con, bà nội của con.” Giọng nói ông nội đột nhiên có chút ghen ngào.

“Bà nội làm sao ạ? Ông nội, bà nội là sao? Ông đừng dọa con...” Hạ Minh Y nhận thấy sự việc có chút gì đó không hợp lý, sự khủng hoảng trong lòng nháy mắt tăng lên.

“Bà nội con sắp không được rồi.... Con mau chóng về gặp mặt bà lần cuối đi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Mâu thuẫn

“Bộp!” tay Hạ Minh Y run lên, chiếc điện thoại rơi xuống đất. Cô run rẩy cúi xuống đất nhặt điện thoại lên rồi bấm số.

Giọng nói nức nở : “ Alo, tôi muốn đặt vé bay đến Tân Diêu..”

Bồn ba cả đêm, khi Hạ Minh Y đến sân bay Tân Diêu thì trời rạng sáng. Nhìn thấy bóng dáng già nua của ông nội ở cửa, trong nháy mắt nước mắt cô lại rơi.

Hạ Gia mấy năm nay như thế nào? Vốn dĩ mấy đời chỉ có một con, đến đời của chị và cô bị chặt đứt không nói, bây giờ lại liên tiếp gặp chuyện không may, đến hôm nay ngay cả bà nội lại cũng không ổn...

Ông nội nhìn thấy cô liền nhanh chóng bước đến, như ngày thường kéo tay cô qua cho cô một cái trứng luộc trong nước trà :“Có đói không, trước tiên ăn lót dạ đã.”

Cô nhận lấy trứng gà rồi nuốt cả quả.

Suốt mấy tiếng trên máy bay, cô nghĩ đến vô số lời nói nhưng khi nhìn thấy ông nội, cô lại không nói được điều gì.

Ông nội nhìn ra tâm sự của cô, an ủi nói :“Y Y, không có ốm đau, chỉ là đến tuổi rồi. Vì thế con cũng đừng quá đau lòng, ông bà đều đã già rồi, khó tránh được ngày này.”

Đến tuổi rồi? Lòng Hạ Minh Y run lên, nếu như cô nhớ không lầm thì ông nội và bà nội bằng tuổi.

*****

Quãng thời gian cuối cùng của bà nội cô luôn ở cùng bà, sống thọ và chết tại nhà có thể vẫn là mong muốn của nhiều người! Nhưng mà những năm gần đây nhìn thấy từng người một trong nhà rời đi, sự kiên cường của cô cũng đã vỡ nát.

Ngày hạ táng, Tân Diêu có trận mưa mịt mù, chuyện Hạ Minh Y lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Cô không không chế được mà ngăn cổ quan tài, nước mắt không thể rơi nữa chỉ còn tiếng khóc than, bà con thân thích phía sau cứng rắn kéo cô lại để tang lễ có thể tiến hành. Hạ gia mấy đời đều đơn truyền vì thế bà con không nhiều, nhưng lễ tang lần này ngoài ý muốn lại đến rất nhiều thân thích.

Sau khi chấm dứt lễ tang, mục đích thật sự của mọi người mới lộ ra.

“Cái kia, Y Y, bây giờ con phát đạt rồi, con xem anh họ con sắp kết hôn nhưng chưa đủ tiền, con có thể ?”

“Tiểu Y, chị họ Lê Lê của con, con còn nhớ không? Nó học ở trường truyền thông, năm nay vừa mới tốt nghiệp, con xem xem có thể sắp xếp cho nó một công việc hay không?”

“Từ nhỏ thím đã thương con, bây giờ nhà con như vậy, sau này cứ qua nhà thím sống đi!”

... ..

Hạ Minh Y xoa xoa khuôn mặt cứng đờ, nhẹ nhàng nói :“Con muốn ở một mình, mọi người về trước đi!”

Từ trong đám người một người bà con xa không biết quan hệ ra sao sững sốt, có người bất mãn nói :“Con nha đầu này nói chuyện với trường bối như thế đó hả? Làm mình tỉnh rồi là không nhận người quen luôn sao?”

Ha, không nhận người quen? Rốt cuộc năm đó là ai không nhận người quen trước?

Trong lòng Hạ Minh Y cười lạnh một tiếng, chẳng muốn dây dưa với bọn họ, cô nói :“Các người không đi thì tôi đi!” Cô cầm lấy túi rồi bước nhanh rời đi.

Đồ vật có giá trị cô đã sớm thu lại, ở đây bắt quá chi là một căn phòng trống, nếu bọn họ đã muốn ở lại như thế thì cứ cho họ ở lại.

Ngay lúc cô đang phiền muộn thì điện thoại lại đổ chuông. Cô không còn hơi sức mở điện thoại lên.

“Hạ Minh Y còn không gọi điện trả lời tôi? Cô cho rằng mình là vị thần sao? Cô ý có Tô Ly thì tôi không dám mắng cô sao?”

“Trong nhà có chuyện gì quan trọng hơn công việc chứ? Cô không biết bộ phim mới của cô sắp khai máy rồi không?”

“Mau gọi điện thoại lại! Nếu không muốn lẫn lộn sớm một chút!”

... ..

Trước lúc cô trở về cô đã uyển chuyển biểu đạt rằng trong nhà có chuyện gấp, nhưng Thái Kim Huy không đồng ý cách nói của cô, mà mấy hôm nay quả thật chuyện quan tâm lo lắng quá nhiều, cô cũng chẳng quan tâm đến chuyện của công ty. Chắc là điểm này nên mới khiến Thái Kim Huy bất mãn.

Cô suy nghĩ trong chốc lát rồi quyết định gọi điện cho Thái Kim Huy.

Điện thoại vừa thông bên kia liền nói không dứt :“Hạ Minh Y! Cô rốt cuộc còn muốn lẫn lộn không? Mới có chút thành quả liền muốn đùa giỡn đại bài, cô cho rằng cô là ai hả? Không có Tô Ly cô chẳng là gì hết! Tốt nhất cô cho tôi một lý do tốt một chút!”

Thái Kim Huy rất tức giận, nhưng dù có tức giận như thế nào thì những lời này cũng hơi quá đáng rồi. Vốn dĩ tâm tình của cô vô cùng phiền muộn, vừa nghe những lời này càng buồn phiền hơn, cô trực tiếp tắt máy.

Dù sao cũng phải đi về, còn không bằng trở về rồi nghe anh mắng. Đúng lúc cô cũng cần suy nghĩ kỹ con đường về sau.

“Cô gái, cô gái, đến đây xem đi! Đảm bảo rất đúng, có phải gần đây cô gặp chuyện gì rất đau lòng không?” Suy nghĩ của cô bị một người đàn ông trung niên xa lạ cắt ngang.

Đưa mắt lên nhìn thì ra phía trước là một chỗ xem bói nho nhỏ. Trước giờ cô không tin những thứ này, cô liếc mắt chuẩn bị rời đi.

Người đó sống chết vẫn nói với cô :“Cô gái, giữa chân mày của cô có sát khí, có phải gần đây trong nhà có đại hung không? Trong khoảng thời gian này có phải mọi chuyện đều không thuận lợi? Mấy năm gần đây có phải gia đạo không thịnh vượng?”

Bước chân Hạ Minh Y hơi dừng lại, người nọ nhìn thấy có hy vọng liền thêm mắm thêm muối nói :“Cô gái, tuy tướng mạo cô bất phàm nhưng mệnh lại khắc người, người càng gần thì càng khắc, nhưng mà đừng lo, tôi có cách hóa giải...”

Hạ Minh Y thấy ông ta càng nói càng thái quá, lạnh lùng liếc ông một cái rồi móc hai trăm đồng ném cho ông ta :“Ông có thể ngậm miệng lại rồi!”

Cho đến khi cô đi thật xa, người nọ vô cùng vui vẻ dọn dẹp, tự nhủ :“Ha Ha, một lần liền được hai trăm, hôm nay không cần làm nữa...” Chỉ là sự chậm trễ này lại khiến tâm tình của cô càng kém hơn.

“Minh Y, cô trở về rồi, cô có biết anh Huy gấp muốn chết rồi không, cô mau đi tìm anh ấy đi!” Nhìn thấy cô bước vào công ty, trợ lý Tiểu Trần vui mừng ôm lấy cô.

Lúc cô bước vào, Thái Kim Huy đang gọi điện thoại, thấy cô trở về ánh mắt sáng lên, lập tức cúp điện thoại, chạy đến lời cô đi.

“Nhanh nhanh, thay đồ đi, còn kịp đến buổi thông báo chiều nay.”

Hạ Minh Y giãy ra “Anh Huy, có thể để ngày mai hẵng đi không? Em thật sự rất mệt.” Đã mấy ngày cô không có giấc ngủ ngon, lại vừa trở về, không phải vì cô sợ mệt, chỉ là cô không muốn mình lên chương trình với dáng vẻ nhếch nhác.

Thái Kim Huy nghe thấy vậy, vẻ mặt vui sướng ban đầu lại lạnh xuống, ánh mắt nhìn cô dần nghiêm nghị: “Đây là câu em nói rõ với anh sao? Đây là thái độ của em hả? Là một người nghệ sĩ, trước khi em đi em phải xin phép với công ty chứ? Em có nói với anh sao?”

“Anh Huy, em biết không lập tức liên lạc với anh là em không đúng, nhưng mà thật sự em có việc.....”

Thái Kim Huy phát tay ngắt lời cô: “Việc gì?”

“Chuyện này....” Hạ Minh Y do dự trong chốc lát: “Em không muốn nói.....” Cô không muốn cho người khác xem miếng vết thương của mình, huống chi bây giờ cô không muốn nhớ lại.

Ánh mắt sắc bén của Thái Kim Huy quét lên người cô, ánh mắt có chút phức tạp: “Hạ Minh Y, có phải cô thấy có Tô Ly ở đây làm cái gì cũng không sợ không?”

“Không phải...” Hạ Minh Y vội vàng biện hộ cho bản thân.

“Vì cô mà Tiểu Diệp bị đuổi đi. Vì cô mà Tô Ly từ chối tham gia diễn xuất của phim quốc tế, đây chính là cơ hội để cậu ấy tiến vào Phần Lan”. Thái Kim Huy chậm chậm thở một vòng khói, vẻ mặt trong sương khói có chút mơ hồ: “Tô Ly là tiền cược lớn nhất của đời tôi, cũng là diễn viên trẻ tuổi tiền đồ rộng mở nhất trong nước, nếu như cô cho cậu ấy năng lượng chính đáng, tôi cảm thấy....” Lời còn lại anh còn chưa nói xong.

Hạ Minh Y sững sờ một lúc lâu, lời vừa rồi rõ ràng đã cho cô rõ nguyên nhân và kết quả. Thì ra lần đó Tô Ly đi nước ngoài là vì nói về mảng quốc tế, nhưng sau đó.... sau đó anh luôn ở bên cạnh cô cho đến mười ngày trước. Còn có vì sao đã lâu như vậy nhưng Tiểu Diệp vẫn chưa trở về, đến lúc này cô đã hiểu hết rồi.

Ngay cả ý tứ mà Thái Kim Huy giữ lại cô cũng đã hiểu. Chà trách từ trước đến nay Thái Kim Huy rất không chào đón cô, có lẽ trong mắt anh, bản thân cô chính là kẻ gây tai họa: hại quân vương không tảo triều!

“Em hiểu rồi, em hiểu rồi...” Hạ Minh Y áp úng nói rồi xoay người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong phòng, Thái Kim Huy hung hăng hít một hơi thuốc, buồn bực một lúc mới phun ra. Tiền đồ của Tô Ly rộng lớn, nhưng ảnh hưởng của Hạ Minh Y đối với cậu ấy quá lớn, vì vậy sau khi cân nhắc anh chỉ có thể hy sinh Hạ Minh Y. Nếu như Hạ Minh Y có thể chủ động rời đi, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa.

Tô Ly nhất định sẽ hiểu sự dụng tâm lương khổ của anh, không phải là đứa bé mười mấy tuổi nữa, ai còn xem tình yêu quan trọng như vậy!

Lúc rời công ty thì trời đã tối. Hạ Minh Y theo trí nhớ mà đi đến Lệ Cảnh Các, mở cửa phòng, quán kén chắn rồi bất tỉnh nhân sự. Không muốn suy nghĩ điều gì, không muốn làm cái gì, cô thật sự quá mệt rồi.

Ngủ một giấc liền đến sáng ngày hôm sau. Ăn bữa sáng do phục vụ mang lên, cô dựa vào cửa sổ buồn chán nhìn những người bận rộn bên dưới, cô tự giễu nghĩ phòng chừng ngày hôm nay cô chính là ngôi sao rảnh rỗi nhất.

Tiếng chuông điện thoại vang lên mấy lần cô mới nghe thấy, nhìn thấy là Tô Ly cô chột ngẩn ra không biết nên làm thế nào. Nhận hay là không nhận? Nhận rồi thì nói gì đây?

Tiếng chuông ngưng lại, rất nhanh liền nhận được tin nhắn của Tô Ly: “Y Y, hôm đó là anh không đúng, không nên tức giận với em. Hoa chúng ta trồng đã nở rồi, anh đợi em về rồi chúng ta cùng ngắm. Anh nhớ em.”

Nước mắt Hạ Minh Y nhanh chóng tuôn ra, câu nói “Anh nhớ em” không ngừng hiện lên trong đầu cô, cô làm sao mà không nhớ anh chứ? Từ nay về sau anh chính là người thân nhất của cô trên thế giới này, là người duy nhất.

Nhưng nghĩ đến những lời nói của Thái Kim Huy cô lại dao động.

Do dự một lúc lâu cô trả lời: “Cho em chút thời gian suy nghĩ cẩn thận.” Rồi tắt máy.

Cô phải suy nghĩ thật cẩn thận, rốt cuộc tình yêu của cô mang đến điều gì cho Tô Ly. Nếu như thật sự là liên lụy, cô sẽ buông tay sao?

Anh sẽ buông tay sao?

Hạ Minh Y không biết ngay lúc cô đang đau đớn do dự, Tô Ly cũng đang trải qua loại khổ sở giống như vậy. Sự việc bất cớ liền trước quá mức ồn ào, anh bị ông cụ gọi trở về, khó khăn lắm mới thoát được, sau khi trở về lại không thấy người mình mong nhớ ngày đêm. Gọi điện thoại cô lại không tắt máy, nhìn thấy “Cho em chút thời gian suy nghĩ cẩn thận.”

Suy nghĩ một lúc lâu, anh trực tiếp đi đến công ty tìm Thái Kim Huy :“Y Y đi đâu rồi?” Nếu như Y Y trở về thành phố B, không thể nào không đến công ty.

Thái Kim Huy né tránh ánh mắt của anh :“Hôm qua cô ấy trở về rồi, nhưng nói là mệt quá rồi lại rời đi, tôi cũng không biết nữa.”

“Có phải anh đã nói gì với cô ấy không?” Tô Ly nhìn thấy ánh mắt anh úp mở, nháy mắt bỗng chốc căng thẳng.

Thái Kim Huy thờ dãi :“A Ly, đàn ông đây à, vẫn nên lấy sự nghiệp làm trọng....”

Ánh mắt thâm thúy của Tô Ly càng thêm sâu thẳm, thật lâu sau mới thu lại ánh mắt xoay người rời đi, chỉ để lại một câu nói :“Giới diễn viên nghệ sĩ trước giờ đều không phải là sự nghiệp của tôi, cho dù không có cô ấy, trẻ nhất là đến năm sau, tôi cũng rời khỏi làng giải trí!”

Thái Kim Huy nghe vậy, hai mắt kinh ngạc tròn to, vội vàng đuổi theo :“Tô Ly, cậu không cần đùa với tôi như vậy! Tô Ly....”

Tô Ly đã đi thật xa.

Thái Kim Huy chán nản ngồi trở lại ghế sôpha, muốn bồi dưỡng một ảnh để Phần Lan ở Trung Quốc thật sự khó như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vạch trần bí mật

Thời tiết đầu hạ ở phía Bắc vào buổi tối vẫn có chút lạnh. Lúc cô bước ra khỏi Lệ Cảnh Các nhìn không được mà vòng hai tay lại.

“Y Y!” Phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc.

A Ly..... Cô nhanh chóng xoay người, lúc nhìn thấy người trước mặt nụ cười của cô liền cứng lại :“A....Xin chào ông chủ.”

Thấy bên cạnh A Hoành còn có một cô gái xinh đẹp, lời đến khoe miệng liền sửa lại.

A Hoành cũng không so đo cô gọi mình là gì, nhanh chóng đi đến cạnh cô, ánh mắt ẩn chứa sự thân thiết ân cần :“Sao em lại ở đây một mình? A Tô tìm không thấy em sắp điên lên rồi, em mau về gặp cậu ấy đi.”

“A Ly...” Nghe vậy ánh mắt Hạ Minh Y liền trở nên mông lung, vốn dĩ cô dự định trở về. Cô đã suy nghĩ rõ ràng rồi, tình yêu của bọn cô tuyệt đối không thể vì những thứ này mà buông ra! Sau này cô chú ý nhiều hơn là được rồi, cô yêu anh, vì vậy cô sẽ không buông tay!

“Bây giờ em trở về.” Hạ Minh Y nói.

“Chú Lý có đến không? Nếu không thì anh đưa em về!”

“Không, không cần đâu. Tự em về được rồi ạ.” Hạ Minh Y thấy sắc mặt cô gái phía sau không tốt lắm liền vội vàng từ chối.

Ai ngờ A Hoành xoay người nói với cô gái kia :“Tôi còn có việc, cô về trước đi!” rồi kéo Hạ Minh Y bước nhanh ra ngoài.

“Có lạnh không, sao lại mặc ít vậy?” Anh cúi đầu phục choàng lên người Hạ Minh Y “Mau lên xe đi!”

Vốn dĩ Hạ Minh Y định từ chối nhưng thấy dáng vẻ không cho cự tuyệt của anh cô liền nhìn xuống.

“Mối quan hệ giữa anh và Tô Ly .....rất cuộc là như thế nào vậy?”

A Hoành nhìn cô qua kính chiếu hậu, khẽ cười :“Bây giờ em mới hỏi chuyện này có phải đã quá trễ rồi không? Em cảm thấy quan hệ giữa bọn anh là gì?”

“Giọng nói của hai người rất giống nhau.” Hạ Minh Y nói ra suy nghĩ của mình. Lẽ nào chỉ có mình cô phát hiện ra thôi sao? Hay là ở công ty, trước mặt người khác A Hoành luôn là đáng vẻ sát phạt quyết đoán lạnh lẽo, luôn trầm giọng nói ?

Nhưng chỉ cần không để ý trong nháy mắt thì sẽ khiến cô nghĩ đến Tô Ly.

Giọng nói của họ rất giống nhau.

“Vì vậy?” Về mặt A Hoành chứa ý cười.

Hạ Minh Y sùng sốt, người đàn ông này rất ít khi cười, thật không ngờ khi cười anh lại đẹp đến vậy.

“..... không biết.” Hạ Minh Y đã từng nghĩ ngờ họ là anh em, nhưng đáng về bọn họ lại không giống nhau, hơn nữa có em trai nào giống Tô Ly cả ngày gọi A Hoành A Hoành suốt chứ ?

“Y Y, hy vọng em có thể hiểu rõ A Tô, bất luận là con người nào của cậu ấy. Dùng tấm lòng của em yêu thương cậu ấy mặc dù là cậu ấy tổn thương em.”

Hạ Minh Y lộ vẻ nghi hoặc :“Tô Ly anh ấy làm sao vậy?”

Kể từ lần trước xảy ra mâu thuẫn cô liền hiểu rõ Tô Ly không giống lúc trước nữa.

“Những chuyện này em phải từ từ tìm ra, có chuyện gì thì cứ gọi cho anh.” A Hoành chậm rãi dừng xe lại.

*****

Lúc Hạ Minh Y trở về trong nhà một mảng tối đen, thấy thời gian vẫn còn sớm cô cho rằng Tô Ly đi chưa về. Cô cầm điện thoại lên đi sạc rồi lấy áo ngủ đi tắm, vừa đi vừa suy nghĩ nên nói như thế nào với Tô Ly. Cuối cùng cô cũng chọn lọc từ ngữ, diễn đạt ổn thỏa.

Nhưng không ngờ bọn họ lại gặp nhau trong tình cảnh như thế này.

Cô mở cửa nhà vệ sinh thì bất ngờ nhìn thấy Tô Ly đang ở bên ngoài, anh nghiêng người dựa vào vách tường trắng đáng vẻ rất huu nhân.

Bởi vì ngược sáng, ánh mắt anh đen như mực, Hạ Minh Y bước vào, hô hấp đột nhiên bị kiềm hãm.

“A Ly...” Cô kinh ngạc kêu lên, từ trên người anh truyền đến mùi rượu, tuy không nặng nhưng cũng khiến cô vô cùng kinh ngạc. Bởi vì ngoại trừ xã giao, Tô Ly rất ít khi uống rượu.

Tô Ly không nói gì trực tiếp tiến lên ôm cổ cô. Cả người vừa tắm xong vẫn còn hơi ướt, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh xuyên qua chiếc váy ngủ tơ tằm mỏng manh rất rõ ràng.

Hạ Minh Y giãy giụa :“A Ly, anh làm gì vậy?”

Tô Ly cúi đầu nhìn cô, ánh mắt quý dị :“Em nói xem?”

Sự sợ hãi như con sóng lan tỏa ra khắp nơi, cô nắm chặt y phục của Tô Ly run rẩy nói :“A Ly, chúng ta từ từ nói, từ từ nói!”

Tô Ly hung hăng ném cô lên giường, vừa nói vừa tháo cà vạt.

Động tác tháo cà vạt của anh vô cùng gợi cảm, lời nói ra lại khiến lòng Hạ Minh Y chột lạnh.

“Nói cái gì? Nói rằng em vẫn còn tức giận, nói là em sẽ rời khỏi anh hả?”

“Không phải, đương nhiên không phải những điều này...” Hạ Minh Y giãy giụa ngồi dậy, kéo dây áo ngủ bị trượt xuống lên vai lại.

Tô Ly chú ý đến động tác này của cô, con ngươi to lại, cả người bao trùm lên.

“Y Y, em chỉ có thể là của anh, không cho phép em rời đi!” Hơi thở nóng rực của anh ngậm nuốt tai cô, mặt Hạ Minh Y nhanh chóng đỏ lên.

“Em nói muốn rời đi hồi nào?”

“Vậy tại sao em không nghe điện thoại của anh, vậy tại sao em lại về nhà? Sao em không đeo đồng hồ anh tặng?” Âm lượng tăng cao, sắc mặt u ám dọa người, cơn mưa gió sắp kéo đến. Tô Ly bởi vì lo lắng cho an toàn của cô khi anh tặng cô chiếc đồng hồ trên mặt đồng hồ có gắn thiết bị theo dõi, như vậy khi anh không có ở bên cạnh thì vẫn có thể tìm được cô. Lần trước cứu cô thành công cũng nhờ cái này, nhưng bây giờ cô không đeo Tô Ly lại cho rằng Hạ Minh Y cố ý không muốn để anh tìm thấy cô.

Hạ Minh Y ngẩn người, cả người chịu không nổi sức mạnh của anh, cô lấy tay đẩy anh ra :“Lúc đó em có việc. Rốt cuộc anh làm sao thế? Chúng ta không thể ngồi đây nói chuyện sao?”

Vừa trở về liền bị anh vô cớ trách móc, cũng không thêm nghe cô giải thích, vốn dĩ tâm trạng của Hạ Minh Y có chút uất ức nay lại càng thêm kích động, giọng nói không tự giác cũng tăng lên.

Tô Ly nheo mắt lại, nguy hiểm quan sát cô, lạnh lùng nói :“Anh làm sao? Em chỉ thích anh đối với em dịu dàng, cưng chiều thôi đúng không?”

“Đương nhiên không phải, A Ly, em yêu anh, khẳng định là hoàn toàn yêu anh! Anh sao vậy? Làm sao lại thành ra như vậy?” Hạ Minh Y kinh ngạc nhìn anh, cô càng ngày càng cảm thấy Tô Ly như thế này quá hung ác quá xa lạ.

Tô Ly chú ý đến sự kinh ngạc trong mắt cô, ánh mắt càng âm u, anh dứt khoát không nói câu nào trực tiếp nghiêng người che kín môi cô.

Lưỡi bả đao cứng rắn tiến vào miệng cô, quét sạch chiếm lấy sự ngọt ngào của cô, tinh tế gặm nhấm, cô chỉ có thể vội vàng tiếp nhận sự liếm láp của anh.

Ngón tay thon dài khô ráo của anh chậm rãi dọc theo từng đường nét tuyệt đẹp trên khuôn mặt trắng nõn của cô dòi xuống dưới, đi qua chiếc cổ duyên dáng rồi dừng lại trước bộ ngực mềm mại. Cảm giác như điện giật truyền đến, cô khẽ rên lên.

Anh giống như được cổ vũ, bàn tay càng can rở, anh coi bỏ sự cản trở của chiếc áo ngủ tơ tằm, tí mĩm trốn trên người cô.

Cảm giác lạnh lẽo khiến cho ý thức của Hạ Minh Y tỉnh táo lại, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Tô Ly, kinh ngạc thờ đốc, hiểu rằng không phải anh đang đùa giỡn.

“A Ly, A Ly.... anh đừng như vậy!” Cô dùng sức giãy giụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh. Nhưng anh như ngọn núi không di chuyển chút nào.

Lúc này Hạ Minh Y mới nhớ Tô Ly vốn dĩ có luyện tập, nhiều người vạm vỡ như vậy cũng không đánh lại anh, huống chi là người nhỏ bé như cô?

Tô Ly cố định hai tay cô lên đỉnh đầu ngoài ý muốn phát hiện trong mắt cô mơ hồ lóng lánh nước, lòng anh lập tức căng thẳng, cảm giác chua xót đau đớn tràn đầy khắp ngực nhưng rất nhanh liền chuyển thành lửa giận.

“Em chán ghét anh đụng vào em như thế sao? Vậy tại sao lúc trước em không thể hiện ra? Có phải em chỉ nguyện ý với “anh ta” hay không?”

Hạ Minh Y mở to hai mắt nhìn anh: “Anh ta? Anh ta là ai? Tô Ly anh đang nói gì vậy?” Lời của cô khiến anh càng thêm mê hoặc, trực giác nói cho cô biết Tô Ly như thế này không phải là Tô Ly mà cô biết.

Tô Ly không cho cô cơ hội nói chuyện, hung hăng hôn lấy đôi môi đỏ hồng của cô, nếu như nụ hôn lúc này còn có chút ôn nhu dịu dàng thì nụ hôn lần này hoàn toàn không có, nó chỉ còn là ham muốn trần trụi.

Môi lưỡi truyền đến cảm giác đau đớn, Hạ Minh Y cố gắng vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy động tác của anh càng thô bạo, cuối cùng cả người cô đều là cảm giác đau đớn. Cô ý thức được lần này cô chạy không thoát, cô dứt khoát không làm gì cả, mặc cho anh ở trên người làm càng.

Nhưng đôi mắt sáng ngời lại chứa đầy nước mắt. Trước giờ cô chưa từng hoài nghi tất cả mọi thứ của cô đều là của anh. Nhưng lần đầu tiên của cô không nên trong tình cảnh như thế này, trong tâm tình như thế này!

Tô Ly.....Tô Ly!

Ngay khoảnh khắc anh tiến vào cảm giác đau đớn ừn ừn kéo đến, cô cảm thấy cả người như bị xé ra. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng trải qua loại đau đớn như thế này, dường như đau đến tận xương tủy.

Cô không khỏi đau đớn rên lên: “A Tô, đau.....”

Động tác của anh dừng lại một chút rồi giảm tốc độ, anh tinh tế hôn lên cánh môi cô, động tác vô cùng dịu dàng. Mãi cho đến đôi lông mày cô giãn ra anh mới hoàn toàn hết lo lắng rồi triệt để tung hoành ngang dọc.

Cô cắn cánh môi dưới ngăn muốn ngăn âm thanh dục vọng, trong đau đớn xem lẫn cảm giác vui sướng lạ lẫm dường như muốn nuốt sạch cô.

Càng đau đớn càng vui sướng, càng vui sướng càng đau đớn. Nước mắt lại lần nữa chảy ra, không biết qua bao lâu, trong mơ hồ cô nghe thấy tiếng thét trầm thấp của anh “Y Y”, trong mâu thuẫn hai người đạt đến sự cao trào lần đầu tiên trong đời.

Tô Ly ôm chặt lấy thân thể cô, đầu vùi vào cổ cô. Sau khi phóng thích dục vọng, anh dần dần tỉnh táo lại, khi nhìn thấy một màn trước mắt, ánh mắt phượng dải xinh đẹp của anh xẹt qua tia hoảng hốt, lòng không không chế được mà đau đớn.

“Y Y, anh.....”

Hạ Minh Y đẩy anh ra, qua quýt mặc lại áo ngủ, lúc bước xuống giường, hai chân đau đớn suýt nữa ngã xuống.

Tô Ly vươn tay giữ cô lại bị cô hung hăng đẩy ra, không nhìn thấy thân thể run rẩy và vẻ mặt thống khổ của Tô Ly ở phía sau.

Thân thể run rẩy của cô lao đảo chạy đến phòng khách, không chịu được sự đau đớn giữa hai chân mà té trên nền đất lạnh như băng, đầu gối đập xuống đất cảm thấy rất đau.

Sự sợ hãi trong lòng như cái hang không đáy, càng ngày càng mãnh liệt. Người đó không phải là Tô Ly, không phải là Tô Ly của cô. Cô không thể tin được, lúc cô cần anh nhất anh lại trực tiếp làm chuyện như vậy đối với cô!

Cô cuống quýt lau nước mắt, cô bây giờ rất cần rất cần tìm một người có thể dựa vào, nếu không cô sẽ bị loại hành hạ này ép đến điên mất, nghĩ đến ông bà nội, nghĩ đến Tô Ly hiện giờ, Hạ Minh Y nhất thời bi ai trong lòng, không thể đoạn tuyệt.

Là Sở Xuyên hay là A Hoàn?

Cô do dự trong chốc lát, sự việc scandal lần trước đã khiến Sở Xuyên lo lắng không dứt, lần này dù có thế nào cũng không nhẫn tâm khiến cô áy lo lắng

không yên.

Cô lao đảo đi đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại bấm số gọi cho A Hoàn.

Anh là bạn thân nhất của Tô Ly, nhất định anh biết rốt cuộc Tô Ly bị làm sao.

Điện thoại vừa vang lên vài tiếng liền truyền đến giọng nói của A Hoàn ở đầu bên kia :“Y Y, làm sao vậy? Trễ như vậy rồi còn gọi điện đến, có phải A Tô khi dễ em không?”

Tuy nửa đêm bị đánh thức nhưng giọng nói của A Hoàn không có một tia trách cứ, ngược lại lại rất ân cần quan tâm.

Cổ họng Hạ Minh Y như nghẹn lại, cô không nói lời nào, chỉ có tiếng nước nở mồm hồ.

Hồ hấp A Hoàn chợt chậm lại, hoảng sợ hỏi :“Y Y, sao vậy? Có phải cậu ấy khi dễ em không? Thời gian này cậu ấy không ổn lắm, nếu như cậu ấy mắng em, em hãy tha thứ cho cậu ấy!”

Hạ Minh Y nhìn lại tiếng nước nở, nói :“Anh ấy rất hung....” chữ “tàn” như thế nào cũng không nói nên lời.

“Anh ấy.... anh ấy đã.....em... A Hoàn, anh nói cho em biết, rốt cuộc anh ấy làm sao vậy? Em cảm thấy người đó không phải là Tô Ly....”

Phía bên kia đột nhiên trầm mặc, rất lâu sau truyền đến hơi thở nặng nề của A Hoàn :“Cậu ấy cưỡng ép em?” Anh run rẩy nói ra câu này.

Hạ Minh Y im lặng thay cho câu trả lời, một lúc sau mới nghe A Hoàn nói tiếp : “ Xin lỗi, anh thay mặt cậu ấy xin lỗi em. Anh khẳng định không phải là do cậu ấy cố ý, trước giờ anh chưa thấy cậu ấy đối xử với ai giống như với em cả. Y Y, em có yêu cậu ấy không?”

Cô không chút do dự :“Yêu, người em yêu nhất trên đời này chính là anh ấy.”

“Vậy thì tốt rồi, anh thành thật nói cho em biết! A Tô cậu ấy..... có hai nhân cách rất nghiêm trọng. Bình thường rất ít phát tác, chỉ khi nào cậu ấy kích thích thì mặt kia mới xuất hiện. Kể từ sau lần em đánh cậu ấy, cậu ấy liền thay đổi.” A Hoàn dừng một chút lại nói :“Anh nên nói điều này với em sớm hơn, thật không ngờ lại sẽ như vậy...”

Nghe đến đây lòng Hạ Minh Y co lại, chua xót đau đớn. Thì ra là vậy....

“Khi mặt kia của cậu ấy xuất hiện liền Lục Thân Bất Nhận, nhưng đối với em lại rất dịu dàng cung chiêu, anh vốn dĩ cho rằng cậu ấy sẽ tốt lên, không ngờ..... có phải hai người cãi nhau không?”

*Lục thân bất nhận là không nhận người thân hay là từ bỏ, chối bỏ sự liên hệ với người thân vì lí do nào đó.

“...có cãi vã vài câu.”

“Cậu ấy vì quá yêu em, Y Y, cậu ấy thừa nhận không chịu đựng được sự sợ hãi khi mất em. Vì vậy, mong em hãy tha thứ cho cậu ấy, nếu như yêu cậu ấy thì hãy yêu toàn bộ con người cậu ấy, có được không? Dùng tình yêu của em để cảm hóa an ủi cậu ấy, anh biết điều này không công bằng với em, nhưng...”

Hạ Minh Y lau khô nước mắt, cắt ngang lời anh :“Em hiểu rồi...” rồi cúp máy, cô vô lực ngồi dưới đất. Tô Ly lại có hai nhân cách, lục thân bất nhận... sao lại nghiêm trọng như vậy? Lúc nghe tin này cô có chút phản ứng không kịp. Không thể nghi ngờ chính vì như thế nên Tô Ly mới xa lạ nhưng vậy... nhưng nghĩ đến người cô yêu, nghĩ đến Tô Ly thừa nhận thống khổ, lòng ngực cô lại nhìn không được mà đau đớn.

“Em yêu anh ấy.” Cô tự nói với bản thân :“Em yêu anh ấy....em phải đi gặp anh ấy...”

Cô chịu đựng cơ thể đau nhức quay trở lại phòng ngủ.

Trong phòng ngủ Tô Ly đang ôm đầu, khổ sở lẫn lộn. Thấy cảnh này, tất cả những mâu thuẫn do dự lúc này đều tan thành mây khói.

“A Ly...” Cô khẽ gọi, bước nhanh đến chỗ anh đỡ anh dậy.

Tô Ly mờ mắt nhìn cô, cái nhìn đó khiến cho con tim cô run lên, nước mắt suýt nữa lại trào ra.

Đôi mắt anh đã phấp phồng, ánh mắt đã không nhìn rõ, nhưng trong ánh mắt ấy rõ ràng có chút đau khổ hối hận, có tự trách, có sám hối, có tình yêu...

“A Ly, em yêu anh, em yêu anh, bắt kể mặt nào của anh, bắt kể anh như thế nào, bắt kể anh ra sao, em đều yêu anh!” Cô nói xong liền ôm chặt lấy thân thể anh, hôn nhẹ lên chân mày anh.

Anh là người thân cận nhất trên đời của em, bắt kể anh giàu hay nghèo, là dịu dàng hay bá đạo, em đều yêu anh.

Cô lần lượt níu non, dịu dàng hôn anh.

Tô Ly dần dần bình tĩnh lại, đáy mắt càng thêm trầm tĩnh, trong nháy mắt Hạ Minh Y cảm thấy Tô Ly ngày trước đã trở lại.

“Y Y, anh có lỗi với em!” Tô Ly xoay người ôm chặt lấy cô, cả người có chút run rẩy. Chuyện lúc trước không phải anh không có ấn tượng, nhưng anh hoàn toàn không thể không chế bản thân mình. Mà dáng vẻ của cô vừa nhìn liền giống như vừa bị hung hăng chà đạp.

Hạ Minh Y thấy anh thật sự bình phục liền vui mừng hôn anh :“Không có, là do em tự nguyện.”

Đương nhiên Tô Ly không tin, anh một lần lại một lần vuốt ve tóc cô :“Xin lỗi, xin lỗi Y Y, xin lỗi...”

Không đành lòng nhìn anh đau khổ như vậy, Hạ Minh Y hôn lên người anh, sau đó nhẹ nhàng nói :“Anh không có ép buộc em... là em tự nguyện.” Vì để anh yên tâm hơn, cô kéo tay anh đặt trên người mình, cúi đầu xấu hổ nói :“A Ly... anh có còn muốn không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tuyệt đối không phụ lòng

Trong mắt Tô Ly như có đốm lửa lóe lên, anh ngồi dậy ôm chặt Hạ Minh Y vào lòng, cam kết hứa hẹn chuyện quan trọng nhất trong đời :“Chung Ly Căn Tô....cả đời này tuyệt đối sẽ không phụ lòng Hạ Minh Y.”

Mấy chữ này anh nói vô cùng nhỏ, Hạ Minh Y hoàn toàn không nghe rõ được. Cô không nhịn được bèn hỏi :“Sao cơ?”

Tô Ly đẩy cô ra, nhìn vào ánh mắt của cô nghiêm túc nói rõ từng chữ :“Cả đời này anh tuyệt đối sẽ không phụ lòng Hạ Minh Y!”

Cả người Hạ Minh Y chấn động mạnh, đôi mắt to trong trẻo dần dần mờ mịt, trong đầu cô xẹt qua vô số đoạn ngắn.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau

Hai tháng ngắn ngủi sống chung với nhau

Sự ngọt ngào vui vẻ khi cả hai ở cạnh nhau

Sự xúc động, khó khăn khi lần đầu thổ lộ

Những cái ôm chặt chẽ mỗi đêm

Sự gắn bó nương tựa vào nhau vào những lúc khó khăn

Sự tương tư triền miên khi cách nhau ngàn dặm

... ..

Lòng ngực có cảm giác chua xót xúc động như dòng nước ấm từ trái tim chảy khắp toàn thân.

Hai cánh môi đỏ tươi khẽ mở, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói nhưng đến miệng lại không nói ra được, cuối cùng cô nắm tay anh thật chặt.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau như vậy, em không nói anh cũng không nói, ánh nhìn dường như chứa đựng rất nhiều điều.

Gió đêm thổi đến khiến cho bức màn cửa mỏng manh cạnh giường khẽ cuộn lên, bức rèm châu dưới sự đùa giỡn của cơn gió mà vang lên tiếng kêu linh tinh rung động lòng người, trong không khí mùi hoa tường vi chậm chậm bay vào, ánh trăng chiếu xuống như một khúc ca thiên đường hạnh phúc nhẹ nhàng vào đáy lòng hai người.

Mọi thứ xung quanh hình như là sự ngọt ngào sâu đậm, không thể tan ra được.

Rất lâu sau, không biết là động tác của ai trước, khi hai người phản ứng lại thì hai người đã hôn đến khó khăn chia lìa.

Ngón tay của anh linh hoạt nhẹ nhàng như bướm bướm nhẹ nhàng di chuyển vỗ về từng tác da mềm mại nhẵn nhụi trên da thịt cô, những nơi ngón tay lướt qua giống như nhiều pháo hoa nhỏ nổ tung, rồi nhanh chóng truyền đến những nơi khác.

Cảm giác lần này hoàn toàn khác với lần đầu tiên, cô không có cách nào suy nghĩ, lòng theo động tác của anh thỉnh thoảng căng thẳng thỉnh thoảng co rút lại, hai cánh tay vô lực nắm chặt khăn trải giường khiến cho chiếc khăn trải giường vốn dĩ thẳng thớm trở nên nhăn nhúm.

Anh thấy thế liền dừng ngay động tác trên tay lại, nắm lấy tay cô khoát lên cổ mình rồi cúi người cho cô một nụ hôn sâu triền miên.

Mùi rượu nhàn nhạt trong miệng anh vẫn chưa phai đi khiến cho cô cũng cảm thấy bản thân bị rượu làm cho mê muội. Tiếng rên không nín lại được như một dạ khúc đẹp nhất vang lên bên tai Tô Ly.

Trong giây phút kiềm chế khó khăn nhất, Tô Ly đột nhiên dừng lại động tác, anh nhìn vào đôi mắt sâu như đại dương về đêm của cô :“Y Y, anh vô cùng sạch sẽ, vì vậy em đừng rời xa anh.”

Trong lòng anh chỉ có một mình em, cơ thể của anh cũng chỉ chấp nhận một mình em.

Nhược thủy tam thiên, chỉ lấy một gáo nước* . Thế gian rộng lớn, người người tấp nập, chỉ có em mới có thể mở rộng nội tâm vắng vẻ trống rỗng của anh.

* Nhược thủy tam thiên, chỉ lấy một gáo nước là câu thành ngữ nói về lời thề son sắt giữa nam và nữ.

Hạ Minh Y nhìn ánh mắt thâm tình mang theo sự mong mỏi của anh, ánh mắt rung rung như sao trên bầu trời.

“A Ly, từ nay về sau anh là người thân nhất của em trên cõi đời này, là người em yêu nhất.”

Anh cúi người ôm chặt lấy cô, hai người vô cùng xúc động và rung động, hoàn toàn dung hợp giữa tinh thần và thể xác.

Buổi sáng vừa mới mở mắt cô liền nhìn thấy ánh mắt dịu dàng chứa ý cười của Tô Ly đang khóa chặt trên người cô, nhìn thấy cô thức dậy đôi mắt anh như hồ nước gợn lên những lọn sóng lăn tăn.

Anh nắm lấy tay cô đặt lên đó nụ hôn nhẹ nhàng như cánh bướm :“Công chúa của anh, em đã tỉnh rồi.”

Hạ Minh Y đột nhiên nhớ đến lần trong bệnh viện Tân Điều, cô cũng với tâm trạng thành kính không rõ ràng này nhìn anh từ từ thức anh.

Người đẹp mê ngủ cuối cùng cũng thức dậy rồi!

Khỏe miệng cô khẽ nở nụ cười tuyệt đẹp nhưng nghĩ đến thân thể trần như nhộng của hai người dưới tấm thảm nhưng nhất thời xấu hổ đỏ mặt.

Tô Ly hiểu rõ ý nghĩ của cô, anh đứng dậy mặc lại áo ngủ sau đó cầm lấy tấm thảm mỏng mềm mại cạnh giường khoác lên người cô rồi ôm cô lên.

Anh vừa ôm cô vừa trêu ghẹo nói :“Vợ à, vì đêm qua chồng dùng lực quá mạnh nên hôm nay anh sẽ chăm sóc hầu hạ em thật tốt.”

Hạ Minh Y xấu hổ cắn môi đầm nhẹ vào ngực anh, đúng là người có luyện tập qua, nhìn sơ qua thấy anh có chút gầy, không nghĩ đến đầm xong tay liền có cảm giác tốt như vậy.

“Không đứng đắn.”

Tô Ly cúi người hôn lên mặt cô :“Mới như thế mà mà không chịu được rồi sao? Tinh thần như vậy xem ra sức lực vẫn còn rất dồi dào ,hửm ?”

Hạ Minh Y thật sự không đỡ được Tô Ly như vậy, tuy biết rằng anh chỉ đang chọc mình nhưng mặt cô vẫn càng lúc càng đỏ lên :“Không không, em rất mệt....”

Thật sự rất mệt, ngay cả mấy cái đầm kia cũng không có sức. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, bây giờ cả người cô chưa xót đau đớn, chỉ có thể mềm nhũn nằm trong lòng anh.

Tô Ly yêu thương ôm chặt cô hơn, sau khi bước vào phòng tắm, sau khi đổ đầy nước, cả hai người cùng nhau nằm trong bồn tắm rộng lớn.

Tuy thiết bị của bồn tắm vô cùng tiên tiến, không cần làm gì cũng có thể tắm sạch sẽ, nhưng Tô Ly không ngại phiền toái, anh cầm lấy khăn tắm nhẹ nhàng giúp cô lau rửa.

Hạ Minh Y đẩy anh ra :“A Ly, đừng, để em tự làm.”

Giờ phút này dưới tình huống tỉnh táo như vậy, hai người đều không mảnh vải, cô thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

Tô Ly cũng không để ý, anh tinh tế bôi sữa tắm lên người cô, rất nhanh bọt liền nổi lên. Bọt sữa tắm mỏng manh căn bản không ngăn được nhiệt độ ấm nóng trong lòng bàn tay anh.

Hạ Minh Y thấy kháng nghị không có hiệu quả dứt khoát buông ra sự rụt rè và xấu hổ, đổ đầy sữa tắm vào lòng bàn tay rồi thoa, dạo chơi trên người anh.

Qua một lúc sau Tô Ly nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang quấy rối khắp nơi của cô lại, nhún mày nói :“Y Y, không được thêm phiền phức.”

Nhìn thấy dáng vẻ cố gắng nhẫn nại kiềm chế của anh, Hạ Minh Y cuống quýt dừng động tác lại tránh tự chuốc lấy họa.

Tô Ly mỉm môi khẽ cười lại đôi thêm một lần nước, rửa thân thể của cô thật sạch. Thuận tiện giúp cô mát xa.

Nước vừa ấm, lực mát xa của Tô Ly cũng rất thích hợp, trong sự thoải mái dễ chịu và dịu dàng, Hạ Minh Y lười biếng ngủ thiếp đi.

.....

Một trận tê ngứa khiến cô tỉnh dậy từ trong giấc mộng, vừa cúi đầu nhìn xuống liền thấy Tô Ly đang khẽ gặm nhấm trên người cô, làn da trắng như tuyết hiện lên những đóa hoa hồng.

Cả người cô chấn động: “A Ly....anh!”

Tô Ly giương mắt nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ ngây thơ vô tội, trong đôi mắt sáng trầm tĩnh hàm chứa chút uất ức: “Y Y, anh cũng là lần đầu tiên....”

Anh giống như chú mèo Ba Tư cao quý lười biếng, sau khi nếm qua hương vị ngọt ngào liền không chịu bỏ qua.

Hạ Minh Y giật mình, Tô Ly như thế này quả thật vô cùng hấp dẫn, cô quay mặt sang che giấu sự bối rối của mình: “Khụ khụ....gì kia, em còn nhỏ....”

Không phải cô không muốn, chỉ là nếu tiếp tục như vậy, khẳng định mấy ngày sắp tới cô không thể xuống giường được mất.

Tô Ly thu lại vẻ mặt vô tội uất ức vừa nãy, hồi phục lại vẻ bình tĩnh dịu dàng lúc trước. Anh gật đầu, làm như có thật nói: “Ừ, em yêu, em nói rất có lý.”

Trong lòng Hạ Minh Y vui vẻ vừa định nói chuyện thì Tô Ly lại cúi xuống hôn cô. Cô mở cánh môi đỏ mọng tiếp nhận sự xâm chiếm bá đạo và triền miên của anh.

Tô Ly kéo hai tay cô ôm lấy cổ mình, rồi đưa tay ôm lấy cô, đồng thời khẽ dùng sức tính toán góc độ thật tốt.

Trong lúc Hạ Minh Y sắp hòa tan vào nụ hôn của anh thì dưới thân truyền đến cảm giác khác thường.

“A Ly, anh!”

A Ly động thân một cái liền tiến vào, đồng thời ngăn chặn tất cả lời nói của cô. Chỉ có từng đợt nước ấm dao động dập dờn theo động tác của anh.

Đợi đến khi anh thỏa mãn rồi, Hạ Minh Y mệt mỏi thở hổn hển, rồi cô bị anh ôm về phòng.

Tinh thần Tô Ly vô cùng sáng khoái, anh mang theo vẻ mặt thỏa mãn đi làm đồ ăn sáng. Hạ Minh Y dựa vào trên giường, cách đại sảnh, cô nghe được tiếng nổi, chén truyền đến từ phòng bếp. Chỉ chốc lát sau liền truyền đến mùi thơm.

Một dòng nước ấm khó dùng lời diễn tả chảy trong lòng cô, từ bé cho đến lớn, chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc như lúc này. Được một người toàn tâm toàn ý yêu thương chiều chuộng, hạnh phúc đến sau khổ tận cam lai khiến cô cảm thấy không chân thực chút nào.

Nếu như, nếu như có thể có một đứa bé..... thật là tốt biết bao....

Vào lúc này cô đột nhiên nghĩ đến chuyện này, mặt nhanh chóng đỏ lên. Nếu như có thể sinh ra kết tinh tình yêu của hai người, sự thiếu sót tinh thần từ bé đến lớn của cô có thể được bù đắp rồi.

Cô nhất định sẽ yêu thương, che chở, cô có thể đem tất cả những gì tốt nhất của cô đến trước mặt bé.

Giờ phút này trong lòng cô cái gì sự nghiệp, cái gì vinh quang đều không thấy nữa. Chỉ có một loại mong mỏi, hạnh phúc đối với tinh thần mà thôi. Cô đột nhiên cảm thấy nếu cứ như vậy thì thật tốt.

Lúc Tô Ly bụng đồ ăn lên, nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc khát khao trên gương mặt cô. Anh dọn bữa sáng bên cạnh giường xong, nghiêng người hôn lên đỉnh đầu cô: “Đang nghĩ gì thế?”

Hạ Minh Y do dự trong chốc lát nói: “Em đang nghĩ..... nếu như có một đứa bé....” Hai gò má cô phồng hồng, xấu hổ cúi đầu.

Tim Tô Ly đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, trong mắt anh dâng lên ánh sáng kỳ lạ, anh nâng gương mặt Hạ Minh Y lên nghiêm túc hỏi: “Y Y, em nói thật sao? Em vẫn còn nhỏ....”

“Là thật, A Ly.” Hạ Minh Y kiên định nhìn anh.

Cô khát vọng tinh thần, khát vọng người thân biết bao.

“Được, đợi chúng ta kết hôn rồi, có con rồi liền đón ông bà nội sang, chúng ta sẽ chăm sóc họ thật tốt.”

Lời vừa nói ra, nháy mắt Hạ Minh Y như gặp phải Thiên Lôi, đôi mắt lập tức đỏ lên.

Cô lắc lắc đầu, giữa hai hàng lông mày là mảng khổ sở: “A Ly, ông bà nội.....đều đã không còn nữa rồi. Lần này em trở về chính là vì chuyện này, nhưng em liên lạc với anh không được...”

Cả người Tô Ly chấn động, không dám tin nói :“Y Y, em nói thật sao?”

Hạ Minh Y gật đầu, kể cho anh nghe đầu đuôi gốc ngọn của sự việc.

Đặc biệt là tối hôm đó, ông nội kéo tay cô bảo cô phải chăm sóc bản thân thật tốt, sau này ông nội không thể ở bên cạnh cô nữa, trong nháy mắt giống như trở lại đêm Hạ Nguyệt Thu mất vào sáu năm trước.

Cô thật không ngờ sáng ngày hôm sau, ông nội thật sự rời đi. Ông và bà nội đã hơn sáu mươi năm sương gió cuộc đời. Nếu như không phải việc này xảy ra trên người cô, cô cũng không dám tin.

Giờ phút này trời đất bao la, mưa gió bão bùng, cô nghĩ từ nay về sau cô chỉ có một mình

Không, mình còn có Tô Ly....Ý nghĩ này đúng lúc xuất hiện.

Cô vốn dĩ định nói chuyện này cho anh biết vào tối hôm qua, nhưng chuyện tối hôm qua lại khiến cô không có cơ hội mở miệng nên phải kéo dài cho đến bây giờ.

Tô Ly ôm lấy cô như muốn đem cô vào lòng mình :“Xin lỗi, lúc em cần anh nhất anh lại không ở cạnh em. Nhưng mà Y Y, tất cả mọi thứ anh làm đều là vì dọn sạch chướng ngại cho tương lai của chúng ta.”

“Y Y, em yên tâm, từ nay về sau anh chính là người thân của em, là chồng của em. Chúng ta ở cùng nhau, sẽ kết hôn rồi sẽ có thật nhiều con. Nếu như trong nước không cho sinh, chúng ta liền qua nước ngoài sinh. Anh và con sẽ luôn ở cạnh em.”

... ..

Em là người mà anh yêu nhất, là thu hoạch lớn nhất trong mười năm qua của anh. Ông trời an bài cho anh tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ chính là vì để anh gặp em.

Vì em anh sẽ vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ.

Tô Ly còn muốn nói rất nhiều, nhưng lời ngon ý ngọt trước giờ không phải là sở trường của anh, anh cảm thấy có nói nhiều hơn nữa cũng không thể diễn tả được tình cảm của anh dành cho cô.

Chỉ còn cách dùng hành động cả đời mới có thể thực hiện được.

Cuối cùng anh thầm nói một câu :Cả đời này của anh tuyệt đối sẽ không phụ lòng Hạ Minh Y.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giang sơn mỹ nhân

Tuy có Tô Ly ở bên cạnh nhưng việc mất đi người thân không phải nói tiêu tan liền có thể tiêu tan được. Tô Ly trước giờ cũng không chủ động nhắc về việc này, tuy công việc của hai người đều bận rộn, thậm chí thường bay khắp nơi nhưng kể từ sau khi Tô Ly biết chuyện, anh cũng bắt đầu giống Hạ Minh Y, chỉ mặc đồ trắng đen. Đó chính là thành ý của họ dành cho hai người.

Gần đây Hạ Minh Y nhận một bộ phim, bộ phim này là đại chế tác của ST trong năm nay. Bởi vì là phim thương nghiệp, chủ yếu dựa vào diễn viên để tô điểm bên ngoài, do chỉ là người mới nên cô chỉ có thể diễn vai nữ phụ. Nhưng vai nữ phụ cũng không thành vấn đề gì bởi vì cô rất thích vai diễn này.

Bộ phim này có tên gọi là “Giang Sơn Mỹ Nhân” nếu như phân tích tình tiết nội dung thì nội dung phim cũng không phức tạp.

Nam chính là Tướng quân, còn nữ chính và nữ phụ từ bé đã được cha dẫn vào rừng ẩn cư, hai người đều tài mạo song toàn, văn võ song toàn. Nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau, người chị cao ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng, không thích nói chuyện còn cô em lại hoạt bát đáng yêu, ánh mắt long lanh sáng ngời.

Sau khi cha qua đời, trong một lần ra ngoài hai chị em vô tình gặp được nam chính, em gái và anh nhất kiến chung tình, mau chóng yêu nhau tha thiết, thậm chí đã nói đến chuyện kết hôn.

Ai ngờ được chiến sự biên cương nổi lên. Trong lúc đánh trận nam chính bị quân địch mai phục. Tướng quân thà chết không chịu khuất phục, đang lúc đại nghĩa diệt thân thì người em gái lại đến cứu. Thì ra sau khi sự việc xảy ra, hai chị em liền nhân lúc trời tối đi đến trại quân địch cứu người.

Bởi vì có những yếu tố mưu trí và hiềm nghi xen giữa nên bộ phim này có vẻ rất đáng xem.

Hạ Minh Y đã xem lại kịch bản vô số lần, vai cô diễn là vai cô chị. Thời gian cô xuất hiện không nhiều nhưng cuối cùng lại chết vì nam nữ chính.

Hạ Minh Y lại yêu sự trong trẻo mà lạnh lùng vô song của cô chị, áo trắng tung bay, tư thế kiêu tuyệt vời. Cô chôn sâu tình yêu vào đáy lòng, lặng lẽ nỗ lực. Cô nhận thấy đây là nhân vật miêu tả hay nhất.

Dựa theo cái nhìn góc độ của tác giả văn học mạng đối với tình tiết máu chó trong ngôn tình những năm gần đây, loại nhân vật hy sinh như thế này, một chi tiết nhỏ được cân thận mài dũa đều có thể đánh vào người xem.

Đạo diễn vào biên kịch đều là người có tiếng trong làng giải trí, lúc anh Huy dẫn cô đi thử vai, rõ ràng những người trong đoàn phim không coi trọng cô.

Bất quá cô chỉ là dựa vào bài hát yêu thích trong bộ phim thần tượng mà trở thành đại minh tinh! Còn người đạo diễn lựa chọn đều là những diễn viên có thực lực, ông nhìn đến cô cũng là vì mặt mũi của anh Huy, nhưng lên sân khấu diễn làm gì đến lượt cô?

Hạ Minh Y và thợ hóa trang đi tạo hình.

Sau khi cô bước ra, ánh mắt mọi người không khỏi sáng lên.

Bộ quần áo trắng như tuyết tung bay, sáng rỡ như ánh trăng đi vào lòng người.

Mái tóc dài được búi lên một nửa, một nửa xõa dài, buông rơi bên eo. Trên đầu chỉ đeo một chiếc trâm màu xanh ngọc nhưng lại càng khiến cả người cô càng thêm thanh linh vô song.

Đôi mắt phượng xinh đẹp như bức tranh thủy mặc hơi nheo lại, ánh mắt như có sóng nước trong veo khẽ thoáng qua hơi lạnh.

Tay phải cầm một thanh kiếm bên eo, dáng vẻ lúc nào cũng có thể hành động, phác họa khí chất của cô vô cùng nhuần nhuyễn, tinh tế và sâu sắc.

Sự trong veo mà lạnh lùng, xinh đẹp hoàn toàn phù hợp với hình tượng người chị ẩn cư trong phim.

Sau khi nhìn thấy tạo hình hoàn chỉnh của cô, sắc mặt đạo diễn có chút hài lòng. Ông tiện tay mở ra một đoạn trong kịch bản chỉ cho cô xem. Hạ Minh Y mở ra xem, thì ra đây là đoạn sau khi nam nữ chính giận nhau, cô không đành lòng nhìn em gái đau lòng nên đã khuyên giải an ủi nam chính.

Do nữ không thể đi vào quân doanh vì vậy cô đã giả trai để đi vào. Lúc này chiến tranh vẫn chưa xảy ra, dưới ánh đèn lò mờ, hai người ngồi trên chiếu. Người chị rót cho nam chính một ly trà giải rượu rồi mới đi vào đề tài.

Đoạn này rất phổ biến, người có chút kỹ thuật diễn đều có thể diễn được, phòng chừng đạo diễn nể mặt anh Huy nên không làm khó cô. Nhưng đoạn phổ biến như thế này muốn diễn thật xuất sắc không phải là chuyện dễ.

Hạ Minh Y cầm bình trà lên muốn rót một ly trà cho nam chính đang ngà ngà say. Chỉ thấy động tác châm trà của cô dừng lại, cô cầm cái ly đưa lên chóp mũi ngửi thử rồi lắc đầu, ánh mắt yêu thương nhìn về phía nam chính, cô đổi một tách trà khác rồi rót trà vào.

Động tác này vừa xuất hiện liền khiến biên kịch và đạo diễn ngẩn ra. Trong kịch bản không nói rõ người chị thích nam chính, có rất nhiều chỗ phải dựa vào cách diễn đạt của diễn viên. Vốn dĩ là phim thương nghiệp, nên kịch bản chỉ chú ý vào nam nữ chính, vì vậy trong kịch bản không hề có động tác này.

Nhưng chỉ vì một biến hóa nhỏ mà Hạ Minh Y tự mình thêm vào đã có thể khiến cho người xem cảm nhận rõ ràng đây là một cô gái, mà cô gái này thích người đàn ông trước mặt.

Chỉ có con gái mới có thể khéo léo và tinh tế như vậy. Chỉ có yêu thương anh nên mới quan tâm để ý chăm sóc như thế.

Sau khi khuyên giải xong, nam chính hoàn toàn tỉnh ngộ liền nhanh chóng chạy đi tìm nữ chính để hóa giải những hiềm khích trước kia. Anh hoàn toàn quên mất người chị vẫn còn ở trong lều trại.

Lúc này Hạ Minh Y dần dần ngẩng đầu lên, cô cầm lấy tách trà mà nam chính vừa uống lên vuốt ve trong chốc lát rồi đặt xuống, cô xoay đầu nhìn về phía mà nam chính vừa rời đi mỉm cười, nụ cười ấy vừa khổ sở lại vừa vui mừng, trong ánh mắt dường như có chút dao động.

Góc cô chọn cũng vô cùng tốt, nhiếp ảnh gia trong lúc chụp hình cũng âm thầm kinh ngạc, cô dường như có trực giác trời cho, ở góc độ nào cũng có thể diễn thật tốt, mà không phải chờ nhiếp ảnh gia tìm góc độ cho mình.

Đặc biệt là ánh mắt lúc xoay đầu của cô, sự chua xót và vui mừng trong ánh mắt được diễn đạt vô cùng sinh động, khiến người khác khâm phục và đau lòng.

.....

Không nghi ngờ gì vai diễn nữ phụ lần này không thuộc về Hạ Minh Y thì thuộc về ai.

Mãi cho đến khi bộ phim chính thức khai máy, có một ngày trong lúc vô tình đạo diễn nói với Hạ Minh Y: “Lúc trước đạo diễn Mã cũng có tiến cử cô với tôi, tôi còn cho rằng công ty của cô nhờ ông ấy qua thuyết phục tôi. Bây giờ xem ra ông ấy quả thật rất có mắt nhìn.”

Đạo diễn Mã? Hạ Minh Y thật không ngờ đến, hai tháng ngắn ngủi vào năm ngoái, đạo diễn Mã lại có thể nói giúp cho cô. Cô không khỏi càng thêm cố gắng.

Thật ra trước khi quay bộ phim này, cô và Tô Ly đã cùng nhau nghiên cứu và luyện tập rất nhiều lần. Có một số cảnh đặc biệt là những cảnh diễn cùng với nam chính, hai người cũng đã mô phỏng và diễn thử vô số lần. Thậm chí để những cảnh múa kiếm càng trở nên đẹp mắt, trước khi quay phim Tô Ly còn tìm bậc thầy chuyên môn đến để hướng dẫn cô luyện kiếm.

Vì vậy cũng không thể hoàn toàn coi là kỹ thuật diễn xuất tốt, cho dù kỹ thuật diễn xuất có tốt đến đâu cũng cần phải trải qua giai đoạn luyện tập thật sự mới có thể tiến bộ được.

Trong phim có rất nhiều cảnh đánh võ, đoàn phim mỗi ngày đều sắp xếp để luyện võ ép chân, tuy thân thể cô có chút mềm mại nhưng khi ép chân cũng đau đến nổi toát mồ hôi. Những lúc như vậy nhìn thấy Dương Tuyền đang ngồi bên cạnh hướng thụ liền thấy rõ sự khác biệt. Nữ chính Dương Tuyền vào nghề sớm hơn cô, trong làng giải trí cũng có lai lịch và sự từng trải, nhưng lại vô cùng sợ dây cáp kéo, đây cũng là lần đầu tiên cô ấy diễn động tác này, đoàn phim đã sắp xếp người thay thế cho cô ấy, vì vậy cô ấy cũng không cần vất vả như cô.

Tuy vất vả nhưng Hạ Minh Y lại cảm thấy rất thích thú.

Gặp phải những cảnh Phi Diêm Tẩu Bích đều cần phải cần đến dây cáp kéo, cô lại càng vui vẻ, lần nào cũng đều từ chối người thế thân. Những trải nghiệm như thế này trong cuộc sống không phải ai cũng có cơ hội thực hiện. Cô đều muốn tự mình thực hiện từng tình huống trong các cảnh quay.

*Phi Diêm Tẩu Bích chỉ võ nghệ cao cường, vượt nóc băng tường...

Nhưng trong cảnh quay dây cáp kéo cuối cùng, không biết Dương Tuyền lại căng cốt chần động điều gì, lại muốn tự mình thực hiện.

Vừa thử liền xảy ra sự cố.

Cảnh đánh nhau trên không thật sự rất khó diễn, cô vừa lên thì sự lo lắng của mọi người càng nhiều hơn, lại càng khó quay hơn. Mặc dù mọi người đều rất cố gắng cẩn thận, nhưng không ngờ lúc Dương Tuyền té xuống đất lại không nắm chắc thời gian, trực tiếp ngã xuống, may mà Hạ Minh Y kịp lúc túm chặt cô nên mới không bị thương. Nhưng chân của cô ta bị sưng to lên.

Cảnh quay động tác tiếp theo của nữ chính quay không thành, nhưng may là cảnh quay cuối cùng của Hạ Minh Y ở trên không.

Đạo diễn nhũ mày suy nghĩ một lúc, bần tay vung lên: “Trước tiên tiến hành quay những cảnh khác!”

Hạ Minh Y nghe thấy vậy thậm chí vui mừng, xem ra khẳng định cô có thể là người quay xong trước tiên rồi. Vốn dĩ cảnh quay của cô không nhiều, cảnh quay mình cùng em gái ra ngoài gặp nam chính sớm đã quay xong, những cảnh diễn cùng nữ chính cũng không còn nhiều. Nếu tính ra hơn một tháng nữa là có thể quay xong.

Mà một tháng hơn này, không sai biệt lắm liền tới thất đầu của ông bà nội.

Nghĩ đến đây, những lúc quay phim cô càng thêm cố gắng, mỗi ngày có thời gian liền chạy lại chỗ giáo viên dạy võ hỏi về các loại chiêu pháp và quyền pháp, những lúc Studio nghỉ ngơi thì cô luyện Hồ Hồ Sinh Phong, còn trong quyền pháp thì cô lại thích Hình Ý Quyền nhất.

Có một lần thầy dạy võ thấy được còn nói đùa với đạo diễn: “Người chịu khó như vậy, nếu không quay phim mà theo tôi học võ, chưa tới bốn năm tuyệt đối có thể vô địch võ nữ.”

Sau cùng cũng quay đến cảnh cuối của cô.

Trong lúc cùng em gái đi cứu Tướng quân, bởi vì giúp em gái đánh lạc hướng tầm mắt của kẻ thù, hành tung của cô bị bại lộ. Nhiều người bao vây rồi bắt được cô. Nhưng quân địch háo sắc, không nỡ giết người đẹp trước mặt nên giam cô lại.

Trong lúc tình cờ cô lại nghe được binh sĩ trong mình bàn về kế hoạch tác chiến, nhất thời hiểu được chỗ yếu của bên kia. Sau khi đấu tranh tư tưởng, cô quyết định âm thầm nghe ngóng tin tức báo cho bọn họ, thậm chí ủy thân cho tướng địch. Nhưng cô lại nói với em gái mình là cô giả mạo quân y để nghe ngóng quân tình.

Hôm sự việc bại lộ, mấy trăm quân sĩ vây đánh cô, trong biển máu cô giết được tướng địch nhưng bản thân cũng bị giết chết.

Trước khi chết ---

Chiếc váy trắng của Hạ Minh Y bị nhuộm máu đỏ tươi, cơn gió phía bắc sa mạc thổi đến tóc cô tung bay, cô lau vết máu trên mặt, chậm rãi xoay người nhìn thoáng về phía em gái và tướng quân.

Sự thanh linh như bức tranh thủy mặc trong mắt xẹt qua tia quyến luyến và kiên định không hối hận, lại mang theo chút thương cảm uẩn chuyển và yếu đuối, cuối cùng hóa thành nụ cười vui vẻ thanh thản, đẹp đến tan nát cõi lòng.

Cuối cùng hồn tiêu hương đoạn.

Mặc dù trên hiện trường có rất nhiều nhiếp ảnh gia chú ý chụp những góc không giống nhau, nhưng sau khi xem lại những bức ảnh, mọi người đều rất kinh

ngạc về vẻ mặt tinh xảo và chỗ đứng cổ xưa mà Hạ Minh Y đứng.

Cô hoàn toàn biết mình chụp ở góc độ nào là đẹp nhất, hơn nữa còn biết làm vẻ mặt phù hợp với phân cảnh.

Cuối cùng nụ cười trong ánh mắt lúc cô xoay đầu khiến mọi người thôn thức không thôi. Không khí bi thương vây lấy những nhân viên công tác đang vây xem xung quanh.

Cảnh cô diễn đến đây là kết thúc nhưng nội dung phía sau vẫn còn rất dài, nợ nước thù nhà, anh dũng mưu trí, trung nghĩa khó cả đời đường... đều là phân cảnh của nam nữ chính, không hề liên quan đến cô.

Cuối cùng sau khi nam chính thắng trận, hai người cùng nhau chạy đến doanh trại quân địch tìm chị nhưng lúc đó chị sớm đã hôn về quê cũ.

Trận gió lạnh mạnh mẽ thổi đến khiến cho chiếc khăn lụa mỏng manh bay lên, càng bay càng xa...

Hai người nhất định sẽ đánh thắng

Hai người sẽ sống với nhau thật hạnh phúc

Có tỷ hay không cũng không sao cả

vì vậy tỷ sẽ đi

cũng tính là gì

cuộc sống sau này của muội đã có người khác chăm sóc

tỷ cũng có thể yên lòng

chàng cũng có người con gái mình yêu thương bên cạnh bầu bạn

ta cũng yên lòng...

Không thể phủ nhận nhân vật mà Hạ Minh Y chọn quả thật là vai diễn tốt. Nhân vật trong trẻo mà lạnh lùng, cao ngạo như vậy nếu đối nữ diễn viên khác đóng e rằng không thể diễn tốt như thế. Mà cô học Trung Văn, vốn dĩ đã có hơi thở cổ điển, cộng thêm sự thanh lịch tao nhã bẩm sinh, diễn nhân vật như thế này chỉ cần chút trang sức liền sẽ trở nên xuất sắc.

Huống chi cô diễn nhân vật này lại vô cùng sắc sảo.

Hôm rời đi, đạo diễn tiễn cô mấy bước, ông đột nhiên nói: “Nếu không xảy ra bất kỳ sai sót gì, việc lấy giải nữ diễn viên phụ xuất sắc của giải Kim Mã sẽ không thành vấn đề.”

Cô bỗng nhiên mở to hai mắt: “Thật sao ạ?”

“Thật!” Đạo diễn gật đầu.

Trên mặt cô nở ra nụ cười vui sướng xuất phát từ nội tâm, việc nhận được giải thưởng hay không không hề quan trọng, cái quan trọng chính là nhận được sự tán thành của đạo diễn dành cho cô!

Đạo diễn Trình giống như đạo diễn Mã, ông trước giờ nổi tiếng nghiêm khắc nhưng bây giờ lại tán thành cô.

Đạo diễn dường như nhìn thấy được suy nghĩ của cô, gật đầu nói: “Tâm tư cô chính trực, thái độ cũng rất tốt, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì tiền đồ sẽ rộng mở.”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đi cùng nhau

Kể từ sau khi Hạ Minh Y trở về từ đoàn phim “Giang Sơn Mỹ Nhân” thì bị Thái Kim Huy sắp xếp cho các loại hoạt động, sau khi bộ phim điện ảnh “Vô Thanh” đưa ra đã gây nên sự hưởng ứng rất lớn trên mạng, Hạ Minh Y có khí chất tươi mát sạch sẽ rất phù hợp với yêu cầu và hình tượng của các thương gia, tuy bộ phim vẫn chưa công bố nhưng đã có rất nhiều thương gia liên tiếp đến tìm Hạ Minh Y.

Thái Kim Huy giúp cô chọn một nhãn hàng có danh tiếng khá tốt, sản phẩm của nhãn hàng đó khi cô còn đi học cũng đã dùng qua, thật sự dùng rất tốt,

cô cũng vui vẻ tiếp nhận. Nhưng không nghĩ đến hôm chụp ảnh lại gặp phải Nhan Băng.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mặt. Nhan Băng ngay trước mặt mọi người liền không cho cô sắc mặt tốt.

“Ha ha, quảng cáo bây giờ ánh mắt tinh tường lại kém như vậy, bình tâm tướng tép mà cũng đi mời, khó trách lượng tiêu thụ lại không được tốt.”

Những người bên ngoài không biết mâu thuẫn giữa hai người, chỉ cho rằng Thiên Hậu Nhan Băng không vừa mắt với những người mới vào đang có triển vọng. Thái Kim Huy lập tức đi đến hòa giải.

“Nhan Băng cũng ở đây sao, trùng hợp vậy.”

Hạ Minh Y liếc mắt nhìn đáng vẻ khinh thường của Nhan Băng, cô quay đầu hỏi trợ lý Tiểu Trần ở bên cạnh: “Nghe nói sản lượng tiêu thụ của Chu Phúc Phúc tháng này tăng lên 20%?”

“Đúng vậy Minh Y, Chu Đồng còn nói nếu doanh thu vẫn được duy trì thì trong tương lai sẽ mời em và Tô Ly làm người đại diện trong ba năm nữa!”

Tùng sợi tóc Hạ Minh Y đung đưa, cô cùng Tiểu Trần rời đi.

Ngay khi xoay người cô thành công khi nhìn thấy đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Nhan Băng.

Hừ, có danh tiếng hay sức ảnh hưởng hay không vẫn phải dựa vào thành tích.

Sau khi trải qua nhiều việc như vậy muốn cô cười đùa vui vẻ với Nhan Băng là điều không thể nào! Nếu không phải không muốn cho Tô Ly thêm phiền phức, cô hận không thể cho cô ta hai cái tát!

Hôm chụp quảng cáo xong thì Tô Ly cũng bay từ nước ngoài về, lần trước bộ phim bom tấn Hollywood anh không tham gia, vốn dĩ đối phương đã thay một diễn viên người Hàn. Không ngờ trong lúc quay phim người diễn viên đó lại bị thương, rơi vào đường cùng, đoàn phim lại liên hệ với Tô Ly một lần nữa.

Đây có thể chính là cái thuộc về mình thì vẫn là của mình!

Nhưng có thể khiến cho đạo diễn Âu Mỹ lưu lại ấn tượng đối với người Châu Á đó chính là bản lĩnh của Tô Ly.

Hai người cùng nhau trở về Tân Diêu tham gia thất đầu của ông bà nội, trước khi đi có thể ghé qua mộ nữa thì càng tốt.

Hạ Minh Y dẫn Tô Ly đi dọn dẹp một chút, thấy anh vụng về cầm lưỡi liềm, đáng vẻ như trước giờ chưa từng sử dụng qua, vốn dĩ không khí có chút thương cảm lại chuyển thành có chút kỳ lạ.

Cuối cùng cô thật sự nhìn không được nữa túm lấy lưỡi liềm trong tay anh: “Cũng được rồi anh, anh xem quần áo của anh cũng dính cỏ cả rồi.”

Tô Ly vỗ vỗ tay, đối với cảm giác vừa rồi cảm thấy rất mới lạ: “Em dạy anh một chút thì anh sẽ biết.”

Hạ Minh Y nắm lấy tay anh đi đến trước mộ, sau khi bày ra đồ cúng xong cô quỳ xuống, không ngờ Tô Ly cũng quỳ xuống theo cô.

Hai người xoay thành vòng tròn đốt giấy tiền vàng bạc.

“A Ly, anh không cần phải...” Tô Ly lớn như vậy tuyệt đối đây là lần đầu tiên anh làm những thứ này.

“Người thân của em cũng chính là người thân của anh.” Tô Ly bỏ thêm giấy tiền vàng bạc vào, anh nắm lấy bàn tay Hạ Minh Y nghiêm túc dập đầu.

-- Ba mẹ, ông bà nội, còn có chị nữa, mọi người đều đã nhìn thấy đây là người con yêu!

-- Từ nay về sau hãy giao Y Y cho con! Con sẽ dùng cả sinh mệnh của mình để yêu cô ấy.

Hạ Minh Y xoay đầu nhìn lại lần cuối, nơi đó có tất cả người thân của cô. Nước mắt nhịn cả ngày đột nhiên nhịn không được mà trào ra. Đây không phải là già mồm cãi lão, cũng không phải là yếu đuối, chỉ là thật sự sợ dây trong lòng cô giống như bị đứt đi.

Nhìn những phần mộ lạnh như băng của người thân nằm cạnh nhau, tất cả những ngày tháng sau này chỉ còn mình cô trải qua. Từ nay về sau, cho dù có nhớ như thế nào cũng không thể gặp được nữa.

Loại cảm giác này chỉ những người đã từng trải qua mới có thể hiểu được.

Trong khoảng lặng nhất của mấy bay, Tô Ly giữ vai cô thật chặt: “Y Y, em có nhớ em từng nói với anh lúc em học trung học rất thích một đại minh tinh người Nhật không?”

Hạ Minh Y hoài nghi ngẩng đầu lên: “Đó đã là chuyện rất lâu trước đây rồi.”

“Anh ấy muốn năm nay kết hôn, sau này sẽ rút ra khỏi màn ảnh, chuyển sang hoạt động phía sau màn ảnh. Y Y, có có muốn tham gia buổi ca nhạc cuối

cùng của anh ấy không?”

“Buổi ca nhạc của anh ấy...” Hạ Minh Y ngẩn người, tình cảm ôm áp của thiếu nữ nhiều năm dần dần khôi phục lại.

Lúc đó Nguyệt Thu vừa mất, cô cả ngày mất hồn vía. Lúc đó có một bạn học giới thiệu với cô nghe một ca khúc tổng hợp, cô vừa nghe thấy giọng hát chính đó liền kinh điển.

Trên đời này thế nhưng vẫn còn có âm thanh tinh khiết, trong suốt và có lực xuyên thấu đến như vậy, dường như chứa đựng sức sống và sự ấm áp của mùa hè mới có thể tạo ra sự ấm áp như vậy để an ủi lòng người.

Kể từ lúc đó trở đi, cô yêu giọng hát của anh, những lúc khổ sở và buồn bã cô đều nghe bài hát của họ để tìm kiếm sức mạnh. Có thể xem đó là thần tượng duy nhất trong thời niên thiếu của cô.

Đi nghe buổi ca nhạc của họ là nguyện vọng theo suốt một khoảng thời gian dài trong thời thiếu nữ của Hạ Minh Y. Điều này có thể so sánh giới việc Nguyệt Thu nhất định đi thành phố S để gặp Tô Ly.

Cũng kể từ lúc đó rồi cuộc cô cũng hiểu được tâm tình của chị.

Bây giờ nghe Tô Ly nói như vậy, ý nghĩ vốn đã chôn sâu dưới đáy lòng lại bắt đầu rộn rạo. Buổi ca nhạc Châu Á cuối cùng.

“Y Y, đi đi, đi cùng anh.” Đôi mắt phượng dài xinh đẹp của Tô Ly ấm áp nhìn cô.

Hạ Minh Y gật đầu: “Nhưng mà lễ premiere của “Vô Thanh” thì sao đây?”

“Anh đương nhiên đã nghĩ đến vấn đề này, ngày mốt chính là lễ premiere rồi, em cứ tham gia với đoàn phim, nếu như doanh thu ngày đầu tốt thì chúng ta sẽ đi, em thấy thế nào?” Lời tuy nói vậy nhưng trong giọng điệu của Tô Ly lại lộ ra sự tự tin bình tĩnh.

Hạ Minh Y gật đầu, trong lòng hiểu rõ khó trách trước đây anh muốn các loại giấy tờ của cô, thì ra anh sớm đã tính toán cả rồi.

Cô biết Tô Ly không đành lòng nhìn cô buồn và đau lòng vì thế muốn dẫn cô ra ngoài giải sầu. Nghĩ đến đây, một dòng nước ấm lại chảy trong lòng cô.

“A Ly...”

Tô Ly hôn lên trán cô: “Em yêu, anh muốn hoàn thành tất cả những ước mơ thời niên thiếu của em”

Thần tượng Hạ Minh Y vào năm đó chính là từ võ đạo quán bắt đầu hát video clip trong buổi ca nhạc, không ngờ quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn trở về nơi đây.

Người đàn ông trên khán đài không còn đáng vẻ thanh nhuận thiếu niên chi lan ngọc thụ năm đó nữa mà thay vào đó là sự thành thực hấp dẫn của người đàn ông trẻ tuổi, nhưng như vậy càng khiến anh mê người hơn.

Từ bé Hạ Minh Y đã nghĩ rất nhiều về cảnh khi tham gia buổi ca nhạc: kích động, vui mừng, reo hò, khoa chân múa tay....

Nhưng sự thật chính là bọn cô ngồi ở hàng vé VIP gần khán đài, cô nắm lấy tay Tô Ly, đầu dựa vào vai anh, yên lặng nghe hết buổi ca nhạc. Ngoại trừ những lúc cô nghe đến đoạn nào mà mình biết hát.

Nhiều lần cô cảm thấy ánh mắt của thần tượng hình như liếc qua đây nhưng khi nhìn kỹ lại thì lại không có, cô còn tưởng rằng ánh đèn lộn xộn làm cho cô hoa mắt.

Đây là buổi ca nhạc quan trọng của anh ở Nhật, tất cả các ghế ngồi đều kín, có lẽ vì mang theo ý vị xa cách nên các fan còn nhiệt tình hơn lúc trước.

Lúc bài hát nổi tiếng cuối cùng vang lên, rất nhiều fan đã khóc.

“Reita, em yêu anh!”

“Em vĩnh viễn sẽ mãi yêu anh!”

“Chúc anh đám cưới vui vẻ!”

... ..

Trong giây phút đó Hạ Minh Y cũng xúc động. Buổi ca nhạc kết thúc, các fan không nỡ rời đi, Tô Ly xoay người qua, ánh mắt thay đổi, anh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Xúc động như thế, khóc luôn rồi.”

Hạ Minh Y sờ mặt, lúc này mới biết rằng nước mắt sớm đã tràn ra.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp thần tượng của em” Tô Ly thay cô lau hết nước mắt rồi kéo tay cô đi về phía hậu trường.

“A Ly, có thể sao?” Hạ Minh Y kinh ngạc hỏi. Anh có vé VIP còn có thể lý giải được, nhưng có thể trực tiếp đi vào hậu trường sao?

Nhưng chưa kịp đợi Tô Ly trả lời thì đã có người đi ra từ phía hậu trường đi đến phía hai người, người đó cúi đầu hỏi cái gì đó, cô thấy Tô gật đầu, thái độ người kia lập tức vô cùng cung kính, động tác tay thể hiện “mời” rồi đi lên phía trước dẫn đường.

“A Ly, hai người nói gì vậy?” Hạ Minh Y kéo tay áo Tô Ly hỏi.

Tô Ly thuận thế nắm lấy tay cô :“Người đó là trợ lý của Reita, đến để mời chúng ta qua đó.”

Nghe thế Hạ Minh Y mở to hai mắt lướt qua vài vòng trên người Tô Ly.

Chẳng lẽ, lẽ nào..... bọn họ biết nhau?

Sự nghi ngờ này của cô liền được chứng thực ngay khi họ vào phòng làm việc.

Reita cùng đồng đội của mình đang tẩy trang, không khí trong phòng làm việc vô cùng sôi nổi, sau khi nhìn thấy hai người bước vào, ba người lập tức bước vào đi về phía bọn họ.

Reita liền đi đến ôm Tô Ly thật chặt, hai người còn lại cũng xúm lại.

“@ # ¥ % ¥ % & & * # ¥ % ! ”

“@ # ¥ % & * (% # ¥ @ ! ”

... ..

Dáng vẻ mấy người họ rõ ràng rất quen thuộc, bọn họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Nhật, Hạ Minh Y nghe không hiểu.

Chào hỏi xong Tô Ly kéo cô qua, giới thiệu cô bằng tiếng Anh :“Đây là bạn gái của mình, cô ấy không hiểu tiếng Nhật, tốt nhất các cậu dùng tiếng Anh đi.”

“OH NO!” Anh vừa nói xong về mặt mấy người kia liền rất đau khổ. Chuyện người Nhật nói tiếng Anh không tốt mọi người đều biết.

Nhưng tuy nói vậy nhưng những người kia cũng vô cùng thân thiện qua chào hỏi cô.

“Xin chào, thật không ngờ Tô cũng kết giao bạn gái, cô thật xinh đẹp!”

“Vừa nhìn liền thấy đáng vẻ rất hợp khẩu vị, chà trách Tô lại say mê cô. Có thể giới thiệu cho tôi một người không?”

“Nói nhảm, cậu như thế này ai mà muốn cậu chứ!”

....

Vốn dĩ tâm trạng của Hạ Minh Y rất khẩn trương nhưng sự chào hỏi thân thiết của bọn họ làm cho tâm tình của cô nói lỏng xuống. Sau khi hoạt động kết thúc, mọi người cùng nhau đi Ginza ăn tối.

Bây giờ cô mới biết Tô Ly và họ biết nhau đã nhiều năm. Thì ra lần đó mấy người Reita lần đầu tham gia đêm nhạc hữu nghị Trung Nhật thì hai bên đã gặp mặt nhau, sau này do tính chất kịch bản nên cũng gặp gỡ nhau vài lần, rồi dần dần thân thiết với nhau.

Tối hôm nay lần đầu tiên Hạ Minh Y mới hiểu rõ về thần tượng của mình. Reita thành thực thật trọng, Willy hài hước dí dỏm, Daniel đáng yêu. Ở nơi đất khách quê người, xung quanh mình đều là những người dí dỏm, tâm trạng của cô cũng thông thuận đi nhiều.

Trước lúc tạm biệt ba người Reita nhẹ nhàng hát một ca khúc nổi tiếng của bọn họ.

Dưới ánh đèn âm áp, giọng hát khê trầm ấm, khó có được bạn bè sum vầy, còn có thời gian dần dần trôi qua....

Hạ Minh Y và Tô Ly cũng hát theo, cuối cùng trong ánh mắt mọi người đều có tầng hơi nước.

Reita hoàn toàn từ biệt sân khấu bởi vì người con gái anh yêu.

Trước khi đi Reita kéo Tô Ly lại, hai người thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, cuối cùng ba người xúm lại ôm lấy Tô Ly, Reita thậm chí còn chóp chóp mắt với cô.

Trên đường trở về Hạ Minh Y không nhận được bèn hỏi Tô Ly :“Reita đã nói gì với anh vậy?”

“Chỉ là lời nói dạn dỏ với nhau mà thôi, em yêu muốn nghe sao?” Tô Ly xoay người, đôi mắt đen sáng ngời.

Mặt Hạ Minh Y nóng lên :“Thôi bỏ đi...”

Tô Ly nhắm hai mắt lại, khuôn mặt tuấn tú dưới bóng đêm càng thêm ôn hòa, ngay cả chân mày cũng ánh lên ý cười dịu dàng.

“Một năm trước cậu còn cười nhạo tôi đi vào năm mờ hôn nhân sớm, tôi thấy cậu cũng không còn xa nữa rồi.”

“Đúng vậy, gặp được cô ấy dường như tất cả mọi thứ không còn giống nhau nữa. Cuộc sống dường như mở ra chân trời mới.”

“Thật sự là một cô gái xinh đẹp, cậu phải đối xử với cô ấy thật tốt!”

“Đương nhiên rồi, sẽ không ít hơn như cậu đối với Amiya đâu!”

... ..

Lời nói vừa rồi vẫn còn vang bên tai, chuyện tình Reita và Amiya thành công cũng chính là con đường tiến đến ngọn hải đăng mà bọn họ sẽ đi.

Sau hai ngày ở Nhật, hai người cũng không có nhiều mục đích, vốn những nơi vui vẻ và món ăn ngon bọn họ đều đã đi qua hết rồi. Cho dù cùng nhau nắm tay đi trên con rợp bóng cây ít người cũng là một chuyện hạnh phúc.

Có lẽ chính vì quá hạnh phúc, sau khi về nước phải đối mặt với nhiều chuyện không chịu nổi như vậy nên mới bối rối, lúng túng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Phòng vé

Áng mây đỏ vẫn lười biếng nơi cuối chân trời còn chưa chịu đi, nhưng mặt trăng đã sớm lên màn trời. Hạ Minh Y và Tô Ly vừa ra tới cổng kiểm an thì nhìn thấy khuôn mặt đen như Bao Công của Thái Kim Huy.

Tô Ly và Hạ Minh Y liếc mắt nhìn nhau rồi bước nhanh về phía trước :“Sao vậy?”

Thái Kim Huy liếc mắt nhìn hai người một cái rồi nói :“Hai người đấy.....Hai người thì hay rồi, những cái khác đều xong cả rồi!”

“Rốt cuộc làm sao thế?” Ánh mắt Tô Ly khấn trương.

Thái Kim Huy thở dài :“Mau lên xe đi, đừng để bị chụp được.”

“Cô xem đi!” Sau khi mấy người lên xe, Thái Kim Huy do dự một chút dường như không biết nên mở miệng thế nào, trực tiếp đưa tờ báo cho Hạ Minh Y.

“Công chiếu bốn ngày phòng vé u ám, Tân Hoa đán Hạ Minh Y trở thành độc dược phòng vé!”

Vừa mở ra xem, tiêu đề to lớn liền đập vào mắt Hạ Minh Y. Cô theo bản năng hô lên :“Vô Thanh!”

Sau đó cô nhanh chóng xem một lượt. Tuy doanh thu ngày đầu tiên rất tốt nhưng kể từ ngày thứ hai trở đi thất bại hoàn toàn, những ngày sau tình hình ngày một xấu đi, trở thành bộ phim có doanh thu thấp trong hai năm gần đây.

“Tại sao lại như thế?” Lần này Tô Ly hỏi.

Ánh mắt Thái Kim Huy tối lại, thận trọng nói :“Công ty đã đi điều tra rồi, chuyện quan trọng bây giờ chính là nghĩ đối sách. Mấy hôm nay đạo diễn đã phải người đi thúc giục nhiều lần rồi.” Nói xong anh lại thở dài.

Mấy hôm trước còn có thể đè nén, nhưng đến hôm nay dường như các phương tiện truyền thông đã giao hẹn cùng nhau, mới sáng sớm đã đăng tin xấu này, tin xấu này tựa như những bông hoa tuyết bay khắp các đường lớn ngõ nhỏ. Tuy bộ phận xã hội của công ty và bộ phận tuyên truyền của công ty đã tích cực dùng các biện pháp xoay chuyển tình hình nhưng kết quả thu được lại rất thấp.

Đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của Hạ Minh Y, cũng là bước ngoặt để cô chuyển từ phim truyền hình sang màn ảnh lớn. Nếu như có thể lần đầu thành công thì không còn điều gì tốt hơn, mặc dù không được thì chỉ cần không quá ảm đạm cũng không thành vấn đề. Nhưng sợ chính là quá kém so với dự kiến!

Bởi vì mấy chữ “độc dược phòng vé” giống như ma chú sẽ đeo suốt trong vài năm sắp tới. Có rất nhiều ngôi sao thậm chí mất đi cơ hội tiến thân của mình.

Người anh dẫn dắt không tốt cũng là ngôi sao, người tài giỏi thì như rừng nhưng ngàn vạn lần không muốn lật thuyền trên đầu nhà đầu này.

“Em liên lạc với đạo diễn trước.” Hạ Minh Y suy nghĩ trong chốc lát rồi nhanh chóng cầm điện thoại. Cô chưa kịp bấm số thì đã có điện thoại của người khác gọi đến.

Là Hứa Trăn.

Hạ Minh Y sững sờ rồi lập tức bắt máy :“Alô, làm sao thế?”

“Hạ Minh Y, cô có rảnh không? Bây giờ đoàn phim và nhà đầu tư sản xuất đang cùng nhau nghĩ biện pháp, cô có thể sang đây không? Ở sảnh Lan Nhụy, lầu tám của Thành Thế Hào Đình.”

“Được, tôi lập tức qua đó.”

“Chuyện kia...” Hứa Trăn do dự một lúc :“Cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt....”

“.....được.” Trong lòng Hạ Minh Y sáng tỏ.

Tô Ly hiển nhiên cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, anh dặn dò :“Chú Lý, đi đến Thành Thế Hào Đình.”

Xe rẽ hướng nhanh chóng chạy đi.

Mọi người đều trầm mặc.

Hạ Minh Y cau mày, từ trong ngọt ngào cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần, khi nhận được tin này cô nhất thời phản ứng không kịp. Mãi cho đến khi đi đến Thành Thế Hào Đình cô mới điều chỉnh lại tâm trạng thật tốt rồi bước xuống xe đi vào trong.

“Có chuyện gì thì cứ liên lạc với anh.” Tô Ly dịu dàng nói.

Nhìn thấy cô được bồi bàn dắt vào, lúc này anh mới phân phó chú Lý chạy xe đến phía sau, anh cùng Thái Kim Huy đi vào lối đi đặc biệt.

“Anh Huy, liên lạc với công ty, bảo họ điều tra được thế nào rồi.” Sau khi hai người vào phòng VIP ở lầu hai, anh liền phân phó với Thái Kim Huy.

Ngay sau đó anh đi đến điện thoại bấm số gọi :“Giám đốc Dương sao? Là tôi, đem camera giám sát của sảnh Lan Nhụy ở lầu tám chuyển qua cho tôi.”

Hạ Minh Y gõ cửa đi vào. Vừa đi vài bước liền cảm thấy tầm mắt nóng rực của mọi người rơi trên người mình.

Đạo diễn nói trước :“Hạ Minh Y sang đây, đây là Vương tổng, Tần tổng, Tôn Đồng và giám chế Phùng!”

Hạ Minh Y đi đến trước Hứa Trăn gật đầu , sau khi ngồi vào vị trí liền chào hỏi mấy vị mà đạo diễn đã giới thiệu.

“Đạo diễn Phương, đây là nữ chính mà ông đề son sát đảm bảo với chúng tôi sao?” Cô vừa ngồi xuống liền có người khí thế hung hăng mở miệng.

“Đúng vậy Vương tổng, ông cũng cảm thấy khí chất cô ấy rất phù hợp với khí chất của nữ chính đúng không?” Đạo diễn Phương bưng một ly rượu lên kính Vương Tổng một ly.

“Hừ! Đạo diễn cũng không cần nói đùa, tôi đã đầu tư mấy bộ phim của ông, mặc dù không bán nhiều nhưng cũng không đến nỗi thấp như thế này!” Vương tổng lạnh lùng quát.

Những nhà đầu tư khác cũng lập tức nói :“Xinh đẹp thì có ích gì, diễn tốt mới được chứ!”

“Cái vòng này trước giờ không thiếu người đẹp, nhưng lúc chúng tôi đầu tư là muốn kiếm tiền chứ không phải là chơi phiếu!”

Hạ Minh Y vừa mở miệng muốn nói điều gì, Hứa Trăn nhẹ nhàng dừng cô :“Khụ khụ....phòng vé mấy hôm nay thật không tốt nhưng không thể nói đó là lỗi của Hạ Minh Y được. Huống chi nữ phụ lại tạo không ít scandal, bây giờ cũng bị chính công ty đại diện của mình phong sát.”

Giọng nói anh nhẹ nhàng, thái độ nghiêm túc, thấy sắc mặt của mấy nhà đầu tư tốt hơn một chút lại nói tiếp :“Hơn nữa tôi cũng đã kiểm tra xem xét qua, mấy web lớn mấy hôm nay đăng những bình luận tiêu cực về phim của chúng ta rất nhiều, thậm chí một ngày có mấy ngàn lượt xem, bình luận cả ngàn chữ cũng có cả mấy trăm cái. Việc này thật sự....”

Anh nói đến đây có chừng có mực, dừng lại đúng lúc, những điều còn lại để cho bọn họ tự ý thức. Hạ Minh Y cảm kích nhìn anh, không ngờ dưới tình huống như thế này mà Hứa Trăn vẫn nguyện ý giúp cô.

Đạo diễn Phương lập tức tiếp lời :“Đúng thế, lần này ai mà đoán được nữ phụ làm làm chuyện nháo thành như vậy, chúng ta vẫn nên nghĩ nhiều cách làm sao xoay chuyển tình hình đi!”

“Xoay chuyển tình hình? Có thể xoay chuyển được sao?” Tôn Đồng cười nhạo một tiếng :“Bây giờ các rạp lớn đều không muốn xếp lịch chiếu nữa, còn

có thể xoay được được hả? Đạo diễn Phuong, lần này nếu như mất quá nhiều, ông cũng đừng trách mấy anh đây không nể mặt.”

Ông cầm lấy ly rượu, đôi mắt nhỏ híp lại không ngừng đảo trên người Hạ Minh Y, cùng người đàn ông bên cạnh trao đổi.

Người kia lập tức ngậm miệng, ho khan hai tiếng :“Nhưng mà ánh mắt của đạo diễn Phuong cũng không tệ, nữ chính của chúng ta cũng rất được.”

Sự trong trẻo mang theo mấy phần thanh cao, sóng xuân trong đôi mắt, sự hồn nhiên hấp dẫn mê hoặc những người đàn ông trung niên, không là tình cảm chân thành của rất nhiều đàn ông.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Hạ Minh Y và Hứa Trăn, thậm chí là đạo diễn Phuong đều nhanh chóng biến sắc.

Chuyện nữ diễn viên và nhà đầu tư trong vòng giải trí là chuyện chẳng lạ lùng gì. Nhưng dù sao cũng phải nhìn người, Hạ Minh Y tác phong đứng đắn, chăm chỉ siêng năng, nổi tiếng trong đoàn phim. Huống chi phía sau còn có công ty ST lớn mạnh.

Hạ Minh Y nắm chặt ly rượu, âm thầm đè nén tâm tình, cô suy nghĩ, đang định nói chuyện thì đạo diễn Phuong đã mở lời trước :“Hạ Minh Y không chỉ xinh đẹp, kỹ năng diễn xuất cũng không tệ, là một người có chí vươn lên. Mặc dù doanh thu của phim không tốt nhưng đó cũng không phải là do cô ấy. Mấy vị tổng đây muốn cùng nhau suy nghĩ kế sách, chúng tôi lập tức bỏ hết mọi việc trong tay để đi đến đây, xin hỏi bây giờ mấy vị có chỉ thị nào không?”

Những người làm phim văn nghệ giống ông, mười mấy năm làm phim tính tình có chút nóng nảy. Nhà đầu tư nói muốn bàn bạc kế sách nhưng kết quả nửa tiếng trôi qua không nói câu nào về phương pháp xoay chuyển tình thế, vòng vòng nửa ngày rốt cuộc cũng đi vào vấn đề chính.

Loại chuyện như thế này trước giờ không nói ở trên bàn, hiện giờ trước mặt ông lại nói ra, mưu đồ xấu xa là một sự chà đạp đối với nghệ thuật, thật sự không thể chịu được!

Nói đến mức này đừng nói là Hạ Minh Y và Hứa Trăn, ngay cả những người ngồi đối diện cũng rất kinh ngạc.

Hạ Minh Y ngẩng đầu nhìn những người đối diện, ngoài giám chế Phùng ra thì những người còn lại không nhìn được, sắc mặt biến thành một màu đen. Nhìn sang đạo diễn sắc mặt cũng khó coi.

Đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, chuyện đến mức này cũng do cô mà ra, cô không muốn liên lụy đến mọi người, còn không muốn liên lụy đến đạo diễn Phuong. Đoàn phim “Vô Thanh” rất đáng yêu, cô và mọi người trong đoàn đều yêu quý bộ phim này. Cô sẽ không trơ mắt nhìn nó chưa kịp nở rộ liền âm thầm.

Sau khi suy nghĩ, cô nói ra câu đầu tiên :“Nếu có biện pháp thì sao?”

Mọi người sững sốt, cô tiếp tục nói thêm :“Có biện pháp cho doanh thu cao lên?”

“Một diễn viên như cô có bao nhiêu bản lĩnh chứ?” Câu nói này là do chế tác Phùng nói, giọng điệu không giống như đã kích mà chỉ là một câu hỏi đơn giản.

Hạ Minh Y bình tĩnh nói :“Xin cho tôi thời gian ba ngày, sau ba ngày nếu như doanh thu vẫn âm thầm như trước tôi sẽ trả lại thù lao đóng phim, không lấy một đồng nào cả!”

Ánh mắt mọi người đều tập trung qua đó, có hoài nghi, có cười nhạo cũng có tín nhiệm, Hạ Minh Y kiên định rồi.

“Được rồi được rồi, đừng nói những điều này nữa, lại đây uống rượu đi, uống rượu!” Vương tổng nâng ly rượu lên kính đạo diễn Phuong trước một ly :“Cũng không phải là không có biện pháp, uống rượu!”

Không khí nhanh chóng thân thiện lại như cũ, đây chính là quy định trong làng giải trí, không phải vạn bất đắc dĩ mọi người sẽ không trở mặt với nhau, không thích nhưng trên mặt cũng thể hiện sự hài hòa vui vẻ.

“Đến đây đến đây, thật không ngờ nữ chính của chúng ta lại xinh đẹp như vậy, còn rất là dũng cảm nữa, nào lại đây uống một ly.”

“Đúng đúng, hy vọng trong tương lai bộ phim sẽ đại bán phòng vé!”

“Hạ tiểu thư, cùng nhau uống một ly đi!”

... ..

Mấy nhà đầu tư giống như đã giao hẹn với nhau, bọn họ không ngừng kính rượu Hạ Minh Y. Tuy dáng vẻ của cô vẫn lạnh nhạt cười yếu ớt, nhưng cũng không cự tuyệt ai. Một lát sau mặt cô liền đỏ lên.

Mấy người nhìn thấy như vậy liền nhìn nhau cười ái muội.

Hứa Trăn một bên âm thầm lo lắng, anh nhỏ giọng nhắc nhở :“Hạ Minh Y, vừa nhìn là biết mấy người đó không có lòng tốt rồi, cô uống không được nữa thì thoái thác đi! Cũng đừng nói với bọn họ.”

Hạ Minh Y nhắm mắt cúi xuống, làm dáng vẻ như say, đầu xoay về phía Hứa Trăn, sau đó cô mở mắt nghịch ngợm chớp mắt với anh :“Lén nói cho anh biết, rượu này vừa vào tôi liền đờ đi rồi, bây giờ tôi uống toàn là nước lọc!”

Có trời mới biết cô suy nghĩ bao nhiêu hình ảnh khiến người ta mặt hồng tim đập mới có thể làm mặt mình đỏ lên như vậy.

Mấy người này không phải muốn chuốc say cô sao? Nếu như không biết ý của bọn họ không biết bữa cơm nhậu nhèo này còn phải ăn đến bao giờ!

Vừa nhìn thấy dáng vẻ tai to mặt lớn của bọn họ, món ăn cô vừa ăn xong đều muốn phóng thích ra ngoài!

Ăn uống no nê, đoàn người đi ra khỏi phòng.

“Hôm nay khó khi thỏa thích như vậy hay là chúng ta đi quán bar ở lâu một chơi chút đi?” Vương tổng đề nghị.

“Cũng được, dù sao đêm nay tôi cũng rảnh.”

“Mọi người đều không có ý kiến chứ? Hứa Trăn, Hạ tiểu thư hay là đi cùng đi!”

Quán Bar....thảm kịch của nhiều người đều xảy ra ở đây nha!

Hạ Minh Y đỡ đầu nhìn qua trông như say đến mơ hồ :“Tôi không đi đâu, tôi uống nhiều rồi, bây giờ cảm thấy không thoải mái, vẫn nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút!”

“Hạ tiểu thư không nể mặt như vậy sao?” Tần tổng đi đến cạnh cô, móng vuốt ghê tởm muốn đặt trên vai cô, Hạ Minh Y một trận ghê tởm, cô khéo léo tránh đi.

“Tiểu Hạ thật sự uống nhiều rồi, tôi đưa cô ấy về trước, xin lỗi vì không tiếp được.” Đôi mắt Hứa Trăn căng thẳng, lập tức nói.

Mấy người kia mắt hừng trừng mắt nhìn anh, lúc này giám chế Phùng lấy lý do trao đổi về bộ phim đưa đạo diễn Phương rồi đi, vốn bọn họ cho rằng Hứa Trăn là “lão nhân” trong làng giải trí nên hiểu về quy tắc này, không ngờ anh ta lại không nể mặt như vậy.

“Hứa Trăn, đừng lo, tôi có cách!” Hạ Minh Y thấp giọng nói với Hứa Trăn, cô không muốn vì cô mà anh lại đắc tội với người khác, nếu vậy lương tâm cô sẽ rất bức rứt.

Hứa Trăn vừa định giải thích điều gì thì cách đó không xa vang lên giọng nói kinh ngạc của đàn ông :“Tiểu thư, sao hôm nay người lại đến đây?”

Mọi người cùng lúc xoay đầu qua, chỉ thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt chữ điền, thành thực ổn trọng nhanh chóng đi đến bên đây, anh ta đứng bên cạnh Hạ Minh Y bái một cái.

Ách, cái này là diễn gì vậy? Đừng nói là người khác, ngay cả Hạ Minh Y cũng có chút sửng sốt.

Người đàn ông trung niên cúi đầu xong liền xoay người qua, ba người còn lại kinh ngạc hô lại :“Giám đốc Dương!”

Không sai, người đàn ông trước mặt chính là quản lý cấp cao quản lý hai mươi tầng của Thành Thế Hào Đình, Dương Lăng. Thủ đoạn thương nghiệp cao siêu, trong giới thương nghiệp cũng rất có tiếng.

Dương Lăng xoay người lại :“Vương tổng, Tần tổng, Tôn Đồng, khó khi các vị đại giá quang lâm, ông chủ của chúng tôi mời quý vị đi giá xuống quầy Bar dưới đất, kính xin quý vị nể mặt, tất cả đều miễn phí.”

Mấy người họ giống như ăn phải ruồi, ghen ngào nói không ra lời, giám đốc Dương khách khí với Hạ Minh Y như vậy, còn cách xưng hô kia, chẳng lẽ.....nghĩ đến đây mấy người họ liền kinh sợ, cả người đổ mồ hôi.

Vội vàng nói :“Sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, giám đốc Dương khách khí rồi!”

Dương Lăng đến cạnh Hạ Minh Y thấp giọng nói :“Tô tiên sinh đang ở phòng 203 đợi người.” Sau đó xoay người dẫn mấy người kia đi thang máy xuống.

“Hứa Trăn, trên diễn đàn cá nhân của anh có nick ảo không?” Nhân lúc mọi người đều rời đi, Hạ Minh Y vội vàng hỏi,. Khăn trương sắp xếp bước hành động tiếp theo.

“Có, sao cô lại hỏi chuyện này?”

“Nếu người khác ở trên mạng bí mật hắc chúng ta, chúng ta tại sao lại không phản kích giống như vậy? Tôi trở về sẽ âm mấy video của bộ phim rồi gửi cho anh một bản, chúng ta cùng nhau đăng trên diễn đàn của từng người, sau đó kêu gọi fan ở hai bên. Đây là bước đầu tiên, mấy ngày sau anh chú ý tuyên truyền trên mạng là được. Còn lại cứ để tôi lo!”

Hứa Trăn suy nghĩ một chút, rất nhanh liền gật đầu, anh đã đoán ra Hạ Minh Y muốn làm như thế nào rồi.

“Có cần tôi làm chuyện gì nữa thì cứ trực tiếp phân phó!”

“Được!”

Sau khi tạm biệt anh, Hạ Minh Y lập tức xuống lầu hai. Một màn kia của giám đốc Dương khiến cô không hề nghi ngờ Tô Ly chính là đạo diễn rồi.

Phòng 203 Thành Thế Hào Đình, Tô Ly cầm điện thoại chăm chăm nhìn vào màn hình trên tường không chút để ý nói :“Tất cả đều đi xuống rồi hả? Đồ chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Tất cả đều thỏa đáng.”

“Người đâu?”

“Tuyệt đối đều là phụ nữ trên bốn mươi tuổi, tuyệt đối như lang (sói) tựa hổ.”

“Rất tốt, cứ để bọn họ hưởng thụ thật tốt đi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kỳ nhân chi đạo

Vừa dứt lời Hạ Minh Y liền đẩy cửa bước vào, thuận thế hỏi :“Hưởng thụ cái gì vậy?”

Tác phong không đứng đắn lưu chuyển trong mắt Tô Ly :“Sự yêu thương và nhiệt tình như của mẹ.”

Hạ Minh Y nghi ngờ nhìn anh :“Anh sẽ không tìm mấy người Obasan phục vụ cho bọn họ chứ?”

Tô Ly nhú mày, quả nhiên anh và cô tâm ý tương thông. Anh lập tức cảm điều khiển ti vi tắt máy giám sát trong phòng :“Khụ khụ, không thích hợp cho trẻ con, không thích hợp cho trẻ con.”

Hạ Minh Y cười khúc khích, trong nháy mắt liền nhớ đến chuyện phòng vé, cô lập tức nói :“Em nghe Hứa Trấn nói, gần đây chủ yếu trên trang bình luận phim có người lên đăng phim của bọn em, khẳng định là có người thao túng phía sau, em định lấy ông đập lưng ông.”

“So?”

Cô tỉnh ranh nói :“Anh quên là em học gì rồi sao?” Muốn so với ngôn ngữ đẹp đẽ, từ ngữ tráng lệ, cảm động lòng người, tình cảm nồng nàn... những cái này còn muốn làm đối thủ của danh hiệu khoa Trung Văn của trường là cô sao?

Tô Ly vuốt tóc cô :“Rất tốt, chú ý đừng để lại dấu vết. Anh và A Hoành xem xem là truyền thông nào ác ý bịa đặt.”

“Được!” Ánh mắt Hạ Minh Y sáng lên. Sau đó cô và Tô Ly mỗi người ôm một máy tính bắt đầu bận rộn.

Trên tay cô có bản đặc biệt của bộ phim, sau khi xem lại một lần, đoạn cảm động lòng người nhất kết hợp với bài hát gốc của phim và từ ngữ kích thích, video tình xảo tỉ mỉ đã hoàn thành. Sau đó cô gửi cho Hứa Trấn một bản, hai người cùng lúc đăng trên diễn đàn chính thức của mình.

Dân mạng tuy luôn thay đổi nhưng sức mạnh của bọn họ thật sự rất lớn, những đoạn video được chuyển tay nhau trên mạng không những bị thiếu nội dung mà rất không có ý nghĩa. Mà đoạn video này của cô lần nào cũng cất ngay tình tiết quan trọng đã kích thích sự ham muốn của người xem lại không lộ ra tình tiết, sau khi tung ra liền tạo sự tò mò và chú ý của mọi người.

Người không phải trên các diễn đàn lớn hắc tối sao, không phải khiến cho các dân mạng thậm chí là fan cũng không dám xem sao? Bây giờ tôi đăng lên hết toàn bộ, xem người làm như thế nào!

Sau khi video được phát đi, cô lập tức bấm điện thoại.

Tối hôm nay ở khoa Trung Văn đại học W, đây là khoảng thời gian chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ chính của mọi người, có một số người thích ngủ muộn đang mở máy tính, thỉnh thoảng lại xem sách học --

“Toàn thể chú ý, ban hội bắt đầu!” Lớp trưởng Tần Linh, ủy viên tuyên truyền cấp lớp Sở Xuyên hô hét.

Hai mỹ nữ bình thường ẩn thân nay lại cùng lúc xuất hiện, mọi người nhất thời nổ oanh.

“Tôi cảm thấy là những nam nữ tài ba của khoa Trung Văn, có người ở trước mặt chúng ta múa máy ngòi bút (ý xấu), chuyện này có thể tha thứ sao?”

“Lớp trưởng, làm sao thế?”

“Ai mà lớn lối như vậy, ông đây muốn đi xem một chút!”

... ..

Máy tính rất nhanh liền bị càn quét, lúc này Sở Xuyên mới nói rõ ngọn nguồn.

“Gần đây mình có xem qua các diễn đàn lớn, phát hiện bộ phim do bí thư chi bộ của lớp chúng ta tức là diễn viên Hạ Minh Y thủ vai chính bị các thủy quân đen tối làm cho rồi tình rồi mù lên. Họ nhiều lần dùng những từ ngữ tồi tệ, sai ..., quả thật là không thể chịu đựng được. Đáng thương nhất chính là tài nữ của khoa Trung Văn chúng ta bị bọn xấu làm thành như vậy, là một phần của khoa Trung Văn đại học W, các bạn có thấy phần nộ không? Bây giờ, đã đến lúc chúng ta phát huy tác dụng của mình rồi !!!”

Mọi người đã quen với cách nói chuyện của Sở Xuyên, lập tức mọi người im lặng tuyệt đối....

“Nói đi, bây giờ bọn mình có thể làm gì?”

... ..

Tần Linh đứng lúc đứng dậy: “Tuyên bố vì chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới, đồng thời giảm áp lực cho mọi người, ban ủy sau khi thương lượng liền quyết định cả lớp chúng ta sẽ cùng nhau đi phim. Vé xem mình đã đặt xong cả rồi, sáng ngày mai tám giờ ở rạp phim Ngân Hưng, không gặp không về!”

Người đi đường A: “Là phim “Vô Thanh” hả lớp trưởng?”

Tần Linh: “Nói nhảm, điều này còn phải hỏi hà?”

Người đi đường B: “Lớp trưởng, tuyên ủy còn có yêu cầu gì không?”

Sở Xuyên: “Thì ra nãy giờ chị đây đánh một đoạn lớn như vậy đều là vô nghĩa sao... tác dụng của chúng ta chính là phát huy tài năng của mọi người, cố hết sức có thể viết ra những lời bình luận phim tuyệt đẹp nhất để áp lại bọn người xấu kia!!”

Tần Linh: “Đúng, yêu cầu chính là nội dung không được nói hùa nhau, số từ phải từ một ngàn trở lên, càng nhiều càng tốt, viết không đủ thì cứ viết 50 bài.”

Người đi đường C: “Có được lợi gì không vậy?”

Sở Xuyên: “Các người còn không biết xấu hổ mà đi đòi lợi ích! Lẽ nào không thể bảo vệ vinh dự toàn thể khoa Trung Văn của chúng ta sao.... Nhưng mà mình và A Linh đã bao buổi biểu diễn tối của người nướng thịt Đông Bắc rồi!”

Tần Linh: “...”

Mọi người (biểu tượng xúc động): “Thật tốt quá!”

Tần Linh: “Bổ sung cuối cùng, không được để lộ thân phận của chúng ta, càng không được nói với bí thư chi bộ chuyện này, chuyện này đợi sau này cậu ấy trở về chúng ta liền có thể thịt cậu ấy!”

Mọi người: “Lớp trưởng anh minh!!”

.....

Khép lại máy tính Tần Linh nắn tay lại: “Hạ Minh Y, cậu dám phúc hắc như vậy với mình một lần nữa xem?”

Rõ ràng là do cô ấy nhấn nhầm nhưng câu nói cuối cùng kia....khụ khụ, dùng người rồi còn có thể khiến người khác cho rằng cô ấy vô tội, quả thật là yêu nghiệt mà!

Sở Xuyên cười gian nói: “A Linh, cậu yên tâm, tất cả những kinh phí sau này của bọn mình không cần tìm chủ nhiệm khoa keo kiệt nữa rồi, hahaha!”

Hai người liếc nhìn nhau đồng thời cười gian.

Đào Tinh Tinh đứng lúc ngừng đầu lên: “Mình thấy các cậu quá phức tạp đi, nếu là mình trực tiếp đi đến web đen của bọn họ không tốt sao?”

Tần Linh và Sở Xuyên nghe vậy liền cùng lúc đập bàn hét lớn: “Đào Tinh Tinh, cậu cũng có thể không cần vào trang của bọn mình mà vẫn xem trộm tiểu thuyết của bọn mình sao?”

Đào Tinh Tinh chợt hiểu: “Haiz, hình như cái bình luận dài vừa rồi của mình là dùng tên tác giả của hai cậu gửi đi rồi!”

“Bốp! Con gái ngành kỹ thuật vô sỉ!”

“Đợi chút, mình xóa bình luận và dấu vết liền đây...”

“Mấy cậu quên video bên này còn mở này...” Bên máy tính bên kia truyền đến giọng nói yếu ớt của Hạ Minh Y.

Khép lại máy tính trên mặt cô hiện lên ý cười, vẫn là các bạn cùng phòng đáng tin, vẫn là năng lực của các bạn học khoa Trung Văn, đoán chừng chiều mai thôi thì các bình luận chính diện có thể trực tiếp khắp các trang mạng rồi.

Nhưng Đào Tinh Tinh nói đến tiêu thuyết lại làm cô đột nhiên nhớ đến một chuyện tác giả “Hán Thủy Điều Điều” cũng có không ít fan nha!

Huống chi còn có Thủy Chi Linh và Dao Xuyên Xuyên nữa!!

Cô lập tức mở máy tính lên.

Hạ Minh Y :“Đừng quên tuyên truyền trên tác giả văn học mạng nữa nha!”

Tần Linh :“Tiền phim và tiền liên hoan tính phí gấp đôi ?”

Sở Xuyên :“Tiền phí của lớp trong hai năm tới ?”

Hạ Minh Y :“Mấy cậu ai cũng có tiền hơn mình, nhà tư bản độc ác!”

Tần Linh, Sở Xuyên :“Dẹp đi!”

Hạ Minh Y :“Đồng ý!”

... ..

Buổi chiều ngày hôm sau Hứa Trăn hưng phấn gọi điện đến :“Hạ Minh Y, đoạn video tối qua tôi đăng nhận được sự hưởng ứng vô cùng tốt, chỉ sau một đêm liền được các trang web lớn đăng lại, lúc này tôi vừa lên mạng xem liền thấy rất nhiều bình luận tích cực, hơn nữa đều viết rất hay!”

“Những đánh giá tiêu cực đều bị quét xuống, thật sự quá tuyệt, xem ra bước tuyên truyền lúc đầu của chúng ta vẫn là có kết quả!”

“Đạo diễn đã cùng các rạp chủ yếu ký kết rồi, hy vọng có thể xếp thêm thời gian chiếu.”

Sự hưng phấn thể hiện rõ qua giọng nói của anh, cuối cùng anh nhẹ nhàng nói :“Cô không phải là độc được phòng vé, tuyệt đối không phải.”

Hạ Minh Y chợt cảm thấy ấm áp :“Cảm ơn, cảm ơn...”

Ngắt điện thoại, cô lập tức mở máy tính xem các diễn đàn phim ảnh chính.

“Thật sự rất cảm động! Thì ra bộ phim này lại hay đến như vậy!”

“Bữa trưa tôi có xem bình luận phim, đều là những người khác nhau viết, địa chỉ IP cũng không giống nhau, rõ ràng không thể là giả được. Hơn nữa cảm nhận của bọn họ đều rất cảm động, sau khi tôi xem xong rồi hận không thể lập tức ra rạp xem phim.”

“Đúng vậy, mấy hôm trước rõ ràng có người ác ý bịa đặt, sau không phải là có trang thiết bị tra ra được IP của bọn họ sao? Nhiều bình luận đều do một người phát, nói cũng không cụ thể! Hừ!”

“Chính thế, buổi chiều đi hay tối đi xem cùng bạn trai cũng rất là được nha!”

.....

Xem tra tình thế trên mạng đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, Hạ Minh Y hé miệng cười, không hiểu được nói, cái kỹ thuật đó nhất định là do Đào Tinh Tinh rồi.

Bạn bè mãi mãi là hậu thuẫn phía sau!

“Cốc!” Đầu cô bị vỗ nhẹ một cái, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng có chút không vui :“A..... A Ly....”

“Nói chuyện điện thoại với Hứa Trăn lại vui vẻ đến vậy?” Hai mắt anh nhìn chằm chằm vào cô.

“Đương nhiên là không phải!” Ông trời ơi, không phải ăn đang ghen chứ?

Tô Ly kéo cô ngồi lên giữa hai đùi mình, nụ hôn nóng bỏng liền rơi xuống, sau một lúc anh hài lòng mới chịu buông cô ra, tháo tác gỡ máy tính cho cô xem.

“Y Y em xem, đây là số liệu mà anh phân tích ra được. Bình luận tiêu cực “Vô Thanh” rất nhiều, cũng có không ít lời tán thưởng khen ngợi, chỉ là những cái đó đều bị che đi, hôm nay có chuyển biến tốt đẹp. Hơn nữa những trang mạng và báo đều giống nhau.”

“Ý anh là sao?” vừa nghe đến “Vô Thanh”, Hạ Minh Y liền tỉnh táo.

“Quả thật là có người thao túng phía sau. Em thấy buổi tuyên truyền của mấy hôm nay cũng trong khoảng thời gian này, cũng không hề có những bộ phim khác, nhưng mấy hôm nay anh thấy “Liệt Diễm” cũng bắt đầu đi tuyên truyền rồi, “Thương tiếc” cũng tuyên truyền rồi! Các rạp hiển nhiên cũng xếp lịch của “Vô Thanh” ít lại.” Tô Ly rất nhanh cho cô xem một bảng số liệu.

“Đó chính là mưu tính từ trước rồi, trước tiên thuê một lượng lớn dân mạng bình luận tiêu cực phim của chúng ta, sau đó cùng các rạp chiếu xếp ít lịch chiếu lại, cuối cùng bọn họ lại nhiệt tình chiếu mình! Đây thật là khinh người quá đáng mà!” Hạ Minh Y cắn hận nói.

Đúng vào lúc này điện thoại A Hoàn gọi đến.

“Tô, cậu có biết lần này kẻ thao túng phía sau là ai không?”

“Lẽ nào không phải Nhan Băng?”

“Cô ta làm gì có bản lĩnh lớn như vậy! Là Nhan Đan Khanh, còn có.....Hà gia.” A Hoàn suy nghĩ một chút, tìm từ trả lời.

Bàn tay cầm điện thoại của Tô Ly khẽ nhúc nhích, theo bản năng hỏi: “Hà gia?”

“Đúng là Hà gia!” A Hoàn xác định: “Nhan Đan Khanh lại có thể mời được “cô ta”, thật sự không đơn giản.”

Tô Ly rõ ràng trầm mặc, rất lâu sau nói: “Nên làm như thế nào thì làm như thế đó!”

“Tô, cậu có phải....”

“Mình rất kiên định!” Tô Ly cắt ngang lời anh rồi cúp máy.

“A Ly, anh làm sao vậy?” Hạ Minh Y thấy vẻ mặt Tô Ly khác thường, ân cần hỏi.

Ánh mắt Tô Ly xa xăm nhìn về phương xa, dường như một phút lại dài như vậy, anh xoay người, chăm chú nhìn Hạ Minh Y: “Y Y, em có tin anh không?”

“Em tin.”

“Em tin người anh yêu chỉ có một mình em không?”

“Em tin!”

“Vậy thì tốt rồi!” Anh đưa tay ôm Hạ Minh Y vào ngực.

“Sao thế?” Cô nhin không được lại hỏi.

“Không có gì, tất cả mọi chuyện cứ giao hết cho anh. Em chỉ cần vui vẻ là được rồi!”

Lòng Hạ Minh Y bỗng dưng trầm xuống, Tô Ly vừa mới nói “Hà gia”, rốt cuộc họ là thần thánh phương nào? Tại sao lại nhắc tới họ, nhớ đến gương mặt bình tĩnh biết tự kiềm chế của anh cũng thay đổi?

Rốt cuộc công ty dùng cách gì để áp chế truyền thông đưa tin, Hạ Minh Y cũng không biết, cái cô quan tâm chính là động thái trên mạng của mình. Những người bây giờ có thể họ không xem báo mà chỉ xem trên mạng!

Vì vậy hướng trên mạng quả thật có thể ảnh hưởng người khác.

Từ giữa trưa hôm qua đến bây giờ, những bình luận “vô cùng thâm thúy” trước đây đến những bình luận “không thể bỏ qua” hiện nay về bộ phim “Vô Thanh” đã chuyển biến tốt lên.

Tình hình doanh thu phòng vé cũng dần ảm lại kể từ hôm qua, đến bây giờ doanh thu phòng vé đã đạt cao nhất trong tuần vừa qua!

Đây là thời điểm lật ngược, đánh úp của “Vô Thanh” rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sinh biến

Buổi tối, đoàn phim “Vô Thanh” vì tuyên truyền bộ phim mà lên tiết mục giải trí hoàng kim của đài Hương Tiêu. Có lẽ là do đạo diễn đã sớm nói chuyện với tổ chuyên mục, lúc quay chương trình ngoài dự đoán ba người dẫn chương trình luôn nổi tiếng là lời lẽ sắc bén lại rất nhã nhặn điềm đạm. Ngay cả khi hỏi về các vấn đề thì giọng điệu cũng hết sức ôn hòa.

Ví dụ như scandal của Hạ Minh Y và Hứa Trăn.

Tuy bọn họ đã nhiều lần giải thích trong các buổi họp báo nhưng tiết mục giải trí như thế này lại là lần đầu tiên hỏi trực tiếp với các đương sự.

Lập tức Hạ Minh Y mừng thầm, thầm nghĩ rốt cuộc cũng có thể giải thích rõ ràng rồi. Sau khi khen ngợi Hứa Trăn, cô khéo léo bày tỏ hai người chỉ là bạn bè bình thường. Còn về phần Hứa Trăn, thời gian anh ở trong làng giải trí lâu như vậy, tài ăn còn khéo léo thỏa đáng hơn cả cô.

Tiết mục giải trí này của đài Hương Tiêu là tiết mục linh hoạt nhất ở trong nước, có sức ảnh hưởng rất lớn, bọn họ tin tưởng kết quả lần này sẽ càng tốt hơn bất kỳ buổi họp báo tuyên truyền nào trước đây.

Ít nhất lời này vừa nói ra, các fan của Hứa Trăn ở bên dưới sân khấu ánh mắt ai nấy cũng đều sáng lên.

Cuối cùng là bản kích thích, bởi vì sức ảnh hưởng và danh tiếng của Hứa Trăn đều tốt hơn cô, những lời nói ôn tình về phim liên giao cho anh nói, cuối cùng câu nói này của anh đã gây nên cao trào.

“Mọi người đều luôn hỏi tôi thích mẫu người con gái như thế nào, thật ra tính cách của nữ chính trong “Vô Thanh” chính là hình mẫu mà tôi rất thích. Tôi tin rằng những người xem qua bộ phim này đều sẽ có cảm nhận sâu sắc giống như vậy!”

“A!” Nơi ghi hình liền trở nên náo nhiệt ồn ào, ánh mắt các fan tự nhiên đổ dồn về cô.

Hạ Minh Y vội vàng giải thích: “Anh ấy nói là tính cách của nữ chính, tôi chỉ là diễn viên diễn nhân vật nữ chính thôi, không phải là ‘tính cách’ đâu! “Vô Thanh” có thể đi đến ngày hôm nay không thể thiếu sự ủng hộ giúp đỡ của mọi người, nếu như sự thể hiện của chúng tôi có thể truyền tải năng lượng cho mọi người vậy thì chúng tôi đã đạt được mục đích rồi. Ngoài ra tôi cũng rất cảm ơn các bạn “Y Mê”, sự ủng hộ của các bạn đã giúp tôi đi đến ngày hôm nay, các bạn mãi là hậu thuẫn vững chắc của tôi!”

““Y” tâm “Y” ý, tình hữu độc chung!”

“Y Y, chúng tôi mãi mãi yêu cô!”

“Chúng tôi mãi mãi ủng hộ cô!”

Các fan dưới khán đài xúc động hét lên.

Hạ Minh Y mỉm cười vẫy tay với bọn họ.

Nhiệm vụ tối hôm nay đã thành công một nửa. Ngôi sao có thể đi lâu dài hay không đều dựa vào sức ảnh hưởng của các fan. Nếu như các fan có đủ tận tâm tận lực, con đường sau này bất kể có gặp trắc trở to lớn như thế nào thì cũng sẽ có người luôn đứng bên cạnh mình. Vì vậy trong khoảng cách gần như thế này bày tỏ nội tâm là một điều không thể thiếu!

Đạo diễn là người cuối cùng kết thúc tiết mục giải trí này, bởi vì phát sóng trực tiếp nên sau buổi truyền hình ngày hôm đó, buổi tối đã thảo luận đến khi thể ngắt trời.

Điều khiến cho các dân mạng càng kinh ngạc hơn chính là buổi tối ngày hôm đó blogger nổi tiếng “Trường An Mặc Khách” đang sống ở nơi đất khách đột nhiên công bố một tin tức khiến mọi người giật mình: “Bộ phim điện ảnh “Vô Thanh” bị những bình luận tiêu cực vốn dĩ là do có người mua chuộc những bộ phận truyền thông bắt lương.”

Tiếp theo còn đưa ra các số liệu, phân tích các bảng báo cáo trước đây của các truyền thông lớn và các bình luận ác ý rõ ràng.

Chuyện này vừa xuất hiện liền gây nên sóng to gió lớn, rất nhiều dân mạng tự phát gia nhập truy xét.

Lúc Hạ Minh Y nhìn thấy chuyện này trên mạng còn cho rằng đây là sách lược do cấp trên của công ty sắp xếp, lợi dụng lực lượng lớn mạnh của dân mạng mà tìm chứng cứ.

Sau này cô mới biết được thì ra là do bạn tốt Đào Tinh Tinh - sinh viên tài cao khoa công nghệ thông tin hack blog của “Trường An Mặc Khách”, tuy rằng sau này bản thân “Trường An Mặc Khách” dùng mọi cách giải thích nhưng ngược lại khiến cho mọi người cảm giác giấu đầu hở đuôi, càng đáng càng khơi dậy sự tò mò của dân mạng.

Ba ngày hôm nay cô vẫn luôn chú ý đến động thái của bộ phim. Tuy nhiên bất kể nhận được tin tức của đạo diễn hay là phân tích của dân mạng, sau khi đến bước ngoặt nhất định thì manh mối bị chặt đứt. Điều này khiến cô không khỏi hoài nghi.

Cho đến bây giờ cô đều cho là Nhan Băng, nhưng Nhan Băng có bản lĩnh to lớn ảnh hưởng để sắp xếp như vậy sao? Liên tưởng đến câu nói “Hà gia”

mà Tô Ly đã nói lần trước, cô vốn dĩ đang rối về mình mỗi lần suy nghĩ ra.

Lẽ nào là Nhan Băng nhờ người khác ra tay?

Nhưng những hiểu biết của cô về thương giới quá ít, nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra lý do nên dứt khoát buông xuống. Dù sao đó cũng là chuyện giữa bên sản xuất và công ty, cô cũng không giúp ích gì được. Cùng lắm thì bình đến tương đương, nước đến đất ngăn.

Dưới sự kết hợp giữa công ty ST và bên sản xuất, thời gian chiếu phim “Vô Thanh” so với trước đây nhiều lên rất nhiều, sau đó doanh thu phòng vé của “Vô Thanh” kiên quyết tăng lên.

Cùng với sự nóng lên của bộ phim, số lượng fan trên diễn đàn chính thức của Hạ Minh Y mỗi ngày cũng đều tăng lên, các thảo luận của phòng fan cũng ưn ưn không dứt. Danh tiếng của cô cũng cao hơn bao giờ hết.

.

Thái Kim Huy tranh thủ thời cơ sắp xếp đầy các lịch trình sắp tới của cô, mỗi ngày đều thông báo không kịp, tham gia không hết các hoạt động.

Lúc mới vào nghề, mỗi lần lên chương trình cô còn căng thẳng hưng phấn, bây giờ cô đã hoàn toàn vô cảm. Có lúc buồn ngủ đến nỗi hai mắt muốn khép lại, máy móc dựa theo các đáp án mà anh Huy cho để trả lời các loại câu hỏi.

Người ta thường nói hạnh phúc không thể quá viên mãn, bây giờ cô đã hiểu sâu sắc về câu nói này. Kể từ sau lần gặp nhau ở Thành Thế Hào Đình vào lần trước, cô và Tô Ly cũng chưa gặp lại nhau.

Cô bạn, Tô Ly càng bạn hơn. Tuy rằng Tô Ly rất ít khi phát ngôn quảng cáo, nhưng vì đảm bảo cho danh tiếng không mai một nên việc quảng cáo cũng không thể thiếu được. Huống chi Thái Kim Huy đã lựa chọn cẩn thận một bộ phim nhựa do Trung và Hàn hợp tác sản xuất, bây giờ bộ phim đã bắt đầu quay, gần đây đang kịch liệt tiến hành quay phim.

Có lẽ lần trước ở Nhật Bản quá hạnh phúc, bây giờ Tô Ly ở Hàn Quốc, cô thỉnh thoảng về nhà chỉ một mình trong nhà, loại cảm giác nhớ thương này càng ngày càng khắc cốt ghi tâm.

Nhưng loại cảm giác này chưa kịp nghiền ngẫm thì cô bất đắc dĩ phải dời tầm mắt sang chuyện khác.

Sau khi phim “Liệt Diễm” và “Thương Tiếc” công chiếu, doanh thu phòng vé của “Vô Thanh” bắt đầu tụt xuống, doanh thu “Vô Thanh” kể từ khi âm lại đến độc lĩnh phong tao tổng cộng chưa đến hai tuần. Tuy dư luận sớm đã chuyển biến tốt nhưng nữ chính của hai bộ phim này lần lượt là Lâm Diên và Nhan Băng, đối với phương diện này khẳng định Hạ Minh Y phải chịu thiệt rồi.

Hôm phim “Liệt Diễm” công chiếu, Lâm Diên đặc biệt gọi điện thoại đến xin lỗi cô.

Mọi người đều biết loại cạnh tranh như thế này là điều khó tránh khỏi, huống chi ngày phim công chiếu vốn dĩ diễn viên không thể quyết định được. Lâm Diên làm như thế này bất quá sợ cô hiểu lầm mà thôi.

Làm sao Hạ Minh Y có thể không biết chứ?

Cũng bởi vì biết nên cô càng cảm động hơn. Buổi tối sau khi thông cáo xong, cô nhận lúc hai người đều có thời gian hẹn Lâm Diên ra ngoài.

Đã lâu không gặp, sau khi hai người nhìn nhau cười lại nhất thời không biết nói gì.

Hạ Minh Y phá vỡ trầm mặc trước : “Chị Diên, cảm ơn chị đã nói giúp em trong lúc em gặp khó khăn.”

“Việc nên làm mà. Làng giải trí vốn dĩ rất sâu, ai cũng đều có lúc không được như ý, nhưng nếu không phải chúng ta biết nhau ở thành phố Tân Diêu, chưa chắc chị sẽ giúp em.” Lâm Diên thân nhiên cười, nói ra lời trong lòng.

“Điều đó là đương nhiên mà. Đổi lại là em em cũng sẽ như thế, vì vậy đối với em mà nói chị Diên không giống với các ngôi sao nữ khác.” Hạ Minh Y cảm kích nhìn cô.

Lâm Diên thờ dài, nhớ lại lời nói mà cô đã nói với Tô Ly lúc ở Tân Diêu -- Chỉ cần anh để em làm, em đều sẽ làm

Điều Tô Ly mong muốn nhất chính là có người có thể giúp đỡ Hạ Minh Y!

Lời vừa gọi ra, cảm giác ngượng ngùng khi đã lâu không gặp liền biến mất. Sau đó tuy đã về đêm nhưng hai người vẫn háng hái sát rạt trung tâm mua sắm, cuối cùng sau khi thu hoạch lớn mới ra về.

Lúc tạm biệt Hạ Minh Y hỏi dò : “Chị Tiểu An có trở về không chị?”

Lâm Diên thờ dài : “.....không có.”

Nhưng cô biết trước giờ Tiểu An vẫn không rời đi. Mấy tháng nay mỗi lần tham gia hoạt động, thông báo, thậm chí quay phim, trong lúc lơ đãng cô đều nhìn thấy bóng dáng của Tiểu An nhưng cô đều giả vờ như không nhìn thấy.

Sự việc đã trôi qua được một năm, nỗi hận lúc đó cũng đã từ từ phai nhạt chỉ còn lại dấu vết mờ trên ngực để nhắc nhở cô mỗi đau đớn khác cốt lúc trước.

Hạ Minh Y châm chước nói: “Lần trước bởi vì em mà Tô Ly đuổi việc Tiểu Diệp. Nhưng người trợ lý mới làm việc quả thật không đáng tin, làm việc cũng rất lộn xộn. Em mời Tiểu Diệp về làm lại rồi, dù sao người lâu năm vẫn nên đáng tin hơn!”

Nói đến đây cô tin Lâm Diên đã hiểu ý tứ của cô.

Lâm Diên bối rối một chút, cuối cùng cô khẽ nói: “Để chị xem sao....”

Xe đến bên đường, hai người mỗi người một ngã. Một lát sau ngay khúc quanh chạy đến một chiếc Ferrari, cửa xe bị kéo xuống, cơn gió đêm thổi đến làm mái tóc dài của cô gái trong xe bay lượn.

Cô hưng hăng hít một hơi thuốc lá nữ, lạnh lùng nói: “Mối quan hệ của hai con tiện nhân kìa từ khi nào mà tốt đến vậy? Điều tra rõ ràng cho tôi!” Đôi mắt tức giận chột lóe lên sát khí sắc bén.

Sau khi bộ phim “Thương thế” công chiếu, doanh thu của các phim khác đều ảm đạm lu mờ. Sự kết hợp giữa thiên hậu Nhan Băng và ảnh đế nổi tiếng Bùi Nghị đã hấp dẫn người xem, hướng chỉ đạo diễn của phim là nhân vật được mọi người kính trọng, trong lúc nhất thời là có một không hai.

Trong suốt một tuần bộ phim “Thương thế” vẫn đứng đầu bảng về doanh thu. Cùng lúc đó tác phẩm lớn đầu tay của Hạ Minh Y là “Vô Thanh” cũng dần suy thoái.

Nhưng trong lúc Hạ Minh Y lực bất tòng tâm về doanh thu của “Vô Thanh” thì truyền thông đột nhiên bùng nổ một tin tức kinh người.

Nhà sản xuất của “Thương thế” cạnh tranh xấu, kiên quyết đã kích đạo diễn “Vô Thanh”!

Tiêu đề mạnh mẽ, nội dung càng kinh người, trực tiếp sự kiện lần trước. Nguyên cả bài báo không chỉ phỏng đoán, mà còn có chứng cứ rõ ràng, vừa đưa ra liền gây nên sóng to gió lớn.

Chưa đến nửa ngày, tất cả các truyền thông liên nhau nhao nhao đăng tin, trên Internet lại càng ồn ào hơn.

Scandal lần trước tuy đã có Triệu Viện gánh chịu, tuy Nhan Băng trước giờ tư thế mềm mại đều nhận được sự đồng tình và tín nhiệm của mọi người nhưng dù sao vẫn có “tiền án”. Sự việc này vừa đưa ra, những người vốn dĩ ghét Nhan Băng lập tức đứng dưới góc độ chính nghĩa phát còi reo hò, rất nhanh liền gây nên sự chú ý và tham dự của các dân mạng.

Tuy fan của Nhan Băng không ngừng thanh minh giải thích cho thần tượng nhưng sự kiêu ngạo và thái độ của họ và thần tượng lại không giống nhau nên cũng không có tác dụng nào, ngược lại vì thần tượng của mình mà gây không ít thù hận.

Nói vậy vì fan của Hạ Minh Y tương đối bình tĩnh, đây cũng nhờ vào việc cô thường xuyên giao lưu với các fan trên diễn đàn. Vốn dĩ lúc chuyện này vừa bùng nổ thì có nhiều fan “Y Mê” đau lòng, bất bình cho thần tượng của mình nhưng đều được cô khéo léo khuyên can.

Loại chuyện như thế này đương nhiên ít can dự vào thì tốt hơn, tranh dẫn đến mâu thuẫn.

Lúc trước cô còn hoài nghi, nếu Tô Ly đã nói có chứng cứ chứng minh đối thủ cố ý chèn ép, tại sao công ty không dùng biện pháp khắc phục. Đến bây giờ thì cô đã rõ, thì ra công ty để lại để giành đường lui.

Bây giờ cái gì cũng coi trọng tuyên truyền, nếu như “Thương thế” chưa công chiếu thì loại tin như thế này chỉ làm cho bộ phim càng được chú ý, nhưng ngay lúc doanh thu phòng vé tăng vọt như lúc này thì lại không giống như thế. Có rất nhiều dân mạng đã xem qua, sau khi bị lộ tình tiết thì cảm giác mới mẻ cũng không còn. Cộng thêm nội tình đen tối và scandal nên đã giảm đi số lượng người xem tích cực.

Doanh thu phòng muốn hạ cũng bị hạ xuống.

Đây chính là thủ đoạn của ST, người hại ta một bộ phim còn muốn ta buông tha người sao

Đúng như dự đoán, ngày hôm sau lúc Hạ Minh Y mở máy lên tin tức doanh thu của “Thương thế” giảm cực kỳ thâm trọng đăng đầy trên mạng.

Hơn nữa liên tiếp mấy ngày đều giảm vô cùng lợi hại. Trong chuyện này cô thuần túy cũng dính đến, nhưng lần này lại là trong vui sướng. Bởi vì truyền thông và dân mạng đã tự giác nói rằng cô là người bị hại.

Những lúc cô lên chương trình hay tham gia các hoạt động thì đều sẽ có phóng viên hỏi về vấn đề này, có “100 chiêu khéo léo trả lời câu hỏi cho ngôi sao” mà Thái Kim Huy cho, cô không trả lời sai chút nào.

Thành thật mà nói, thấy Nhan Băng bị mọi người dùng văn chương đề lên án tội trạng, trong lòng Hạ Minh Y vui sướng biết nhường nào.

Cô đã không còn là cô nữ sinh mười chín tuổi nữa chưa hiểu sự đời, lòng dạ mềm mại nữa rồi. Sau khi bị đối phương hãm hại nhiều lần mà còn có thể cao thượng đồng tình thông cảm cho kẻ thù. Cô thật sự làm không được!

Nhớ tới lần bị bao vây chặn đường ở Đông Bắc, nhớ lại lần bị bắt cóc, nhớ lại lần suýt bị luân gian, lòng cô liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, cảm giác khuất nhục đó cả đời này cô sẽ không quên.

Cho nên đối với Nhan Băng giàu đồ bím leo là bởi vì Hạ Minh Y cảm thấy thời cơ vẫn chưa đến. Bây giờ cô không biết thân phận thật sự của Nhan Băng là gì, Tô Ly cũng không muốn nói cho cô biết. Hôm nay nghĩ lại chỉ có mình từ từ điều tra thôi.

Nhưng điều làm cho cô kinh ngạc chính là tối hôm nay, sau khi thông cáo trở về cô lại nhận được tin nhắn từ người lạ --

“Cô có gì mà lên mặt chứ, đợi cô ấy trở về cô liền biết thế nào mới chính là địa ngục!”

Sau khi nhìn qua cô nhíu mi trầm tư, những lời này thật quen. Nhưng sau khi nhìn thấy cái tên ở phía sau cô không khỏi nhíu mày.

-- Nhan Băng

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lễ chúc mừng

Hạ Minh Y cầm điện thoại xem lại nhiều lần, nhất thời tâm tư rối rắm. Lần trước lúc Tiểu An nói câu này với cô là vì cô đang đảm nhận chức vụ của Tiểu Diệp, lần này Nhan Băng nói câu này là vì cái gì chứ?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ lớn mật, trong nháy mắt lồng ngực thắt lại, cảm giác đau đớn sắc bén khiến ý thức của cô thanh tỉnh một chút.

Vì yêu nên mới tin tưởng. Cô thầm nhẩm câu nói này trong lòng.

Cô không do dự nữa, trực tiếp trả lời: “Bởi vì anh ấy yêu tôi nên tôi tin anh ấy, bởi vì tôi yêu anh ấy nên tôi nguyện ý tin tưởng anh! Đã khiến cô thất vọng rồi, thật ngại quá ~”

Sau khi gửi tin nhắn xong cô lập tức đưa số điện thoại đó vào danh sách đen, dựa vào bản lĩnh của Nhan Băng, muốn biết số điện thoại của cô rất đơn giản, vì vậy cô mới không muốn sau này mình bị quấy rầy.

Cô nhầm chán mở máy tính ra xem, các bài báo về Nhan Băng trên các trang web lớn tuy đã được ép xuống nhưng ngôn luận của các bạn bè trên mạng lại không thể hạn chế được, các bình luận về Nhan Băng vẫn đang kịch liệt đưa lên.

Nếu chèn ép người mới thì không nói, nhưng nhiều sự kiện động lại một chỗ thì tính chất lại không giống nhau. Thậm chí có nhiều dân mạng phỏng đoán, tại sao Nhan Băng cứ nhắm vào Hạ Minh Y?

“Không ít người vào nghề cùng lúc với Hạ Minh Y, tại sao Nhan Băng lại muốn nhắm vào Hạ Minh Y?”

“Lẽ nào là do Hạ Minh Y phát triển tốt nhất nên khiến người khác đố kỵ?”

“Nhưng tại sao người chèn ép cô là Nhan Băng chứ không phải người khác? Giữa hai người họ có ân oán gì không?”

Một dân mạng đã nói ra điều cơ mật -- Mọi người đã quên scandal trước đây của Hạ Minh Y rồi sao? Lẽ nào nguyên nhân là vì Tô Ly?

Đề tài này vừa đưa ra liền dẫn đến hàng ngàn hàng vạn bình luận, ngay cả “Quả lễ” (fan của Tô Ly) vẫn luôn bình tĩnh, thờ ơ lạnh nhạt cũng không nhận được mà tham gia vào.

** Sở dĩ fan của Tô Ly có tên là “Quả lễ” vì từ “Lê” và từ “Ly” đồng âm với nhau trong tiếng Hoa.

“Hạ Minh Y tuy xinh đẹp nhưng dù sao cũng là người mới, tên tuổi vẫn không đủ, làm sao có thể xứng với Tô Ly nhà chúng tôi chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy, Hạ Minh Y là người mới mà công ty ST nâng đỡ, dựa theo xu hướng phát triển hiện giờ của cô ấy, tương lai khẳng định là minh tinh ảnh hậu đó.”

“So với Nhan Băng, mọi người không cảm thấy Hạ Minh Y càng thích hợp hơn sao? Tuy cô và Hứa Trăn từng có scandal nhưng sớm đã được làm rõ minh bạch rồi. Cô ấy và Tô Ly xét về bề ngoài hay khí chất đều rất xứng đôi nha!”

“Cũng có lí ha!”

....

Phía sau có rất nhiều “Quả lê” cũng thừa nhận rằng giữa Hạ Minh Y và Nhan Băng thì Hạ Minh Y lại càng thích hợp với Tô Ly hơn.

Nhìn thấy kết luận này, Hạ Minh Y không nhận được sự ngọt ngào trong lòng, giống như cô nhận được sự chúc phúc của mọi người. Cô càng cảm thấy cái tin nhắn mình vừa gửi là hoàn toàn chính xác. Nghĩ đến đây cô không nhận được mà bấm gọi quốc tế.

Điện thoại vang lên không lâu thì bên kia có người bắt máy: “Àlo, Minh Y à, bây giờ Tô Ly đang quay phim, không tiện nghe điện thoại!”

“Không sao ạ, anh ấy vẫn khỏe chứ chị?”

“Quay phim rất tốt, chỉ là bị bệnh tương tư làm hại không ít, vừa rảnh là mở điện thoại xem hình của em, còn không cho người khác xem...” Giọng nói khoa trương của Tiểu Diệp truyền đến.

“Khụ khụ.... Vậy phiền bà mối chị chuyển sự tương tư của em cho anh ấy nha. Chị Tiểu Diệp chú ý sức khỏe nha, bye!”

Cúp điện thoại, trong đầu cô không tự giác hiện lên dáng vẻ Tô Ly cầm điện thoại lên lút xem hình của cô, cô liền bật cười “Hihi”.

Cho dù mấy tháng không gặp nhau, cho dù không thể nói chuyện với nhau được nhưng hai người yêu nhau vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của người kia.

Cô thu dọn lại máy tính, Trợ lý Tiểu Trần gọi điện thoại đến nhắc cô chuẩn bị có buổi lễ chúc mừng ngày hôm nay.

Kể từ phim “Vô Thanh” công chiếu cho đến nay, tuy gặp nhiều trắc trở nhưng doanh thu đã đạt được 1.5 triệu. Thành tích này nếu so với các phim văn nghệ trong nước cũng không tính là thấp. Đạt được thành tích này cũng không phải là điều dễ dàng vì thế bên nhà sản xuất đương nhiên tổ chức buổi lễ chúc mừng rồi.

Lúc Hạ Minh Y đến thì đã có rất nhiều người đến rồi. Bởi vì đây là tiệc chúc mừng, so với tiệc “Hồng Môn Yến” lần trước thì người đến lại càng nhiều hơn. Vẻ đẹp của các ngôi sao nữ trong đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, trông rất rực rỡ.

Cô mặc một chiếc váy cúp ngực dài màu vàng nhạt được thiết kế riêng, óng ánh bước vào hội trường. Thiết kế của chiếc váy dài đơn giản phóng khoáng nhưng được cắt may vừa người làm tôn lên khí chất của cô, thể hiện rõ dáng người hoàn mỹ của cô, mái tóc dài như thác nước được búi lên một nửa, một nửa được thả xuống che đi bả vai lộ ra.

Hạ Minh Y vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của nhiều người, so với cách ăn mặc gợi cảm của các nữ ngôi sao khác, người thì lộ nửa bộ ngực sữa, người lộ tấm lưng trần thì trang phục của cô được coi như khá bảo thủ. Nhưng cảm giác này lại khiến cô càng trở nên hấp dẫn.

Cô đi từng bước một, chiếc váy dài như con sóng khẽ nhấp nhô trên tấm thảm, khoe miệng nở nụ cười thần nhiên, cả người cô như bước ra từ bức tranh.

Hứa Trần đang cùng người khác nói chuyện, cảm thấy xung quanh xôn xao liền đưa mắt qua xem, thấy cô anh không khỏi sững sờ, một lát sau anh mới phản ứng kịp bước nhanh đến bên cạnh Hạ Minh Y.

“Nữ chính của chúng ta hôm nay thật sự rất xinh đẹp!” Hứa Trần không chút nào che giấu sự tán thưởng yêu thích của mình.

Hạ Minh Y mỉm cười cảm ơn rồi đi cùng với Hứa Trần.

Sau khi mọi người đến đông đủ, buổi tiệc chính thức bắt đầu. Theo thông lệ thì chính là ca tụng công đức, Hạ Minh Y nhàm chán cúi đầu nhìn món ăn trước mắt.

Thật kỳ lạ, lúc trước khi ở trường, mỗi khi cùng bọn Xuyên Xuyên và Tần Linh ăn cơm, cô vẫn không nhận được mà chê món ăn ở canteen. Thức ăn mặn luôn luôn ít, lúc nào cũng chỉ có ba bốn miếng cà rốt, ớt xanh và hành tây hại bọn họ ăn không đã tí nào, mỗi khi đến cuối tuần đều muốn ra ngoài ăn thêm.

Nhưng bây giờ các món ăn trong buổi tiệc đều rất tinh xảo, ngược lại cô lại không có ham muốn ăn. Cái miệng nhỏ nhắn nhai đồ ăn nhưng lại không cảm thấy ngon, cô thầm nghĩ khi trở về nhất định phải tự làm cơm để đền bù cái bao tử đáng thương.

Mãi đến khi Hứa Trần khẽ đẩy cô một cái, cô mới ngẩng đầu lên, thì ra đạo diễn dẫn nhà sản xuất đi qua đây. Cô vội vàng đứng dậy, sau khi đối phương khen ngợi mấy câu tượng trưng thì rời đi.

Hứa Trần đến gần nhẹ giọng nói: “Hạ Minh Y, phó tổng ST vừa rồi rất kính cẩn cô.”

Câu nói này có ý tứ thăm dò rất rõ ràng, anh nhớ lại lần giám đốc Dương của Thành Thế Hào Đình có thái độ cung kính với Hạ Minh Y, anh không có lí do nào không nghi ngờ phía sau Hạ Minh Y có chỗ dựa vững chắc.

Nhưng nếu như thật sự là có thì tại sao scandal lúc trước lại bị truyền lớn đến như vậy?

Cũng bởi vì mâu thuẫn nên mới càng tỏ rõ hơn.

Hạ Minh Y nhìn anh, kinh ngạc nói: “Có sao? Thành thật mà nói, phó tổng của ST là ai tôi cũng không biết nữa.”

Lúc này lại đến phiên Hứa Trăn kinh ngạc, nhưng sự hoài nghi của anh bị cắt đứt bởi trận xôn xao thỉnh linh xảy ra.

“Đại Boss cũng đến rồi, thật sự vinh hạnh quá!”

“Vương tổng, Tần tổng, chúc mừng chúc mừng!”

Hứa Trăn giật mình, anh ta lại có thể đến đây!

So với anh, Hạ Minh Y bình tĩnh hơn nhiều. Dù sao những vị ông chủ kia đều bỏ vốn đầu tư, không có sự khác biệt nào.

Sau đó giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Cô Hạ Minh Y có thể nể mặt nhảy với tôi một bản không?”

Hạ Minh Y kinh ngạc ngẩng đầu, lại có thể là anh?

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, theo bản năng liền gọi “A Hoành”, nhưng anh lại nháy mắt với cô, ý bảo cô không cần nói ra.

Hạ Minh Y lập tức khôi phục thái độ bình thường nhìn xung quanh, thì ra vũ hội đã bắt đầu rồi. Cô không khỏi cười một tiếng: “Vô cùng vinh hạnh!”

Sau khi xoay người tạm biệt Hứa Trăn, cô cùng A Hoành đi vào sàn nhảy.

Hứa Trăn ở phía sau nhìn hai người rời đi, rất lâu sau anh mới chậm rãi nói: “Lần này là Đại công tử, Hạ Minh Y, rốt cuộc còn bao nhiêu thứ về cô mà tôi chưa biết đây....”

Hạ Minh Y không chú ý đến ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, cô vừa đi vừa thành thật khai báo: “Em không biết nhảy điệu này.”

A Hoành nhìn qua, lúc này mọi người đang nhảy điệu Waltz, anh nói: “Vậy em biết nhảy điệu gì? Chúng ta đợi một chút cũng được.”

Hạ Minh Y do dự nói: “Thế dục thẩm mỹ có được tính không? Em học cái đó hai năm lúc học đại học...”

A Hoành bật cười: “Nếu như em muốn nhảy anh cũng không để ý, chỉ là anh không có cách nào đi cùng với em.”

Hạ Minh Y ra vẻ trờ tráo mắt nhìn anh, A Hoành lại khoát tay cô lên vai mình, dịu dàng nói: “Đừng sợ, cứ đi theo nhịp của anh là được.”

Bởi vì đã tiếp xúc với đôi phương vài lần nên cô cũng yên tâm, hai người câu được câu không trò chuyện, phần lớn nội dung là về Tô Ly.

Cuối cùng đầu Hạ Minh Y rũ xuống, cảm xúc hiển nhiên cũng lắng xuống.

A Hoành thân thiết hỏi: “Y Y, em làm sao vậy?”

Lúc sau mới nghe giọng nói trầm thấp của cô: “E nhớ A Ly, càng nói em càng nhớ....” Cô nhớ anh đến nỗi ăn cũng không ngon, nỗi nhớ ấy khắc sâu vào tận xương tủy.

Hồ hấp A Hoành bị kiềm hãm, nói không ra lời, vẻ mặt phức tạp. Rất lâu sau chân Hạ Minh Y mềm nhũn, đột nhiên ngã vào lòng anh, may mà anh phản ứng kịp lập tức đỡ cô dậy.

Hạ Minh Y dụi mắt: “Âm nhạc này quá thư thái, em không cẩn thận ngủ thiếp đi. Thật xin lỗi anh, em thật sự rất mệt.”

Mấy hôm nay cô ngủ không quá năm tiếng bởi vì cứ lo lắng mãi chuyện bộ phim, bây giờ thả lỏng thì cảm giác mệt mỏi lại ủa đến.

A Hoành dờ khóc dờ cười, đành phải khuyên cô trở về sớm để nghỉ ngơi.

Tinh thần Hạ Minh Y phần chần lại, sau khi chào hỏi nhóm người đạo diễn liền rời đi. Lúc đi qua đại sảnh, trong lúc hoảng hốt cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc có phần giống với Nhan Băng nhưng khí chất lại không giống với Nhan Băng.

Cô lắc lắc đầu, chắc là mình hoa mắt rồi.

A Hoành dõi theo cho đến lúc Hạ Minh Y lên xe rời đi, khi anh xoay người nhìn thấy người phụ nữ trước mặt, động tác liền dừng lại. Khuôn mặt ôn hòa trong nháy mắt lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt vốn có, anh lạnh lùng nói: “Sao cô lại đến đây?”

Dáng vẻ người phụ nữ tao nhã, mái tóc xõa dài, cô nở nụ cười xinh đẹp: “Thành Thê Hào Đình không phải là nơi làm ăn sao? Người khác tới được, sao em lại không thể tới?”

Tầm mắt A Hoành đảo qua khuôn mặt xinh đẹp, tính xảo của đối phương, lạnh lùng nói: “Vậy xin thứ lỗi vì không theo cùng được. Hy vọng Nhan tổng chơi vui về.”

“Haha, nói vậy có mỹ nhân trong ngực hẳn anh càng vui vẻ hơn em đúng không?”

Bước chân rời đi của A Hoành dừng lại, anh xoay người hỏi: “Cô có ý gì?”

“Lẽ nào không phải sao? Vì cô ta, anh lại có thể ra tay với em và Tiêm Tiêm, giao tình nhiều năm của mọi người anh cũn không để ý đến, có đúng không?”

“Lời nói này cô có bản lĩnh thì nói cho A Tô nghe, tôi tin kết cục của em gái cô, cô sẽ mau chóng cảm nhận được!” A Hoành nghe thế lạnh lùng trả lời.

“Ha, nó hả? Bất quá chỉ là con nhóc không có đầu óc thôi.” Người phụ nữ đi đến cho A Hoành bình tĩnh nói: “Cần Hoành, anh nên biết cưới em là anh có được nửa giang sơn!”

Một lúc lâu sau vẫn không có câu trả lời, cô nói thêm câu cuối cùng: “Tiêm Tiêm đã trở về rồi. Cho dù anh không để ý, A Tô cũng không để ý sao?”

Tiếng bước chân “cộp cộp” rời đi, sau cùng nghe A Hoành bình tĩnh nói: “Xem ra cô vẫn chưa hiểu rõ cậu ấy.”

Sau “Vô Thanh” Hạ Minh Y nghênh đón thời gian đỉnh cao của sự nghiệp, những bộ phim điện ảnh và kỹ năng diễn xuất của cô cũng nhận được nhiều lời khen ngợi. Cuối cùng không uổng phí việc công ty sắp xếp lớp học diễn xuất cho cô, càng không uổng phí công sức nấu ăn của Tô đại thần cho cô trong mấy tháng nay.

Trong lúc cô bận quay phim và quay chương trình không ổn định giờ, Thái Kim Huy lại mang đến một tin tức cho cô, công ty nguyện ý cho cô phát hành album.

Tuy Thái Kim Huy đã nói đến những lợi ích và lấy tình đề cảm động nhưng Hạ Minh Y vẫn từ chối.

Cô không quên nguyên ước ban đầu của mình, từ đầu đến cuối vẫn luôn thủy chung với ước mơ đó. Cô biết cái bản thân mình thích là gì vì vậy cô không muốn phân tán sự chú ý của mình.

“Chính là cái này, “Không khoảng cách” rất tốt, nhân vật có tính cách phân liệt, rất tốt!” Cô cắt ngang Thái Kim Huy đang không ngừng lái nhại, đưa kịch bản đến trước mặt anh.

Lông mày Thái Kim Huy run lên, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Được thôi, ngược lại anh bắt đầu khâu phục em rồi.”

“Hahaha, đây chính là “không có kim cương toàn, không ôm nghề đồ gốm” được. Em chỉ muốn làm thật tốt điều mình thích là được.”

** “Không có kim cương toàn, không ôm nghề đồ gốm” ý nói nếu không có tài thì không cần nắm lấy những việc bản thân mình làm không tốt.

“Tốt lắm, vậy thì cứ đợi giải Kim Phượng năm nay đi, nếu như em có thể vừa được đề cử mà giành lấy giải nhất thì không còn gì tốt hơn, nếu không được thì diễn viên mới xuất sắc nhất cũng được!”

Giải Kim Phượng?

Còn khoảng hai tháng nữa.....

Hạ Minh Y cảm thấy sự bình tĩnh của cô bỗng nhiên như ngọn lửa, mọi vật rực rộ.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đếm ngược thời gian đến giải Kim Phượng.

Đồng ý quay phim mới nên cũng không có kỳ nghỉ đông, dù sao Tô Ly cũng không có ở nhà, có kỳ nghỉ hay không cũng chả khác biệt gì cả, một mình ở nhà càng lạnh lẽo hơn.

Nghĩ như vậy Hạ Minh Y vui vẻ đi đến studio, đắm thân vào dòng nước của sự nghiệp, sau đó tiến vào thế giới đơn độc và hòa mình vào tính cách phân liệt của nhân vật.

“Không khoảng cách” tuy không phải là tác phẩm lớn nhưng kịch bản được viết vô cùng tốt, tài văn chương của biên kịch bức người, đạo diễn cũng vô cùng tinh nhuệ. Tuy nhân vật không dễ diễn nhưng đối với người thích sự thách thức như Hạ Minh Y mà nói thì lại vô cùng thú vị.

Thời gian dần trôi qua, ngày đến giải Kim Phượng càng lúc càng gần kề. Lòng cô cũng càng ngày càng thấp thỏm.

Đài Loan và Trung Quốc tuy có không ít giải thưởng điện ảnh nhưng giải điện ảnh này không giống như thế, giải thưởng này tượng trưng cho chuyên gia điện ảnh về trình độ của diễn viên, giải thưởng này đã nói lên bạn muốn làm diễn viên thực thụ thì bạn phải có tiềm lực.

Mà trong làng giải trí này diễn viên thực thụ và diễn viên thân tượng khác nhau rất lớn. Hạ Minh Y muốn trở thành diễn viên thực thụ thì điều quan trọng nhất chính là nghệ thuật, cho dù người trong làng giải trí thì cũng là chuyện nghiêm túc đối đãi.

Lúc Studio nghỉ ngơi, trợ lý Tiểu Trần đưa điện thoại cho cô: “Minh Y, là anh Huy.”

Hạ Minh Y nhận lấy điện thoại, giọng nói hưng phấn của Thái Kim Huy truyền đến: “Nha đầu, vào rồi, vào rồi, được vào vòng trong rồi!!”

Tìm Hạ Minh Y nhảy lên, cô vội vàng đứng lên, sau khi tránh nhóm người phía sau mới không nhận được mà hỏi liên tiếp: “Là giải Kim Phụng sao anh Huy? Vào vòng trong hạng mục nào vậy?”

Bàn tay cầm điện thoại khẽ run, cô cảm thấy bản thân mình giờ phút này đang đứng trên tầng mây, hư vô mờ mịt.

Thái Kim Huy hứng hăng giọng, đột nhiên nói đến nút thắt quan trọng: “Em đoán xem?”

Hạ Minh Y cẩn thận hỏi: “Người mới xuất sắc nhất sao?”

“Đoán lại đi!”

“Nữ diễn viên....xuất sắc nhất?” Lần này giọng cô càng nhỏ hơn.

“Không đúng!”

“Vây còn giải gì? Những giải khác cũng không liên quan đến em mà?” Cô có chút sốt ruột.

“Ngốc ạ! Cả hai đều có!”

“Cái gì? Làm sao có thể?!” Hạ Minh Y không dám tin, âm thanh to hơn mấy phần, sau đó cô hoài nghi nói: “Anh Huy, chuyện của giải Kim Phụng luôn được giữ bí mật rất kỹ, sao anh biết được?”

Thái Kim Huy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngốc! Đây là làng giải trí, thế gian này không có bức tường nào không bị gió lùa cả, em cũng quá xem thường anh Huy của em rồi! Anh là ai? Là người hai mươi năm nay oai phong một cõi, là kim bài kinh tế của làng giải trí có biết không hả!!”

Có thể do có chuyện vui nên tinh thần cũng sáng khoái, người luôn nghiêm túc như Thái Kim Huy cũng không nhận được mà nói về mình như thế.

Hạ Minh Y bật cười, ánh mắt hơi cay.

“Anh đã bí mật hỏi thăm rồi, sau khi đưa phim vào, nghe nói các chuyên gia bình phẩm đoàn có ấn tượng tốt với em nên suy tính cho em vào hai hạng mục này, chuyện đề cử cũng không thành vấn đề nữa! Anh giúp em hoạt động một chút, tranh thủ ván đã đóng thuyền!”

“Như vậy không tốt đâu?” Hạ Minh Y vội vã ngăn cản: “Đây không phải là gian dối sao?”

“Tiểu tổ tông ơi, đến lúc này rồi ai cũng sẽ liều mạng giao thiệp và quan hệ, em thanh cao thì có lợi ích gì chứ? Chỉ là hoạt động một chút thôi, cũng không phải mua chuộc người đánh giá, em đừng lo, những việc này cứ giao cho anh là được! Em cứ chăm chỉ quay phim đi, đến lúc đó đợi đi lãnh giải cùng với Tô Ly! Còn mười ngày nữa là cậu ấy trở về rồi!” Thái Kim Huy nói không chút nghi ngờ.

Cúp điện thoại, cả người cô vẫn còn run, giải Kim Phụng....giải Kim Phụng! Đây là giải thưởng mà cô tha thiết ước mơ.

Hai tay giờ đến trước mắt, năm đó lúc cô luyện violon những nơi chảy máu sớm đã lành, những vết chai cũng dần dần mất đi. Bởi vì diễn bộ “Vô Thanh” cô đã chịu rất nhiều cực khổ, người khác không biết nhưng trong lòng cô lại rất rõ.

Tuy chỉ là một bộ phim văn nghệ nhưng trong phim có mấy cảnh nữ chính thực sự sống không tốt, có lúc ca hát ở bên đường. Bởi vì thể hiện tốt cảnh kéo đàn violon bán nghệ bên đường, khi rảnh rỗi trong khi các diễn viên khác đều trong căn phòng ấm áp uống cà phê thì cô cùng trợ lý lại cải trang giả bộ ra đường lớn kéo đàn.

Cô chỉ biết vài bài hát, vì thế chỉ kéo những bài đó, con gió lạnh lẽo Đông Bắc khiến tay cô tê cứng, buổi tối trở về uống canh gừng rồi ngày hôm sau vẫn cứ tiếp tục. Cô biết một số chuyện nếu như không tự mình trải nghiệm thì sẽ không thể nào diễn tốt được.

Sau đó đạo diễn Phụng khen cô có thiên phú vừa diễn liền có thể thành công, cô chỉ trầm mặc cười lên lên lau mũi (đông lạnh nên bị cảm).

Tiểu Trần muốn nói tình hình thực tế nhưng bị cô ngăn cản, có một số việc chỉ bản thân mình biết thì tốt hơn.

Muốn ưu tú thì phải cố gắng, muốn tiến bộ thì phải trả giá. Cô bắt quả chỉ là diễn viên xen ngang, xét về lý thì phải chăm chỉ hơn so với người khác, vì vậy cô gi tốt mà khỏe.

Hơn nữa hiện tại, tất cả những đau khổ cũng không tính là đau khổ, tất cả những trả giá đều rất xứng đáng, bởi vì ông trời đã nói cho cô biết hồi báo đã đến rồi!

Hạ Minh Y bước đi thông thả trên con đường nhỏ, sau khi đi một vòng mới bình phục được tâm trạng xúc động của mình. Cô đột nhiên nghĩ đến, nếu

như cô có thể, vậy thì “Tuyệt chiến chi tịch” của Tô Ly càng có khả năng!

Giải Kim Phượng chính là giải thưởng đầu tiên mà bọn họ nắm tay nhau bước trên thảm đỏ!

Bởi vì biết trước kết quả của giải Kim Phượng nên cô càng cố gắng quay phim thật tốt, lúc rảnh rỗi còn nghe được âm thanh than phiền của các diễn viên khác trong đoàn phim: “Có phải Hạ Minh Y cần thuốc rồi không? Sao nhập tâm nhanh quá vậy, hại tôi theo không kịp!”

Cần thuốc? Cô buồn cười, đây không phải là như thế sao?

Quả nhiên cuộc gọi đến của Thái Kim Huy không lâu thì ban chấp hành của giải Kim Phượng gọi điện đến thông báo cho cô, do thời gian gần đến nên cô đã xin nghỉ với đoàn phim, do tiến trình quay phim nhanh hơn sơ với dự tính lúc trước nên đoàn phim vô cùng vui vẻ thả cô đi!

Dù sao nếu Hạ Minh Y giành được giải thưởng thì bộ phim của bọn họ cũng sẽ được chú ý nhiều hơn. Hướng chi đặc điểm lớn nhất của giải Kim Mã chính là -- người đoạt giải phải đích thân đi nhận giải mới được công nhận. Vì vậy nhất định phải chuẩn bị trước thật tốt.

Mùa thu ở thành phố B đến rất sớm, lúc Hạ Minh Y trở về thì những chiếc lá bên đường đã bắt đầu rơi. Sau khi xe lái gần đến biệt thự, cô cho chú Lý trở về, dù sao cũng chỉ mấy trăm mét, chi bằng tự mình đi một chút,

Căn biệt thự mà cô và Tô Ly ở có địa hình che khuất, người gác cổng cũng vô cùng nghiêm ngặt, nếu như không có thể ra vào, cho dù có quan hệ như thế nào thì cũng không được vào, vì vậy cô không sợ có người nhìn thấy.

Lúc đi cách biệt thự khoảng một trăm mét, cô chỉnh lại cổ áo rồi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy bóng dáng ngọc thụ lâm phong trên thềm của biệt thự thì bước chân của cô đột nhiên dừng lại.

Tô Ly trở về rồi!

Anh mặc áo sơ mi màu xanh đen, quần dài tối màu càng tôn lên dáng người thon dài và tuấn dật của anh. Có thể do chờ hơi lâu nên mái tóc anh có chút rối nhưng lại càng tăng thêm khí chất tiêu sái của anh. Đôi mắt đen như ngọc lưu chuyển ánh sáng vô tận.

Đã mấy tháng không gặp, dường như anh càng tuấn tú hơn. Nhìn như thế nào cũng không chán.

Hạ Minh Y ngoác nhìn anh nhất thời không làm gì, rất nhiều lời còn chưa kịp nói thì hốc mắt đã ươn ướt.

Tô Ly bước xuống thềm, bước từng bước về phía cô.

“Bình sinh không tương tư, mới có thể tương tư, càng lo tương tư.” Giọng nói của anh cực kỳ tao nhã và êm tai, những lời này rơi vào tai cô từng câu từng chữ đều giống như những hạt châu lớn nhỏ rơi trên khay ngọc.

“Bây giờ có thể hiểu được ý tứ hàm súc trong ý thơ của người xưa rồi.” Anh cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt dịu dàng chứa ý cười, ánh mắt phượng dải chứa đầy thâm tình.

“Em yêu, anh nhớ em!”

Những lời này vừa nói ra, hốc mắt Hạ Minh Y liền ảm ướt. Cô gọi một tiếng “A Ly” rồi nhào vào lòng anh. Cuối cùng sợ anh không hiểu tâm tình của mình, cô ngẩng đầu bổ sung thêm một câu: “Tu như như trăng tròn, hằng đêm giảm thanh huy.”

** Câu của Hạ Minh Y ý nói nhớ anh như ánh trăng tròn, hằng đêm sẽ giảm đi. =.=

Tô Ly mỉm cười: “Đứa ngốc, xét về thơ ca khẳng định anh không phải là đối thủ của em, em không nói anh cũng hiểu em mà.”

Tô Ly cúi người đặt lên môi cô, tham lam cướp lấy sự ngọt ngào đã lâu không gặp.

Chiếc lưỡi mềm dẻo mà linh hoạt cạy mở răng cô rồi tiến thẳng vào. Rất nhanh liền liếm mát và vuốt ve cô. Nụ hôn của anh cuồng dã và nóng bỏng hơn mọi khi, đây chính xác là một nụ hôn sâu và nóng bỏng.

Cô dường như không hô hấp được nhưng lại mềm mại phối hợp với động tác của anh.

Anh nhớ cô bao nhiêu thì cô cũng nhớ anh bấy nhiêu.

Rất lâu sau Tô Ly ôm cô càng lúc càng chặt, sau khi lưu luyến không nỡ buông ra, vẫn chưa thỏa mãn mà hôn lên môi cô một nụ hôn.

Hơi thở của hai người vẫn chưa ổn định thì Tô Ly đã cầm lấy vali trong tay cô rồi kéo cô đi nhanh vào biệt thự.

Vừa cất xong đồ đạc vào phòng ngủ, anh xoay người ôm lấy Hạ Minh Y, hai người cùng nhau ngã trên chiếc giường đôi cách đó không xa.

“A Ly, anh.....anh.....” Hạ Minh Y kinh ngạc hít sâu, đây đây đây.... đây là muốn làm chuyện đó giữa ban ngày ban mặt sao?

Tô Ly buông cô ra, bình tĩnh nói: “Y Y, anh nhớ em đến sắp phát điên rồi, đã ba tháng rồi, anh nhịn không được nữa!”

Hạ Minh Y thờ dài, thỏa hiệp nói :“Em đi đường rất mệt, em đi tắm trước đã có được không?”

Tô Ly nghe vậy, đôi mắt xẹt qua tia vui mừng, nhưng về mặt lại bình tĩnh thản nhiên :“Được được được, cái gì cũng nghe em hết.”

Tuy giọng điệu anh rất dịu dàng nhưng Hạ Minh Y nghe thế lại thấy nao nao trong lòng, đợi đến khi đến gần phòng tắm cô mới chợt hiểu, không phải anh muốn trong phòng tắm....cái kia chứ?

Quả nhiên ngay khi cô chưa kịp tỉnh táo trong suy nghĩ thì Tô Ly đã đẩy cửa bước vào. Bên hông anh chỉ quấn một cái khăn tắm, nửa người trên để trần, làn da lúa mì, đường cong cơ bắp gợi cảm không hề khoa trương, thể hiện rõ ràng sự nam tính của anh.

Hạ Minh Y vừa nhìn thoáng qua sắc mặt liền đỏ bừng :“A.....A Ly, anh muốn làm gì?”

“Giúp em thôi!” Ngờ kị của anh đương nhiên, anh bước đến sau lưng cô, vươn tay ôm lấy cô :“Y Y của anh đi đường mệt nhọc, chuyện tắm rửa mệt mỏi như vậy đương nhiên người làm ông xã như anh đây phải làm giúp em rồi.”

Hạ Minh Y cúi thấp đầu, giung giằng :“Chuyện nhỏ như thế này không phiền đến anh đâu, rất nhanh em xong ngay đây. Anh ra ngoài trước đi!”

Tô Ly nhìn thấy vành tai đỏ bừng của cô khẽ cười một tiếng. Cánh tay trái từ phần eo vòng qua ôm cả người cô dựa vào người mình, ngón tay phải thon dài nâng cằm cô quay sang mình rồi nghiêng người ngậm chặt vành tai xinh xắn xinh xảo của cô, đầu lưỡi vươn ra từ từ mút.

Hạ Minh Y giống như bị điện giật, cả người cô run lên, cô rên ra tiếng :“A Ly....đừng....”

Giọng nói của cô vốn dĩ rất hay, giờ phút này sau khi động tĩnh càng thêm uyển chuyển tinh tế. Tô Ly dường như được cổ vũ không ngừng lại mà càng làm thêm.

Nụ hôn trên miên chỉ chít rơi bên tai cô sau đó dòi đến xương quai xanh khêu gợi, hai tay lặng lẽ đặt trước người cô, linh hoạt cởi khuy áo rồi nhẹ nhàng cởi ra, làn da trắng nõn trong suốt đập vào mắt anh.

Cảnh vật vô cùng đẹp.

Ánh mắt Tô Ly bỗng dưng căng thẳng, nụ hôn rơi trên người cô liền tăng thêm sức. Làn da sau khi lộ ra ngoài có cảm giác hơi lạnh, nháy mắt Hạ Minh Y tỉnh táo lại. Ý thức được hành vi của hai người, sắc mặt cô càng thêm ửng hồng.

Đây là ban ngày.....

“A Ly....” Cô dùng lực muốn đẩy anh ra.

“Em yêu, anh chỉ giúp em cởi quần áo mà thôi.” Nói xong anh không cho cô cơ hội nói chuyện liền xoay người cô lại, hôn lên đôi môi đỏ bừng của cô, đánh vỡ tất cả kháng nghị của cô. Ngón tay thon dài thiếu chút chung quanh, vừa chậm rãi cởi quần áo cô ra.

Đây chỉ là cởi đồ thôi sao?

Cô phần uất suy nghĩ, nhưng tâm tư của cô nhanh chóng dòi đi chỉ trong chớp lát.

Nụ hôn của Tô Ly dần trượt xuống, cảm giác sung sướng tê dại xuất hiện những nơi nụ hôn anh rơi xuống, cả người cô run nhẹ, hai tay chỉ có thể ôm lấy cổ anh.

Nụ hôn tỉ mỉ của anh dần đi xuống, động tác tay cũng không hề dừng lại, chỉ lát sau váy của cô cũng bị anh cởi ra. Do chưa mở máy sưởi nên phòng tắm hơi lạnh, cô chỉ có thể gất gao dựa vào thân thể ấm nóng của anh để sưởi ấm, nhưng cô không hề biết rằng động tác này đối với anh mà nói lại càng hấp dẫn hơn.

Vòi nước được mở ra, hơi nóng liền nhanh chóng bốc ra làm mờ mịt căn phòng, bồn tắm lớn dần dần chứa đầy nước.

Tô Ly hít sâu một cái rồi nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Minh Y đi đến bồn tắm, chỉ hai bước ngắn ngủi nhưng loại ma sát bên dưới khiến đôi mắt anh bỗng nhiên sâu hơn, ẩn hiện ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa.

Dù sao lần nào đến cuối cùng cũng bị anh ăn sạch sành sanh, vì thế Hạ Minh Y dứt khoát không phản kháng lại, sau khi bị anh bỏ vào bồn tắm, cô chợt có ý nghĩ đùa dai bèn kéo khăn tắm trên eo anh xuống.

“Dựa vào đâu mà lần nào cũng là anh cởi quần áo của em vậy, em cũng muốn....” Chưa nói xong, nhìn thấy một màn trước mắt cô liền nói không nên lời. Khuôn mặt trắng trẻo do thẹn thùng mà đỏ bừng, cô vội vàng xoay người che mặt lại.

Đây quả thực, quả thực...không cách nào sống được rồi!

Khóe miệng Tô Ly nở nụ cười vui vẻ, anh bước vào bồn tắm, cúi người sát vào cô, đôi môi phả ra hơi nóng bên tai cô, giọng nói mị hoặc của anh vang lên :“Em yêu, em thật nhiệt tình....”

Mọi chuyện sau đó đều do anh toàn lực chủ đạo, cô chỉ có thể phối hợp với tất cả hành động của anh, sự thân mật khẳng khít dường như xoa dịu đi nỗi nhớ mong mãnh liệt của hai người trong ba tháng qua.

Lúc Hạ Minh Y mơ hồ tỉnh lại, cô phát hiện không biết mình đã ở trên giường từ lúc nào, ý thức vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn, thân thể nóng bỏng của anh lại phủ lên cô.

Lăn qua lăn lại nhiều lần, thấy sắc trời tối đen, cô thật sự chịu không nổi nữa, hỏi: “A Ly, ngày kia là lễ trao giải rồi, chúng ta không cần chuẩn bị gì sao?”

“Chuẩn bị cái gì? Người đi không phải là được rồi sao.”

“Những mấy hôm nay chúng ta đều không ra khỏi cửa sao? Hẹn hò hay gì đó.”

“Lẽ nào chúng ta không phải đang hẹn hò sao?”

“Đây....nhưng chúng ta không thể cứ quấn lấy nhau suốt mấy ngày này chứ ?!!” Cô không khỏi rống lên.

“Ồ? Đây cũng là ý kiến hay!”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Lễ trao giải (một)

Cuối cùng thì cũng đến ngày lễ trao giải, sau buổi cơm trưa, Thái Kim Huy phái người đến đón Hạ Minh Y và Tô Ly đến công ty. Lễ phục tham gia lễ trao giải sớm đã được vận chuyển trở về từ nước ngoài, bởi vì có thể khiến hai người có hình ảnh tốt nhất để đi tham dự hoạt động, có thể nói Thái Kim Huy đã lỗ vốn.

Dưới sự giúp đỡ của nhà tạo hình, nhà trang điểm giỏi nhất của công ty sau hơn mấy tiếng cuối cùng hình thức của hai người cũng đã ổn thỏa.

Khi hai người nắm tay nhau bước ra khỏi phòng trang điểm, trong nháy mắt tất cả mọi người đều hít sâu, âm thanh nhất thời vang lên, nhóm người Thái Kim Huy vô cùng kinh ngạc tán thán.

Tiểu Diệp trực tiếp chạy lên phía trước xúc động nói: “Quá.....quá kinh người rồi!”

Mọi người liên vây quanh họ như sao vây quanh trăng, nghênh đón hai người lên xe rồi đi đến hội trường Kim Hưng- nơi diễn ra lễ trao giải vào tối hôm nay.

Hiện trường sớm đã đông nghịt người, ánh sáng đèn flash của các phương tiện truyền thông không ngừng lóe lên, ngoại trừ trung tâm của thảm đỏ ra thì những nơi khác đều kín hết chỗ.

Hai người đến tương đối trẻ, nhưng khi vừa xuất hiện liền thu hút tầm mắt của mọi người.

Hôm nay Tô Ly mặc bộ âu phục được thiết kế đặc biệt của Cerruti, được cắt xén cẩn thận lưu loát, màu xám của trang phục vừa đúng thể hiện rõ khí chất tiêu sái và dịu dàng một cách tinh tế. Khuy áo hình thoi lại thể hiện sự thời thượng mới lạ, là sự kết hợp hoàn mỹ của sự tao nhã cổ điển và sự tự do.

Mái tóc dài tự nhiên của Hạ Minh Y được búi lên hết, vài sợi tóc mai rơi xuống hai bên, ánh sáng của trang sức kim cương làm nổi bật lên đôi mắt sáng như sóng xuân của cô. Bộ lễ phục dài màu trắng có tay, cổ áo hình chữ V cùng với hai bên hông được thêu những hoa văn cổ điển đẹp đẽ cùng màu khiến cô càng thêm tuyệt lệ thanh lịch, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ dưới ánh đèn càng trở nên rực rỡ.

Rất nhanh liền có rất nhiều người vây quanh hai người, máy chụp hình trong tay phóng viên không ngừng lóe lên, những ngôi sao trên thảm đỏ cũng không nhìn được mà nhìn sang.

Các phóng viên chen chúc nhau tranh nhau hỏi: “Xin hỏi hai vị cùng nhau đi trên thảm đỏ là do sự sắp xếp của công ty sao?”

“Có phải Tô Ly và Hạ Minh Y đang ở cùng nhau không?”

“Xin hỏi hai vị kết giao với nhau đã bao lâu rồi?”

... ..

Hạ Minh Y và Tô Ly nhìn nhau, họ đều thấy được sự kiên định trong mắt đối phương. Hai người nở nụ cười khéo léo rồi bước về phía trước, nhắm mắt làm ngơ những vấn đề đó. Sau đó Thái Kim Huy và trợ lý đuổi theo bước lên phía trước đẩy phóng viên ra để mở đường cho hai người.

Vừa bước vào đại sảnh, ánh mắt khắp nơi đều đổ dồn về phía hai người, nam thì kinh ngạc, nữ thì hâm mộ. Hạ Minh Y thấp giọng nói :“A Ly, em thấy một nửa phụ nữ trong đại sảnh này đều muốn giết em!”

“Cũng giống nhau thôi, cũng có một nửa đàn ông muốn giết anh.” Tô Ly xoay người nhìn cô, đáy mắt hiện lên sự yêu mến và thương thức. Hôm nay cô rất đẹp, cực kỳ đẹp, đẹp đến nỗi anh không muốn dời tầm mắt.

Hai người vừa ngồi xuống liền nhìn thấy Lâm Diên từ thâm đồ bước đến, đợi cô đến gần chút Hạ Minh Y lập tức đứng lên nghênh đón cô.

“Chị Diên!”

“Minh Y, hôm nay em rất đẹp, trước giờ chị vẫn biết em đẹp nhưng không ngờ em lại đẹp đến vậy!”

“Đâu có ạ!” Hạ Minh Y có chút xấu hổ :“Chị đừng đùa em, chị ngồi cùng bọn em không?”

“Được!”

Hai người đi đến chỗ ngồi, Lâm Diên chào hỏi cùng Tô Ly, sau đó ba người cùng nhau trò chuyện giết thời gian.

Cũng trong hội trường Kim Hưng, bởi vì tránh rước lấy sự chú ý của phóng viên, Nhan Băng đã đến đây từ sớm. Sau đó cô nhìn thấy các ngôi sao lần lượt đến.

Lúc sau cô nhìn thấy hai người kia tay nắm tay bước đi trên thảm đỏ, suốt đường đi ý cười nhẹ luôn nở trên môi còn ánh đèn flash của các phóng viên lại không ngừng lóe lên, dưới sự kinh ngạc của mọi người, hai người cùng nhau bước vào hội trường.

Lúc Hạ Minh Y chưa xuất hiện thì người đứng bên cạnh Tô Ly là cô, chính là Nhan Băng cô đây !!

Mà bây giờ tất cả mọi thứ của cô đều bị người phụ nữ chen ngang kia cướp đi, người phụ nữ kia bất kể như thế nào thì cũng không thể đuổi cùng giết tận được!!

Mà ngay cả Lâm Diên bây giờ cũng có thể quang minh chính đại ngồi cạnh Tô Ly, có thể nói chuyện với Tô Ly, cô ta dựa vào cái gì?

Hơn nửa năm trước cô ta vẫn luôn miệng nói không biết Hạ Minh Y. Còn bây giờ thì sao? Nghiễm nhiên là đáng về chị em tốt với nhau!!

Nhan Băng hít một hơi thật sâu, móng tay đỏ thắm bấm vào lòng bàn tay hiện lên vết hằn rõ ràng.

Con tiện nhân kia ngay từ lúc đầu đã lừa gạt cô!

Cô nén sự tức giận sắp bùng phát, lạnh lùng nhìn ba người ở phía trước đang cười nói vui vẻ, sau khi quan sát một lúc lâu, cô không thể không thừa nhận sự thực.

Tô Ly thích con tiện nhân Hạ Minh Y đó !!

Nhan Băng không phục, cái gì cô cũng không phục!

Hạ Minh Y cao không tới một mét sáu mươi lăm, vừa thấp lại vừa nhỏ, đôi lúc còn lộ ra sự ngây ngô, hoàn cảnh gia đình cũng bình thường, rốt cuộc cô ta xứng với Tô Ly ở điểm nào? Tô Ly cao một mét tám mươi tư, cô cao một mét bảy mươi hai, chiều cao của hai người vô cùng xứng với nhau, xét về gia thế hay bối cảnh trường thành, thậm chí là vị trí trong giới giải trí cũng vô cùng xứng!

Nhưng Tô Ly lại thích con tiện nhân đó!!

Cô chưa từng thấy qua Tô Ly đối với ai dịu dàng đến như vậy, có lẽ người khác không nhìn ra nhưng cô lớn lên cùng với anh, đối với mọi hành động của anh cô đều rất quen thuộc, thậm chí đối với chị Tiêm Tiêm anh cũng chưa từng như thế!

Con hồ ly Hạ Minh Y đó nhất định đã dùng thủ đoạn không biết xấu hổ! Nhìn đôi mắt như sóng nước mùa xuân của cô ta, nhìn làn da trắng mịn của cô ta. Khẳng định là cô ta có ý hấp dẫn Tô Ly!

Ôm ý nghĩ này trong đầu, ánh mắt khi cô nhìn Hạ Minh Y hận không thể phát ra lửa!

Tô Ly đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang. Trong nháy mắt cô nhìn không được mà rung mình. Tô Ly là đang cảnh cáo cô, anh cảnh cáo cô không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng Nhan Băng càng lúc càng phẫn hận, từ nhỏ cho đến lớn, cô muốn gì cũng đều có được, nhưng Tô Ly lại ở nơi này cảnh cáo cô. Những thứ cô không có được thì người khác cũng đừng mong có được!

Cô nghĩ tới nghĩ lui, buổi liên hoan sớm đã bắt đầu nhưng cô cũng không hề phát hiện. Rất lâu sau người đại diện Hứa /bình đi đến trước mặt cô, ý bảo cô ra ngoài.

Đi đến phía sau phòng nghỉ ngơi, Nhan Băng lạnh lùng sao :“Làm sao rồi?”

Sắc mặt Hứa Bình chán nản, lắc đầu.

Nhan Băng lạnh lùng nói :“Tôi muốn anh làm cái gì? Ngay cả mấy ông già mà cũng không làm được? Không phải nói tiền bạc không là vấn đề sao? Anh làm như thế nào vậy?”

Sắc mặt Hứa Bình trắng bệch nói:“Băng Băng, làm gì mà dễ dàng như em nghĩ? Những chuyện lúc trước của em bị ST vắn đã đóng thuyền, phản ứng của công chúng quá lớn, huống chi có thể khiến ”Thương thế” được đề bạt đã tốn rất nhiều công sức rồi....”

“Tôi không muốn nghe những lời giải thích này! Cái danh ảnh hậu này tôi đã định rồi, nếu không thể dùng cái giải này rũ sạch những scandal lúc trước của tôi thì anh cũng biết có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với tôi rồi! Nhân lúc kết quả còn chưa có anh đi hoạt động một chút đi!” Nhan Băng lạnh lùng ra lệnh.

Ai ngờ được Hứa Bình luôn luôn nghe lời lại lắc đầu :“Hết cách rồi, công ty cũng không có cách nào khác, anh còn có thể có biện pháp nào chứ? Bây giờ kết quả cũng có rồi. Anh nói cho em biết chỉ là hy vọng em chuẩn bị tâm lý thật tốt. Ngôi sao nào mà không có trắc trở chứ, em còn trẻ, sau này còn có cơ hội!”

“Bốp!” Nhan Băng tát anh một cái :“Đàn ông vô dụng! Anh không cần kiếm có! Tôi còn cần anh để làm gì nữa?”

Sắc mặt Hứa Bình trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, trên trán hiện rõ gân xanh, khóe miệng không ngừng giật giật, ánh mắt như sắp bộc phát.

Nhan Băng thấy thế kinh ngạc nhìn anh.

Nhưng cuối cùng anh vẫn đề nén tính khí mình lại, khuyên bảo cô :“Băng Băng, em biết tâm tư anh dành cho em mà. Anh nguyện ý làm mọi thứ vì em, nhưng hiện giờ anh quả thật không có cách, vai diễn đó của em quả thật, quả thật....” Anh chợt dừng lại, hai chữ “không tốt” không nói ra, “Lúc anh đi ra thì kết quả đã có rồi!”

Nhan Băng hung hăng liếc anh, hỏi :“Là ai?”

“Lâm Diên, “Tuyệt chiến chi tịch“. “

“Lại có thể là cô ta!” Nghe đến cái tên này, Nhan Băng liền giận dữ :“Nếu không phải Tô Ly cho cô ta diễn vai chính, cô ta có thể được đề cao như vậy sao? Nhưng mà cũng tốt, không có phần của tiện nhân Hạ Minh Y kia!! Ha ha ha.....”

Vì vai nữ chính xuất sắc nhất không thuộc về Hạ Minh Y, cô càng cười to hơn.

“Hạ Minh Y.....là giải người mới xuất sắc nhất.” Hứa Bình châm chọc nói ra tin này.

Tiếng cười thoải mái của Nhan Băng chợt dừng lại, sắc mặt giống như chết, trông rất khó coi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Bình.

Một lúc sau cô gằn từng tiếng :“Anh để lần này lại là Tô Ly!”

Hứa Bình đồng tình nhìn cô gật đầu.

“Tốt, rất tốt!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai tay nắm chặt, khớp xương trở nên trắng bệch. Tối hôm nay ba người kia muốn cùng nhau đi lên đỉnh cao vinh dự!

Còn cô chỉ có thể ở phía dưới yên lặng quan sát!

Nếu không phải Hạ Minh Y, cô cũng không bị dân mạng truy xét, cũng sẽ không tới nông nổi như ngày hôm nay.

Mà bây giờ cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ cùng nhau đi lên nhận giải thưởng vinh dự nhất của giải Kim Phượng!

Hứa Bình vừa kinh ngạc vừa đau lòng nhìn cô. Dùng lực nói chuyện như vậy, lỡ răng đụng nhau thì làm sao bây giờ?

“Băng Băng, em đừng vội, em đừng vội! Lần sau nhất định thuộc về em mà!”

Nhan Băng hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhẫn nại hồi lâu cô mới bình phục lại tâm tình, lạnh lùng nói :“Tôi biết rồi, anh trở về trước đi! Bị người khác nhìn thấy lại không tốt.”

Cô xoay người bước vào toilet, muốn sửa sang lại dáng vẻ thật tốt. Cho dù thua cũng phải thua một cách quang vinh chói lọi, huống chi cô không thua!!

Âm thanh xả nước truyền đến, trong toilet truyền ra hai giọng nữ, giọng nói chuyện trầm thấp của bọn họ truyền đến tai Nhan Băng.

“Hôm nay lúc Tô Ly và Hạ Minh Y vào hội trường cô có nhìn thấy không? Thật là chấn động, không biết ngày mai báo chí lại viết như thế nào nữa. Nhưng trông hai người đó rất xứng, Tô Ly quá đẹp trai! Hạ Minh Y cũng rất xinh đẹp! Nhất định là do trang điểm rồi!” Giọng nói cảm thán của người A vang lên.

“Không phải! Đáng vẻ lúc không trang điểm của Hạ Minh Y tôi đã thấy qua rồi, cũng rất đẹp đó.” Người B nói.

“Cái gì, cô gặp qua rồi?” Người A kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, tôi lên nói cho cô biết, cô không được nói với người khác đó!” Người B đắc ý nói: “Năm ngoái “Tuyệt chiến chi tịch” bí mật quay ở Tân Diêu, trợ lý của Tô Ly tạm thời có việc, trong lúc Hạ Minh Y nộp đơn xin đóng vai quần chúng thì được Tô Ly chọn trúng, rồi trở thành trợ lý của anh ấy, lúc đó cô ấy rất đẹp!”

“Thật sao? Vậy scandal bên ngoài đều là giả rồi? Không phải nói được đạo diễn Triệu vô tình khai thác sao?”

“Scandal bên ngoài mà cô cũng tin sao? Lúc ở thành phố Tân Diêu, mối quan hệ của Hạ Minh Y cùng với Tô Ly và Lâm Diên rất tốt. Lúc đó tôi làm về phần ánh sáng trong đoàn phim, chuyện này trong đoàn phim ai mà không biết chứ, nhưng lúc quay “Tuyệt chiến chi tịch” được nghiêm ngặt giữ bí mật, mà cô có biết trợ lý cao cấp Lý Thanh của đạo diễn Triệu không? Cô ấy nghiêm khắc cảnh cáo chúng tôi không được nói chuyện này ra ngoài. Vì vậy cô đừng nói cho người khác biết!” Người B thần bí nói.

“Lại có thể như thế sao!” Người A khâm phục “Nhưng cô ấy thật sự may mắn! Lại có thể được Tô Ly nhìn trúng!”

“Cũng là do người ta trẻ tuổi, xinh đẹp với có khí chất, cô cũng đừng vọng tượng!”

Tiếng “Àm” vang lên, cửa nhà vệ sinh bị đá văng ra, Nhan Băng lạnh lùng đi tới hai người phụ nữ xa lạ.

Hai người kinh ngạc lui về sau một bước, ấp úng nói: “Chị.....chị Băng!”

Nhan Băng nhìn một người phụ nữ trong đó, lạnh lùng nói: “Có còn muốn trong làng giải trí không?”

“Chị Băng, em không biết gì hết, chị Băng!” Người phụ nữ cầu xin tha thứ, gấp đến nỗi sắp khóc. Người còn lại hoàn toàn bị dọa sợ, nói không ra lời.

“Cút!” Nhan Băng khẽ quát một tiếng, người phụ nữ nghe thấy thế liền chạy trốn chết rồi đi.

“Chị Băng, em...” Người phụ nữ còn lại không ngừng lui về sau, ánh mắt lộ ra sự cầu xin.

Ánh mắt Nhan Băng như dao kiếm, nói: “Những lời cô vừa nói là thật sao? Chuyện về Hạ Minh Y và Tô Ly, nếu cô dám nói dối....hừ!”

Người phụ nữ nghe thấy thế sợ đến mức mặt tái mét, biết rõ lần này mình gây họa, vội vàng nói: “Chị Băng, khẳng định là chị nghe nhầm rồi, không phải em nói. Thật sự không phải..... là do người kia nói.”

Nhan Băng cười nhạo một tiếng: “Tôi còn không già đến nỗi không nghe ra được giọng nói của ai!” Cô lấy ra một cọc tiền từ trong túi, nhét vào tay người phụ nữ: “Tôi hỏi cái gì thì cô nói cái đó, cô yên tâm, tôi chỉ muốn hiểu một chút về chân tướng thôi. Đoàn phim nhiều người như thế, ai mà biết là do cô nói chứ.....”

Người phụ nữ nhìn cọc tiền dày ở trong tay, cổ sức nuốt nước miếng, cuối cùng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lễ trao giải (hai)

Editor: Quinn Dun

Ánh đèn trong nội điện vẫn rực rỡ như trước, tinh quang sáng chói, màn hình lớn không ngừng phát tin những bộ phim mới nhất được giành giải, người dẫn chương trình luôn diễn trò khiến các ngôi sao bên dưới cười vui vẻ. Đêm nay nhất định là đêm vui vẻ nhất, tuy có người vui kẻ buồn nhưng lễ trao giải Kim Phụng không phải ai cũng có thể tới được, vì thế không khí vẫn sôi động như cũ.

Nhưng trong ánh sáng lung linh, tinh quang rực rỡ đó, tâm tình Nhan Băng lại càng lúc càng chìm vào đáy cốc.

“Có thể có quan hệ như thế nào chứ, e rằng Tô Ly còn không biết cô ta là ai!”

“Nhan Băng, chúng ta từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, tôi có cần phải gạt cô không? Đắc tội với cô tôi được lợi ích gì? Bất quá chi là người mới mà đáng được cô để ý sao?”

Lời nói máy thẳng trước của Lâm Diên vang lên bên tai, bây giờ nghĩ lại nhất định là sự châm chọc.”

“Đúng thế, lúc ở thành phố Tân Diêu, Lâm Diên và Tô Ly đối xử rất tốt với Hạ Minh Y!”

”Bọn họ thật sự biết nhau từ trước rồi, em không nói dối đâu. Rất nhiều người trong đoàn phim đều biết.....”

Ngay từ đầu bọn họ đã lừa cô !! Bọn họ cùng nhau lừa cô! Gì mà không biết, gì mà không quen, tất cả đều là giả dối! Lúc bản thân mình còn chưa biết thì nhiều người trong đoàn phim đã biết người đàn ông cô yêu đã bị tiện nhân quyến rũ dụ dỗ rồi!

Hạ Minh Y, nếu không phải tự cô tiến cử mình lên giường thì Tô Ly có thể để ý đến cô sao?

Dưới ánh đèn, tuy kiểu dáng chiếc vòng cổ của Hạ Minh Y và Lâm Diên không giống nhau nhưng ánh sáng của viên kim cương lại óng ánh như nhau chiếu vào ánh mắt của Nhan Băng, dưới kích thích của ánh sáng đó, tâm tình của cô càng phần hận, càng nhìn hai người kia cô càng cảm thấy chói mắt!

Lòng ngực cô nghẹn đầy sự tức giận nhưng khổ nỗi lại không có chỗ phát tiết, vừa nghĩ tới chỉ lát nữa thôi sẽ thấy cảnh hai người kia đi lên nhận giải, đặc biệt là Hạ Minh Y, cô ta lại có thể đạt được giải người mới xuất sắc nhất thì cô lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu cô đã không có được giải ảnh hậu thì dựa vào đâu hai bọn họ có thể có được?

Đúng lúc này cô nhìn thấy Lâm Diên cầm điện thoại ra xem, sau khi xem xong khoe mặt lộ ra sự vui mừng, cô ta chào hỏi Hạ Minh Y và Tô Ly xong thì bước nhanh ra ngoài.

Không cần nói cũng biết, khẳng định cô ta nhận được tin tức từ người đại diện.

Rất nhanh Thái Kim Huy cũng bước vào, anh ta nói nhỏ bên tai hai người điều gì đó. Lúc sau khuôn mặt Hạ Minh Y kích động khó nhận được, ánh sáng của khuyên tai theo động tác của cô mà nhẹ nhàng đong đưa, rất chói mắt. Ánh mắt yêu thương cưng chiều của Tô Ly nhanh chóng nhìn cô.

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào người dẫn chương trình và màn hình lớn. Chỉ có Nhan Băng thu lại động tác của bọn họ vào mắt.

Cô hưng hăng cắn môi dưới, không nghĩ ngờ gì, Thái Kim Huy cũng đến báo tin vui!!

Người đại diện của Lâm Diên đến báo tin vui, người đại diện của Hạ Minh Y cũng đến báo tin vui, chỉ có người đại diện của cô là đến báo tin xấu!

Người khác vinh quang lên bục nhận giải còn cô lại vì scandal chèn ép mà ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra ngoài!

Càng nghĩ càng thấy tức giận, nhìn thấy vị trí của Lâm Diên trống không, trong đầu cô chợt lóe lên một chủ ý to gan.

Cô đứng dậy nhanh chóng rời đi, đồng thời lấy di động ra.

Nếu muốn xuống địa ngục, chi bằng cùng nhau xuống đi!

Sau khi Thái Kim Huy mang tin tốt đến liền nhanh chóng rời đi, tìm Hạ Minh Y không ngừng đập nhanh.

”A Ly, em căng thẳng quá, thật sự rất lo....” Cô không xoay người, nhỏ giọng nói chỉ đủ để hai người nghe được.

”Y Y, đừng sợ, đây là danh chính thực quy* mà!” Tô Ly nắm lấy tay cô dưới ghế ngồi “Năm đó lúc ở Tân Diêu, em bị mọi người mắng nhiếc nhưng cũng không hề lui bước!” Nếu không phải lần đó, làm sao anh có thể nhìn thấy cô, làm sao sẽ không bỏ qua....

*Danh chính thực quy ý nói nếu bạn muốn danh tiếng thì trước tiên năng lực và kiến thức phải phù hợp đã, ý nói danh tiếng và thực lực phải phù hợp, xứng với nhau.

”Dạ, chỉ là do em quá kích động thôi, nhin một chút thì sẽ ổn.”

Hạ Minh Y gật đầu, đồng thời nhớ lại lúc gặp nhau lần đầu của hai người, cô chìm vào ký ức đẹp để đó.

Rất lâu sau cô mới ý thức được rằng Lâm Diên vẫn chưa trở về. Tiết mục khách quý trên lễ sân khấu sắp xong rồi, còn hai tiết mục nữa là đến phần trao ba giải thưởng lớn, sao Lâm Diên đi lâu quá vậy?

Cô không khỏi hoài nghi, đúng lúc đó thì điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy người gọi đến, ánh mắt cô xẹt qua tia kinh ngạc, cô cúi thấp đầu nói với Tô Ly một câu rồi bước ra ngoài nhận điện thoại.

”Tiểu An, sao bây giờ chị gọi cho em?”

”Minh Y, chị Diên có trong hội trường không?”

”Không có, sao vậy chị?”

Giọng nói Tiểu An trở nên kích động: “Chị Diên nhất định bị người ta bắt đi rồi! Em mau ra đây đi, chị đợi em ở lối đi phía sau!”

Giọng nói của cô còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Hạ Minh Y vừa chạy vừa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là Nhan Băng, khẳng định là do Nhan Băng, người đại diện của Tiểu Diên hiện giờ đang bận rộn chuyện của một nghệ sĩ khác, chị đã gọi rồi nhưng không có người bắt máy, trợ lý mới khẳng định càng không giúp gì được. Nghĩ đi nghĩ lại chị chỉ còn cách tìm em thôi!”

Hạ Minh Y nghe thế không ngừng trầm xuống. Cô vội vàng chạy đến chỗ Tiểu An, đồng thời không ngừng cầu nguyện.

Ngàn vạn lần đừng ngay lúc này xảy ra chuyện gì!

Thấy cô chạy đến, Tiểu An vội vàng chạy lên phía trước, “Minh Y!”

“Tiểu An, chị mau nói cho em biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chị vẫn luôn đứng chờ ở cửa sau, Lâm Diên đi vào nhà vệ sinh rất lâu mà chưa có ra vì thế chị đi ra ngoài mua bình thủy, đúng lúc chị nhìn thấy một chiếc xe bên cạnh nhanh chóng chạy đi, người bị trời ở bên trong nhìn rất giống Tiểu Diên, chị giật mình vội vàng nhân lúc không có ai đi vào hội trường, trong nhà vệ sinh căn bản không có bóng dáng của Lâm Diên, lúc này chị mới cuống quýt gọi cho em. Cô ấy không có ở hội trường, vậy khẳng định người kia là cô ấy rồi!” Tiểu An lo lắng đến khóc lên “Khẳng định là có người ghen tỵ với cô ấy, muốn hại cô ấy không lên nhận giải được, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hạ Minh Y nghe xong trong đầu liền “Oanh” lên, nếu người bị bắt cóc là cô thì cô còn có thể hiểu được, nhưng tại sao lại bắt Lâm Diên?

Cô chịu đựng bối rối và hoảng loạn, không ngừng an ủi: “Tiểu An, chị đừng lo, em lập tức đi xem lại lần nữa, nói không chừng chị Diên đang nói chuyện với các nghệ sĩ khác! Nếu chị ấy không ở đây em sẽ cố liên lạc với công ty đại diện của chị ấy. Còn có Tô Ly ở đây, chị đừng lo!”

Tiểu An nghe thế gật đầu, thần sắc có chút tỉnh táo lại.

Đúng lúc này điện thoại của Hạ Minh Y lại vang lên lần nữa, nhưng là do Lâm Diên, cô ngạc nhiên mừng rỡ bắt máy: “Chị Diên, chị đi đâu vậy?”

“Hạ Minh Y.” Giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên, cô cảm thấy da đầu một trận run lên, sống lưng lạnh toát.

Lại có thể là Nhan Băng,....Nhan Băng đang giữ điện thoại của Lâm Diên....

Không cần nói cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Giọng nói Hạ Minh Y đầy cảm hận: “Nhan Băng, ngoại trừ việc bắt cóc ra, cô còn thủ đoạn nào khác không?”

“Hừ, đối với hạng người như hai cô làm nhiều lần cũng như nhau. Được rồi Hạ Minh Y, tôi không nói nhiều với cô. chị em tốt Lâm Diên của cô bây giờ đang ở trong tay tôi, còn địa điểm hả? Đương nhiên là nơi lần trước cô đến rồi, nếu như cô muốn cứu cô ta thì một mình đến đây. Còn có, nếu như cô dám nói với Tô Ly một chữ nào thì cô ngoan ngoãn đợi nhặt xác của cô ta đi!”

Lòng Hạ Minh Y đột nhiên co rụt lại, cô giận dữ hét: “Cô điên rồi! Đây là phạm tội, cô không sợ luật pháp trừng trị sao?!”

“Luật pháp?” Nhan Băng khẽ cười một tiếng, cố ý nói chậm lại: “Luật pháp là dùng để ràng buộc những người hạ đẳng như mấy cô thôi, nếu như không phải chính tay tôi ra tay, ai có thể làm gì tôi chứ?”

“Cô----”

“Tôi không nói nhiều lời với cô nữa, cô suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc là chị em của cô quan trọng hay là giải Kim Phượng quan trọng. Đương nhiên cô có thể lựa chọn báo cảnh sát, nhưng đến lúc đó chị em tốt của cô thành dạng gì thì tôi không dám đảm bảo đâu! Tôi cho cô thời gian là hai tiếng!”

Nhan Băng dứt lời, lập tức cúp điện thoại. Còn Hạ Minh Y thì sững sờ tại chỗ.

Tiếng reo hò vui vẻ trong hội trường truyền đến, bây giờ không biết trao tới giải nào rồi. Nhưng khẳng định sắp đến mấy giải cuối cùng rồi....

Giải Kim Phượng không hề giống với các giải khác, bởi vì giải Kim Phượng là giải thưởng tốt nhất giành cho người mới, là giải thưởng lớn không thua gì giải nam nữ chính, thứ tự trao giải cũng sát với nam nữ chính xuất sắc nhất, có giá trị vô cùng lớn, khẳng định danh tiếng và kỹ năng diễn xuất của người đó trong làng giải trí, trên cơ bản giúp tiền đồ sau này phát triển rộng mở.

Đây là giải thưởng đầu tiên từ lúc cô vào nghề, nó vô cùng quan trọng....

Nhưng Lâm Diên.....sự an toàn của Lâm Diên cũng rất quan trọng!

Sau khi nghe xong điện thoại, sắc mặt của cô vô cùng xấu, Nhan Băng chính là đào hố cho cô nhảy xuống. Nhảy hay không nhảy đều khó cả đôi đường.....

Từng trận hoan hô lại truyền đến, tuy cách xa như vậy nhưng cô vẫn có thể nghe thấy tiếng hoan hô cười đùa, có thể tưởng tượng được đại sảnh long lanh vinh quang chói lọi ra sao.

”Minh Y, có phải Nhan Băng gọi đến không? Cô ta nói cái gì?” Tiểu An nắm lấy tay áo của cô, hai mắt tràn đầy nước mắt.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô, Hạ Minh Y nhớ đến sự tốt bụng mà Lâm Diên dành cho cô, trong nháy mắt ý thức cô tỉnh táo lại, không có giải thưởng người mới, sau này có thể hưởng đến ảnh hưởng, nhưng Lâm Diên thì chỉ có một!!

Cô suy nghĩ trong chốc lát, làm một quyết định to gan: “Tiểu An, chị còn nhớ ngoại ô có một cái xưởng in bị bỏ hoang không? Vào cửa phía bên trái khoảng hai mươi mét là căn phòng chính của bọn họ. Chị hãy nhớ kỹ vị trí này, bây giờ đi hãy liên lạc với những phóng viên mà trước đây chị quen rồi dẫn họ đến chỗ đó. Càng nhiều càng tốt, thu hút sự chú ý của bọn họ ra sao hẳn chị không cần em dạy rồi đúng không? Đây là giấy thông tin của em, chị cầm lấy, nhất định phải nhanh lên! Còn nữa, chị đừng nói với Tô Ly!”

”Nhưng chị không hiểu, rốt cuộc là sao thế?”

Hai tay Hạ Minh Y nắm lấy bả vai Tiểu An, cô bình tĩnh nói: “Nhan Băng thật sự bắt cóc chị Diên rồi, nếu bây giờ chúng ta đi sai một bước thì chị Diên sẽ gặp nguy hiểm, chị nhớ không được gọi cảnh sát. Mặt khác dẫn phóng viên theo là được rồi. Nếu có gặp Tô Ly thì chị cứ nói không thấy em. Thời gian rất gấp, lúc chị dẫn phóng viên đến chú ý không được quá ồn ào.”

Nói xong không đợi Tiểu An phản ứng lại, cô đã nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Sau lưng mờ hồ truyền đến giọng nói của người chủ trì.

”Sau khi hết tiết mục này chính là giải thưởng người mới xuất sắc nhất mà mọi người mong đợi nhất, tôi nghĩ chắc chắn mọi người cũng chờ không kịp rồi...”

Cô khẽ cắn răng, càng cố chạy nhanh hơn, sau khi chạy đến đường lớn, cô vẫy tay gọi một chiếc taxi rồi nhanh chóng bước lên.

”Đến xưởng in Tinh Tinh ở vùng ngoại ô!” Cô thấp giọng phân phó.

Tài xế là một người phụ nữ trung niên, nghe cô nói vậy bà liền kinh ngạc nói: “Cô gái à, xưởng in đó sớm đã bị bỏ hoang rồi, bây giờ lại trống như vậy, đi qua đó không an toàn đâu.”

Hạ Minh Y không rảnh nhiều lời: “Người đi là cháu, đi đi nhanh đi, cháu có việc gấp!”

Tài xế nghe thế lập tức tăng tốc, may mà hôm nay không kẹt xe...

Vừa vào xe chưa được hai phút thì cô nhận được điện thoại của Tô Ly. Nhất định là đã đến giải người mới xuất sắc nhất rồi.... Lòng cô không ngừng run rẩy.

”Cô gái à, có điện thoại kia!” Tài xế có lòng tốt nhắc nhở cô.

Hạ Minh Y cắn môi, nhấn lấy nút nghe.

”Y Y sao em chưa trở về chưa? Sắp đến giải người mới xuất sắc nhất rồi!”

”A Ly, em.... em đang trang điểm lại ở phòng trang điểm, sắp xong ngay đây! Không nói nữa đâu, lát nữa gặp nha.”

Nghe thấy lời cô nói, nữ tài xế kinh ngạc nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, vừa nhìn liền không khỏi cả kinh: “A! Cô không phải là Phí Âm Thi sao? Tôi đã xem qua bộ phim của cô, con trai tôi rất thích tôi, mỗi tối trước khi đi ngủ đều ôm tấm hình của cô hôn cái cái rồi mới chịu đi ngủ!”

Phí Âm Thi là tên nhân nữ chính của phim “Vô Thanh”.

Hạ Minh Y vừa gấp lại vừa ngượng nhất thời không biết trả lời như thế nào nên chỉ đành ngượng ngùng nói: “Mọi người thích là tốt rồi!”

”Tôi thích! Lát nữa ký tên cho tôi nhé! Tôi mang về nhất định con trai tôi vui đến chết mất--”

Bà nhìn qua kính chiếu hậu thấy được vẻ mặt Hạ Minh Y không che giấu được lo lắng, bà ngừng một lúc rồi nói: “Phí tiểu thư, có phải cô gặp chuyện gì không?”

Hạ Minh Y có chút dở khóc dở cười, có thể đi không chú ý nhiều lắm đến giới giải trí nên mới xưng hô theo tên trong phim, nhận được sự quan tâm như vậy, sự lo lắng của cô có chút an ủi.

”Dì ơi, có một số chuyện dì không biết sẽ tốt hơn. Đúng rồi, sau khi đến nơi dì mau chóng rời đi nha, con làm thế vì muốn tốt cho dì!”

”Ừ.” Nữ tài xế gật đầu, nhưng nhìn thấy giữa hai hàng lông mày của cô không che giấu được lo lắng, trong lòng lại thầm nói. Chắc không phải có người muốn gây bất lợi với Phí tiểu thư đó chứ?

”Tiết mục này đến đây là kết thúc, tiếp sau đây là phần công bố giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng trước khi bắt đầu, mời Tiểu Thiên Vương Rock and roll mang đến cho chúng ta ca khúc “Thiên Vương Music!”

Giọng nói mạnh mẽ của người dẫn chương trình vang lên trong đại sảnh, rất nhanh âm nhạc liền nổi lên. Tô Ly nhìn vào điện thoại trong tay rồi lại nhìn vào cửa sau, trong lòng dấy lên dự cảm bất an. Ngẩng mắt nhìn lên liền phát hiện Lâm Diên cũng không có ở đây. Vừa nhìn thấy anh nhất thời giật mình,

anh đột nhiên quay đầu nhìn qua -- Nhan Băng cũng không có ở đây!

Nháy mắt anh liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Anh đứng lên, không để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, nhanh chóng đi ra ngoài.

Sau khi lên xe, anh lấy ra một thiết bị tinh vi không ngừng lóe sáng, sau khi nhìn thấy chấm đỏ không ngừng di chuyển lên phía trước, mày tuấn mỹ của anh nhíu lại.

Quả nhiên !!

Anh vừa lái xe vừa gọi điện thoại :“Đại Chung, cậu cùng tôi đi đến xưởng in lần trước!”

“Vâng!” Bên kia truyền đến giọng nói nghiêm chỉnh huấn luyện.

Cũng trong lúc này Tiểu An dẫn theo các phóng viên trong các tòa soạn có quan hệ thân thiết với mình đi đến xưởng in.

“Chị An, chị phải đảm bảo là tin tức quan trọng nha, em đã giao người khác về tin giải Kim Phụng rồi đó!”

“Đúng vậy!”

... ..

Các phóng viên tranh nhau nói. Mấy Tiểu An cau lại, một lòng lo sợ lo lắng. Lúc này có một phóng viên mở điện thoại ra mở ra xem truyền hình trực tiếp của giải Kim Phụng.

“Xem trên điện thoại cũng không tệ! Mau mau! Đến giải người mới rồi!”

Vài người lập tức vây quanh lại “Không biết năm nay là ai?”

“Không phải sẽ biết ngay sao!

Màn hình lớn được chia làm bốn phần, đó lần lượt là bốn tấm hình của bốn ngôi sao khác nhau.

Người dẫn chương trình có ý nói trọng tâm:“Người mới xuất sắc nhất là ai đây? Người mới xuất sắc nhất của năm nay chính là --”

“Vẫn nên mời vị khách mời trao giải của chúng ta giới thiệu đi!”

“Người mới xuất sắc nhất năm nay chính là -- Hạ Minh Y! Chúc mừng nữ chính Hạ Minh Y của bộ phim “Vô Thanh”! Xin chúc mừng cô!”

Cả hội trường bắt đầu vỗ tay nhưng sau khi tiếng vỗ tay kết thúc lại không thấy người đứng dậy, cả hội trường xôn xao, mọi người đều xoay đầu khắp bốn phía tìm kiếm bóng dáng đoạt được giải.

Người dẫn chương trình cũng là người có kinh nghiệm, lập tức nói:“Hạ Minh Y tiểu thư có thể tương đối căng thẳng, nên chắc là đang trang điểm lại, chúng ta hãy đợi cô ấy một chút!” Sau đó anh bắt đầu giới thiệu một đoạn đặc sắc của Hạ Minh Y trong “Vô Thanh”

Trong xe, các phóng viên cũng nhanh chóng xôn xao:“Sao Hạ Minh Y lại không có ở đó? Lúc này trên thảm đỏ còn nhìn thấy cô ấy mà.”

“Đúng vậy, hôm nay cô ấy vừa xuất hiện tôi kinh ngạc đến nỗi quên cả chụp hình!”

“....”

Tiểu An nghe vậy sắc mặt đóng băng, Minh Y....

Các phóng viên dường như cảm nhận được điều gì, không khí nhất thời trầm mặc, có một loại cảm giác quý dị nói không nên lời.

Trong hội trường lễ trao giải. Kể từ lần đầu tiên khách mời đọc tên Hạ Minh Y nhưng không có người xuất hiện, Thái Kim Huy liền nhanh chóng từ hậu đài chạy ra, vừa nhìn thấy liền thấy vô cùng khựng lại, trên ghế ngồi không có bóng dáng của ai cả.

Anh vội vàng hỏi ngôi sao ngồi bên cạnh:“Cô có biết bọn họ đi ra ngoài lúc nào không?” Anh gấp đến nỗi lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, hai người này hẳn sẽ không có ý nghĩ nông nổi muốn trải qua thế giới của hai người gì đó chứ?

“Lâm Diên đi ra ngoài trước, sau đó Hạ Minh Y cũng đi ra ngoài, cuối cùng Tô Ly cũng đi ra ngoài luôn.” Ngôi sao ngồi bên cạnh nói.

Thái Kim Huy nghe vậy liền ngẩn ra, phút sau lấy điện thoại ra vội vàng chạy ra ngoài.

“Xem ra tiểu thư Hạ Minh Y của chúng ta quá bận rộn nên không đến được. Tiếp theo đây là giải thưởng lớn về nữ chính xuất sắc nhất, nữ chính xuất sắc nhất của năm nay cũng có bốn người được đề cử, mời mọi người xem màn hình lớn!”

Rất nhanh sự chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, lần này người dẫn chương trình cũng không dè dặt trực tiếp nói:“Nữ chính xuất sắc nhất của năm

nay chính là -- Lâm Diên, sự biểu diễn xuất sắc của cô ấy trong “Tuyệt chiến chi tịch” đã tạo ấn tượng sâu sắc cho chúng ta...”

Một lần hai lần ba lần....

Hội trường sôi nổi lên, nhưng cũng không có người!

Đây thật quá kỳ lạ, Giải thưởng Kim Phụng là giải thưởng có ý nghĩa lớn nhất nước, thể mà diễn viên mới xuất sắc nhất và nữ chính xuất sắc nhất đều không có người đến nhận giải.

Các ngôi sao không hiểu tình huống là như thế nào nhìn khắp nơi, những ngôi sao ngồi gần chỗ ba người cũng bắt đầu trao đổi với nhau.

“Vừa nãy còn thấy họ tới mà, sao bây giờ đều đi cả rồi?”

“Không phải là gặp chuyện gì chứ?”

....

Hạ Minh Y nắm chặt tay khiến cho nó trở nên trắng bệch, Tô Ly lại vừa gọi điện thoại đến nhưng cô không nhận, lúc sau Thái Kim Huy cũng gọi đến mấy cuộc nhưng cô vẫn không bắt máy.

Không cần đoán cũng biết giải người mới xuất sắc nhất đã trôi qua rồi. Giải người mới xuất sắc nhất của giải Kim Phụng. Cả đời này cô không có duyên với nó rồi.

Chỉ hy vọng có một ngày có thể nổi tiếng khắp nơi. Cùng anh chia sẻ vinh quang.

Cô còn nhớ tâm nguyện ban đầu, đi trên con đường này chính là nguyện vọng chống đỡ cô, nhưng bây giờ... Cô lắc đầu an ủi bản thân mình, nói : Sau này còn có cơ hội, chỉ cần lần này giải quyết được Nhan Băng, chỉ cần không có người lại gây rối, sau này mình còn có nhiều cơ hội khác.

Sau khi xe đến địa điểm, Hạ Minh Y móc mấy tờ tiền đưa cho nữ tài xế, lại nhắc nhở bà : “Dì a, dì mau đi đi!”

“Phí tiêu thư, cô thật không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì ạ, dì mau đi đi!” Hạ Minh Y vẫy tay với bà, xoay người chạy vào xưởng in. Chan cô khẽ run, một trận khí lạnh xông ra.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, cô vô cùng sợ hãi nơi này, rất sợ, cô sợ bị trói, sợ bị mấy tên đàn ông đè lại..

Nhan Băng, lần này đừng trách tôi khiến cô thân bại danh liệt, là chính cô tạo cơ hội cho tôi!

Ôm suy nghĩ này trong đầu, cô nghiêng răng nghiêng lợi quyết định chạy vào trong.

Lúc cô rẽ ngoặt, ánh đèn phía trước bỗng nhiên sáng lên, theo bản năng cô giơ tay ngăn ánh mắt lại, trong nháy mắt bên cạnh đột nhiên có hai người đàn ông đột nhiên hung hăng chế trụ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49: Thân bại danh liệt (một)

Editor: Quinn Dun

“Buông ra, các người muốn làm gì?” Hạ Minh Y vùng vẫy nhưng không địch nổi sức lực của hai người đàn ông to lớn. Sau khi hai người kia thô bạo kéo cô vào nhà kho bỏ hoang, mạnh mẽ đẩy Hạ Minh Y khiến cô chật vật ngã nhào trên mặt đất.

Dưới ánh đèn mờ, làn môi đỏ tươi của Nhan Băng giống như nhuộm máu. Lâm Diên đã tỉnh lại, chỉ có điều miệng cô đang bị bịt lại, nhìn thấy Hạ Minh Y tiến vào, hai mắt bỗngưng tròn to, ưm ưm như muốn nói điều gì.

“Chị Diên!” Hạ Minh Y kêu to, bất chấp cái chân do té mà bị thương vội vàng chạy đến trước mặt Lâm Diên lấy miếng giấy trên miệng cô xuống.

“Chị Diên!”

Lâm Diên thở hỗn hển : “Minh Y, sao em lại đến đây? Sao em lại ngốc thế? Em không cần giải diễn viên mới của em nữa sao?”

Hạ Minh Y ôm lấy cô: “Giải thưởng còn có rất nhiều nhưng chị Diên chỉ có một thôi.”

Cô vừa nói vừa cời trói trên người Lâm Diên.

“Đưa ngực, trong đời chỉ có một lần duy nhất có cơ hội nhận được giải người mới xuất sắc nhất của Kim Phụng thôi!” Năm đó cô vô cùng ao ước được giải nhưng cuối cùng vẫn thấy bại. Vì điều này mà cô tức nuối suốt hai năm, nhưng Hạ Minh Y không giống như vậy, rõ ràng cô ấy có thể đạt được.....

Ánh mắt Nhan Băng xẹt qua tia tàn nhẫn, hừ lạnh một tiếng, hung hăng đi lên phía trước đẩy hai người ra. Bàn tay dài nhỏ đưa lên tát lên mặt mỗi người :“Nói các người chị em tình thâm! Lâm Diên, cô là tiểu tiện nhân, dám lừa tôi nói là Tô Ly không biết cô ta, còn có con hồ ly Hạ Minh Y dám đi quyến rũ...”

“Bốp!” Một tiếng vang giòn tai vang lên, lời nói của Nhan Băng dừng lại, ánh mắt cô ta mở to.

Cô hoàn toàn không ngờ Hạ Minh Y nhỏ nhắn yếu đuối lại có thể hung hăng đáp lễ cô bằng một cái tát!

Hai người đàn ông phía sau cũng sợ ngây người, lúc sau mới phản ứng lại tiến về phía trước chế trụ Hạ Minh Y. Nhan Băng đi đến bên cạnh cô dùng hết sức đánh cô một cái.

“Tiện nhân! Cô có thân phận gì mà dám đánh tôi? Cô có biết tôi là nhị tiểu thư của Nhan gia không hả? Cô cho rằng tôi là con hát bán thân như các cô sao ?!”

Lời cô vừa nói ra, Hạ Minh Y liền sùng sốt, Lâm Diên lại nhìn trân trân không nói nên lời vì kinh ngạc.

Cô chỉ nghĩ rằng cô ta có bối cảnh, thật không ngờ bối cảnh lại như thế, xí nghiệp Nhan thị tiếng tăm nổi tiếng ai mà không biết chứ? Nhan Băng lại có thể là nhị tiểu thư của Nhan gia!

Nhưng kinh ngạc trong nháy mắt, Hạ Minh Y liền phản ứng lại, tay bị khống chế nhưng chân vẫn có thể động, cô đột nhiên duỗi chân đá mạnh vào :“Tiểu thư của Nhan gia thì sao chứ? Dựa vào đâu mà cô có thể đánh tôi, tôi không thể đánh cô! Thì tôi đá chết cô! Có tiền thêm nữa thì cũng chẳng có ai muốn!”

Lời này thật ra không phải phong cách của Hạ Minh Y, nhưng cô lại cố ý nói như vậy bởi vì cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu -- chọc giận cô ta!

Lúc này Nhan Băng bắt lấy Lâm Diên uy hiếp cô rõ ràng không muốn để bọn cô nhận giải. Sau khi Hạ Minh Y đến cô vẫn là tìm hai người này làm kim thiên thoát xác (ý là có gì thì lạng kê chuồn mất), làm gì còn có biện pháp nào trừng trị cô?

Vì vậy cô mới để Tiểu An dẫn phóng viên đến, tốt nhất là “bắt ngay tại trận” !!

Quả nhiên vừa nói ra câu này, đôi mắt Nhan Băng đỏ lên, liền giơ tay tát cô một cái :“Tiện nhân, tôi cho cầm miệng, cho cô cầm miệng này! Cả đời bà đây sẽ đấu với mày đến cùng!”

Lâm Diên thấy thế cả kinh kêu lên :“Nhan Băng, bỏ Minh Y ra!” Cô cố gắng vùng vẫy nhưng do cả người bị trói chặt nên không thể cử động được. Nhan băng không kiên nhẫn xoay người đá cô một cái.

Hạ Minh Y thấy cô mang đôi giày cao gót đá lên người Lâm Diên liền thay đổi sắc mặt, cô nhấc chân nghiêng người đá sang :“Cô không phải ghen tỵ với tôi vì Tô Ly yêu tôi sao? Cô có giỏi thì nhắm vào tôi này!”

“Bốp!” Lại một cái tát hung hăng tát trên mặt cô.

“Nhắm vào cô, không phải lần nào tôi cũng hướng vào cô sao!” Nhan Băng quát.

“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi, đừng làm chậm trễ kế hoạch!” Hai người đàn ông phía sau thấy cô càng tát càng hăng hái, vội vàng nhấc nhò cô. Vốn dĩ đã nói rõ rằng đến giáo huấn người một chút rồi nhanh chóng rời đi, nếu cứ liên tiếp đánh như thế này thì khi nào mới xong.

Quả nhiên....

Vừa nghe thấy thế híp mắt đánh giá Nhan Băng, lời nói càng lúc càng sắc bén :“Chà trách Tô Ly chướng mắt cô, nếu tôi là đàn ông, tôi cũng không thích người đàn bà chanh chua như vậy!” Cô vừa nói, chân phía dưới không ngừng đá lên phía trước.

A Ly, xin lỗi anh, em lại lấy anh để kích thích cô ta...

Sắc mặt Nhan Băng đại biến, hai mắt phùng phùng lửa giận. Chân dài hung hăng đá tới, nếu không phải hai người đàn ông vẫn luôn đứng phía sau giữ lấy, e rằng Hạ Minh Y đã bị đá bay ra ngoài.

“Minh Y!!” Lâm Diên lo lắng kêu lên, nháy mắt cô nhớ lại chuyện lần Hạ Minh Y bị đá bay ở thành phố Tân Diêu, Tô Ly, anh đang ở đâu vậy!

Hai người đàn ông phía sau buông Hạ Minh Y ra, rồi lại nói với Nhan Băng :“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi!”

Sắc mặt Hạ Minh Y trở nên trắng bệch, trên trán đổ đầy mồ hôi, cô ôm bụng ngồi chồm hồm xuống, nhất thời không nói nên lời. Đôi giày cao gót không

ngừng đá lên người cô, cô cảm thấy vô cùng đau, cả người như kim châm muối xát.

“Nhan Băng, cô sẽ bị báo ứng!” Lúc này Lâm Diên nâng hai chân bị trói chặt lên đá về phía Nhan Băng “Tô Ly sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Sẽ không!”

Vốn dĩ Nhan Băng muốn rời đi nhưng nghe cô nói vậy nên xoay đầu lại nói :“Còn có tiểu tiện nhân như cô!” Cô ta nắm tóc Lâm Diên kéo cô về phía mình :“Tô Ly đã biết Hạ Minh Y ngay khi ở Tân Diêu, thế mà cô lại dám lừa tôi nói rằng không biết, cô cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Dựa vào đâu mà cô cũng muốn làm ảnh hậu, năm đó bất quá cô chỉ là con nha hoàn đứng sau tôi mà thôi.”

Một cái tát hung hăng giáng xuống.

Hạ Minh Y mở to đôi mắt, thì ra Lâm Diên vì cô mà đã đắc tội với Nhan Băng! Lòng cô đau xót, cô không để ý đến đau đớn trên người, nhào qua chỗ Nhan Băng, hai người lăn trên mặt đất.

Nhan Băng nhanh chóng đứng dậy kéo tóc cô : “ Lại là cô, con hồ ly tinh đánh mãi không chết!” Cô ta tránh khỏi Hạ Minh Y, nói với hai người đàn ông kia còn đứng ngây ra đó làm gì?

Hai người đàn ông nhanh chóng chạy đến giữ Hạ Minh Y lại, Nhan Băng nắm lấy cằm dưới của Hạ Minh Y :“Cô biết tôi hận cô nhiều như thế nào không? nếu như A Tô ở cùng với chị Tiêm Tiêm tôi còn có thể chấp nhận được, nhưng tại sao anh ấy lại thích một con tiện nhân tầm thường như cô chứ ?!”

Chị Tiêm Tiêm? Lòng Hạ Minh Y bỗng dưng căng thẳng, là “Cô ấy” trong đoạn tin nhắn lần trước sao?

Cô Tiêm Tiêm đó có vị trí đặc biệt trong lòng Tô Ly sao?

Tuy lòng không ngừng đau đớn nhưng cô lại không chút nào thỏa hiệp :“Hừ, ai mà chẳng có quá khứ ? Nhưng Tô Ly của hiện tại và tương lai chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi, cô đừng nghĩ ngợi nhiều nữa!”

“Tiện nhân, tôi xem cô còn có thể phách lối được đến khi nào?” Nhan Băng nghe thế, sắc mặt liền thay đổi, hai tay hung hăng đặt trên cổ Hạ Minh Y :“Tôi hận không thể bóp chết cô!”

“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi!” Hai người đàn ông phía sau thấy Nhan Băng rõ ràng phát điên lên nên lo lắng nói.

“Chị Diên!”

Ngay lúc này cánh cửa đột nhiên được đẩy ra, một đám người nhanh chóng tiến vào, âm thanh “tách tách” vang lên không ngừng, ánh sáng đèn flash chiếu sáng cả căn nhà kho vốn dĩ đang u ám.

“Nhanh lên, nhanh lên, lại có thể là Nhan Băng!”

“Cô ấy lại còn có thể hành hung, ờ, đó chính là Hạ Minh Y, mau chụp đi!”

“Trời ạ, còn có Lâm Diên nữa!”

“Mau chụp đi, tuyệt đối là tin tức hot trong một tháng tới!”

...

Sự việc bất ngờ xảy ra khiến Nhan Băng ngẩn ngơ, một lát sau mới phản ứng kịp lập tức che mặt lại, nháy mắt với hai người vạm vỡ gần đó.

Hai người đó lập tức tiến lên giật lấy máy ảnh trong tay phóng viên ném xuống đất, đương nhiên các phóng viên đều không vừa ý, hiện trường nhanh chóng trở nên hỗn loạn.

Tiểu An sau khi bước vào liền vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm Diên giúp cô cởi dây trói trên người ra, thấp giọng an ủi cô.

Trừ Hạ Minh Y ra, những người còn lại không chú ý đến hành động của Nhan Băng, cô ta muốn chạy trốn, cô chặt vật đứng dậy hét lớn :“Nhan Băng muốn chạy trốn, mọi người mau bắt cô ta lại!”

Những phóng viên ở phía sau chạy đến, vừa chụp hình vừa đuổi theo Nhan Băng.

“Y Y!” Trong sự hỗn loạn, giọng nói quen thuộc bỗng nhiên truyền đến. Hiện trường nhất thời yên tĩnh lại, Tô Ly nhanh nhẹn đẩy mọi người ra, tìm kiếm bóng dáng của Hạ Minh Y rồi vội vàng chạy đến.

Trông thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô, ngực anh bỗng nhiên cảm thấy đau đớn, anh bước lên phía trước ôm chầm lấy cô :“Y Y, em....có đau không?”

Lúc này tất cả mọi thứ đều ngừng lại, Hạ Minh Y cảm thấy cả người cô đều đau rất, cô hít một hơi thật sâu “A Ly, em không sao cả, là do em có ý chọc tức cô ấy.”

Tô Ly cời áo vết khoát lên người cô, đau lòng ôm lấy cô.

Người do anh mang tới rất nhanh đã chế trụ được đám phóng viên dây dưa, lúc này đám phóng viên rảnh rồi, vừa nhìn thấy Tô Ly bước đến, ánh mắt của ai cũng sáng rõ, nhanh chóng cầm máy ảnh lên chụp ảnh hai người.

“Thì ra bọn họ thật sự ở cùng một chỗ.”

“Anh hùng đến cứu mỹ nhân rồi!”

....

Hạ Minh Y ủ rũ, ngàn tính vạn tính lại không tính đến chuyện Tô Ly lại nhanh chóng tới đến như vậy! Vốn dĩ cô gọi phóng viên đến là muốn cho mọi người thấy được bộ mặt hung ác tàn bạo của Nhan Băng, thông qua đó tất cả chân tướng đều sẽ được sáng tỏ, chuyện cô và Lâm Diên là người bị hại cũng dễ nhận được sự đồng lòng của mọi người, nhưng thật không ngờ Tô Ly lại đến đây nhanh như vậy.

Cô vừa thấy cảm động, vừa thấy áy náy, lại vừa mừng vừa lo.

“A Ly, bây giờ lại sắp có phiền toái nữa rồi.”

“Không sao đâu, chuyện gì cũng không quan trọng bằng em!” Tô Ly không tựa đầu vào trán cô nữa, anh quay sang nhìn Nhan Băng, ánh mắt đột nhiên sâu hơn.

Lần này người phụ nữ này đừng mong còn có thể ở trong làng giải trí nữa.

“Chị Diên!” Hạ Minh Y đột nhiên nhớ đến Lâm Diên còn ở phía sau, vội vàng xoay người lại, Lâm Diên đã được Tiểu An dìu đến.

“Xin lỗi chị!” Hạ Minh Y áy náy nói.

“Em xin lỗi cái gì, là do chị hại em mà.” Lâm Diên ôn hòa nói.

Mọi người định đi ra thì toàn bộ phóng viên đột nhiên xông lên.

“Tất cả tránh ra!” Nhị Chung đi phía trước mở đường. Phóng viên lại dường như đánh máu gà một dạng, đuổi mãi cũng không đi.

“Tất cả không được cử động!” Đúng ngay lúc này cửa sau truyền đến tiếng hô uy nghiêm, tất cả mọi người đều xoay đầu lại.

Từ ngoài cửa một tốp cảnh sát tiến vào, rất nhanh họ vây mọi người lại, người có dáng vẻ như đội trưởng bước đến: “Chúng tôi nhận được tin báo nói rằng ở đây có người hành hung, mang tất cả về đồn!”

“Này này này, chúng tôi chỉ là phóng viên đến đây săn tin thôi mà!”

“Đúng thế, mau thả bọn tôi ra!”

....

Cả nhóm phóng viên giãy giụa, bọn họ làm nghề này sợ nhất chính là cục cảnh sát.

“La lối cái gì, mang tất cả đi!” Cảnh sát trưởng bước vào đảo mắt nhìn một lượt, vừa thấy nhân vật chính lại là người nổi tiếng trong làng giải trí nhất thời thay đổi sắc mặt.

Nhan Băng nhân cơ hội đó quát to: “Nhìn thấy rồi còn không mau buông ra!”

“Không có việc gì, chúng tôi đi cùng anh!” Tô Ly thần nhiên nói, ôm Hạ Minh Y trong lòng.

Đội trưởng gật đầu, phát tay nói: “Mang họ đi!”

Bọn họ vừa ra đến cửa, nhóm người Nhan Băng bị áp lên xe cảnh sát đầu tiên, tiếp theo đó là phóng viên. Tô Ly che chở cho Hạ Minh Y đi ở phía sau, Lâm Diên và Tiểu An thì đi cạnh bọn họ.

Đúng lúc này từ đằng sau cái cây đột nhiên xuất hiện một bóng người, người đó thấp giọng nói: “Phí tiểu thư, Phí tiểu thư!”

Bọn họ nhìn thoáng qua phía bên trái, cả người Hạ Minh Y dừng lại: “Đi..đi?”

Mấy người cảnh sát vẫn còn bận rộn ở phía trước, bóng người lặng lẽ tiến lại gần: “Cô không sao chứ?”

Thì ra là người phụ nữ tài xế lái taxi, Hạ Minh Y nhìn về phía xe cảnh sát lại nhìn bà: “Đi, có phải là đi báo cảnh sát không?”

“Đúng vậy, cô bảo tôi đi nên tôi không an tâm, khi đi theo thì thấy có hai người đàn ông đang khống chế cô, vì thế tôi mới lên báo cảnh sát. Đừng nói to

quá, kéo tôi cũng bị bắt vào cục cảnh sát.”

Tô Ly nghe thế liền cảm kích nói : “Di à, may mà có đi báo cảnh sát.” Có sự can dự của cảnh sát, việc đả kích Nhan Băng sẽ càng dễ dàng hơn.

Người phụ nữ chần chừ trong chốc lát : “Phí tiểu thư.... cô có thể ký tên cho tôi không? Con trai tôi cực kỳ thích cô.....”

Hạ Minh Y lấy giấy bút từ trong túi ra, cẩn thận viết dưới ánh sáng điện thoại của Tô Ly : “Chị là Hạ Minh Y, cũng chính là Phí Âm Thi trong “Vô Thanh”, em có một người mẹ vô cùng yêu quý và dũng cảm, hy vọng em sẽ trở thành niềm tự hào của bà ấy. Cố lên!”

Sau khi người phụ nữ nhận lấy tờ giấy ký tên của cô, bà liền vui vẻ rời đi.

Vị cảnh sát phía trước thúc giục nói : “Ngài Tô Ly, Lâm tiểu thư, Hạ tiểu thư, phiền mọi người nhanh lên một chút.

Lúc này mọi người mới nhanh chóng đi về phía trước, Lâm Diên cảm thán nói : “Có lúc thật sự cảm thấy gặp được người tốt cũng là một loại duyên phận.”

“Đúng vậy!” Hạ Minh Y tiếp lời, sự việc xảy ra tuy nằm ngoài dự đoán của cô nhưng chưa chắc là xấu.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thân bại danh liệt (hai)

Editor: Quinn Dun

Bởi vì sự việc liên quan vô cùng to lớn vì vậy sở cảnh sát địa phương cả đêm đưa mọi người đến cục cảnh sát thành phố để làm việc.

Đồn công an vốn dĩ vô cùng vắng vẻ trống trải giờ lại đầy ắp người, trong nháy mắt tất cả ngọn đèn đều được bật lên, những người có ca trực liền bận rộn không ngừng.

“Tiểu Trương mau qua đây, dẫn nhóm phóng viên vào phòng thẩm vấn, tách tiểu thư Nhan Băng và đám vệ sĩ ra để thẩm vấn. Mời tiểu thư Lâm Diên và tiểu thư Hạ Minh Y qua kia với Tiểu Vương. Mời ngài Tô Ly đi cùng với tôi.” Đại đội trưởng cảnh sát hình sự phân phó.

Tô Ly sờ đầu Hạ Minh Y, nói : “Đừng sợ, có cái gì thì nói cái đó, tất cả đều có anh.”

Hạ Minh Y gật đầu rồi cùng Lâm Diên rời đi.

“Ngài Tô, nghe nói lúc sau anh mới đến có phải không?” Khi một mình đối mặt với anh, thái độ của đại đội trưởng rõ ràng đã ôn hòa đi rất nhiều.

Tô Ly gật đầu, đang định nói thì giọng nam trầm ấm dễ nghe vang lên : “ Thật không ngờ A Tô cũng có lúc vì hồng nhan mà tức giận nha!” Trong giọng nói nghe thế nào cũng đều chứa ý giễu cợt.

“Hiên , có có cần phải như vậy không?” Người đàn ông phía sau bắt đầu dĩ nhiên.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của hai người đàn ông cùng lúc bước vào, dung mạo và khí chất hoàn toàn xuất chúng, một người thì thâm trầm tuấn lãng, một người thì tà mị tuấn tú, nhưng cả hai người đều toát ra sức quyến rũ bất phàm.

Các nữ cảnh sát trẻ nhìn Tô Ly rồi lại nhìn hai người đàn ông kia, ánh mắt trở nên sáng ngời, ba người đàn ông này đều là cực phẩm nha!

Tô Ly xoay người tuy bận nhưng vẫn ung dung nói : “ Dù sao thì cũng quang minh lỗi lạc hơn Kim Ôc Kiều của người nào đó !”

“Hừ!” Bị đụng vào điểm tử, Tiêu Hiên hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác.

Đại đội trưởng nhìn thấy hai người vừa đến liền cười niềm nở : “ Ôi, ngọn gió nào đã khiến anh Tiêu và đại công tử đến đây vậy ?”

Tiêu Hiên châm điếu thuốc hút liền hai hơi, dáng vẻ tuấn tú trong nháy mắt đã khiến cho các nữ cảnh sát say mê : “ Còn không phải là vì ôn thần này sao!”

Tô Ly thờ ơ đảo mắt sang nhìn anh, bình tĩnh nói : “ Là A Hoành đến , thật ra cậu thấy buồn chán nên muốn đến xem náo nhiệt thôi.”

Trên mặt Tiêu Hiên rõ ràng có chút phiếm hồng, hiển nhiên đã bị Tô Ly nói trúng.

A Hoành nhin không được bật cuwoif, anh bước lên phía trước nói : “ Hiên, cậu nghiêm túc chút.” Rồi anh xoay người nói với đại đội trưởng : “ Không

có chuyện gì cả, tôi chỉ muốn ghé qua xem một chút, dù sao họ cũng là nghệ sĩ của công ty chúng tôi, nên nhất định phải phụ trách rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định là phải vậy rồi.” Đại đội trưởng dẫn ba người đến phòng nghỉ ngơi.

Tô Ly cũng khai báo lại rõ đầu đuôi sự việc cho họ nghe.

Đội sau khi đại đội trưởng rời đi, Tiêu Hiền chế nhạo nói : “ Thật là một người đàn ông gây ra huyết án mà! Minh thật sự nghĩ không ra, làm sao Nhan Lam Khanh lại không có mắt nhìn như vậy chứ?”

Tô Ly phui phui vạt áo : “ Không có mắt ? Nghe nói đây là lần duy nhất mắt cô ta bình thường. Minh lại hy vọng mắt nhìn cô ta kém một chút, nếu như nhìn trúng cậu thì mình cũng chẳng cần phải phiền phức đến vậy!”

Tiêu Hiền ghen hòng đang định phản kích thì A Hoành đã vội vàng kéo hai người lại : “ Được rồi, hai người cãi nhau từ bé đến lớn vẫn chưa đủ sao? A Tô, lần trước ở Đông Bắc dù gì Hiền cũng đã giúp chúng ta.”

Tiêu Hiền ra vẻ nhìn Tô Ly dường như muốn nói đúng đó đúng đó ! Cảm kích mình đi chứ !

Tô Ly mỉm cười : “ Sao mình lại nhớ là có người nào đó vì muốn lấy lòng bảo bối của mình thì phải? Dù sao Y Y cũng là đàn chị của cô ấy ha!”

Tiêu Hiền nghiêng rằng : “ Ok ! Dừng ở đây đi, ông đến đây cũng không phải để cãi nhau với cậu.” Anh xoay người nói với A Hoành : “ Bây giờ đã đạt được mục đích rồi, mình đi trước đây.”

A Hoành gật đầu rồi tiễn bạn rồi đi. Thế lực hắc bạch của Tiêu Hiền ở thành phố B đều rất mạnh, có cậu ta ra mặt thì mọi chuyện sẽ tiện hơn. Anh tin không cần nói thì cảnh sát trưởng cũng biết nên làm như thế nào.

Quả nhiên lúc trở lại đã không thấy Tô Ly. Sau khi hỏi được phòng của Hạ Minh Y từ một nữ cảnh sát, anh liền nhanh chóng đi đến đó. Trong phòng, Lâm Diên và Hạ Minh Y vẫn còn lấy khẩu cung, anh nhìn qua tấm kính trên cửa.

Vừa nhìn thấy lòng liền cảm thấy co rút. Y Y, cô ấy lại bị đánh thành như vậy!

Sắc mặt của A Hoành càng trở nên lạnh lẽo, anh đến bên cạnh cảnh sát trưởng : “ Lão Tôn, lần này phải nhờ anh làm rồi.”

Cảnh sát trưởng Tôn đau khổ gật đầu , việc này quả thật là rất khó làm tốt được, cả hai bên đều là những người không thể đắc tội được.

A Hoành vỗ bả vai của anh : “ Có tôi và Tiêu Hiền, anh còn sợ cái gì ?”

Nói xong không đợi đối phương trả lời, anh đã xoay người rồi đi.

Trong phòng thẩm vấn của các phóng viên, một nhóm phóng viên đang cãi nhau : “ Chúng ta cũng đang làm việc thôi, bọn họ dựa vào đâu mà thu máy ảnh của chúng ta chứ ? Chúng ta cũng có làm gì sai đâu?”

Vị cảnh sát đang thẩm vấn nhóm phóng viên vỗ mạnh lên bàn : “ Kêu la cái gì hả? Các người có biết tội bắt cóc nghiêm trọng như thế nào ? Là mười năm đó, sau khi các người đến hiện trường phát hiện ra sự việc thì đã làm gì hả ? Nhân chứng nhìn thấy tận mắt nhưng các người có báo cảnh sát không? Đây được tính là tội bao che đó có biết không hả? Nếu như truy cứu , các người cũng bị vài năm tù .”

Anh vừa nói ra đám phóng viên nhất thời sững sốt, bọn họ không ngờ sự việc lần này lại nghiêm trọng đến như vậy, bọn họ bắt đầu luống cuống . Nếu như bọn họ thật sự ngồi tù thì sau này còn có công ty nào dám nhận bọn họ nữa chứ?

Vị cảnh sát mở máy ảnh ra : “ Những tấm ảnh này ngược lại là những chứng cứ tốt, đưa chúng tôi là được rồi,“ Nói xong anh liền cầm máy ảnh chuẩn bị rời đi.

Các phóng viên tuy rất tức giận nhưng ai nấy cũng đều câm như hến.

Đúng vào lúc này Tô Ly gõ cửa bước vào.

“Tô công tử, anh đến rồi ?” Vị cảnh sát vội vàng đi lên phía trước hỏi.

“Có chuyện gì vậy?” Đôi mày anh tuấn của Tô Ly khẽ nhíu lại.

Vị cảnh sát bèn kể sự việc xảy ra cho Tô Ly nghe.

Tô Ly nhìn đám phóng viên đang sợ hãi, lại quay sang nhìn cảnh sát rồi châm trước nói : “ Bọn họ cũng chỉ làm công cho người khác thôi, cũng chẳng dễ dàng gì , sự việc xảy ra bất ngờ không phản ứng kịp, xét về tình có thể tha thứ. Anh cũng đừng làm khó bọn họ nữa ?”

Nghe thế các phóng viên kinh ngạc nhìn anh đầy cảm kích, có một vài nữ phóng viên cảm kích đến nỗi hốc mắt liền phấp phồng.

Vị cảnh sát xem xét suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nói : “ Chuyện này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, may mà lúc chúng tôi đến bọn họ cũng đến chưa lâu,..... được thôi!” Anh khẽ cắn môi nói : “ Nề mặt ngài Tô, chuyện này không được nói ra bên ngoài !”

Đám phóng viên vội vàng gạt đầu, lúc này vị cảnh sát mới rời đi để máy ảnh lại.

“Tô Ly, cảm ơn anh!”

“Rất cảm ơn anh!”

... ..

Các phóng viên tiến lên cảm ơn anh.

Tô Ly khẽ cười : “ Mọi người nên phải giúp đỡ lẫn nhau -- Việc này chắc các vị biết nên viết thế nào rồi nhỉ ?”

Các phóng viên gạt đầu : “ Biết rồi biết rồi, chuyện lớn như thế này nhất định sẽ không qua loa đâu.”

Có một nữ phóng viên thận trọng hỏi : “Vậy chuyện của anh và Hạ Minh Y tiểu thư phải viết như thế nào đây ạ?”

“Uhm...” Tô Ly đưa cánh tay lên ra chiều như đang suy nghĩ : “ Nếu như tôi nói không thì sẽ khiến mọi người thất vọng rồi ? Vậy thì... ai viết hay thì tin tức này do người đó độc quyền đăng vậy!”

Anh nở ra một nụ cười tươi rồi xoay người rời đi.

“Wow! Khi trở về tôi nhất định sẽ viết thật tốt !”

“Hừ, cách viết văn của cậu có thể qua tôi được sao?”

“Cắt , không biết lần trước ai chép của tôi nữa!”

... ..

Nghe tiếng tranh cãi ở phía sau, nụ cười trên mặt của Tô Ly càng thêm sâu. Bên ngoài phòng , vị cảnh sát thẩm vấn lúc trước đang đứng đợi anh.

“Tô Đại Thần, lúc này tôi diễn như thế nào ?”

Tô Ly nắm lấy bả vai cậu ta : “ Vô cùng tốt! Tôi sẽ không nói với ba cậu chuyện cậu lén chạy đến đây.” Khuôn mặt tuần tú của vị cảnh sát phẩm hồng : “..... Chúng ta đã nói rõ rồi!”

“Đương nhiên!”

“Hừ!” Vị cảnh sát sau khi thấy sự an toàn của bản thân đã được đảm bảo liền nhanh chóng khinh thường liếc nhìn anh.

Rõ ràng đám phóng viên kia không có chuyện gì , nhưng người đàn ông này lại bảo mình đi làm người xấu dọa nạt bọn họ, còn anh ta thì hay rồi vào trong chuyện về tình liên lý lòng được đám phóng viên đó.

Nói không chừng sau này mấy người này còn mang ơn đội nghĩa anh ta nữa ! Con người này ầy hả, có bao giờ để bản thân mình chịu thiệt đâu!

Tô Ly xem thường phản ứng của cậu ta, anh chuyển đề tài hỏi : “ Phía bên Y Y thì thế nào rồi ? Đã xong chưa ?”

“Sắp ra ngay thôi, anh đi xem thử đi.”

Tô Ly bước nhanh về phía hành lang bên trái, đúng lúc Hạ Minh Y và Lâm Diên cũng bắt đầu đi ra từ phía bên kia. Tiểu An đã đợi ở phía bên ngoài cửa, vừa thấy Lâm Diên bước ra, cô liền vội vàng chạy lại đỡ.

“Chị Diên, chị sao rồi ? Có còn đau không?”

Lâm Diên cắn môi nói : “ Bây giờ còn đau hơn, chắc Minh Y còn đau hơn nữa! Đôi giày cao gót của Nhan Băng cao như vậy...”

Còn chưa nói xong , Tô Ly đã bước nhanh đến : “ Cô ta rốt cuộc đánh em nhiều như thế nào vậy ? Có phải còn đá em nữa không ?”

Hạ Minh Y nhin đau, cười với anh : “ Em cũng có đá cô ta nữa, anh xem, đôi giày của em cũng cao mà!” Cô nhắc chân lên cho anh xem đôi giày của mình.

Ai ngờ được động tác này lại khiến cho vết thương càng đau hơn, cô nhin không được mà rên lên.

Sắc mặt Tô Ly trầm xuống, anh cúi người ôm lấy cô : “ Đau cũng không cần thể hiện ra như vậy! Chúng ta mau đến bệnh viện.”

“A Ly, như thế này không tốt đây!” Cục cảnh sát dù sao cũng là nơi công cộng, cách ôm kiểu công chúa này quả thật rất xấu hổ.

Ánh mắt sâu thẳm của Tô Ly nhìn cô, cô lập tức không dám nhiều lời, dù sao người kia vẫn còn đang tức giận đó ! Anh giận cô vì chuyện lớn như thế này mà cô lại không nói cho anh biết, giận cô đã khiến bản thân mình đầy vết thương. Dù sao Hạ Minh Y cũng là người thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của người khác, thấy anh như vậy bàn tay nhỏ nhắn của cô liền nắm lấy áo anh, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Lâm Diên và Tiểu An thấy thế liền bật cười. Người đàn ông trước mặt chính là người bọn họ đã từng thích, người con gái trước mặt cũng là người bọn họ rất thích, nhưng sau khi trải qua nhiều việc như vậy, nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc ngọt ngào của bọn họ, bản thân các cô lại không hề cảm thấy chua xót ghen tỵ, thay vào đó là sự hạnh phúc giống họ.

Ngay lúc bọn họ muốn rời đi thì giọng nói điên cuồng của Nhan Băng truyền đến : “ Tô Ly đang ở đâu? Tôi muốn gặp Tô Ly, tôi muốn gặp Tô Ly! ! Con tiện nhân Hạ Minh Y kia! Tao hận mày!”

Tô Ly nghe thấy thế khuôn mặt vốn dĩ lạnh lẽo lại càng trở nên lạnh lẽo hơn, anh trầm mặc trong giây lát rồi nhẹ nhàng đặt Hạ Minh Y xuống.

“Y Y, em đợi anh một chút.” Rồi nhanh chóng rời đi.

Trong phòng thẩm vấn của Nhan Băng, về mặt cảnh sát bắt đầu nhìn Tô Ly, Tô Ly nhìn anh ta gật đầu, ngay sau đó anh ta liền rời đi, căn phòng to lớn như vậy lúc này chỉ còn hai người bọn họ.

Nhan Băng thấy người đến là Tô Ly hai mắt liền sáng lên, cô chạy đến muốn ôm lấy anh nhưng cô lại bị anh đẩy ra, thuận tiện đưa tay phủi lấy y phục. Không phải người phụ nữ nào cũng có thể động vào anh !

Dáng vẻ Nhan Băng tôn thương, cô hét lớn : “ A Tô, tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Em thật sự ngồi tù mới có thể khiến anh vui vẻ sao? Chỉ là vì em thích anh, như thế có gì sai sao? Anh thật sự ra tay với em sao?”

Đôi mắt Tô Ly khóa chặt lên người cô : “ Em không sai ? Em cho rằng lấy danh nghĩa yêu thì có thể gây tổn thương cho người khác sao?”

“Nhưng bọn họ quyến rũ anh, em giúp anh đuổi bọn họ đi thì sai sao? Ai bảo bọn họ không biết tự lượng sức mình?”

“Hạ Minh Y cũng là do em động vào?” Tô Ly lạnh lùng nói, anh từng bước bước lên phía trước : “ Cô ấy là bảo bối của anh, là người anh không nỡ mắng, em lại có thể năm lần bảy lượt hại cô ấy, em cho rằng lần này anh sẽ bỏ qua cho em sao?”

Nhan Băng vừa lui về sau vừa lớn tiếng hét lên : “ Anh tha cho em khi nào chứ? Lúc ở Đông Bắc, em truy sát ba lần, anh không những để Tiêu Hiên phế đi người của em mà còn cướp đi ba chuyện làm ăn của em, hại em mất hơn ba tỷ. Khiến em không những bị con tiện nhân Nhan Đan Khanh kia cười nhạo mà còn bị ba la cho một trận. Scandal và vụ bắt cóc lần trước anh không những không cho công ty đại diện của em ra giải quyết mà còn thiếu chút nữa ra tay với gia đình em, nếu không phải do mẹ em cầu xin anh, nếu không phải đi Tô nói giúp em, anh có thể bỏ qua cho em sao?”

Tô Ly dừng lại bình tĩnh nói : “ Đương nhiên là không! Nếu như một người đàn ông ngay cả người phụ nữ mà mình thương yêu cũng không bảo vệ được thì còn có thể xem là đàn ông sao? Nhưng -- “ Anh nghiêng người biểu lộ sự nguy hiểm : “ Nếu như em đã biết vì cái gì vẫn còn làm?”

“A Tô, em không phục, tại sao anh không thích em chứ? Anh và chị Tiêm Tiêm bằng tuổi nhau, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, sau này còn cùng nhau ra nước ngoài, hai người ở cùng nhau em đều chấp nhận, nhưng hai người đã chia tay nhau lâu như vậy nhưng tại sao anh vẫn không thích em ? Em không xấu hơn chị ấy, gia thế cũng không kém chị ấy, trình độ học vấn cũng không kém, vậy tại sao anh vẫn không thích em? Dáng vẻ Hạ Minh Y thanh thuần như dáng vẻ chị Tiêm Tiêm thời niên thiếu , cô ta có chỗ nào đáng để anh thích chứ? Có phải kỹ thuật trên giường của cô ta rất tốt không, có phải cô ta rất biết quyến rũ người khác không?”

Cô khóc lóc kể lể, lúc sau cô cũng không giữ hình tượng nữa mà trực tiếp ngồi xuống đất : “ Tại sao anh lại không thích em?”

Tô Ly bước lên phía trước, anh ngồi xổm xuống, ánh mắt phượng xinh đẹp sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô : “ Nhan Lam Khanh, em nhớ cho kỹ, anh thích Y Y, tuyệt đối không phải vì Hà Tiêm Tiêm, càng không phải vì hai người họ giống nhau. Y Y là Y Y, cô ấy là chính bản thân cô ấy, cô ấy không giống bất kỳ ai và cũng không có ai giống cô ấy cả. Trong lòng anh cô ấy là tốt nhất, cô ấy không giống như những gì em nói.”

“Còn có, chuyện của anh và Hà Tiêm Tiêm, em không biết thì tốt nhất đừng nên nói bậy. Em hỏi anh tại sao không thích em ? Anh chỉ có thể nói anh không thích người phụ nữ ích kỷ, ngang ngược, lòng dạ tàn nhẫn. Huống chi , em không phải là thích anh ? Bất quá đó chỉ là một loại chấp niệm mà thôi. Hôm nay anh nói đến đây, đây là cơ hội cuối cùng của em, nếu như sau này em còn dám đụng đến Hạ Minh Y - Chắc em cũng không muốn ba mẹ mình lớn tuổi rồi mà vẫn phải xuống đường ăn xin chứ? Em không cần hoài nghi đâu, anh thật sự có năng lực này!”

Nói xong những lời hung ác này Tô Ly đứng dậy rời đi, Nhan Băng vô lực duỗi thẳng chân ngồi xuống đất, về mặt chán nản. Rất lâu sau cô lắp bắp nói : “ Không được, không được.... Mặc kệ như thế nào, thứ tôi không có, người khác cũng đừng mong có được....”

Tô Ly đưa Hạ Minh Y và Lâm Diên đến bệnh viện tốt nhất của thành phố B, lúc kiểm tra mới phát hiện vết thương bên ngoài của hai người tương đối nghiêm trọng, nhất là Hạ Minh Y bởi vì lúc ấy cô là người chịu những cú đá của Nhan Băng, trên mặt trên người, khắp nơi đều bầm tím. Nhìn thấy cô như vậy một người trước giờ có trái tim mạnh mẽ như Tô Ly cũng không ngừng co rút, anh vừa hối hận vì không đưa cô đến bệnh viện sớm hơn, lại vừa hận không thể bóp chết người đàn bà ác độc Nhan Băng kia.

Sau khi bác sĩ xử lý vết thương liền sắp xếp cho hai người nhập viện để điều trị. Tô Ly ở lại phòng bệnh của Hạ Minh Y, đợi đến khi cô ngủ say, anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi xoay người trở về giường mình.

Sóng to gió lớn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Kim Huy thu thập hết những tờ báo và tạp chí mới phát hành đem đến bệnh viện, bình luận của giới bên ngoài có thể dùng từ sóng to gió lớn để hình dung.

Lần đầu tiên người mới xuất sắc nhất, giải ảnh đế, ảnh hậu đều không có người lên nhận thưởng.

Thiên hậu Nhan Băng lại bắt cóc, hành hung Hạ Minh Y và Lâm Diên.

Tô Ly xuất hiện kịp thời cứu Hạ Minh Y và Lâm Diên.

Tô Ly và Hạ Minh Y công bố yêu nhau.

Tội ác của Nhan Băng được xác lập, thi hành án từ mười năm trở lên.

.....

Tin nào cũng là tin giật gân, huống chi trong vòng một đêm mà lại xảy ra nhiều chuyện như thế. Ba giải hot nhất của giải Kim Phượng lại không có ai nhận, cộng thêm sự việc xấu xa kia thật khiến người khác kinh sợ.

Cộng thêm ảnh chụp của mấy phóng viên, ảnh chụp rõ ràng hành động hành hung của Nhan Băng đối với Hạ Minh Y, cùng với vết thương chồng chất trên người của Lâm Diên. Có bức ảnh chứng minh, mọi người không muốn tin cũng phải tin. Lúc này trên mạng, ngoài đời, tất cả mọi mũi nhọn đều chuyển sang Nhan Băng.

Có rất nhiều dân mạng đã mắng Nhan Băng xối xả trên mạng, nói cô là nữ diễn viên ác độc nhất.

“Thật sự quá ghê tởm, nếu như để tôi gặp cô ta ở ngoài, tôi nhất định sẽ tát cô ta hai tát mới được ! Hạ Minh Y và Lâm Diên đều là nữ diễn viên tôi yêu thích!”

“Chứ còn sao nữa! Cô ta lại dám đánh Y Y nhà chúng ta, thật quá đáng mà!”

“Loại người vô lương tâm thể này cả đời sẽ chẳng có ai yêu đâu.”

“Thật sự rất hối hận chả biết sao lúc trước lại thích cô ta nữa, vừa hung hăng, hỗn xược lại vừa nham hiểm, sự việc của Triệu Viện chắc cũng do cô ta làm đạo diễn!”

“Tô Ly và Hạ Minh Y là tuyệt nhất, tôi ủng hộ Quả Lê nhiệt liệt ủng hộ hai người, Nhan Băng cứ mơ tưởng tiếp đi!”

... ..

Công ty đại diện của Nhan Băng trước hết cũng tuyên bố hợp đồng giữa họ và Nhan Băng, đồng thời cũng nói rõ các việc làm của Nhan Băng không hề liên quan với công ty. Không chỉ có thế, những quảng cáo mà Nhan Băng làm người đại diện lúc trước, những hợp đồng quảng cáo và đóng phim đã ký cũng dần không có tin tức.

Dù là ở ngoài đời hay ở trên mạng thì danh tiếng của Nhan Băng cũng đều ở mức thấp nhất, con đường diễn xuất của Nhan Băng cũng đi vào ngõ cụt.

Bây giờ ai còn dám ký với nghệ sĩ có lòng dạ độc ác như vậy chứ ? Còn khán giả nào còn muốn xem loại người này xuất hiện trên TV nữa? Nếu như dư luận đang mạnh mẽ như vậy mà vẫn muốn làm thì lại càng khó khăn hơn.

Dưới tình hình như vậy người được lợi dĩ nhiên là Hạ Minh Y và Lâm Diên rồi, khán giả ghét Nhan Băng bao nhiêu thì lại càng đồng tình, yêu mến Hạ Minh Y và Lâm Diên bấy nhiêu. Không những thế người được khen còn có Tô Ly nữa, hơn nữa bây giờ mọi sự chú ý của mọi người đều nhằm vào Nhan Băng, không ai tìm hiểu lí do vì sao hai người ở cùng một chỗ.

Dường như mọi người đều đã chấp nhận sự thật bọn họ ở cùng nhau rồi.

Đây chính là sức mạnh của truyền thông, cũng chính là lí do vì sao Tô Lại lại chọn cách để phóng viên đưa bản tin này. Sớm muộn gì cũng phải công bố, thay vì sau này phải chịu sự truy hỏi của các bạn đọc mạng chỉ bằng nhân lúc này công bố ra bên ngoài. Hơn nữa dưới sự dẫn dắt của các phóng viên, các khán giả mạng sẽ càng ủng hộ và chúc phúc cho bọn họ!

Ngay lúc này, nhân vật chính của dư luận đang ở trong phòng bệnh, vẻ mặt vô cùng vui vẻ nói chuyện điện thoại với bạn tốt. Tồn rất nhiều hơi sức cuối cùng cô mới khiến họn Sở Xuyên và Tần Linh tin rằng mình thật sự không có chuyện gì cả. Tuy nói rất nhiều nhưng lòng cô lại rất cảm động. Cô không còn người thân nhưng cô vẫn còn bạn bè và người yêu.

Nhìn thấy Tô Ly đang ngồi bên giường cúi đầu tập trung gọt táo, lòng cô liền cảm thấy mềm mại.

Kể từ khi nhập viện đến giờ, anh luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cô tất cả mọi thứ.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, Tô Ly ngẩng đầu lên nhoẻn miệng cười : “ Có phải là em muốn nói, anh yêu, sao anh lại đối xử với em tốt đến thế, em chỉ còn cách lấy thân báo đáp anh thôi!”

Nghe đoạn đầu nghe còn có lý, nửa đoạn sau thì....

Hạ Minh Y nghiêng đầu, hai gò má phồng hồng : “ Không phải đã cho rồi sao....”

Tô Ly nghe thế trong lòng liền vui vẻ, anh đang định cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô thì chiếc điện thoại trong tay Hạ Minh Y lại reo lên.

Đây là số điện thoại lạ, cô do dự một chút rồi bắt máy : “Xin chào, xin hỏi ai đầu dây ạ?”

“Tôi là biên kịch Tiêu Nhã của phim “Không khoảng cách”, Hạ Minh Y vết thương của cô đã đỡ hơn chút nào chưa?” Điện thoại truyền đến một giọng nữ còn khá trẻ, giọng nói dễ nghe, nhưng lại mang theo chút cảm giác quen thuộc.

Hạ Minh Y có chút bất ngờ, nhà sản xuất và đạo diễn của “ Không khoảng cách” sớm đã gọi điện thoại sang hỏi thăm cô, thật không ngờ biên kịch còn tự mình gọi đến hỏi thăm.

Cô khách sáo nói : “Cảm ơn Biên kịch Tiêu đã quan tâm, tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, tin rằng không bao lâu nữa thì có thể trở lại đoàn phim”

Im lặng, im lặng,....

Một lát sau giọng nói bên kia bỗng dưng tăng cao : “Hạ Minh Y, con bé mau quên này, mới năm năm không gặp mà đã không nhận ra giọng của chị nữa rồi hả?”

Hạ Minh Y kinh ngạc, trong nháy mắt liền phản ứng kịp, xúc động hét lớn : “Đàn chị!”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Gặp lại người xưa

Editor: Quinn Dun

Thật không ngờ biên kịch Tiêu Nhã của “Không khoảng cách” lại là đàn chị Minh Khiết Nhã hồi cô học cấp ba, năm đó sau khi đàn chị chuyển trường rồi thi vào đại học P, bọn cô chưa từng có cơ hội gặp lại nhau, thật không ngờ bọn họ lại có thể gặp lại dưới tình huống như thế này.

Buổi tối đầu tiên sau khi cô trở về đoàn phim, bọn họ đã nói chuyện với nhau thật lâu. Mọi thứ giống như trở lại thời gian cấp ba, để tránh mấy giáo viên giám sát biết, bọn cô thường trốn dưới mền thấp giọng nói chuyện với nhau, cậu học sinh nào thường lên nhìn chị, cô bạn nữ nào mặc chiếc váy hoa. Sau đó đề tài liên hướng về Hạ Minh Y và Tô Ly.

Nghĩ đến Tô Ly, Hạ Minh Y không khỏi có chút chán nản, sau khi vết thương của cô chuyển biến tốt thì Thái Kim Huy liền nhiều lần đến thúc giục, thì ra là do bên phía Hàn Quốc muốn đuổi kịp tiến độ không thể kéo dài thời gian nữa nên đã nhiều lần thúc giục. Thậm chí hai người còn chưa kịp ôn tồn thì Thái Kim Huy đã trực tiếp đến nhà bắt người đi mất. Lân xa nhau này năm chừng cũng đã mấy tháng rồi.

Minh Khiết Nhã nhìn ra tâm trạng của cô không tốt liền vội vàng đổi đề tài : “Chuyện của Nhan Băng em có biết chưa?”

“Em đã thấy rồi, không biết Nhan gia đã dùng cách gì, nhân chứng vật chứng đều có, nhưng đợi mãi vẫn không có kết quả.” Cô không khỏi thờ dãi, đột nhiên nhớ lại hôm xuất viện, trên sân thượng bệnh viện, nghe thấy tiếng mắng truyền qua từ đầu bên kia điện thoại của Tô Ly.

Hình như cuộc điện thoại đó.....là của người nhà Tô Ly.

Lúc đó sắc mặt Tô Ly cực kỳ kém, càng lúc càng u ám, có lúc cô hoài nghi có thể “anh ta” lại xuất hiện, nhưng may mà sau khi nói chuyện điện thoại xong anh lại từ từ tốt hơn.

Nếu như anh ra tay với Nhan Băng, có thể anh sẽ đắc tội với rất nhiều người ? Dù sao gia đình Nhan Băng lớn mạnh như thế, nếu như anh ra tay với Nhan Băng, chắc chắn điều đó sẽ mang lại cho anh rất nhiều áp lực....

Đó không phải là kết quả mà cô mong muốn, khiến hai bên đều tổn hại không phải kết quả mà cô muốn có!

A Ly của cô vốn dĩ phải vân đạm phong khinh, tiêu sái phóng khoáng, vừa khí phách lại dịu dàng chứ không phải nét mặt lúc nào cũng âm trầm, chau mày lo lắng.

Nghĩ đến những điều này, lòng Hạ Minh Y chợt cảm thấy đau đớn khó nói nên lời, vào lúc nghỉ ngơi của ngày hôm sau cô vội vàng bấm số của A Hoàn, muốn nói với anh những hoài nghi và ý kiến của mình cho anh nghe.

Bên kia đường như đang suy nghĩ, một lúc lâu sau A Hoàn mới nói : “ Nhan Băng ba lần bốn lượt hại em, em cứ như thế mà bỏ qua cho cô ta, em cam tâm sao?”

“Em đương nhiên không cam tâm, tất cả những gì cô ta đối với em đủ để em hận cô ta suốt đời. Nhưng.... cuộc sống của A Ly, sự vui vẻ của anh ấy, tiền đồ của anh ấy đối với em càng quan trọng hơn. Em không thông cảm cho Nhan Băng, chỉ là vì em không đành lòng thấy A Ly có quá nhiều áp lực. Em không muốn tình yêu của bọn em có thêm nhiều gánh nặng.”

“Anh thật sự không muốn giấu em, anh..... gia đình A Tô và Nhan gia thật sự có giao tình. Nhưng đương nhiên trong lòng cậu ấy em là quan trọng nhất. Nếu như Nhan Băng không bị báo ứng, cậu ấy sẽ không đồng ý.” Anh cũng sẽ không đồng ý.

“Nhưng em không muốn A Ly vì em mà lại trở mặt với gia đình, em lại càng không muốn tình yêu của bọn em từ đầu đến cuối không nhận được sự chúc phúc của người nhà anh ấy. A Hoàn, em không đồng tình với Nhan Băng, nhưng em không muốn A Ly có thêm nhiều áp lực nữa.”

“Anh xem như thế này có được không, nếu nhân chứng vật chứng đều có đủ cả, bên phía cảnh sát và viện kiểm soát khẳng định sẽ dựa theo pháp luật để xử lý, chúng ta không cần nhúng tay vào nữa, cứ xem Nhan gia xử lý chuyện này như thế nào, sự việc đến nước này đã thu hút sự chú ý khắp nơi rồi, cứ coi như quan hệ của bọn họ rộng rãi thì cũng không thể xét là vô tội rồi thả được , có đúng không? Cô ta sẽ phải chịu sự trừng phạt. Chúng ta cứ để mọi thứ được giải quyết theo trình tự pháp luật đi, như thế A Ly cũng sẽ không chịu áp lực từ phía gia đình nữa.”

“... ..... được rồi. Nhưng không được nói với A Tô biết.” Im lặng một lúc lâu A Hoàn mới đồng ý, sau khi cúp điện thoại, anh liền bấm một dãy số : “ Chuyện của Nhan Băng, A Tô quyết định không đề ý nữa, những việc còn lại như thế nào cũng không liên quan đến cậu ấy. Xin người đừng gọi điện nhắc cậu ấy nữa!”

“Con nói cho nó biết thời gian mười năm cũng sắp đến rồi để cho bản thân nó cân nhắc suy nghĩ thật tốt. Nó cho rằng bây giờ nó vẫn còn là một đứa nhỏ sao...” Lời nói bên kia còn chưa dứt thì A Hoàn đã cúp máy.

Mười năm..... lại nhanh như thế sao?

Mười phút sau chuông điện thoại lại vang lên, nhìn thấy người gọi đến, anh do dự một chút rồi bắt máy : “Chúng tôi đã quyết định không xen vào nữa rồi, những chuyện còn lại là của các cô, cô còn muốn làm gì nữa?”

“Cần Hoàn, tôi thương lượng với anh nhiều lần như thế anh đều không nghe, bây giờ lại đột nhiên nói không nhúng tay vào nữa, có phải là quyết định của Hạ Minh Y không? Tại sao các người lại nhẫn tâm như thế, giao tình nhiều năm giữa chúng ta lại không bằng một người ngoài?”

“Có phải cô bị đứa em gái ngốc nghếch kia của cô lây bệnh rồi không? Câu hỏi như thế mà cũng có thể hỏi? Không phải là nhẫn tâm mà là vô tình. Thật xin lỗi, nhà chúng tôi cái gì cũng thiếu, chỉ có đàn ông vô tình là không thiếu thôi.”

Bộ phim “Không khoảng cách” đang tiến hành một cách nhiệt tình, bây giờ Hạ Minh Y toàn tâm toàn ý quay bộ phim này, mỗi ngày trừ thời gian nói chuyện điện thoại với Tô Ly ra thì tinh lực của cô đều dùng trong việc thảo luận nhân vật trong kịch bản với Minh Khiết Nhã.

Chúng tâm thần phân liệt là những người có chứng phân liệt, hình tượng tính cách của mỗi người được miêu tả một cách sinh động nhưng không được giống nhau, ngoại trừ việc trang phục và cách ăn mặc ra thì điều quan trọng nhất chính là năng lực của diễn viên. May mà biên kịch luôn tận tâm tận lực theo sát bên cạnh phân tích giúp cô, vì thế trong suốt quá trình quay cũng không quá vất vả.

Chuyện của Nhan Băng lúc sau cô cũng không chú ý nhiều, chỉ là trong lúc rảnh rỗi vô tình nghe những người trong đoàn phim nhắc đến. Nghe nói trong lúc Nhan gia đến bước đường cùng thì lại có người xuất hiện gánh tội thay, thừa nhận rằng tất cả mọi chuyện đều do hấn bày ra, Nhan Băng cũng thuận theo đó mà hình phạt cũng giảm xuống cực kỳ nhẹ, hơn nữa lại còn hoãn thời gian thi hành.

Nhưng những điều đó đã không còn liên quan đến cô nữa rồi, những việc cô nên làm đều đã làm, cuộc sống còn rất nhiều chuyện tốt đang chờ đón cô. Huống chi Nhan Băng sớm đã thân bại danh liệt, còn cô danh tiếng ngày càng nổi.

Tuy Hạ Minh Y, Tô Ly và Lâm Diên đều không nhận được giải Kim Phượng, nhưng ban tổ chức Giải Kim Phượng lại trao cho ba người giải thưởng đặc biệt của giải Kim Phượng. Ba người liên tiếp nhận được những hạng mục lớn của các giải thưởng khác. Mấy tháng nay liên tục nhận được những giải thưởng, thậm chí còn có nữ chính của phim điện ảnh đại học, tuy đây không phải là giải thưởng lớn nhưng lại là giải thưởng ảnh hậu lần đầu tiên trong đời nên cô vui trong thời gian rất lâu.

Thời gian rất nhanh liền vào tháng một, trải qua mấy tháng quay phim, nội dung của bộ phim “ Không khoảng cách” đã quay xong, cũng trong thời gian này “Giang sơn mỹ nhân” đã quay vào lúc trước cũng sắp chiếu, đoàn phim liền chính thức tiến hành tuyên truyền rộng rãi, vì thế cô vừa trở về từ Studio liền nhanh chóng cùng đoàn phim đi tuyên truyền “Giang sơn mỹ nhân.”

Nhưng điều đáng vui nhất chính là bộ phim mà Tô Ly đang quay ở Hàn Quốc cũng đã xong, tin rằng không bao lâu nữa thì hai người có thể gặp lại nhau. Thời điểm đêm khuya yên tĩnh, nghĩ đến sắp có thể gặp lại anh cô vô cùng vui sướng.

Lúc đoàn phim đến thành phố W tuyên truyền, theo như ký kết đoàn phim đã chọn sân tập của cá trường đại học W để tiến hành tuyên truyền. Tình hình hôm đó sôi động không thua kém gì lúc tuyên truyền phim “Quyết chiến chi tích”, bởi vì ngôi sao lại là sinh viên của trường nên các bạn sinh viên lại càng muốn có cảm giác thân thiết một chút. Cuối cùng Hạ Minh Y còn nhận được phong thái của nam nữ chính, may mà cô ứng xử khéo chuyển đề tài đến nam nữ chính.

Sau khi hoạt động kết thúc, đêm hôm đó cô ở lại, lúc trước đã nói lần này trở về sẽ mời bạn bè đi ăn, tất cả năm mươi người trong lớp, sau khi khảo mọi người xem buổi chiếu phim tối, mọi người thỏa thích vui chơi. Điều khiến các bạn học khoa Trung Văn đại học W vui mừng chính là không phải tốn tiền, hơn nữa bí thư chi đoàn của bọn họ hiện giờ lại là ngôi sao lớn, nhưng vẫn thân thiện như lúc trước.

Sau đó mọi người cùng nhau trở về ký túc xá, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên, ngay cả di trông thấy cô cũng chỉ hỏi, trở về rồi sao?

Vâng, cô khỏe lắm, con trở về rồi.

Lần này Hạ Minh Y hoàn toàn có thể cảm nhận được, nơi này bất cứ lúc nào đều là nơi cô có thể dựa vào. Đây là trường cũ, đây là bạn bè của cô.

Buổi tuyên truyền ở thành phố W vô cùng thành công, về sau trên biểu đồ phân bố thể hiện sự tươi sáng của phòng vẽ phim “Giang sơn mỹ nhân”.

Một tháng tuyên truyền cũng đã trôi qua, Hạ Minh Y mang theo tâm tình vui vẻ trở về thành phố B. Hai ngày trước Tô Ly đã trở về rồi, bởi vì muốn tạo cho anh một sự bất ngờ nên cô không nói cho anh biết chuyện mình trở về.

Ai ngờ được buổi chiều sau khi trở về nhà cô lại phát hiện biệt thự trống rỗng.

Gọi điện thoại cho Thái Kim Huy thì biết rằng hôm nay Tô Ly nghỉ ngơi. Nếu hôm nay được nghỉ ngơi sao anh lại không có ở nhà?

Lần này cô cũng để ý đến việc tạo bất ngờ cho Tô Ly nữa liền trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

... ..

Liên tiếp mấy lần cũng đều như vậy khiến Hạ Minh Y có chút lo lắng, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao gọi mãi vẫn không được vậy?

Cô ngồi thẫn thờ trong chốc lát, khoảng chừng mười phút sau điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô vô cùng vui mừng không nhìn số gọi đến liền bắt máy nghe.

“A Ly!”

“Hừ, A Ly? A Ly của cô bây giờ đang ở sân bay rồi! Nếu muốn thì cô cứ đến đây xem!” Bên kia truyền đến giọng nói khiêu khích châm biếm.

Lại là Nhan Băng!

“Cô có ý gì?” Hạ Minh Y lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ có lòng tốt nhắc cô một câu thôi, nghĩ đến những ngày tháng tốt đẹp của cô sắp chấm dứt lòng tôi liền cảm thấy thật ngọt ngào.”

“Đừng thế! Nói không chừng lúc ngồi tù cũng cười đến tỉnh dậy!” Nói xong cô liền cúp máy.

Chốc lát sau điện thoại cô lại đổ chuông, trong lòng Hạ Minh Y vô cùng tức giận, nghĩ rằng Nhan Băng lại gọi đến, cô không thèm nhìn liền ngắt đi.

Ai ngờ điện thoại lại vang lên không ngừng, cô đành bắt đầu đi nhận lấy, đang định trút giận thì lại thấy là do Minh Khiết Nhã gọi đến. Lúc này cô vội vàng bắt máy.

“Chị.”

“Y Y, chị vừa thấy Tô Ly ở sân bay, cậu ấy đến đón em sao? Hình như chuyến bay của em đâu phải chuyến này, sao em không nói với cậu ấy?”

Hạ Minh Y nhất thời bị tát gáo nước lạnh, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo, cô đè nén tâm tình của mình xuống, bình tĩnh nói: “Hèn chi em không thấy anh ấy, hóa ra bọn em lỡ nhau, vậy để em gọi điện cho anh ấy đi! Có gì mình nói sau nha chị!”

Cúp máy xong cô liền mặc một cái áo lông thật dày, cầm lấy cái túi rồi bước ra ngoài.

A Ly, người anh đi đón là ai thế? Có phải là Tiêm Tiêm không? Cô ấy là ai mà có thể khiến anh đích thân đi đón vậy?

Nhưng nếu như không phải vì sao Nhan Băng lại vui sướng khi người khác gặp họa đến vậy? Nghĩ đến đây cô mới nhận ra rằng, bản thân mình vốn dĩ không hiểu gì về anh, đối với gia đình và những chuyện quá khứ của anh cô hoàn toàn không biết gì cả. Có thể cô biết nhưng không phải là biết rõ ràng.

Sự sợ hãi khó nói nên lời trời dậy, đáy lòng giống cái hang không đáy bị gió lạnh thổi vào, cả người từ trên xuống dưới lạnh leo.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến sân bay, cô hận không thể mọc cánh trực tiếp bay đến sân bay.

Hạ Minh Y vừa nhìn dòng xe cộ bên ngoài vừa thầm cầu nguyện trong lòng, người A Ly đi đón không phải là Tiêm Tiêm. Mặc dù người đó cũng không phải là bạn bè bình thường.....

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cô ấy trở về rồi

Editor: Quinn Dun

Chiếc xe chậm rãi dừng lại bên đường, Hạ Minh Y nhanh chóng bước xuống xe. Màn hình lớn ở đại sảnh đang thông báo chuyến bay từ Mỹ đến thành phố B đã hạ cánh, liệu có phải là người đó hay không?

Cô thấp thỏm bất an bước vào phía trong, lúc này người đi đón rất đông, tuy đã cải trang rất tốt nhưng trong biển người mênh mông chỉ cần đảo mắt một cái cô liền nhận ra anh. Đường như anh có chút sốt ruột, anh thông thả bước từng bước nhỏ, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ.

Lúc này đã có người bước ra. Hạ Minh Y cắn môi, xoay người dựa vào cây cột phía sau, cô hít một hơi thật sâu.

Rõ ràng rất muốn tin tưởng anh nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, rốt cuộc là vì sao chứ.... A Ly, những điều trong quá khứ của anh tại sao trước giờ anh chưa từng kể cho em nghe?

Sau khi cô hít thật sâu, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại, sau đó cô nghe được những câu đối thoại ngắn:

“Tiêm Tiêm, ở đây.”

“A Tò!”

Trái tim chợt co rụt lại, Hạ Minh Y xoay người liền nhìn thấy một cảnh khiến bản thân vô cùng đau lòng.

Một người phụ nữ xinh đẹp tươi cười đi đến bên cạnh Tô Ly, trên mặt cô thể hiện sự vui vẻ hạnh phúc, sau đó cô bỏ nhào vào lòng anh rồi nhún người hôn lên mặt anh. Do Tô Ly đưa lưng về phía cô nên cô không thể nhìn thấy được vẻ mặt của anh. Nhưng cô tuyệt đối không nhìn nhầm dáng vẻ thân thiết của người phụ nữ dành cho anh.

Đó chính là Tiêm Tiêm.

Tô Ly và người phụ nữ đó đứng cách cô hai mươi mét, nhưng cô lại cảm thấy cách nhau cả thế giới.

Cô vẫn luôn cho rằng tất cả mọi thứ của cô đều là của Tô Ly, tất cả mọi thứ của Tô Ly cũng đều là của cô. Nhưng bây giờ cô mới biết thì ra trên đời này, ngoài cô ra còn có một người phụ nữ khác có thể đối đãi thân thiết với anh như vậy.

Đó chính là Tiêm Tiêm.

Quả nhiên chính là Tiêm Tiêm.

Trái tim cô đau đớn như muốn vỡ ra, một cảm giác tủi thân, uất ức bỗng trỗi lên. Bản thân mình chịu bao vất vả cực nhọc để nhanh chóng trở về, nhưng khi trở về cô lại thấy cảnh người đàn ông mình yêu thương đang thân thiết với người phụ nữ khác.

Lúc này hai người họ đang thấp giọng nói với nhau điều gì, Hạ Minh Y không muốn nhìn nữa, cô xoay người vô lực dựa vào cây cột ở phía sau.

Người phụ nữ kia vô cùng xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, dáng người tao nhã dịu dàng, nhất cử nhất động đều đẹp khó nói nên lời. Dáng vẻ của bọn họ đã nói lên mối quan hệ vô cùng quen thuộc.

Có thể người đó chính là mối tình đầu mà Tô Ly vẫn luôn muốn nhắc đến?

Lúc xoay người lại thì bóng dáng của hai người đã mất hút.

Hạ Minh Y đứng ngây một lúc lâu, cô dường như không phân rõ được cảm giác trong lòng hiện giờ là gì nữa. Cuối cùng cô đột nhiên bùng tỉnh, miệng không ngừng lầm bầm: “Không phải, đó chỉ là quan hệ bạn bè tương đối tốt mà thôi, Tô Ly sẽ không phản bội mình, anh đối xử với mình tốt như vậy làm sao có thể dấy dựa không rõ với người phụ nữ khác được chứ!”

Nghĩ như vậy trong lòng cô liền dễ chịu hơn rất nhiều, cô quyết định bản thân mình nên đi về trước, đợi Tô Ly về rồi hỏi cho rõ ràng, nghĩ ngợi lung tung chỉ tự mình hù mình mà thôi. Tâm trạng rối loạn cũng dần bình phục lại.

Đúng ngay lúc này điện thoại của cô lại rung lên, vừa nhìn thấy cô không khỏi sững sốt.

“Tôi đoán nhất định bây giờ cô đang nghĩ người phụ nữ kia và Tô Ly chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, hai người họ thật không có gì, có đúng hay không? Nhưng thật xin lỗi, người đó thật sự là mối tình đầu của Tô Ly! Hai người họ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, sau đó lại cùng nhau ra nước ngoài. Đúng rồi, cô vẫn còn chưa biết thân phận thật sự của Tô Ly mà? Tôi biết nhưng tôi không nói cho cô đâu! Thế nào? Có phải chị Tiêm Tiêm rất xinh đẹp và có sức quyến rũ không? Đồ giả mạo thì trước sau gì cũng sẽ bị vứt bỏ thôi.”

Hạ Minh Y vừa nhìn thấy tức đến nỗi cả người rung lên, những ngón tay không nhịn được mà run lẩy bẩy. Vốn định trực tiếp xóa tin rồi khóa máy, nhưng nghĩ đến dáng vẻ châm biếm và sung sướng khi người khác gặp họa của Nhan Băng, cô liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Người phụ này lấy sự đau khổ làm niềm vui, cô dựa vào đâu mà để cô ta đắc ý vui vẻ chứ?

Cô cắn chặt hàm răng, hít sâu một hơi :“Không phải là Hà Tiêm Tiêm thôi sao? Bạn cùng phòng đại học của tôi cũng xinh đẹp như cô ấy, có cái gì mà khoe khoang chứ? Cứ coi như bây giờ đi đón cô ấy, buổi tối anh ấy vẫn trở về chỗ tôi thôi.”

Tin nhắn vừa gửi đi, cả người cô như mất đi sức lực, ngồi chồm hổm xuống.

Thật sự là mối tình đầu! Đã trôi qua lâu như thế rồi mà vẫn còn thân thiết đến vậy.

Làm sao đây? Cô chưa từng yêu đương nên không biết làm sao để đối mặt với tình cảnh như thế này, chị sớm đã không còn, cũng chẳng còn ai có thể chi bảo cô nên đối mặt với người yêu và bạn gái trước của anh như thế nào.

Không biết qua bao lâu cô mới đứng dậy rồi đi.

Chỉ cần A Ly thẳng thắn với mình, mình sẽ tha thứ cho anh.

Chỉ cần A Ly thẳng thắn với mình, mình nhất định sẽ tha thứ cho anh.

Nhan Băng nhìn thấy tin nhắn, sắc mặt vốn dĩ đang vui vẻ nhất thời u ám, chỉ chốc lát sau khóe miệng cô nở ra nụ cười quỷ dị rồi gửi tin nhắn đi.

Xe đi được nửa tiếng, Hạ Minh Y chợt nhớ đến A Hoàn, mối quan hệ của A Hoàn và Tô Ly không tầm thường, nếu hỏi A Hoàn một chút nói không chừng còn có thể biết được gì đó.

Nhưng hỏi người khác chuyện bạn trai mình và bạn gái cũ của anh có phải không tốt lắm không? Cô do dự, thật sự là kinh nghiệm có hạn, lúc bị Nhan Băng bắt cóc cô cũng không loạn, nhưng bây giờ đối mặt với loại chuyện như thế này lại dễ dàng khiến cô rối loạn.

Lường lự một lúc lâu Hạ Minh Y hạ quyết tâm, hỏi trực tiếp không được thì mình có thể hỏi bóng gió mà !

Cô nhấc điện thoại lên gọi nhưng giọng nói phía bên kia lại là :“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Lòng Hạ Minh Y nhất thời lạnh, điện thoại của A Hoàn tại sao lúc này lại gọi không được chứ?

Lúc này cô cũng không thêm để ý nhiều liền trực tiếp gọi cho Tô Ly. Cô muốn nói với anh rằng cô trở về rồi, rất muốn nhìn thấy anh.

Mặc dù ngay lúc này trong lòng cô vẫn còn chút hy vọng, tuy tận mắt trông thấy anh đi đón người phụ nữ khác, nhìn thất hành động thân mật của người phụ nữ khác với anh nhưng Tô Ly đối xử với cô tốt như thế, hoàn toàn không giống giả vờ tí nào.

Suy nghĩ lúc trước lại hiện lên trong đầu.

Chỉ cần A Ly thẳng thắn nói với mình, mình sẽ tha thứ cho anh ấy.

Cô cầm lấy điện thoại cẩn thận mở ra đoạn tin nhắn, nhìn thấy MFAOL MY FOREVER AND ONLY LOVER, mãi mãi là người em yêu.

Hạ Minh Y nhớ lại có một lần Tô Ly mở điện thoại cô liền nhìn thấy, anh nghi hoặc hỏi cô đây là ý gì. Lúc ấy sau khi cô thẹn thùng giải thích cho anh, anh liền cười nói :“ Ngốc ạ, cái này có gì mà xấu hổ chứ, em nên viết bằng tiếng Hoa mới đúng.”

“Anh nói đơn giản dễ dàng vậy sao anh lại không viết?” Cô phản bác lại.

Lúc đó Tô Ly liền đưa điện thoại cho cô xem :“Ai nói là anh chưa làm?”

Hạ Minh Y liếc mắt nhìn qua liền ngậy ngậy cả người. Cũng giống như điện thoại của cô, số đầu tiên trong điện thoại của anh chính là số của cô. Anh lưu tên gọi là :“Tình cảm chân thành duy nhất ☆”, lúc ấy cô còn cười anh nói anh lớn tuổi rồi mà còn bắt chước theo trào lưu của người khác/

Về mặt Tô Ly có chút bối rối, hai má hơi ửng hồng, nói quanh co :“Chẳng phải học trong diễn đàn của fan sao! Cảm giác cũng không tệ lắm.”

Cô mỉm cười, trong lòng lại cảm thấy mềm mại.

Bước ra từ trong hồi ức, Hạ Minh Y phát hiện điện thoại vẫn không gọi đi được, nghĩ đến những ký ức ngọt ngào lúc trước, tâm tình của cô nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô liền bấm điện thoại.

A Ly nhất định sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện với mình, bây giờ mình nghĩ nhiều cũng vô dụng thôi.

Chỉ cần A Ly giải thích rõ ràng với mình, mình nhất định sẽ tha thứ cho anh ấy.

Cô ôm lấy tin tưởng gọi điện thoại cho anh, nhưng sau khi nghe giọng nói từ đầu dây bên kia trong nháy mắt khuôn mặt cô trở nên trắng bệch, cả lồng ngực cảm thấy đau nhói.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...”

Lần này cô không thể tiếp tục giữ được bình tĩnh, ngón tay mảnh khảnh cầm chặt lấy điện thoại.

“Hạ tiểu thư, cô không sao chứ? Có phải cô muốn tìm ngài Tô không?” Lão Lý thấy dáng vẻ của cô qua kính chiếu hậu, liền lo lắng hỏi.

Hạ Minh Y mở điện thoại, điềm nhiên như không có chuyện gì bỏ điện thoại vào túi, thản nhiên nói: “Không ạ.”

Lão Lý dù sao cũng là người lớn, đương nhiên hiểu được trong lòng cô không thoải mái, ông lập tức an ủi: “Có phải là gọi không được đúng không? Chuyện này cũng bình thường thôi, có thể do điện thoại của ngài Tô hết pin? Nếu như cậu ấy biết cô trở về nhất định sẽ rất vui đó, nói không chừng bây giờ cậu ấy đang ở nhà đợi cô trở về nữa! Cô cũng đừng nghĩ nhiều quá.”

Những lời nói của ông khiến Hạ Minh Y cảm thấy được an ủi, nhưng trong nháy mắt cô nghĩ lại, nếu như Tô Ly thật sự ở nhà thì anh đã thấy hành lý của của, chắc chắn anh sẽ gọi điện thoại đến cho cô chứ không phải đợi cô gọi sang, không phải ở nhà còn có điện thoại bàn sao?

Nghĩ đến đây cô chỉ gật đầu, tựa đầu vào ghế sau rồi nhắm hai mắt lại.

Bạn gái cũ, bạn gái cũ, lúc cô viết tiểu thuyết ngôn tình luôn cần đến nhân vật này bởi vì dù sao đi nữa thì nữ chính vẫn sẽ luôn chiến thắng. Nhưng đây là hiện thực vì thế chuyện như vậy sẽ không xảy ra.

Ai thắng ai thua sẽ được quyết định bởi người ở trong lòng người đàn ông kia là ai.

Có thể khiến một người cao ngạo như Nhan Băng thực lòng tin phục hẳn không phải là một người đơn giản?

=====

Những lúc ở một mình Hạ Minh Y luôn cảm thấy căn biệt thự này thật rộng lớn, thật trống trải, thật đáng sợ. Từ sân bay trở về nhà đã hơn mười giờ rồi, cộng thêm cả ngày chưa ăn gì cả khiến cho bao tử cô vô cùng khó chịu, nhưng cô cũng không có tâm tình đi làm cơm, vì thế cô rửa trái cây rồi ăn.

Mười một giờ, bên ngoài biệt thự hoàn toàn yên tĩnh.

Mười hai giờ, có tiếng xe vang lên, nhưng là của nhà khác.

Một giờ, gió Bắc thổi vù vù, những bông tuyết nhỏ mềm mại bay bên ngoài cửa sổ.

Hai giờ, tuyết rơi càng lúc càng to, tuy trong phòng đã mở lò sưởi nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh.

Ba giờ, Tô Ly chắc không trở về rồi.

Hạ Minh Y yên tĩnh lên giường ngủ, nhưng lúc này dạ dày lại cồn cào, có thể do trái cây lạnh khiến cô bị lạnh bụng. Tuy đã uống rất nhiều nước ấm nhưng vẫn không ổn, lúc sau cô tìm lấy hai viên thuốc ra uống rồi nằm xuống ngủ. Dù sao vẫn còn ngày mai nữa.

Chỉ khi ngủ rồi cô mới không cần phải nghĩ ngợi lung tung nữa.

Trong giấc mơ cô nghe được giọng nói dịu dàng, quen thuộc truyền đến từ chân trời xa xôi.

“Y Y, em có khỏe không? Y Y, em có khỏe không?”

Lăn qua lộn lại đều là những lời này, trong giấc mơ Hạ Minh Y cũng không an ổn, cả lồng ngực cảm thấy đau đớn, nước mắt dọc theo khóe mắt nhẹ nhàng chảy xuống.

Bên ngoài vẫn là một mảng tối đen, Hạ Minh Y giật mình tỉnh lại từ trong mơ, phát hiện cả mặt mình ướt đẫm nước mắt. Rốt cuộc cô không nhận được nữa, tựa đầu vào bên giường, vùi đầu vào đầu gối nghẹn ngào nói: “Chị Nguyệt Thu, chị ơi.... ...”

Chị ơi em không khỏe, làng giải trí này thật phức tạp, chỉ những khi biểu diễn, đóng phim mới khiến em cảm thấy vui vẻ.

Chị ơi em không khỏe, có nhiều người xấu, bọn họ luôn nghĩ cách hại em, có một lần em suýt chút nữa là bị luân gian, nhưng em không dám nói cho ai nghe cả.

Em rất tốt, người mà chị thích bây giờ em cũng rất thích anh ấy, nếu như có thể mãi mãi ở bên cạnh anh ấy, cho dù làng giải trí có đáng sợ như thế nào thì em cũng không sợ....

Cô bước xuống giường, nhấn mặt mũi trên chiếc giường, lấy ra từ bên trong một bức ảnh. Người con gái trong ảnh mảy như xuân sơn, đôi mắt long lanh như làn nước. Cô ôm bức ảnh, lau sạch nước mắt rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Phía chân trời dần sáng.

Trong cơn mê cô cảm thấy có sự mềm mại dịu dàng lướt nhẹ trên mặt khiến cô có cảm giác tê ngứa, cô giãy giụa mở mắt ra, lúc nhìn thấy rõ người trước mắt mình là Tô Ly, tâm tình cô bỗng dưng trở nên căng thẳng.

“Tiểu bảo bối, em trở về từ khi nào thế? Ngủ lâu như vậy, bây giờ đã năm giờ chiều rồi.” Giọng nói anh ôn nhu, anh dịu dàng ôm lấy cô vào lồng ngực: “Y Y, anh rất nhớ em.”

Hạ Minh Y nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn dịu dàng ôn nhu như trước đây. Tại sao anh có thể tiếp nhận nụ hôn của người phụ nữ khác, rồi lại còn có thể thân mật với cô như thế?

Cô ho nhẹ hai tiếng xác định giọng nói mình không có gì khác thường rồi nói: “Anh đi đâu thế? Tối qua em về cũng tương đối trễ nhưng không thấy anh ở nhà nên đi đánh đi ngủ trước.”

“Vậy hả?” Tô Ly cười yếu ớt: “Anh còn tưởng là em mới về hôm nay, anh cùng A Hoàn ra ngoài uống rượu, tối qua ở bên chỗ cậu ta luôn.”

Giọng nói, hành động không có gì khác thường cả, không chê vào đâu được.

“Đã nói là em có thiên phú, nếu như giữa hai chúng ta, quả thật không biết là do ai lừa ai cả.”

“Đề tiện hèn hạ là giấy thông hành cho những kẻ đề tiện, cao thượng chính là văn mực chỉ cho những người cao quý, cư xử với tiểu nhân thì cứ lấy đạo lý này ra. Nhưng. A Ly, em sẽ không gạt anh, anh cũng đừng gạt em.”

“.....Được.”

Những lời nói này vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng mới mấy tháng trôi qua, người nói những lời này đã thay đổi rồi.

Cô nói dối, anh cũng nói dối.

Hạ Minh Y nhắm mắt lại, cố gắng không cho nước mắt trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nếu không chúng ta chung sống hoà bình?

Edit: Lăng Mộ Tuyết

“A Ly, anh mới quay phim về, chú ý nghỉ ngơi nhiều, lần sau cũng đừng ra ngoài uống rượu với A Hoàn nữa.” Hạ Minh Y không biết vì sao đến giờ phút này, cô còn có thể nói ra những lời như vậy.

“Được, anh biết rồi, mau rời giường đi! Anh đã làm cơm, em ngủ lâu như vậy, chắc đã đói bụng lắm rồi hả?”

Anh vừa nói, Hạ Minh Y mới phát hiện, quả thật rất đói. Lập tức bắt chập tất cả, vội vàng rời giường rửa mặt.

Không khí có chút xấu hổ, chắc Tô Ly cũng phát hiện trong lòng cô có tâm sự. Hỏi nhiều lần, Hạ Minh Y chỉ nói hơi một một chút.

Một bữa cơm trôi qua trong sự trầm mặc khi Tô Ly rửa chén trong phòng bếp, Hạ Minh Y nhìn bóng lưng anh tuấn của anh, trong tim bỗng nhiên nhói một phát. Nếu một người đàn ông tình nguyện vì một cô gái nấu cơm rửa chén, đó không là yêu thì là gì?

Nhất định A Ly có lời khó nói.

Cô trầm nghĩ, đợi Tô Ly ra ngoài, cô sẽ hỏi rõ ràng.

Chỉ chốc lát sau, Tô Ly rửa sạch tay, rời khỏi phòng vệ sinh, đi đến bên người cô: “Y Y, làm sao vậy?”

Hạ Minh Y đột nhiên sững sờ, dừng khí vừa rồi không biết chạy đi đâu mất, cô nói bóng nói gió: “Mọi người đều nói đàn ông không chịu ngồi yên, em không có ở bên cạnh anh, anh có tìm những cô gái khác hay không?”

Tô Ly cười yếu ớt: “Là vì chuyện này sao? Đồ ngốc, trái tim của anh và cơ thể của anh, chỉ thuộc về một mình em.” Nói xong còn hôn lên trên gò má của

cô: “Tin tưởng anh, người anh yêu chỉ có em”

Cái ôm của anh ấm áp như vậy, giọng nói thành khẩn như vậy, tâm tư rối rắm của Hạ Minh Y, từ từ được buông lỏng.

Giấy không thể gói được lửa, việc này sớm muộn gì cô cũng sẽ biết.

Còn muốn nói tiếp gì đó, Tô Ly lại nâng đồng hồ lên, kinh ngạc nói: “Đã hơn sáu giờ, Y Y, anh phải đi trước, tối nay anh Huy có sắp xếp cho anh một cuộc phỏng vấn, sức ảnh hưởng khá lớn, đến muộn sẽ không tốt. Em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, nhằm chán thì có thể tìm Lâm Diên đi chơi. Buổi tối chờ anh về!”

Hạ Minh Y nghe vậy, đành phải gật gật đầu: “Vậy anh cẩn thận một chút.”

Sau đó nhìn anh nhanh chóng mặc xong một bộ quần áo lại cấp tốc thu dọn đạo cụ, đi nhanh ra ngoài. =====

Kết quả, “buổi tối chờ anh về”, những lời này lại khiến Hạ Minh Y đứng ngồi không yên.

Anh không về, lúc hơn 10 giờ, gọi điện thoại nói với cô, nghỉ ngơi sớm một chút, trong nhà có chút chuyện, có thể không về được.

Trong nhà có chuyện...

Trong lòng Hạ Minh Y không rõ tư vị. Mấy ngày nay đã là cuối năm, vì muốn cùng Tô Ly trải qua năm mới, cô đã sớm thuyết phục Thái Kim Huy, mấy ngày này đừng sắp xếp bất cứ việc gì. Một năm bận đến bù đầu, coi như là cho bản thân nghỉ phép, nhưng cô nghĩ, Tô Ly lại không có nghỉ!

Anh có gia đình có người thân, thậm chí còn có mối tình đầu.

Nhưng cô bây giờ, không có nhà không có người thân, mối tình đầu chính là anh.

Tất cả của em đều đã cho anh, vì sao anh không muốn tin tưởng em!

Không ngủ được, lăn qua lộn lại ở trên giường, Hạ Minh Y dứt khoát rời giường, mở máy tính lên, viết tiếp bộ tiểu thuyết cô đã ngừng hơn một năm nay. Tâm trạng vốn không tốt, đúng lúc đoạn bị ngừng trước kia lại là đoạn ngược, cô dứt khoát ngược tới cùng, cuối cùng viết đến chính mình khóc nức nở.

Mặc dù nữ chủ đầu lòng như vậy, nhưng không lâu sau đó cô ấy cũng hiểu rõ, còn mình khi nào thì mới có thể biết được toàn bộ?

Không phải cô không muốn hỏi, nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng, lại không biết nên mở miệng như thế nào. Cô không muốn mình giống như một oán phụ, mới mở miệng là không giấu được đau lòng mà chỉ trích.

Tiểu thuyết mới vừa đăng không lâu, đã có không ít fan nhấn lại.

“Rốt cuộc Tiểu Thủy cũng cập nhật, thật tốt quá. Nhưng rất ngược!”

“Tôi đọc mà khóc, nhưng một vạn chữ đọc thật thích!”

“Quá thương tâm...”

Trong một đồng tin nhắn, chỉ có ba tin khác biệt.

Diêu Xuyên Xuyên: “Làm sao vậy?”

Thủy Chi Linh: “Tâm trạng không tốt?”

Nhất định không muốn tiêu tiền: “Một mình?”

Hạ Minh Y ngẩn người, nước mắt chảy xuống, một lát sau, Sở Xuyên gọi điện thoại đến: “Y Y, làm sao vậy? Có phải Tô Ly ức hiếp cậu hay không?”

Nước mắt Hạ Minh Y biến mất, giả thành giọng nói bình thường: “Không có, anh ấy đâu dám. Hôm nay mình nghỉ, anh ấy đi phỏng vấn rồi. Dù sao cũng một mình, nên viết tiểu thuyết một chút, các cậu đều viết nhiều như vậy, mình cũng không thể lạc hậu!”

Sở Xuyên thấy cô như vậy, cũng không nghĩ nhiều, ba người lại nói chuyện một lúc với cô, mãi đến khi bên kia tắt đèn, mới cúp điện thoại.

Nói chuyện với bạn tốt, trong lòng cô dễ chịu hơn rất nhiều. Lau khô nước mắt, lại yên lặng quay về giường.

Cô không phải hai bàn tay trắng, cô còn có bạn bè.

Hạ Minh Y vốn tưởng rằng ngày hôm sau Tô Ly sẽ về nhà, không nghĩ tới, liên tục vài ngày, anh đều bận việc, thỉnh thoảng trở về, cũng chỉ là ăn một bữa cơm với cô rồi đi ngay, ban ngày lại càng không thấy bóng người.

Cô bắt đầu có chút bối rối. Trước kia mặc dù bận rộn, cũng sẽ không bận đến như vậy, bây giờ đã là cuối năm, còn bận cái gì, không phải mọi người

đều bận cả một năm rồi sao?

Chẳng lẽ... Hà Tiêm Tiêm đón năm mới ở nhà anh?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hạ Minh Y chợt ngẩn ra, ngực khó chịu không thở nổi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động vang lên. Thấy một dây số lạ, cô không để ý đến, ai ngờ người nọ lại bám riết không tha, liên tục gọi mấy cuộc.

Cô bất đắc dĩ bắt máy: “Alo? Xin hỏi là ai vậy?”

Bên kia truyền tới giọng nói ngọt ngào tuyệt đẹp của một người: “Xin chào, xin hỏi là tiểu thư Hạ Minh Y phải không? Tôi là Hà Tiêm Tiêm.”

Giọng cô ta rất đẹp, giọng nói nước ngoài có chút giọng gạo, nhưng không ảnh hưởng đến sự dịu dàng trong giọng nói của cô ta.

Tâm Hạ Minh Y lộp bộp một tiếng, đập mạnh vài cái.

Ngần nghĩ vạn nghĩ, tuyệt đối không ngờ, lại chính là Hà Tiêm Tiêm.

Nếu đối phương dịu dàng hữu lễ như vậy, cô cũng không thể thiếu lễ độ, giọng nói lập tức thả chậm, hỏi: “Chào Hà tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

“Tôi biết bây giờ cô là bạn gái Tô Ly, chuyện của anh ấy nhất định cô rất tò mò? Nếu không chúng ta gặp mặt?” Giọng Hà Tiêm Tiêm vẫn rất dịu dàng.

“Ý tốt của Hà tiểu thư tôi xin nhận, nhưng tôi nghĩ, chúng ta cũng không cần gặp mặt.”

Tình cảnh này thật sự buồn cười, một người là bạn gái trước, một người là bạn gái hiện tại, lần đầu tiên hai người nói chuyện, lại dịu dàng lễ phép như vậy.

“Tôi biết cô kiêng kỵ thân phận của tôi. Nhưng... Trước kia, A Tô ở Mỹ, xảy ra rất nhiều chuyện, tôi nghĩ tôi có trách nhiệm nói với cô, như vậy về sau hai người ở chung cũng tốt hơn một chút. Anh ấy không nói với cô, hẳn là không biết mở miệng như thế nào. Cho nên tôi nghĩ tôi nói sẽ tốt hơn, Hạ tiểu thư sẽ không không nề mặt như vậy chứ?”

“Nhưng quyền quyết định ở cô, nếu cô không có hứng thú, coi như tôi chưa nói. Cô hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu đồng ý tới, bây giờ tôi gặp mặt ở bàn số 9 Tiên Hoa cư đi, tôi đã đặt chỗ. Hẹn gặp lại.”

Hà Tiêm Tiêm nói xong câu đó, không đợi Hạ Minh Y trả lời, đã cúp điện thoại.

Hạ Minh Y cảm thán, cô gái này quả nhiên không tầm thường, hoàn toàn không cùng cấp bậc với Nhan Băng. Nói chuyện cẩn thận, ít nhất với phần thái độ kia, cho dù là mời bạn lên núi đao, bạn cũng không thể cự tuyệt, huống chi lời cô ta nói lại hấp dẫn như vậy.

Trước đây Nhan Băng cũng từng nhắc tới chuyện Tô Ly và Hà Tiêm Tiêm đi ra nước ngoài, bây giờ Hà Tiêm Tiêm lại nói như vậy, trải qua rất nhiều chuyện... Chẳng lẽ, có liên quan đến hai nhân cách của Tô Ly?

Nghĩ tới đây, cô phần chần chừ dừng lại, mặc kệ nói như thế nào, bây giờ cô là bạn gái chính thức của Tô Ly, Hà Tiêm Tiêm cũng chỉ là quá khứ, người ta đã dám gọi điện thoại mời, chẳng lẽ cô còn không có can đảm đi sao?

Sáu giờ năm mươi lăm phút tối, Hạ Minh Y đến Tiên Hoa cư, tìm bàn số chín ngồi xuống. Trước đây cô đã tới Tiên Hoa cư một lần, không gian thanh nhã yên tĩnh, thiết kế cũng không quá phong cách, chẳng qua là do đồ ăn quý giá, mà vị thì cũng giống nhau, cho nên không tới nhiều lần, không nghĩ tới Hà Tiêm Tiêm thích nơi như vậy.

Lúc này trong lòng cô có chút không yên, nếu hung hãn ương ngạnh như Nhan Băng, cô còn có biện pháp đối phó, nhưng ôn hòa hữu lễ giống như Hà Tiêm Tiêm, thì cô có chút khó khăn. Nói nhẹ có vẻ tính tình bạn mềm yếu dễ ức hiếp, nói nặng lại có vẻ tầm nhìn của bạn hạn hẹp, không lễ phép.

Đợi vài phút, nghe thấy tiếng bước chân lộc cộc lộc cộc, chỗ ngồi phía sau đều đã có người, Hà Tiêm Tiêm vẫn còn chưa tới.

Bây giờ năm phút, chẳng lẽ cô ta trêu đùa mình? Hạ Minh Y nghĩ tới đây, có chút tức giận. Chuẩn bị gọi điện thoại qua hỏi cho rõ, phía sau lại truyền đến tiếng nói chuyện.

Chỗ ngồi nơi này đều là sofa mềm mại, mà chỗ cô ngồi lại sát cạnh bàn phía sau, giờ phút này mấy người họ đều đưa lưng về nhau, giọng nói của họ cô rất dễ dàng nhận ra.

“Chị Tiêm Tiêm, chị nói cô ta thật sự sẽ đến sao?”

Đây là – Giọng Nhan Băng!

Trong lòng Hạ Minh Y cả kinh, hô hấp cũng thả chậm tốc độ, chỉ nghe giọng nữ kia nói: “Không biết, chắc là sẽ đến!”

“Không nhắc đến cô ta nữa. Chị Tiêm Tiêm, lần này chị về, là muốn gặp A Tô, hay là...” Câu nói của Nhan Băng lại có hàm ý khác.

“Lam Khanh, chị nhớ trước đây chị đã nói rõ, sau khi chị và anh ấy chia tay, chuyện của hai người chị tuyệt đối sẽ không nhúng tay, hai người thành, chị cũng sẽ không phản đối. Sao bây giờ em lại?”

“Chị Tiêm Tiêm, em... Chị cũng thấy đấy, không biết sao Tô Ly lại bị mê hoặc, hoàn toàn không để ý tới em. Thôi, không nói chuyện này nữa.” Nhan Băng lại không muốn bàn lại: “Thật hâm mộ chị, trước đây A Tô đối xử với chị tốt như vậy, chị không biết em hâm mộ bao nhiêu đâu, nếu không phải từ nhỏ chị chăm sóc cho em rất tốt, đổi lại người khác, nhất định em sẽ ghen tị đến chết.”

Hà Tiêm Tiêm thở dài: “Kỳ thật, thời gian ở Mi cũng là thời gian vui vẻ nhất, khi đó bọn chị sống nương tựa lẫn nhau. Mỗi lần sau khi anh ấy tham gia huấn luyện xong, sẽ đến chỗ chị, có đôi khi chị nấu cơm cho anh ấy ăn, có đôi khi anh ấy nấu cơm cho chị ăn. Em biết không? A Tô nấu ăn rất được đó. Buổi sáng mỗi ngày, sau khi rời giường, bọn chị cùng đến trường học, những người nước ngoài đó vụng trộm nói sau lưng, nhìn bọn họ như vậy, khẳng định đã có mấy đứa con rồi?”

Hà Tiêm Tiêm làm như nhớ tới hồi ức tốt đẹp, giọng nói ngọt mềm trong trẻo dịu dàng, mang theo một chút khó xử.

“Thật vậy sao?” Nhan Băng kinh ngạc nói: “Vậy hai người, hai người có làm chuyện đó hay không?”

Nghe đến đó, trong lòng Hạ Minh Y co rụt mạnh lại, khẩn trương thiếu chút nữa không thể thờ.

Một lúc sau, mới nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ phía sau: “Em cô nàng chết bầm kia, khó trách chị em không thích em, lòng hiếu kỳ lớn như vậy.”

“Chị Tiêm Tiêm, chị cũng không phải không biết, bọn em cùng cha khác mẹ, chị ta hận mẹ em, làm sao có thể thích em? Huống chi từ nhỏ ba đã thích em hơn. Qua nhiều năm như vậy, chị ta còn không giống một người chị bằng chị.” Giọng Nhan Băng hiểm khi nặng nề như vậy.

“Được, không đề cập tới những chuyện này nữa.” Hà Tiêm Tiêm an ủi cô ta, rồi giọng nói đột nhiên hạ thấp: “A Tô... Có đôi khi cực kỳ đáng giận, thích 'đánh lén sau lưng', mỗi lần đều khó lòng phòng bị. Mà thời điểm động tình, nhẹ nhàng cắn yết hầu của anh ấy, anh ấy sẽ không chịu nổi... Thôi, chị làm sao có thể nói chuyện này với em chứ, trong lòng em đang trách chị rồi. Không nói nữa.”

Nhan Băng cười nhạo, hai người lại thấp giọng nói chút chuyện.

Hạ Minh Y đã hoàn toàn không nghe nổi nữa, chờ cô lấy lại tinh thần, lúc đó mới phát hiện toàn thân mình đều đã phát run, thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân đến đáy lòng lại truyền khắp tứ chi. Phía Đông Bắc kia, trời đầy tuyết lớn, hình như cũng không lạnh bằng bây giờ.

Nhất là khi nghĩ đến Hà Tiêm Tiêm, cô cũng không nhịn được mà thấy buồn nôn.

Bên kia thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cười vui vẻ, không biết qua bao lâu, nghe thấy Nhan Băng nói: “Em đoán Hạ Minh Y không dám đến rồi, đừng nhìn bình thường cô ta hung hãn ương ngạnh, vừa nghe nói chị Tiêm Tiêm quay về, cả người đều đã ù rũ rồi.”

Nghe đến đó, nhất thời đáy lòng Hạ Minh Y dấy lên lửa giận ngập trời, nghiêng chặt răng, hung hăng nhéo mình một cái, đứng lên, từng bước một đi đến trước mặt hai người, ngời đối diện bọn họ.

“Hai người tự biên tự diễn, tôi đã nghe cả buổi rồi, nếu mục đích đã đạt được, tôi không tới, có quan hệ gì sao?” Ánh mắt Hạ Minh Y xinh đẹp nhìn chằm chằm Nhan Băng, rồi sau đó lại chuyển tới trên người Hà Tiêm Tiêm, trong lòng âm thầm thần phục.

Cô gái này nhìn xa đã thấy đẹp, lại gần mới phát hiện càng đặc biệt, nhìn lần đầu tiên cảm thấy rất tao nhã, nhìn lần thứ hai là có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhìn lần thứ ba là quyến rũ, nhìn lần thứ tư lại cảm thấy hồn nhiên. Đến khi nhìn lại, mọi khí chất đều tập trung cùng một chỗ. Tuy nhiên dung mạo không điểm lệ giống Nhan Băng, nhưng lại cảm thấy đẹp hơn một chút.

Chỉ nhìn bề ngoài và khí chất này thôi, khó trách thời thiếu niên Tô Ly lại thích cô gái này như vậy.

Hạ Minh Y nhìn kỹ Hà Tiêm Tiêm, đồng thời Hà Tiêm Tiêm cũng âm thầm đánh giá cô, hơn nữa rất nhanh tổng kết ra đặc điểm của đối phương: Tuổi trẻ, xinh đẹp, thanh lịch, thanh thuần; bình tĩnh, kiên cường, thông minh, lý trí.

Trong lòng cô ta thầm kêu một tiếng không tốt, trên mặt lại cười cực kỳ dịu dàng: “Là tiểu thư Hạ Minh Y sao? Quả nhiên xinh đẹp. Từ bên kia qua đây sao?”

Hạ Minh Y nhìn cô ta lúc này mà vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, không khỏi cười nói: “Chẳng lẽ là tôi nhớ lầm, tôi nhớ rõ Hà tiểu thư nói với tôi là bàn số chín mà, không nghĩ tới hai người lại ngồi ở bàn số 6, nói ra, trái lại là tôi đề cô phải đợi lâu!”

“Hừ, giả bộ cái gì, rõ ràng nói bàn số 6?” Nhan Băng ở bên cạnh chen miệng nói.

Từ đầu Hạ Minh Y đã chẳng muốn nhìn cô ta, Nhan Băng đụng chạm, đơn giản cũng không nói thêm gì.

“Thì ra như vậy, vậy lần sau gửi tin nhắn sẽ tốt hơn, để tránh dẫn tới hiểu lầm.” Hà Tiêm Tiêm tươi cười tao nhã thân thiết: “Hà tiểu thư, hôm nay tôi gọi cô đến đây, là muốn thương lượng với cô một chuyện.”

“A...? Không biết Hà tiểu thư muốn thương lượng chuyện gì?”

Hà Tiêm Tiêm từng chút từng chút quấy thìa cà phê, rồi sau đó ngẩng đầu, nhìn Hạ Minh Y, trong ánh mắt cô ta thậm chí xuất hiện một chút bi thương: “Hạ tiểu thư, nếu không chúng ta chung sống hoà bình đi?”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nằm viện

Edit : Lăng Mộ Tuyết

Hạ Minh Y nghe thế, bỗng dưng ánh mắt tròn to: “Chung sống hoà bình? Hà tiểu thư có ý gì?”

“Tôi biết cô tuổi trẻ, xinh đẹp, không có đàn ông nào nhìn mà không thích. Nhưng tình cảm thanh mai trúc mã hai mươi mấy năm của tôi và A Tô, anh ấy cũng không thể quên tôi, huống chi, chúng tôi đã từng đồng cam khổ, cùng chung hoạn nạn. Thực không dám đầu đuôi, chúng tôi cũng sắp phải đính hôn, kết hôn cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Cho nên. . .”

Cô ra vừa nói ra lời này, không chỉ Hạ Minh Y, mà ngay cả Nhan Băng cũng kinh sợ, kinh ngạc nhìn cô ta, há miệng thờ đốc, nói không ra lời.

Hà Tiêm Tiêm không để ý tới, người cô ta nghiêng tới trước, một đôi mắt mỹ lệ bình tĩnh mà đau khổ nhìn Hạ Minh Y: “Tuy rất đau lòng, nhưng nếu A Tô thật lòng thích cô, tôi có thể nhường đồng ý cho hai người bên cạnh nhau. Nhưng cô phải nhớ kỹ, tôi là vợ của anh ấy. Đàn ông xã hội thượng lưu, có ai không trêu hoa ghẹo nguyệt? Tôi lớn lên trong hoàn cảnh sống này, nhìn thấy nhiều rồi. Cho nên. . . Tôi đồng ý cho cô làm vợ bé, chúng ta chung sống hoà bình đi! Tôi rất đề ý A Tô, không muốn anh ấy phải khó xử.”

Giọng nói của cô ta vẫn tao nhã mỹ lệ như vậy, khi ánh mắt ẩn tình kia yên lặng nhìn chăm chú vào người khác, thật sự là nhu tình như nước, dù cho, đối phương là phụ nữ.

Nghe được tin tức cô ta nói, Hạ Minh Y cảm thấy tâm của cô đã không còn đau, mà đã chết, không còn tri giác rồi. Đính hôn? Chẳng lẽ vì chuyện này mà Tô Ly bận rộn? Không biết mất bao nhiêu sức lực, cô mới nhìn xuống không để bản thân mất phong thái trước mặt Hà Tiêm Tiêm.

Nhưng câu nói kế tiếp của đối phương lại khiến cô khôi phục bình tĩnh, Hạ Minh Y buông lỏng mi xuống che khuất suy nghĩ đầy mắt, rồi sau đó ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi: “Đính hôn? Chuyện lớn như vậy A Ly không thể không nói với tôi, Hà tiểu thư, đùa như vậy không vui đâu.”

“Nếu cô không tin, có thể hỏi Tô Ly, hỏi anh ấy đây có phải sự thật hay không? Hỏi anh ấy, mấy ngày này anh ấy đang bận việc gì?” Hà Tiêm Tiêm bình tĩnh nói, ánh mắt sâu xa nhìn Hạ Minh Y. Cô ta nhìn thấy trong nháy mắt ấy, sắc mặt Hạ Minh Y trở nên tái nhợt, tuy chỉ là trong nháy mắt.

“Vậy bây giờ cô đang cầu xin tôi sao? Chung sống hoà bình, là cầu xin tôi không độc chiếm hết thời gian của chồng cô hay sao?” Hạ Minh Y liếc qua, trong mắt không hề che dấu trào phúng: “Hay là nên nói căn bản cô không thích anh ấy, chỉ là có toan tính khác? Nhiều năm không gặp như vậy, vừa về đã muốn kết hôn? Cô coi A Ly là gì? Cô gọi thì đến đuổi thì đi sao?”

Lời này nói ra, khiến ánh mắt Hà Tiêm Tiêm phút chốc biến đổi, cực nhanh, lại khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là ánh mắt không ôn nhu giống trước nữa: “Tôi yêu hay không yêu anh ấy không cần cô tới nói, một người vợ hiền chính là có thể giúp chồng vinh dự, làm cho gia tộc rạng rỡ hơn. Tôi tính toán vì Tô Ly, cô đừng tưởng rằng tôi tính toán vì cô.”

“Tôi không muốn nói lời vô nghĩa với cô nữa, theo tôi, cô căn bản không hiểu yêu, thật lòng yêu một người, chỉ muốn anh ấy thuộc về mình, làm sao có thể đồng ý chia sẻ với người khác? Đừng nói chia sẻ Tô Ly với cô, dù cô chỉ chạm vào một ngón tay của anh ấy, tôi cũng không vui! Mặc kệ trước kia hai người như thế nào, hiện tại A Ly yêu tôi, trong bụng tôi có con của anh ấy, trong nhà anh ấy dù không đồng ý, chẳng lẽ cũng không cần đứa nhỏ? !”

Hạ Minh Y phẫn nộ đứng dậy, trừng mắt nhìn hai người kia một cái: “Tôi chỉ là dân chúng bình thường, không biết xã hội thượng lưu của mấy người là cái gì, nhưng người tôi yêu, chỉ có thể hoàn toàn thuộc về tôi! Gặp lại!”

Quảng xuống những lời này, cô bước nhanh đi ra ngoài.

Phía sau, giọng Hà Tiêm Tiêm vẫn tao nhã êm tai truyền tới: “Một khi đã như vậy, xin cô nhớ kỹ hôm nay. Sau khi tôi và Tô Ly kết hôn, xin cô đừng quần lấy anh ấy nữa, đừng. . . Tự rước lấy nhục!”

Bước chân của Hạ Minh Y bỗng nhiên chậm lại, sau đó dứt khoát rời đi, cũng không quan tâm người phía sau có biểu tình gì.

Thật lâu sau, mãi đến khi bóng dáng Hạ Minh Y hoàn toàn biến mất, Nhan Băng mới giật mình kinh ngạc hỏi: “Chị Tiêm Tiêm, lời chị vừa nói là thật sao? Hai người muốn. . . Đính hôn sao?”

Hà Tiêm Tiêm không nói gì, Nhan Băng nghiêng đầu vừa thấy, không khỏi kinh sợ. Cho tới bây giờ chưa nhìn thấy sắc mặt chị Tiêm Tiêm kém như vậy, đôi mắt màu đen như vòng xoáy kia, giống như đang kịch liệt nổi gió.

“Chị Tiêm Tiêm?” Nhan Băng lại gọi một tiếng.

Hà Tiêm Tiêm lấy lại tinh thần, bình tĩnh cười: “Lam Khanh, không phải chị đang giúp em sao? Đính hôn hay không đính hôn, em còn không biết sao?”

Nhan Băng không tự giác thở ra, nghe thấy Hà Tiêm Tiêm lẩm bẩm nói: “Con. . . Cô ta có con của A Tô. . .”

Không ai biết, những lời này đối với Hà Tiêm Tiêm có bao nhiêu si nhục!

Nhan Băng sẽ càng không biết, cô ta an ủi: “Chị đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta mới hai mươi, sự nghiệp đang phát triển, dám mang thai lúc này sao? Nếu biết thân phận chân thật của A Tô thì còn có khả năng, giống như ngọc nữ vài năm trước của HongKong vậy, nhưng hiển nhiên cô ta không biết!”

Hà Tiêm Tiêm che dấu suy nghĩ, thần nhiên nói: “Lam Khanh, đã lâu không về nước, chị muốn ở một mình, em về trước đi! Có chuyện gì cần chị, cứ liên lạc với chị.”

“Được rồi, chị phải cẩn thận nha!” Nghe vậy, Nhan Băng cũng không ở lại nữa, lập tức xách túi rời đi. == ==

“Sao? Bị si nhục hả?” Phái sau đột nhiên truyền đến giọng nữ êm tai, Hà Tiêm Tiêm từ trong trầm tư bừng tỉnh, nhìn thấy người tới, trong khoảnh khắc khôi phục bộ dáng tao nhã đoan trang, cười nhạt: “Chị Đan Khanh.”

“Đừng, tôi nhận không nổi.” Nhan Đan Khanh cũng không khách khí với cô ta, trực tiếp ngồi vào đối diện: “Thì ra cẩn thận như Hà Tiêm Tiêm, cũng sẽ có lúc không từ bỏ được sao? Hạ Minh Y quả thật không đơn giản phải không?”

Hà Tiêm Tiêm uống cà phê: “Chẳng lẽ Đan Khanh là tới cười nhạo tôi?”

“Chuyện của cô, đương nhiên tôi không quan tâm, nhưng tôi không muốn cô em ngọc kia của tôi bị người ta lợi dụng còn giúp người ta kiếm tiền.”

“A...? Cô sẽ đối xử với em ấy tốt vậy sao?”

“Đương nhiên sẽ không, chỉ là nhà họ Nhan không chịu nổi cô ta làm khổ nữa. Thủ đoạn của A Tô, cô cũng không phải không biết, huống chi. . . Tôi đột nhiên nhìn thấy Hạ Minh Y kia rồi làm sao bây giờ?” Đôi mắt Nhan Đan Khanh quẩn rữ, cười như không cười nhìn chằm chằm Hà Tiêm Tiêm, sau khi hài lòng nhìn thấy biểu tình của đối phương trong nháy mắt mờ dần, mỉm cười rời đi.

Mặc kệ nói như thế nào, lần trước Hạ Minh Y khiến A Hoàn không tạo áp lực với cảnh sát, việc này đối với nhà họ Nhan là có ân. Dù Nhan Lam Khanh có dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng Nhan Đan Khanh cô, là người tri ân đồ báo.

== ==

Hạ Minh Y đi trên đường phố về đêm, lão Lý không nói gì lái xe theo ở phía sau.

Bây giờ trong thành phố đã giăng đèn kết hoa, nơi nơi ánh đèn lấp lánh, không khí vui vẻ. Nhưng lòng của cô, lại như lặn một vòng trong băng tuyết vậy, lạnh lẽo cũng không cảm thấy đau đớn.

Cá tính cô từ trước đến nay luôn không chịu thua, cho nên mặc dù rất đau lòng, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài trước mặt kẻ địch, lời nói tuy thật sự có cốt khí, nhưng chỉ có cô biết, tất cả đều là lừa người! Đâu có đứa bé nào, đều là cô cố ý chọc giận Hà Tiêm Tiêm.

Suy nghĩ đến bộ dáng Hà Tiêm Tiêm bình tĩnh tự tin, cô sẽ không ngừng hoảng hốt, mấy ngày này quả thật Tô Ly rất bận, vội vàng hoàn toàn không có thời gian bên cô.

Có khi cả ngày cũng không gọi được một cuộc điện thoại, đương nhiên cô cũng không dám gọi điện làm phiền anh ấy.

Suy nghĩ đến Hà Tiêm Tiêm thấp giọng nói với Nhan Băng, cô cảm thấy có một loại cảm giác buồn nôn. Cô không tiếp thụ được, không tiếp thụ được Tô Ly đã từng bị một cô gái khác lưu lại ấn ký trên người.

Nếu biết từ trước, có thể từ từ cũng chấp nhận được.

Nhưng khi Tô Ly nói “Anh cũng là lần đầu tiên”, trong lòng cô vui sướng biết bao nhiêu! Vui sướng nghĩ muốn hiển dương thứ tốt đẹp nhất cho anh. Cảm tạ trời đất, trong những năm bọn họ chưa gặp nhau ấy, lại vẫn giữ lại thứ trân quý nhất kia!

Nhưng hiện tại, toàn bộ đều bị phủ định rồi ! !

“Một khi đã như vậy, xin cô nhớ kỹ hôm nay. Sau khi tôi và Tô Ly kết hôn, xin cô đừng quấy lấy anh ấy nữa, đừng. . . Tự rước lấy nhục!”

Hà Tiêm Tiêm nói xác thực như thế, cô ta là thanh mai trúc mã của anh, hai người cùng đi ra nước ngoài, anh đi đón máy bay, anh nói dối mình. . .

Hạ Minh Y càng nghĩ càng loạn, đính hôn. . . Kết hôn, bận rộn. . .

Trong lúc bối rối, cô cầm điện thoại lên, bấm gọi cho Tô Ly, ai ngờ chuông vừa vang lên, thì đã truyền tới tiếng bíp kết thúc, Hạ Minh Y cảm thấy tâm lại bắt đầu đau, đau đớn khiến cô không chịu nổi.

Chỉ có thể chậm rãi ngồi xổm người xuống, trong bụng cũng khó chịu như lửa đốt, cô ho khan vài tiếng, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, chỉ cảm thấy trong cổ họng có một cổ ngai ngái phun ra!

Khi mở mắt ra, tuyết trắng trên đất đã xuất hiện một bông hồng, máu tươi rất nhanh lan rộng ra. Hạ Minh Y ngất người, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

“Hạ tiểu thư! !”

“Minh Y! !”

Ý thức cô hỗn loạn, muốn trả lời, lại không thể nào mở miệng được, hai mắt chỉ có thể vô lực nhắm lại.

Sau đó, hình như bị đưa đến một nơi nào đó, liền nghe thấy một giọng nói nghiêm khắc: “Các người chăm sóc cô ấy như thế hả? Thân thể cô ấy đã yếu như vậy mà vẫn để cô ấy đứng chịu lạnh, cấp giận công tâm (tức giận quá mà hôn mê)? Cho dù là minh tinh cũng không thể bị ép buộc như vậy!”

“Không sao chứ?” Là giọng Tiểu Trần khàn khản.

“Bây giờ khẳng định không có việc gì, nhưng vẫn phải truyền nước, tĩnh dưỡng.”

...

Hạ Minh Y triệt để rơi vào hôn mê.

Khi tỉnh lại, bên ngoài đã chiều tà, ánh sáng màu vàng ảm áp sáng chói từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rót ảm áp vào tim.

Tiểu Trần thấy cô tỉnh lại, cao hứng nhào lên trước: “Minh Y, em làm sao vậy? Đây là muốn hù chết chị sao? Em không biết, khi chị nhìn thấy em ho ra máu sợ hãi biết bao nhiêu, cũng do chị không chăm sóc tốt cho em!”

Hạ Minh Y cười nhạt, nước mắt của cô biến mất: “Đồ ngốc, mấy ngày nay chị cũng không có gặp em, sao có thể là lỗi của chị, là bản thân em ăn uống không đúng giờ, dạ dày bị lạnh.”

“Nhưng bác sĩ còn nói bị kích thích. . . Em làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là nghĩ đến ngày lễ như vậy, ngày mà người một nhà đoàn tụ, em và người thân lại âm dương cách biệt, nhất thời có chút khó chịu thôi.”

“Minh Y. . .” Tiểu Trần đau lòng nhìn cô: “Nhưng không sao, em còn có Tô Ly, anh ta đối với em tốt như vậy, sao có thể để em chịu khổ. Đứng rồi, lúc này anh ta gọi điện thoại tới, em chưa tỉnh, chị không dám nhận. Nhưng anh ta lại gọi cho chị, chị nói với anh ta, em ở trong đây, anh ta nói buổi tối đến thăm em.”

Vừa nghe cô ấy nhắc tới Tô Ly, vốn trong lòng Hạ Minh Y còn bình tĩnh, nháy mắt đau đớn lan tràn, cô cuống quýt che dấu tâm trạng, nói với Tiểu Trần: “Còn hai ngày nữa là đến giao thừa, chị vẫn nên về nhà sớm đi! Em cũng không có gì trở ngại, một năm này chị cũng chưa về nhà đoàn tụ với gia đình rồi. Buổi tối Tô Ly sẽ tới đón em, chị không cần lo lắng đâu.”

“Như vậy sao được? Chị là trợ lý của em?” Tiểu Trần cực kỳ do dự.

“Có gì không được? Mau về đi, nếu không em sẽ tức giận, thay em hỏi thăm ba mẹ chị nha.” Hạ Minh Y đẩy đẩy cô ấy.

Sau khi Tiểu Trần dặn đi dặn lại, mới cẩn thận từng bước rời đi.

Cô vừa rời đi, Hạ Minh Y với di động bên giường, mở ra thấy, Tô Ly gọi tới vài cuộc, tin nhắn cũng có vài cái.

Đọc tin nhắn, đến bây giờ anh ta còn có thể nói ra những lời như vậy, là có ý gì đây?

Yêu nhau đã hơn một năm, đối với gia đình, người thân của người yêu, cô hoàn toàn không biết gì cả, bây giờ bạn gái cũ lại còn tìm tới tận cửa, công bố là vợ chưa cưới, lại còn muốn cô gọi điện thoại đến để chứng thực?

Chứng thực? Cô sẽ không gọi, Hạ Minh Y cô có bị vứt bỏ, cũng sẽ không giống một oán phụ đến cầu xin bọn họ! !

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Nản lòng thoái chí

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Cô nghĩ như vậy, tâm trạng lại bắt đầu kích động, vội vàng ổn định suy nghĩ của chính mình, để bản thân đừng nghĩ nhiều.

Khi y tá vào thay thuốc, Hạ Minh Y từ chối truyền nước biển tiếp, thân thể cảm giác khá tốt, truyền cả một ngày, tay cô đã sớm mất cảm giác rồi.

Cô đề xuất muốn ra ngoài hít thở không khí, y tá vội vàng phủ thêm áo khoác ngoài cho cô, đỡ cô từ từ ra ngoài.

Bệnh viện cao cấp đúng là bệnh viện cao cấp, vườn hoa phía sau, bên trong trồng nhiều cây cối, thậm chí vào thời gian này mà vẫn còn xanh tốt. Hạ Minh Y thở sâu, cảm thụ không khí mát lạnh tràn vào trong phổi.

Đúng lúc này, vườn hoa đối diện bỗng nhiên truyền tới tiếng người la hét: “Cô gái kia đâu? Người chăm sóc tôi đâu? Mau gọi đến đây, tôi không cần cô!”

“Sao lại thế này?” Hạ Minh Y hỏi.

“Đây là khách quen của viện chúng tôi, cũng là một trong những cổ đông của bệnh viện, lớn tuổi, thân thể lại tê liệt, nhưng tính tình cũng rất cổ quái, như có tính thích sạch sẽ, có đôi khi y tá chăm sóc ông ấy cũng bị đuổi ra ngoài.”

“Ha ha, còn có người bệnh như vậy?” Bỗng nhiên Hạ Minh Y có chút lòng hiếu kỳ. Nhịn không được đi tới bên kia.

“Hạ tiểu thư, cô nhìn thì được, đừng qua đó, đỡ phải bị ông ấy mắng đó.” Y tá ở phía sau có lòng tốt nhắc nhở.

Có thể là bởi vì từ bé đã sống bên cạnh ông bà nội, nên Hạ Minh Y có thiện cảm với người già, không để ý tới lời nói của y tá, vẫn đi đến bên kia.

Vừa đi, vừa hỏi: “Ông lão kia mắng ai vậy? Người chăm sóc ông ấy sao?”

“Cô gái kia!” Y tá tắc lưỡi: “Vừa thấy là biết tiểu thư giàu, bộ dáng xinh đẹp, nhưng sao có thể chăm sóc người khác được? Không biết người nhà ông ấy làm sao mà có thể tìm được cô ta!”

Hạ Minh Y đi qua vườn hoa, đi đến căn phòng đặc biệt kia, vừa vận nhìn thấy y tá đỏ mặt từ bên trong đi ra, nhìn thấy cô thì sùng sốt, lập tức nói với y tá phía sau: “Tiểu Vân, chuyện này. . .”

“Lại bị mắng?” Y tá tên Tiểu Vân hỏi.

Y tá kia gật gật đầu. Hai người liếc nhau, khô không thể nói.

Hạ Minh Y thấy thế, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Còn không phải chuyện đi vệ sinh sao? Nhưng ông ấy sống chết không chịu phối hợp, phải là cô gái kia chăm sóc ông ấy mới được, nhưng cô gái kia luôn không có ở đây.”

“Tôi vào xem.” Hạ Minh Y nói khẽ, đi vào trong.

“Đừng, tôi đổi người khác là được.”

“Hạ tiểu thư!”

Hai y tá phía sau khuyển nhủ, Hạ Minh Y vẫy vẫy tay, lập tức mở cửa đi vào.

“Tôi nói, không cần cô, cô gái kia? Không phải nói là cháu dâu tôi sao? Thái độ này . . .” Thân thể ông lão tuy khó chịu, giọng lại rất lớn. Nhưng thấy người tới không phải y tá vừa nãy, đang nói chột ngừng.

Một đôi mắt tinh tường quan sát Hạ Minh Y, bỗng nhiên nói: “Hà? Là cô? Tôi biết cô, cô cũng là cháu dâu của tôi.”

Hạ Minh Y bật cười: “Ông nội, người nhận sai người rồi.” Cháu dâu? Không phải ông nhìn thấy ai cũng bảo là cháu dâu của mình đấy chứ?

Ông lão lắc đầu xua tay: “Không nhận sai, cô là cháu dâu tôi. Nhưng là một trong, còn chờ khảo sát.”

Hạ Minh Y khẽ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì, đeo khẩu trang và bao tay, sau khi lấy dụng cụ, thì đi về phía giường bệnh.

“Phối hợp với cháu.”

“Cô muốn làm gì?” Ông lão bỗng nhiên kinh ngạc nhìn cô: “Tôi nói cho cô biết, tôi thà chết cũng không chịu khuất phục!”

Hạ Minh Y lại buồn cười, tự hỏi không biết ông ấy đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng vừa nhìn, mới phát hiện nhìn ông ấy rất quen. Nhưng nhất thời lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu. Nhưng, có thể thấy được, lúc còn trẻ ông ấy chắc chắn là một người rất đẹp trai.

“Giúp ông đi vệ sinh, ông không muốn trở thành người đầu tiên chết vì ghen chứ?” Hạ Minh Y nháy mắt với ông lão.

Ông lão lẩm bẩm, nhưng ngoài ý muốn mà lại phối hợp. Cuối cùng ngoài miệng vẫn không chịu buông tha: “Cô nhìn cô, có phải ghét bỏ tôi hay không? Lại vẫn bao bọc chặt chẽ như vậy!”

Trong mắt Hạ Minh Y hiện lên ý cười tinh quái, bỗng nhiên cầm ‘đồ’ đi đến đầu giường ông lão, mở ra: “Đây, người ngủ đi.”

Vừa mới mở ra, đầu ông lão lập tức xoay sang một bên, lại vẫn ghét bỏ nói: “Lấy đi lấy đi.” Mới vừa nói xong, như cảm nhận được gì đó, mặt sung huyết đỏ bừng. Sau đó lại lẩm bẩm nói: “Đây mới là cháu dâu tôi!”

Hạ Minh Y buồn cười lần thứ ba, gọi y tá vừa rồi vào, dặn vài câu, mới rời đi. Không chú ý tới góc rẽ hành lang có một bóng dáng quen thuộc.

Trở lại phòng bệnh không lâu, thì Tô Ly đến, nắm tay cô đau lòng hỏi mấy câu, Hạ Minh Y trả lời không mặn không nhạt, vốn tâm trạng vừa rồi rất tốt, bây giờ đã biến mất không thấy tung tích.

Tô Ly chỉ nói cô bị bệnh nên tâm trạng không tốt, cũng không có nghĩ nhiều. Đắp chăn cho cô xong, nói: “Y Y, anh còn người thân cũng nằm viện, anh đi thăm, em vừa mới ra ngoài, nên nằm yên cho ảm.”

Hạ Minh Y nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Ly quay lại rất nhanh, trên mặt không ngăn được vui mừng. Cúi người hôn một cái trên mặt cô, thấp giọng nói câu: “Y Y, anh yêu em.”

Hạ Minh Y nháy mắt nhớ tới lời Hà Tiêm Tiêm nói, trong lòng cảm thấy ghê tởm, đẩy anh ra, nói: “Về thôi!”

Mặc dù rất muốn nói chuyện, cô cũng không muốn nói ở trong bệnh viện.

Tô Ly mặc quần áo cho cô tử tế, ôm cô đi ra bệnh viện. Y tá phía sau không ngừng nói: “Tô Ly đối với Hạ Minh Y thật tốt, thật hâm mộ!”

“Đúng vậy, Hạ tiểu thư thực hạnh phúc!”

Trên mặt Hạ Minh Y trào phúng, hạnh phúc?

Về nhà, đương nhiên là Tô Ly làm cơm, quá khứ ăn rất ngon, bây giờ ăn vào lại nhạt như nước ốc. Rất nhiều việc trong sinh hoạt hàng ngày, đều khiến Hạ Minh Y nhớ tới lời Hà Tiêm Tiêm nói, điều này làm cho toàn thân cô đều không thoải mái.

Cau mày, muốn nói mà không thể nói lên lời. Chỉ có thể nói bóng nói gió: “A Ly, mấy ngày nay anh bận nhiều việc lắm sao?”

“Uhm, trong nhà xảy ra quá nhiều việc. Bên phía Hàn Quốc lại thúc giục đoàn làm phim chụp poster cho phim. Y Y, không thể chăm sóc em, thực xin lỗi. Ngày mai là giao thừa, chúng ta cùng trải qua nha?”

Hạ Minh Y không gật đầu cũng không lắc đầu, Tô Ly thu dọn bát trên bàn, tự nhiên cũng không có phát hiện, chỉ nhìn cô xem như ngầm đồng ý rồi.

Sau khi rửa mặt, Tô Ly tỉ mỉ sấy khô tóc cho cô, ôm cô, bước nhanh về phòng ngủ, ánh mắt nhìn dung nhan xinh đẹp bỗng dung thêm sâu sắc.

Hạ Minh Y vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhớ tới gì đó, lại để mặc anh. Tô Ly hôn xuống, hô hấp cũng nặng nề hơn. Trong đầu suy nghĩ, hai tay Hạ Minh Y bỗng nhiên ôm lấy cổ anh, khẽ cắn yếm hầu của anh. Trong cổ họng Tô Ly phát ra tiếng gầm nhẹ, mạnh mẽ ôm cô, nụ hôn cũng càng nhiệt tình hơn.

Ngực Hạ Minh Y đột nhiên đau xót, cảm giác ghê tởm mạnh mẽ dâng lên, cô đẩy Tô Ly ra, lao đảo xuống giường chạy đến phòng tắm nôn ra.

Là thật, lời cô ta nói là thật sự, lời Hà Tiêm Tiêm nói đều là thật!

Lừa gạt cô, tất cả toàn bộ, đều là lừa gạt cô! !

Ánh mắt cô đau xót, nước mắt muốn chảy xuống. Cô liều mạng ngăn lại.

Tô Ly rất nhanh đi tới bên người cô, lấy khăn lau sạch sẽ mặt cho cô, lại đưa đến một chén nước, sau khi nhìn cô súc miệng, mới mở miệng, trong giọng nói không ngăn được vui mừng: “Y Y, có phải em. . . Mang thai hay không?”

Chứ không làm sao đột nhiên lại nôn?

Hạ Minh Y nghe vậy, thật sự dờ khóc dờ cười, thờ hỏn hển mấy hơi, hỏi lại một câu: “Em mang thai, anh có vui không?”

“Đâu chỉ vui mừng?” Tô Ly ôm lấy cô đi ra khỏi phòng tắm “Y Y, anh sẽ rất vui rất hạnh phúc!”

Hạ Minh Y ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên khuôn mặt đẹp trai của anh giống như có ánh sáng nhạt, bộ dáng tràn ngập khát khao. Giây phút kia, trong lòng cô lại chưa xót đau đớn. Biểu hiện của anh không giống như làm bộ, nhưng, không phải anh là ảnh đế sao? Hay nên nói, một người có thể đồng thời yêu hai người?

Cô gục đầu xuống, áp úng nói: “Làm sao có thể mang thai, đã ba tháng chúng ta không gặp mặt rồi.” Cho dù có con, trong hoàn cảnh này, em còn có thể gặp sao?

Tô Ly nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, đắp chăn kín xong, bản thân cũng nằm xuống ôm lấy cô: “Là anh không tốt, em sinh bệnh cũng không thể chăm sóc em, lại còn nôn nóng như vậy. Y Y, em nghỉ ngơi cho thật tốt! Ngày mai chúng ta cùng đón năm mới.”

Hạ Minh Y không nói gì, chỉ nhắm chặt mắt lại, Tô Ly nghiêng người nhìn cô một lúc, sau đó thở dài một tiếng, cánh tay ôm chặt cô.

Thật lâu sau, mãi đến khi hô hấp của anh dần dần quy luật, Hạ Minh Y mở hai mắt, nhẹ nhàng chuyển người lại, nhìn anh một cái. Tô Ly giống như còn mệt hơn cô. Cô có chút đau lòng, nhưng đảo mắt nghĩ đến lời Hà Tiêm Tiêm nói, nhất thời thở cũng không ra hơi, cảm giác ghê tởm quen thuộc lại trào lên trong lòng.

Chỉ cần suy nghĩ đến bộ dáng anh và cô gái khác thân mật, liền cảm thấy đáng ghét!

Hạ Minh Y lặng lẽ rời khỏi vòng tay của Tô Ly, nhích đến bên giường. Cái gì là đồng sàng dị mộng (cùng sống chung, làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau), rốt cuộc bây giờ cô đã biết. Vốn muốn trực tiếp ngã bài với Tô Ly, nhưng nói vậy, tính cách của cô quả thật không thể tự nói được. Cho nên mới muốn tự mình thí nghiệm, không nghĩ tới chỉ thử một lần đã thành công rồi.

Nếu không phải Hà Tiêm Tiêm đã có quan hệ với anh, thì làm sao biết chi tiết như vậy?

Nghĩ vậy, cô lại cảm thấy ngực buồn bực không thở nổi, nhớ lại những chuyện từ khi biết Tô Ly đến nay. Hồi ức chân thật như thế, vòng ôm đã từng ấm áp như thế, đến cuối cùng, lại thay đổi hoàn toàn.

Hoặc là, ngay từ đầu đã lừa gạt cô?

Hạ Minh Y lắc đầu, lau hết nước mắt. Trong bóng đêm, tiếng hít thở đều đều của Tô Ly truyền tới, có lẽ thật sự vì quá mệt, anh ngủ sâu hơn.

Trời tờ mờ sáng, Hạ Minh Y mới ngủ được.

Tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, Tô Ly không còn bên người, cô phát hiện trên bàn ở đầu giường, anh để lại một mẫu giấy, chỉ có một câu ngắn gọn: “Em yêu, chờ anh về.”

Hạ Minh Y rời giường rửa mặt nấu cơm ăn, sau đó liền di chuyển ghế nhỏ đến ngồi ở trên sân thượng nhìn tuyết lớn bay tán loạn bên ngoài.

Thời tiết thành phố B thật sự kỳ quái, giữa trưa còn nắng ấm, buổi chiều tuyết đã rơi như lông ngỗng tùy ý tung bay. Nhìn một lúc, cảm thấy không còn nhiệt tình. Cô trở lại phòng. Nhìn thấy tin nhắn Sở Xuyên gửi tới: “Y Y, đầu tiên chúc cậu năm mới vui vẻ! Năm nay nhất định sẽ không đến đây đúng không? Tôi biết O(∩_∩)O” “

Người có thói quen bận rộn quanh năm, giờ không có chuyện làm, buồn bực đến phát hoảng. Rơi vào đường cùng, cô đành phải đến thư phòng, tìm một quyển sách để đọc. Lúc trước, đọc sách luôn luôn si mê không thôi, bây giờ lại không thể nào tập trung tinh thần.

Sau khi ngồi yên thật lâu, Hạ Minh Y đột nhiên tỉnh táo lại, cô đang đợi Tô Ly.

Vào lúc này, trong tiềm thức cô vẫn muốn nhìn xem anh có thể về hay không, rốt cuộc mình quan trọng, hay Hà Tiêm Tiêm quan trọng, cô lại vẫn ôm ý nghĩ như vậy? !

Sau khi ý thức được điểm này, cả người cô ngẩn ngơ, đi tới đi lui ở trong phòng.

Hơn nửa ngày, mới an tĩnh lại, giận dữ nghĩ, coi như cho anh một cơ hội cuối cùng, anh trở lại, cô sẽ hỏi rõ ràng, nếu anh không trở lại, vậy tất cả giữa hai người coi như xong.

Ngẩng đầu vừa thấy, đã bốn giờ chiều rồi.

Ngẫm lại còn hai giờ nữa là tới giờ ăn cơm, Hạ Minh Y đứng lên, đi tới nhà bếp. Cô lại tức giận, cũng không thể ngay cả cơm cũng không nấu được chứ? Nếu không, buổi tối đi ra ngoài ăn, nhưng như vậy lại không thích hợp.

Nguyên liệu nấu ăn trong nhà tương đối nhiều, cô ở trong phòng bếp bận rộn gần hai giờ, hiệu quả cũng khá đáng kể, trừ nước còn đang đun thì tất cả mọi thứ đã sẵn sàng.

Nhìn sắc trời cũng đã tối, nhưng Tô Ly vẫn chưa về, ngược lại lại gửi một tin nhắn: “Y Y, bên này có chút việc, có thể anh sẽ về trễ một chút. Thực xin lỗi.”

Nhìn tin nhắn, Hạ Minh Y cảm thấy ngực thật buồn bực, đồ ăn vừa làm xong nhìn cũng không còn khẩu vị.

Đồng hồ báo thức chạy chậm chậm, tám giờ tối.

Đồ ăn đã hâm lại hai lần, nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Tô Ly.

Hạ Minh Y âm thầm nghĩ, lúc này anh đang ở trong nhà ăn uống vui vẻ với vị hôn thê! Làm sao còn nghĩ tới cô? Trong lòng cô ảo não, hận không thể ném một bàn đồ ăn này xuống!

Chín giờ, vẫn không có ai, bên ngoài tuyết rơi đầy trời, yên tĩnh không tiếng động, đồ ăn hâm nóng ba lần.

10 giờ, Tô Ly gửi tới một tin nhắn: “Em yêu, bên này có việc gấp, buổi tối không thể về được. Thực xin lỗi.”

Hạ Minh Y không thờ nổi, thiếu chút nữa nôn ra máu như lần trước, kiên chế thật lâu sau, mới gọi điện qua.

Thật lâu sau, điện thoại mới được nói: “Y Y, thực xin lỗi, chuyện xảy ra đột ngột -- “

Còn chưa nói xong, đã nghe thấy một giọng nói vội vàng: “A Tô, anh còn đang lê mê gì đó?”

“A Tô, nhanh lên!” Cùng một thời gian, giọng Hà Tiêm Tiêm từ bên kia truyền đến.

Tâm Hạ Minh Y nháy mắt nguội lạnh, lẩm bẩm nói: “Anh đi làm việc trước đi. . .”

Tiếng động bên kia cực kỳ ồn, chỉ chốc lát sau thì xuất hiện âm thanh bận rộn.

Nán lòng thoái chí.

Cô cầm điện thoại, bày thức ăn ra, cầm bảy đôi bát đĩa, di chuyển bảy cái ghế qua, rồi rót rượu vào từng bát.

“Ba mẹ, ông nội bà nội, chị, còn có A Ly! Tối, uống rượu. Năm mới vui vẻ!” Hạ Minh Y giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó ăn từng miếng từng miếng đồ ăn một. Lau miệng đứng dậy, dọn dẹp xong. Đợi gió tuyết, ra ngoài.

Từ nay về sau, Tô Ly từng ở trong lòng tôi đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chân tướng

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Đường phố đêm giao thừa rất vắng vẻ. Khi đến sân bay trời đã rạng sáng, lấy vé máy bay mà cô đã đặt trước ra, đúng thời gian đã định, đi thẳng vào.

Khi tới Tân Diêu, đã hơn ba giờ sáng, trên đường lớn rất trống trải, may ở gần sân bay có một nhà hàng xa, đêm khuya gõ cửa, vốn chủ nhà rất tức giận, thấy là cô, thái độ lập tức chuyển biến tốt đẹp, ân cần thu xếp. Trong lòng cô có chút áy náy.

Ngày hôm sau, lúc đi, cô lấy tất cả tiền mặt trên người làm tiền lì xì cho đứa nhỏ trong nhà, chủ nhà vui đến mức miệng không khép lại được.

Về đến nhà mình đã tám giờ sáng, Hạ Minh Y mang đồ lễ, đi tới thăm mộ người thân. Bởi vì mùa đông khắc nghiệt, bốn phía xung quanh mộ đều trơ trụi, ngay cả đóa hoa nhỏ trên mộ Nguyệt Thu cũng không thấy.

Hạ Minh Y dập đầu trước mộ phần từng người, đồ lễ mang tới đều được đốt hết. Nơi xa truyền đến tiếng pháo nổ ùng ùng, đây là buổi sáng ngày đầu tiên của năm mới, một mình cô cô đơn quỳ gối trên mặt đất đầy tuyết.

Trời đất u ám, những bông tuyết nhỏ bay loạn trên trời. Cô quỳ trên mặt đất, trong lúc này cảm thấy trời đất mênh mông, mà lại không có chỗ cho mình dung thân. Nhìn thấy hình dáng quen thuộc của người nhà trên bia mộ, trong nháy mắt, cô lại nghĩ, mọi người đều đã mất, cô còn sống làm gì?

Cô chỉ cảm thấy đầu vang lên một tiếng ‘oanh’, không cảm nhận được bất cứ gì hết. Tiền vàng đốt trên mặt đầy chớp sáng, trong giấy lát, trong ánh lửa kia như xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

Hạ Minh Y hé miệng, nước mắt rơi xuống: “Chị. . .”

“Y Y, phải sống thật tốt. . .” Giọng nói kia chân thật như vậy, lặp lại nhiều lần. Nước mắt Hạ Minh Y rơi không ngừng.

Cô ước cô vẫn giống ngày trước, hai người tay nắm tay, đi học đi hái hoa, một nhà hạnh phúc. Mà nay chỉ còn lại một mình cô.

Thật lâu sau, Hạ Minh Y mới lau khô nước mắt. Mạnh mẽ đứng lên, không phải tình yêu sao? Không phải đàn ông sao? Các người muốn quay lại với nhau, đó là chuyện của các người!

Cô xoay người rời đi, xoa xoa cơ thể lạnh cóng, sau khi gọi điện thoại cho Sở Xuyên, thì bắt xe đến nhà họ. Sau đó liền tắt điện thoại và không mở lại nữa.

Khi quay lại thành phố B, đã là bốn ngày sau, biệt thự của Tô Ly, dù thế nào cô cũng không muốn quay lại nữa. Suy nghĩ kỹ, đành phải liên lạc với Minh Khiết Nhã, tạm thời ở chỗ của cô ấy.

Minh Khiết Nhã vừa thấy bộ dạng này của cô, liền biết khẳng định có quan hệ với Tô Ly, buổi tối khi đưa sữa nóng cho cô, nhỏ giọng hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Minh Y kể lại những chuyện đã xảy ra gần đây cho cô ấy, cuối cùng nói: “Anh ta đi đón cô gái kia, hành động thân mật giữa bọn họ, em tận mắt nhìn thấy. Hà Tiêm Tiêm cũng đã tìm tới cửa, anh ta còn không chịu nói thật với em. Bọn họ là người trong xã hội thượng lưu, thì có thể lấy tình cảm làm trò đùa sao?”

Vốn Minh Khiết Nhã nghe rất chăm chú, bộ dáng nhíu mi suy nghĩ, ai ngờ Hạ Minh Y nói xong câu cuối cùng, cô nhướn mày, đôi mắt bỗng nhiên đỏ: “Chị năm đó. . . Chẳng phải cũng như thế này sao? Chị bị ép rời đi, nhưng anh ta lại có thể an tâm ra nước ngoài, đi lần này chính là sáu năm, cũng không có một câu giải thích với chị.”

Hạ Minh Y lập tức sững sốt, chính mình thương tâm khổ sở, vốn chỉ nghĩ nói ra sẽ có người hỗ trợ phân tích một chút, ai ngờ lại vô tình gọi lên chuyện đau lòng của học tỷ, dù sao chuyện năm đó, cô là người duy nhất biết chuyện.

Lập tức vội vàng nói: “Học tỷ, thực xin lỗi, em không cố ý. . .”

Minh Khiết Nhã khoát tay: “Không có việc gì, chị nhất thời xúc động thôi. Y Y, chị cảm thấy em cứ trốn tránh như vậy cũng không phải biện pháp. Hay là nói rõ ràng đi! Đừng vì kích động nhất thời, mà sau này lại hối hận.”

Hạ Minh Y thở dài, hai người đều trầm mặc.

Buổi tối, cô ở trên giường trần trọc, đến nửa đêm vẫn không ngủ được, mở điện thoại ra, vừa mở, không khỏi sững sốt, bốn năm ngày nay, hơn một trăm tin nhắn, điện thoại thiếu chút nữa bị phá hỏng. Có Thái Kim Huy, có tiểu Trần, có Lâm Diên, đương nhiên, nhiều nhất vẫn là Tô Ly.

Chuyện quay về Tân Diêu, tuy không có trực tiếp nói cho người khác biết, nhưng có cập nhật trạng thái ở trên mạng, cũng nói rõ không muốn bị quấy rầy, hẳn là Tô Ly cũng phải thấy rồi.

Hạ Minh Y đọc từng tin một, phần lớn đều là Tô Ly giải thích, vẫn hi vọng cô mau chóng liên lạc lại.

Đến mấy tin nhắn cuối kia, cô mới phát hiện, Tô Ly đi Hàn Quốc. Nói là bên đó yêu cầu quay lại chụp ảnh, vài ngày nữa là có thể về. Đến lúc đó, có một chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Hạ Minh Y vừa thấy, tâm liền rút vài nhịp, chuyện quan trọng. . . Đến bây giờ anh mới nghĩ đến thẳng thắn sao? Nếu muốn thẳng thắn, vì sao lại còn giải thích? Làm như vậy có ý gì?

Lập tức trả lời, cũng bất chấp suy nghĩ nhiều, trực tiếp hồi âm một tin: Không cần nói, từ nay về sau, chúng ta đã không có bất cứ quan hệ gì. Quan hệ giữa chúng ta dừng ở đây, anh có người đẹp của anh, tôi có cuộc sống của tôi, ngôi nhà kia tôi sẽ không quay lại nữa, anh cũng đừng dây dưa không rõ nữa.

Tin nhắn gửi đi, cô nhẹ nhàng thở ra, đồng thời càng phiền muộn hơn.

Không biết làm như vậy có đúng hay không, nhưng khi đối mặt với Tô Ly, cô đã không có biện pháp duy trì lý trí rồi. Chờ đợi vô vọng kia, một mình trong phòng vắng vẻ, một mình lẻ loi trong gió lạnh, cô không muốn tiếp nhận nữa.

Ngày hôm sau chính là mừng sáu tháng giêng, các công ty xí nghiệp bắt đầu hoạt động, lấy chữ “Phát” làm nguyện vọng. Nhưng làng giải trí lại không có quy tắc như vậy.

Sớm tỉnh mơ tỉnh lại, Thái Kim Huy đã gọi điện thoại, hung hăng quở trách cô. Đại ý là, cô không đúng như thế nào, tùy hứng như thế nào, khiến bọn họ không liên lạc được, làm hại cuộc sống hàng ngày của Tô Ly khó khăn, đều đã lớn rồi mà lại vẫn như vậy, còn mắng hờ dỗi, vvv ....

Đến cuối cùng Hạ Minh Y thật sự nhịn không được, gầm lên: “Đủ rồi! Lúc trước muốn tôi và Tô Ly tách ra chính là anh, bây giờ muốn chúng tôi làm hòa cũng là anh. Cũng là nghệ sĩ, người khác là bảo, còn tôi là thảo sao? Tôi cũng không mong anh sẽ khách sáo với tôi, nhưng ít nhất cũng phải tôn trọng chứ?”

“Tôi biết, anh không thích Tô Ly xuất đạo. Nếu anh không hài lòng, đại khái có thể hủy bỏ hợp đồng với tôi, không phải tôi không thể nuôi sống bản thân mình. Nhưng sau này mong anh đừng coi tôi như trẻ con mà mắng tới mắng lui, tắt điện thoại khi nghỉ ngơi là cách làm của những minh tinh phải không sao?”

Đoạn thoại dài như vậy, cô một hơi nói ra, sau khi nói xong nhịn không được thở hổn hển mấy hơi. Vẫn nơm nớp lo sợ như bước trên băng mỏng, bây giờ đã nói ra, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Một hồi lâu, mới nghe Thái Kim Huy nói: “Tôi thừa nhận tôi có thành kiến đối với cô, tôi cho rằng, người giống như cô, được Tô Ly yêu thì phải mang

on, không được tùy ý nổi giận như vậy. Sau này tôi sẽ chú ý nhiều hơn.”

Đây là logic gì vậy? Bởi vì cô là người bình thường, Tô Ly là đại minh tinh, cô nên mang ơn, nên thật cẩn thận, không được có cảm xúc riêng sao?

Hạ Minh Y chỉ cảm thấy cực kỳ vớ vẩn, nói thẳng: “Anh Huy, tôi chỉ là một người bình thường, tôi có tình cảm của người bình thường. Nếu tôi khúm núm với Tô Ly, vậy người anh ấy yêu cũng không phải tôi. Tình yêu là tình yêu, quả thật cần cảm ơn, nhưng không phải mang ơn. Nếu không, đó là giao dịch, sao còn là tình yêu?”

Thái Kim Huy sững sốt, nói: “Tình yêu là trò chơi của mấy người trẻ các người, tôi cảm thấy cô mau liên lạc với Tô Ly đi. Hôm nay gọi điện thoại cho cô, một là nhắc nhở chuyện này, hai là buổi chiều sắp xếp cho cô một số tiết mục, chú ý đừng đến muộn. Lát nữa tôi sẽ gửi thông tin cụ thể cho cô.”

Hạ Minh Y phản ứng lại, mới nói: “Được.”

Thật không ngờ, nhanh như vậy đã bắt đầu làm việc, nhưng qua năm mới, cô xem như có vẻ may mắn hơn những người phải quay phim ở bên ngoài.

Roi vào đường cùng, cô đành phải sắp xếp một chút, chuẩn bị sẵn sàng. Ai ngờ, tiết mục buổi chiều kia, người chủ trì bám không rời chuyện của cô và Tô Ly, hỏi rất nhiều chuyện khi hai người ở chung, câu hỏi của họ tựa như lưỡi dao sắc bén, cắt vào trong lòng cô.

Rất không dễ dàng hoàn thành tiết mục, còn có nhân viên công tác chạy tới nói: “Tình yêu của cô và Tô Ly quá cảm động, quá đẹp!”

Hạ Minh Y không biết nên bày tỏ như thế nào, chỉ nói cảm ơn, lập tức chạy trốn chết rồi đi.

Ai ngờ Thái Kim Huy lại gọi điện thoại tới, bảo cô mau đến công ty, nói là có việc gấp.

Hạ Minh Y còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, lên xe bảo chú Lý mau chóng chạy đến công ty, sau khi xuống xe thì đi thẳng đến văn phòng của Thái Kim Huy.

Sắc mặt Thái Kim Huy thật không tốt, biểu cảm khi nhìn thấy cô rõ ràng không có ý tốt, Hạ Minh Y cũng bất chấp nhiều như vậy, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cô gửi cho Tô Ly tin nhắn gì? Cô hại cậu ấy bị thương rồi có biết không?” Thái Kim Huy trừng mắt nhìn cô, khó chịu nói.

“Bị thương? Sao lại thế này?”

“Khi Tô Ly ở đoàn làm phim bên Hàn Quốc trong lòng luôn không yên, kết quả từ trên cao rớt xuống bây giờ sinh tử không rõ!” Thái Kim Huy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bây giờ cô vừa lòng rồi chứ? Tiểu Diệp nói sau khi cậu ấy xem điện thoại di động thì tâm trạng không tốt, trừ cô ra, còn có ai có thể khiến cậu ấy như vậy?”

Hạ Minh Y chỉ cảm thấy tâm hồi hộp một phen, nhảy lên kịch liệt, chẳng lẽ là tin nhắn kia?

Trên cao té rớt. . .

“Anh ấy như thế nào rồi? Anh ấy về nước chưa? Anh ấy ở đâu?”

“Cô còn quan tâm cậu ấy làm gì? Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng nổi giận với cậu ấy, cô xem cô làm ra chuyện tốt gì rồi! ! Lần này cô vừa lòng --” Thái Kim Huy đang hung tợn nói bị giọng nói đột nhiên xuất hiện cắt ngang.

“Thái Kim Huy! Ai cho anh quyền mắng cô ấy? Anh đối xử với nghệ sĩ của mình như thế đấy hả?” Giọng nam trầm thấp dễ nghe truyền đến.

Thái Kim Huy và Hạ Minh Y quay đầu, nhìn thấy A Hoàng bước dài đi đến.

“Ông . . . Ông chủ?” Thái Kim Huy cung kính nói.

A Hoàng gật gù đầu, đi đến bên người Hạ Minh Y: “Y Y, đừng sợ, anh dẫn em đi thăm cậu ấy.”

Hạ Minh Y đi theo anh ra ngoài, ở trên đường lớn chạy băng băng, dòng xe cộ nhìn như nước chảy, cô nhìn không được hỏi: “A Hoàng, rốt cuộc sao lại thế này?”

“Y Y, những lời này anh muốn hỏi em trước. Vì sao em không nói một tiếng nào với A Tô đã đi vậy? Cậu ấy về nhà không thấy em, gấp đến độ thiếu chút nữa phát điên, may mắn em còn nhớ cập nhật trạng thái. Cậu ấy vì chờ em về, vẫn kéo dài tới số 3 mới đi Hàn Quốc, bên Hàn Quốc kia thiếu chút nữa kiện cậu ấy phá vỡ hợp đồng.”

Hạ Minh Y kinh ngạc nhìn về phía anh: “Em có trở về hay không hữu dụng sao? Anh ấy đối với em chân thành như vậy từ khi nào vậy? Anh có biết đêm giao thừa cuối năm kia, anh ấy đã thất hứa với em bao nhiêu lần không? Hà Tiêm Tiêm cũng tìm tới cửa nói cho em biết bọn họ sắp đính hôn, anh ấy còn muốn hưởng thụ Tề Nhân Chi Phúc* sao? Em không khóc không nháo lẳng lẳng rồi đi cũng sai sao?”

*Tề nhân chi phúc: Chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu

Xe đột nhiên dừng lại, A Hoàng kinh ngạc nói: “Hà Tiêm Tiêm tìm em rồi hả? Cô ta nói cô ta với A Tô sắp kết hôn?” Ý thức được đây là đường lớn,

anh lại nhanh chóng đi tiếp.

“Đúng vậy, không chỉ có như vậy, cô ta còn nói rất nhiều về khoảng thời gian bên Tô Ly, lời nói có chút áy náy. Em tận mắt nhìn thấy Tô Ly đến sân bay đón cô ta, tận mắt nhìn thấy Hà Tiêm Tiêm hôn anh ấy. Chẳng lẽ còn giả nữa sao? Tối hôm đó Hà Tiêm Tiêm trở về, vì sao anh ấy không về nhà? Chẳng lẽ Hà Tiêm Tiêm không phải ở nhà bọn họ sao? Đêm giao thừa đó, anh ấy đã hứa hẹn, vì sao lại thất hứa? Vì sao trong điện thoại còn có giọng của Hà Tiêm Tiêm?!” Hạ Minh Y nói xong, trong mắt đã ngấn lệ.

Từ trong kính chiếu hậu A Hoàng đau lòng nhìn cô một cái, một bàn tay hung hăng đập mạnh vào vô lăng: “Người phụ nữ chết tiệt kia, anh biết cô ta vừa về thì không có chuyện tốt, quả nhiên không sai. Đều do A Tô, anh nói rồi bảo cậu ấy nói với em sớm một chút, cậu ấy lại sợ em đau lòng, muốn đợi xử lý xong chuyện của Hà Tiêm Tiêm mới nói toàn bộ với em. Cậu ấy đã như thế này, cái gì cũng muốn chính mình làm tốt rồi mới nói cho người khác biết, lần này thì tốt rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì? Anh nói, A Ly anh ấy. . .” Hạ Minh Y tròn to mắt, đáy lòng có một tia vui mừng.

“Anh sẽ nói hết nội chuyện anh biết cho em nghe.” A Hoàng nói, làm như suy xét nên nói như thế nào, do dự một lúc, anh mới nói tiếp.

“Hà Tiêm Tiêm và nhà họ Tô là thế giao, quan hệ hai nhà vẫn rất tốt. Thời thiếu niên quả thật A Tô và cô ta có yêu nhau. Khi A Tô mười sáu tuổi đã ra nước ngoài với Hà Tiêm Tiêm, về sau cả nhà họ Hà cũng chuyển sang Mỹ định cư. Nhưng khi bọn họ mười tám tuổi đã chia tay rồi, một là Hà Tiêm Tiêm phát hiện A Tô có hai nhân cách, hai là A Tô muốn làm diễn viên, không muốn kế thừa sự nghiệp gia tộc. Hà Tiêm Tiêm cảm thấy suy nghĩ bất đồng, nên hai người cắt đứt như vậy.”

“Những năm gần đây, bọn họ chưa từng có liên lạc. Từ lúc Hà Tiêm Tiêm đề xuất chia tay, tình cảm A Tô đối với cô ta đã không còn. Nhưng hai bên cha mẹ cũng không biết nguyên nhân bọn họ chia tay, cho rằng chỉ là hiểu lầm. Cho nên lần này Hà Tiêm Tiêm trở về, sẽ ở trong nhà cậu ấy. Đi đón Hà Tiêm Tiêm, là mệnh lệnh của mẹ cậu ấy, buổi tối không đi được, là mệnh lệnh của ba cậu ấy. Bởi vì cha mẹ cậu ấy cảm thấy A Tô và Hà Tiêm Tiêm là ông trời tác hợp.” Nói tới đây, A Hoàng bỗng nhiên ngừng lại, nhìn Hạ Minh Y một cái: “Em có biết vì sao A Tô chịu uy hiếp không?”

Trong lòng Hạ Minh Y dâng lên cảm giác không rõ, sẽ không phải. . . Bởi vì cô chứ?

A Hoàng vừa thấy biểu tình của cô cũng biết cô đã đoán được, cười khổ nói: “Làm cha mẹ luôn biết cách khống chế con họ, cho nên, bọn họ lấy em ra uy hiếp. Nếu bọn họ thật sự muốn ra tay với em, cả thành phố B này người có thể cứu em chỉ sợ cực ít.”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Vui mừng lo âu

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Hạ Minh Y thờ hốc vì kinh ngạc, không nghĩ tới lại là như thế này. . . Quả nhiên, người nhà Tô Ly không chấp nhận bọn họ cùng một chỗ.

Cô lẩm bẩm nói: “Như thế này là như thế nào. . .”

A Hoàng thờ dài nói: “Đây là người trong xã hội thượng lưu, luôn lấy lợi ích ra so sánh.”

Hạ Minh Y nghe vậy, khổ sở gục đầu xuống, không biết nên nói gì cho tốt, hai người đều trầm mặc, thật lâu sau, cô thấp giọng lại kiên định nói: “Chỉ cần A Ly yêu em, chỉ cần anh ấy không phản bội em, bất luận như thế nào, em cũng sẽ không buông tay anh ấy!”

A Hoàng nhanh chóng nghiêng người nhìn cô một cái, ánh mắt phút chốc sáng lên, nói: “Em nhất định phải tin tưởng cậu ấy. Cậu ấy thật sự yêu em. Mấy ngày nay, trong nhà cậu ấy xảy ra chút việc, đều dựa vào cậu ấy dốc sức xoay chuyển, ngay đêm giao thừa đó, cậu ấy định sau bữa tối sẽ lập tức quay về bên em, nhưng ông nội cậu ấy xảy ra chuyện, phải đến bệnh viện cấp cứu. Người trong nhà đều bận bịu, dưới loại tình huống này, cha mẹ cậu ấy khẳng định sẽ không cho cậu ấy đi tìm em. Đợi sau nửa đêm ổn định lại, cậu ấy gọi điện thoại cho em, em lại tắt máy. Cậu ấy còn tưởng rằng em ngủ thiếp đi, trời vừa sáng đã trở về tìm em, em lại biến mất.”

“Chuyện đã trải qua chính là như thế này, anh cũng không nói dối một câu, chuyện này cũng không đáng để anh nói dối em. Anh biết mấy ngày nay em cũng không sống tốt chút nào, anh không dám nói A Tô không sai, nhưng dù sao cậu ấy cũng có nỗi khổ, hi vọng em có thể tha thứ cho cậu ấy.”

Hạ Minh Y cảm giác trái tim một hồi nhảy kịch liệt không ngừng, một hồi lại giống như rơi rớt mấy nhíp, không nghĩ tới chuyện đã trải qua lại như thế này, chẳng lẽ là Hà Tiêm Tiêm cố ý chọc giận cô? Bởi vì cô ta biết Tô Ly không phải người thích giải thích, cho nên cố ý nói những lời này để cô tức giận?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, không biết làm sao lại có thể mắc bẫy của cô ta, nhưng nghĩ đến lần thí nghiệm đó của chính mình, lại cảm thấy ngực giống bị thứ gì đó ngăn chặn vậy.

Do dự thật lâu sau, cô mới mở miệng nói: “Nhưng. . .” Cô ngượng ngùng nói ra những lời Hà Tiêm Tiêm nói và thí nghiệm của chính mình.

A Hoàng trợn mắt há mồm kinh ngạc, một lát sau cười thất thanh: “Y Y, em quả nhiên thuần khiết giống như đóa hoa bách hợp, đây có phải cũng chứng tỏ Hà Tiêm Tiêm kia kinh nghiệm phong phú hay không?”

“Có. . . Có ý gì?” Hạ Minh Y khó hiểu.

“Yết hầu vốn là điểm mẫn cảm của đàn ông, thử hỏi có người đàn ông nào chịu được cô gái mình yêu thương cắn nơi đó? Cho dù đối mặt với cô gái mình không thích, khi đàn ông động tình bị cắn yết hầu cũng sẽ có phản ứng. Nếu em không tin, có thể thử một chỗ khác, anh nghĩ A Tô cũng sẽ nhiệt tình như lửa với em.” A Hoàng cười đến có thâm ý khác.

Nháy mắt Hạ Minh Y đỏ bừng cả mặt: “Đừng, đừng nói lung tung.”

“Được, còn lại em đi hỏi A Tô đi? Hai người các người, tính cách đến chết cũng kìm nén, em không thích hỏi, cậu ấy cũng không có thói quen giải thích. Lần này ăn đau khổ rồi? Hai người cùng một chỗ, có đôi khi cũng cần chấp nhận và tín nhiệm.”

Hạ Minh Y có vẻ dăm chiêu nói: “Em sẽ cẩn thận suy nghĩ, về sau không trốn tránh nữa. Nhưng, nhìn bộ dáng anh rất có kinh nghiệm, sao không thấy bạn gái anh?”

A Hoàng quay đầu liếc nhìn cô một cái, nói: “Ha ha, cô ấy không thích anh.”

“Cô gái kia thật sự là thân ở trong phúc mà không biết phúc.” Cô cảm thán một câu.

“Không, đó là bởi vì người yêu của cô ấy còn tốt hơn anh.” Trong giọng A Hoàng như thể có một tia hiu quạnh.

Hạ Minh Y dừng một chút, an ủi: “Vậy thì chúc cô ấy hạnh phúc đi!”

“Đương nhiên, anh sẽ vẫn chờ đợi đến khi cô ấy hạnh phúc.” Những lời này A Hoàng nói cực kỳ nhỏ, rồi sau đó dừng xe lại: “Đến rồi, xế chiều hôm nay A Tô đã quay về, cậu ấy ở phòng 901, em mau đi xem cậu ấy một chút đi. Có nghi vấn gì thì cứ hỏi ra.”

Hạ Minh Y gật gù đầu, mau chóng đi vào bệnh viện. Thật lâu sau, mãi đến khi bóng dáng cô biến mất trong đại sảnh bệnh viện, A Hoàng mới thu hồi tầm mắt.

====

Nếu chuyện thật sự giống A Hoàng nói, vậy có phải cô hiểu lầm A Ly rồi hay không? Cho nên A Ly vừa thấy tin nhắn cô gửi tới mới có phản ứng kịch liệt như thế? Thang máy rất nhanh thì chạy, Hạ Minh Y lại cảm thấy nó chạy rất chậm, suy nghĩ đến Tô Ly bởi vì lời của cô mà bị thương, tâm giống như muốn vỡ ra vậy.

Rốt cục đến chỗ lầu 9, cô như một trận gió xông ra ngoài. Rất nhanh tìm đến phòng Tô Ly, đẩy cửa đi vào.

Tô Ly giống như ngủ thiếp đi, chân bị treo lên, trên cánh tay trên đầu bị quấn băng gạc, xem ra bộ dạng rất thảm.

Hạ Minh Y nhỏ giọng đi đến trước giường anh, đau lòng nhìn anh.

“A Ly. . .” Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Tô Ly lại chậm rãi mở to mắt, thấy là cô, trong mắt xẹt qua một tia vui mừng: “Y Y!”

“A Ly, anh không sao chứ?” Hạ Minh Y cuống quýt hỏi.

Tô Ly lắc đầu: “Không có việc gì, nếu không anh có thể về nước sao?”

“Nhưng anh Huy nói anh rơi từ trên cao xuống, bị thương cực kỳ nghiêm trọng.”

“Nếu anh không nói như vậy, em sẽ đến sao? Nhưng, lấy tính nôn nóng của anh ấy, nói không chừng lại hung dữ với em rồi. Y Y, em chịu ủy khuất rồi.”

Hạ Minh Y lắc đầu, nói không ra lời.

“Thực xin lỗi, không phải anh cố ý không quay về, quả thật trong nhà xảy ra chuyện. Lần này anh nhất định phải giải thích rõ ràng với em.” Ánh mắt Tô Ly nhìn cô tràn đầy sùng ái.

“A Hoàng đã nói với em rồi.” Hạ Minh Y dừng một phen: “Anh và Hà Tiêm Tiêm, thật sự không có. . .”

“Không có!” Tô Ly kiên định nói, kéo tay cô qua, đặt trên bờ môi khẽ hôn một cái: “Nhưng thật xin lỗi, nếu mười năm trước anh biết có một ngày sẽ gặp em, anh nhất định sẽ không mang nụ hôn đầu tiên cho cô ta. Nhưng anh chỉ chạm vào một mình em.”

“Nhưng em nhìn thấy cô ta ôm anh ở sân bay, lại còn hôn lên má anh.” Hạ Minh Y bất mãn nói.

“Lúc ấy em ở sân bay?” Tô Ly kinh ngạc nói, lập tức nắm chặt tay cô: “Thực xin lỗi, lúc ấy nhất định em rất khổ sở? Kỳ thật anh cũng không muốn đi đón cô ta, nhưng dù sao hai nhà cũng có giao tình, làm chủ nhà cũng phải tận tình. Mà anh cũng không đoán trước được cô ta sẽ nhào vào trong lòng anh, khi cô ta muốn hôn anh, anh đã phản ứng kịp, đưa tay đẩy cô ta ra, em có thấy không?”

“Đẩy ra?”

Hạ Minh Y nhớ lại, khi đó cô đứng sau cây cột, Tô Ly nghiêng lưng lại, cô chỉ nhìn thấy Hà Tiêm Tiêm bỏ nhào tới, lại không thấy rõ cụ thể tình huống giữa hai người. Khoảng cách, lại thêm góc độ, cô nhìn thấy lại là bộ dáng hai người thân mật.

“Nhưng điện thoại anh tắt máy.” Cô vẫn không phục.

“Lúc ấy anh tỉnh sau khi đưa cô ta về thì sẽ về nhà chờ em, ai biết nửa đường mẹ anh gọi điện thoại tới, Hà Tiêm Tiêm lại để lộ ra anh không muốn về nhà. Mẹ anh nhất thời tức giận -- “

Hạ Minh Y che miệng anh lại: “Chuyện sau đó A Hoàng đều đã nói cho em biết, không nói, em cũng biết rồi. A Ly, em tin tưởng anh. Em cũng có lỗi, luôn luôn chôn giấu mọi chuyện ở trong lòng không nói, người khác vừa tìm tới cửa em đã tin rồi. Hiện tại xem ra, những chuyện này khẳng định là cô ta cố ý làm”

“Y Y, sao vậy?” Tô Ly nhạy cảm cảm giác được khẳng định vẫn phát sinh chuyện mà anh không biết.

Hạ Minh Y suy nghĩ, kể lại chuyện của Hà Tiêm Tiêm cho anh nghe. Sau khi Tô Ly nghe xong, nháy mắt sắc mặt âm trầm, ánh mắt càng sâu thẳm.

“Đính hôn? Quả thực nằm mơ, cô ta cho rằng cô ta là ai? Lại xem anh là ai? Y Y, anh đã từng yêu cô ta, nhưng là thật lâu trước, phần tình cảm này đã biến mất không còn rồi. Hiện tại, tương lai, anh chỉ yêu em, đối tượng muốn kết hôn, cũng chỉ một mình em. Em phải tin tưởng anh.”

Trong lòng giống như núi lửa nổ mạnh vậy, dòng nước ấm nhanh chóng dung nhập vào toàn thân. Dưới sự kích động, cô hoàn toàn không nói ra lời, chỉ có thể vươn tay, nhiệt tình ôm lấy anh.

Có gì có thể so sánh với chuyện sau khi đau lòng tuyệt vọng, lại nhận được lời thề chân thành, càng làm cho người ta cảm thấy vui sướng?

Tô Ly mỉm cười, thân nhiên nói: “Y Y, có một chút chuyện anh nhất định phải thẳng thắn với em. Kỳ thật khi tình cảm của anh và Hà Tiêm Tiêm tốt nhất, quả thật có hành động kia. Nhưng. . . Anh tiến hành không xong”

Thật lâu sau, Hạ Minh Y mới tìm được giọng nói của mình: “Tiến hành không xong?”

“Uhm, nụ hôn bất chợt anh còn có thể tiếp nhận, nhưng khi cô ta ám chỉ anh có thể tiến thêm một bước, anh lại không thể tiến hành.”

“Vì sao?” Nếu yêu nhau, động tình phát sinh quan hệ, đó cũng là chuyện bình thường không phải sao. . .

“. . . Anh cảm thấy bần.” Tô Ly áp ứng nói.

Mười năm trước, lời nói của Hà Tiêm Tiêm còn bên tai: “Người người đều hâm mộ bạn trai của em rất ưu tú, ai ngờ chuyện đơn giản nhất mà anh cũng không làm được! Bộ dạng này của anh, về sau làm sao chúng ta có thể cùng một chỗ?”

Anh chỉ thích sạch sẽ có vẻ nghiêm trọng chút thôi, nhưng trong mắt Hà Tiêm Tiêm, lại thành không thể giao hợp.

Những thứ này, Tô Ly tự nhiên sẽ không nói cho Hạ Minh Y, toàn bộ thế giới trừ bỏ Hà Tiêm Tiêm và anh, sợ rằng không ai biết rồi.

Hạ Minh Y nghe được lời giải thích của anh, đáy lòng càng vui mừng, chỉ sợ thời niên thiếu A Ly đối với Hà Tiêm Tiêm cũng không yêu đến có thể chiến thắng tính thích sạch sẽ. Vậy anh đối với cô. . .

Cô ôm cổ anh, nước mắt trượt vào trong quần áo của anh: “Về sau, có chuyện gì em sẽ không gạt anh nữa.”

Tô Ly ngồi xuống, thuận thế ôm cô vào trong ngực, vì cô lau nước mắt: “Anh cũng sẽ nói tất cả với em”

Hạ Minh Y gật gật đầu, từ trong ngực anh đứng dậy, bỗng nhiên phát hiện không thích hợp: “Sao anh còn có thể động? Không phải bị thương sao? Anh, chân anh?”

Vừa rồi vẫn bị treo, sao bây giờ lại không thấy nữa.

Đầu Tô Ly đầy hắc tuyến, rút chân từ trong chân ra: “Khụ khụ. . . Nếu không như vậy, em sẽ kiên nhẫn nghe anh nói sao? Lấy tính tình của em, nếu nhìn thấy anh không có chuyện gì, nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy.”

Cũng tự trách mình để lộ sơ hở, nếu không còn có thể ôm ấp một lúc nữa. Nhưng may mắn không bị lộ giữa chừng.

“Trật thương?” Hạ Minh Y có một loại cảm giác vô lực.

“Bản lĩnh của anh tốt như vậy, làm sao có thể để mình té bị thương? Khi rơi xuống anh đã xoay người giảm chấn thương xuống mức thấp nhất.” Tô Ly

ngượng ngùng cười, xuống giường: “Hiện tại, chúng ta ra ngoài, anh dẫn em đi gặp một người, sau đó sẽ nói tất cả với em.”

Hạ Minh Y bất đắc dĩ đi theo phía sau anh.

“Ai ôi, đau quá, Y Y, mau tới đây đỡ anh.”

“Không phải vừa rồi nói không đau sao?”

“Không biết sao lại thế này, lúc này vô cùng đau.” Nhân tiện tựa vào trên người cô, uhm, thật tốt.

...

Hai người cùng đi đến lầu 10, đứng ở bên ngoài một căn phòng bệnh. Tô Ly chỉ vào người ở bên trong nói: “Đó chính là ông nội của anh, đêm giao thừa đó bệnh tim của ông đột nhiên phát tác, mọi người suốt đêm đưa đến bệnh viện, sau đó vẫn trông ở bên cạnh. Vốn anh muốn đợi bệnh tình ông nội ổn định sau đó trở về tìm em, nhưng bị ba anh mắng bắt hiếu nên ngăn lại.” Cho nên chúng ta cứ như vậy bỏ lỡ.

Hạ Minh Y gật gù đầu, nhìn thấy người trong phòng bệnh thì giật mình: “Là ông ấy? Em đã gặp ông ấy.”

“Trong bệnh viện Hiệp Hòa đúng hay không? Lúc ở trong bệnh viện với em, người anh đi thăm là ông, ông nội đối với em rất vừa lòng. Nếu ông nội đồng ý chúng ta ở cùng một chỗ, ba mẹ anh có phản đối cũng vô dụng.”

Hạ Minh Y vui mừng nhìn Tô Ly một cái, hai người cùng xuống lầu, không ai chú ý tới phía sau có một bóng dáng chột lóe.

Góc rẽ cầu thang lầu, ánh trắng từ phía sau cửa thủy tinh chiếu vào, tuy ánh đèn bệnh viện sáng tỏ, nhưng giờ này khắc này, trời đất hiu quạnh một vòng trăng tròn nhô lên cao, đã có một loại mỹ cảm khác. Hai người cùng ngừng lại.

“Nơi này an tĩnh, cũng không ai đi lên, chúng ta nói ở chỗ này đi! Không ai quấy rầy, an tĩnh.” Tô Ly nói.

“Được!” Hạ Minh Y gật gù đầu, lo lắng nhìn anh: “Nhưng anh? Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Tô Ly cười nói: “Xem anh tìm được một cô vợ nhỏ hiền lành này!”

Hạ Minh Y giật dử liếc anh một cái: “Bất tự còn chưa có xem? Ai là vợ của anh hả?”

“Còn không phải ở ngay trước mặt sao?” Tô Ly cười nói với cô. Hạ Minh Y nhin không được cười lên, cảm giác trong lòng giống ăn mật ngọt.

Đúng lúc này, trên cầu thang truyền tới tiếng lộc lộc chạy bộ, Hạ Minh Y theo bản năng quay đầu lại, còn không có phản ứng kịp, thì cảm giác được một lực lớn đánh về phía mình!

Thân thể nháy mắt mất cân bằng té ngã về phía trước, trong phút chốc trời đất xoay chuyển, nghe được một tiếng sợ hãi quát lớn: “Y Y!” Hạ Minh Y cảm thấy chính mình được một đôi tay hữu lực ôm chặt trong ngực.

Hai người cùng ngã xuống!

“Phù phù phù phù!” Quay cuồng, chấn động lớn, đầu óc Hạ Minh Y trống rỗng, trong lúc hoảng hốt giống như nghe thấy mấy tiếng không rõ ràng “Anh yêu em”.

Tiếp theo, kịch liệt run run, quay cuồng ngừng lại, Hạ Minh Y cảm giác một giây cuối cùng kia, thân thể bị hung hăng va chạm. Đầu choáng váng, thiếu chút nữa ngất lịm.

Bỗng nhiên, một tiếng “a!” sắc nhọn đánh thức cô, Hạ Minh Y chịu đựng đau đớn ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng trắng biến mất.

Cô lập tức phản ứng kịp!

“A Ly!” Che chở cô, dùng chính thân thể mình bảo vệ cô, là Tô Ly! !

Giờ phút này trên mặt đất màu trắng một mảng vết máu lớn, Tô Ly bảo vệ cô, nhưng đầu anh hướng xuống dưới, đang nằm trên một bậc thang cuối cùng, máu từ chỗ đó chảy ra.

Trong nháy mắt đó, tất cả cảm giác của Hạ Minh Y đều đã biến mất, chỉ còn lại tâm hoảng hồn to: “Người đâu mau tới đây! ! Người đâu mau tới đây! !”

Rất nhanh truyền đến tiếng bước chân lộc lộc cộc cộc, ấn tượng cuối cùng của Hạ Minh Y, là màu đỏ của máu trước mặt, hình như có người kéo cô, nhưng thân thể cô không thể nhúc nhích, sau đó trước mặt bỗng tối sầm, triệt để mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Chung Ly Cẩn Tô

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Máu, máu, máu. . .

Rất nhiều máu.

Ba mẹ bị đá đập chảy máu, Nguyệt Thu bị đánh chảy máu. . .

Còn có màu đỏ điểm lệ trên sàn nhà kia. . .

Hạ Minh Y cảm thấy mình bị rơi vào trong vũng máu không thể thoát ra, bốn phương tám hướng đều có cảm giác áp bách mãnh liệt đánh úp tới, dường như ở trong không gian nhỏ hẹp cô không thể nhúc nhích.

Mẹ, cứu con, mẹ. . .

Đây là giọng của ai vậy?

Làm sao có thể có giọng nói non nớt như vậy. . .

Trong ngực lại truyền đến cảm giác đau đớn kia, đau đớn khiến cô muốn ngất đi, có một cảm giác huyết mạch bị cắt đứt. . . Đau đớn thấu xương, Hạ Minh Y lại bị mất đi ý thức lần nữa, ngã vào bóng tối vô tận.

“Y Y, em đừng xảy ra chuyện gì, cả đời này anh chưa từng cầu xin ai, em mau tỉnh lại đi. . .” Bên tai truyền đến giọng nói ấm áp quen thuộc.

Hạ Minh Y cảm thấy giọng nói này giống như một ánh sáng, được nó dẫn dắt, dần dần cô từ trong bóng tối đi ra. Vùng vẫy mờ mắt, một lúc sau, cô mới thích ứng được.

“Y Y, em dậy rồi!” Bên tai truyền đến giọng vui mừng.

Cô liếc nhìn bên cạnh, có chút thất vọng, không phải A Ly.

Hạ Minh Y hé miệng, giọng có chút khàn khàn: “A Hoàng, A Ly, A Ly sao rồi?”

Sắc mặt A Hoàng có chút lạ, một lúc sau mới nói: “. . . Khá tốt.”

“Em đã hôn mê bao lâu?”

“Gần một tháng rồi.”

“Lâu như vậy? Vậy A Ly đã tỉnh chưa? Em muốn nhìn thấy anh ấy.” Hạ Minh Y nói xong liền muốn xuống giường.

A Hoàng vội vàng ngăn cô lại: “Y Y, em không thể di chuyển, không thể ra ngoài.”

“Vì sao?” Hạ Minh Y kỳ quái nhìn anh một cái: “Em muốn nhìn thấy A Ly, em lo lắng cho anh ấy!”

“Bác sĩ nói cả người em đều có vết thương, cần phải tĩnh dưỡng.”

“Làm sao có thể, em cảm thấy rõ ràng không có chuyện.” Cô cử động một phát, lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Chỗ bụng dưới hình như ần ần đau đớn, cơ thể lại không thể dùng sức. Hạ Minh Y kinh ngạc ngẩng đầu: “Em làm sao vậy? Làm sao có thể kỳ quái như vậy. . .”

A Hoàng tránh ánh mắt cô: “Chỉ là nằm quá lâu, cơ thể vẫn chưa thích ứng được!”

“A Hoàng, anh gạt em, em cảm thấy, em cảm thấy giống như mất đi thứ gì đó. . .” Nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, dường như có thứ gì đó rất quan trọng đã bị mất vậy: “Anh nói cho em biết, rốt cuộc em bị gì vậy. . .”

A Hoàng thở dài một tiếng, trong mắt có một tia bi thương nồng đậm: “Em sinh non rồi. . .”

Hạ Minh Y kinh ngạc mở to hai mắt, thật lâu sau mới lúng ta lúng túng nói: “Anh nói gì? Anh nói gì? Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể. . .”

“Khi phát hiện thì em đang nằm trong một vũng máu, bác sĩ nói em đã mang thai ba tháng rồi.”

“Không có khả năng, không có khả năng. . . Em hoàn toàn không nôn nghén, không có phản ứng rối loạn, làm sao có thể mang thai, anh gạt em, em

không có con, em không có con!!” Hạ Minh Y hoàn toàn không thể tiếp nhận, gào khóc.

A Hoàng đau lòng ôm lấy cô: “Thực xin lỗi, anh biết em không thể tiếp nhận, nhưng đây là sự thật. . . Em hãy nhớ lại xem, ba tháng nay em có kinh nguyệt hay không?”

“Nhưng từ sau khi bị thương do lạnh ở Đông Bắc, kinh nguyệt cũng rất không quy luật, em còn uống thuốc cầm lạnh! Làm sao có thể có thai?”

Hạ Minh Y dựa vào trong lòng A Hoàng khóc lớn, càng khóc càng đau lòng, bị thương khóc: “Con, con của em. . . Con của em! !”

Mẹ chờ mong con tới biết bao, con chính là người thân duy nhất trên đời này của mẹ! Là người mà mẹ muốn dùng hết sức lực để bảo vệ! Vì sao con lại đi sớm như vậy? Do mẹ không bảo vệ tốt cho con, là lỗi của mẹ. . .

A Hoàng ôn nhu vỗ nhẹ sau lưng cô, về mặt đau lòng.

Không biết qua bao lâu, Hạ Minh Y dần dần bình phục lại, nhẹ giọng hỏi: “A Ly có biết hay không, anh ấy có biết con của bọn em hay không. . .”

Cơ thể A Hoàng cứng đờ: “Còn chưa nói với cậu ấy.” Anh vừa dứt lời, làm như sợ cô nghĩ nhiều, lập tức nói sang chuyện khác: “Y Y, làm sao hai người lại té xuống, có phải có người làm hại hay không? Nhưng với bản lĩnh của Tô Ly?”

Hạ Minh Y suy nghĩ, kể lại chuyện đêm đó, cuối cùng nhấn mạnh: “Em nhìn thấy người đó, trên cổ tay cô ta có một nốt ruồi, hơi mập, cao khoảng 1m 60. Cô ta nhắm vào em, A Ly vì cứu em.”

“Được rồi, chuyện này anh sẽ điều tra.” A Hoàng vỗ nhẹ bả vai cô: “Cơ thể em vẫn chưa bình phục, nhất định phải chú ý cẩn thận. Nếu vẫn cứ đắm chìm trong đau lòng, sẽ ảnh hưởng đến khả năng mang thai về sau, em không vì mình mà suy nghĩ thì cũng phải suy nghĩ cho đứa nhỏ sau này chứ?”

Vừa nhắc tới con, nước mắt Hạ Minh Y nhịn không được chảy xuống, ngực đau không thể hô hấp. Nhưng nghĩ đến lời A Hoàng nói, cô lại vội vàng kèm chế không để bản thân suy nghĩ linh tinh, nức nở nói: “Em phải chăm sóc bản thân thật tốt. Chờ em khỏe lại, em sẽ đi thăm A Ly, em không thể để anh ấy lo lắng vì em. . . Chúng ta cũng không được nói với A Ly, đứa nhỏ đã không còn. . .”

A Hoàng nghe vậy, mũi đau xót, hốc mắt cũng đỏ. Đắp kín chăn cho cô, xoay người đi ra ngoài.

A Tô, cậu mau tỉnh lại đi! Tôi không biết bí mật này còn có thể giấu điểm tới khi nào! Sao cậu có thể bỏ lại cô ấy một mình chứ?

=====

“A Ly! A Ly!!!” Trong phòng bệnh bỗng nhiên vang lên một tiếng thê lương, kinh động đến A Hoàng đang nói chuyện với bác sĩ, anh nhanh chóng trở về phòng bệnh.

Hạ Minh Y đứng trước giường bệnh của Tô Ly, nhìn thấy tất cả trước mắt, thân thể không ngừng run rẩy, giống như một giây sau, cơ thể yếu ớt của cô sẽ không thể kiên trì được nữa.

“A Ly! !” Cô đột nhiên nhào lên trên giường, nước mắt trào ra: “Anh mau tỉnh lại đi, em là Y Y!”

Y tá bên cạnh lập tức đi lên nâng cô dậy: “Hạ tiểu thư cô bình tĩnh lại đi, như vậy cũng vô dụng!”

Hạ Minh Y đẩy cô ta ra: “Tránh ra! Ai nói A Ly sẽ sống đời sống thực vật? ! Anh ấy sẽ không, anh ấy sẽ lập tức tỉnh lại. Anh ấy sẽ lập tức tỉnh lại!”

A Hoàng bước lên, hung hăng trừng mắt nhìn y tá một cái: “Ai cho cô dẫn cô ấy tới đây?” Y Y đã khỏe, nhưng vì giấu điểm tình trạng của Tô Ly với cô, anh vẫn không dẫn cô đến thăm Tô Ly.

“Tôi cũng không có biện pháp, Hạ tiểu thư kiên quyết muốn tới!”

A Hoàng cũng không nói nhiều, đi đến nâng Hạ Minh Y dậy: “Y Y, đừng đau lòng, A Tô sẽ mau chóng tỉnh lại thôi. Thật sự sẽ mau chóng tỉnh lại thôi, hãy tin anh.”

Hạ Minh Y nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên: “Thật vậy sao?”

“Thật sự!”

“Anh không lừa em?”

“Không lừa em!”

A Hoàng nâng cô trở về phòng bệnh của mình, nhìn cô nằm ở trên giường: “Nhất định A Tô sẽ không có việc gì, cậu ấy chỉ hôn mê mà thôi, bác sĩ nói sẽ tỉnh lại.”

Hạ Minh Y gật gật đầu. Mãi cho đến khi cô an tĩnh lại, A Hoàng mới xoay người ra ngoài.

Đội anh rời đi, Hạ Minh Y lại mở mắt ra, ánh mắt và biểu tình đều trống rỗng. Cảm giác vừa rồi, cô sẽ không bao giờ quên, khi cô nhào tới, thân thể A Ly lại cứ cứng ngắc, thật giống như, hoàn toàn không có cảm giác vậy. . .

Hạ Minh Y rúc vào chăn, nức nở: “A Ly, đừng bỏ em lại một mình. .”

Đừng bỏ em lại một mình. . .

Đang ở trong phòng, cô nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh bị đẩy ra, tiếp theo có người đi nhanh tới: “Cô ta ở đây!”

Đột nhiên, chấn trên người cô bị xốc lên, chưa kịp phản ứng, đã có người nắm tay cô kéo xuống giường.

Hạ Minh Y vừa ổn định cơ thể, bỗng nhiên -- “Bốp” một tiếng, trên mặt đã rơi xuống một cái tát thật mạnh!

“Tôi đánh chết cô đồ chết tiệt này! Vì sao gặp chuyện không may không phải cô? Khiến em trai tôi trở thành như vậy, cô hài lòng rồi chứ? !”

“Cần Du, dừng tay!” Có người ngăn cô ta lại.

“Mẹ, bây giờ mẹ còn khách sáo với nó làm gì? Nếu không phải nó, Cần Tô sẽ thành người sống đời sống thực vật sao?”

Hạ Minh Y đứng ngây tại chỗ, nhìn cô gái hùng hổ trước mặt, bộ dáng cô ta rất đẹp, nhưng bộ dạng bây giờ của cô ta cực kỳ dọa người!

Em trai. . Người sống đời sống thực vật. . .

Dường như Hạ Minh Y nghe thấy tiếng trái tim mình nổ tung, nóng rất đau đớn trên mặt, cô cũng không hề cảm giác được. Thật lâu sau, mới hỏi: “Cô là. . . người thân của A Ly?”

Vừa rồi cô ta gọi Cần Tô, chuyện gì đây?

“Giả bộ cái gì? Nếu không phải cô ham muốn tài sản nhà Chung Ly, sẽ trăm phương ngàn kế quyến rũ nó như vậy sao? Giờ cô hại chết nó rồi đó, cô hài lòng chưa?” Cô gái kia nói xong, lại giơ tay lên tát!

“Cần Du, dừng tay!” Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một giọng nam hết sức nghiêm khắc.

Chung Ly Cần Du xoay người, nhìn người tới, không phục nói: “Anh cả, cô ta hại Cần Tô, anh còn che chở cho cô ta?!”

Chung Ly Cần Du sắc mặt âm trầm đi tới, nhìn vết hồng trên mặt Hạ Minh Y, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng. Nghiêng người nói với Chung Ly Cần Du: “Ai cho em đánh người? Đây là biểu hiện của danh môn thiên kim sao? !”

“Em không nên đánh cô ta sao? Cần Tô là em trai em. . .”

Cần Du sắc mặt lạnh lùng nói: “Nếu Cần Tô ở đây, nhìn thấy em đánh cô ấy, nhất định sẽ không bỏ qua cho em!” Anh nhìn Hạ Minh Y vẫn ngu ngơ đứng đó, đau lòng kéo cô qua, để cô đứng ở bên cạnh mình.

“Cần Du.” Người đàn ông trung niên vẫn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, thu hồi ánh mắt trên người Hạ Minh Y, chuyển đến trên người Chung Ly Cần Du: “Con làm anh trai như thế này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chung Ly Cần Tô (2)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Cần Du sắc mặt lạnh lùng, không tình nguyện nói: “Cũng vì Cần Du đánh người trước, Y Y cũng là người bị hại. Sao mọi người có thể tới đây?”

“Đương nhiên phải tới, ngược lại mẹ muốn nhìn, đứa con gái như thế nào, mà có thể khiến đứa con trai mẹ yêu quý nhất, không tiếc dùng thể lực gia tộc tạo áp lực với Tân Diệu thị nhỏ nhỏ kia.” Tô Vận từng bước đi tới bên cạnh Hạ Minh Y: “Chèn ép nhà họ Nhan đã có giao tình nhiều năm, lãnh khốc vô tình với mối tình đầu, thậm chí, ngay cả mạng cũng không cần!”

Tô Vận đi từng bước đến trước mặt Hạ Minh Y: “Mặt mũi cũng không tệ lắm.” Bà xoay người trao đổi ánh mắt với Chung Ly Ngự Thu, nói với Cần Du và Cần Du: “Các con ra ngoài, mẹ nói chuyện với cô ta.”

“Mẹ. . .” Cẩn Hoàn thấp giọng kêu một tiếng: “Đừng khó xử Y Y.” (LMT: hic hic thương hoành ca quá~...)

Ánh mắt Tô Vận lạnh lẽo: “Việc con làm mẹ còn chưa tính sổ với con đâu đó? Đây là thái độ của người nhà Chung Ly đối với cha mẹ sao! Trong mắt còn có người mẹ này hay không? Ra ngoài!”

Cẩn Hoàn không đồng ý, cố ý đứng ở bên người Hạ Minh Y.

Lúc này, Hạ Minh Y trầm mặc thật lâu bỗng nhiên kéo kéo ống tay áo của anh: “A Hoàn, anh ra ngoài đi!”

“Y Y?” Cẩn Hoàn lo lắng kêu một tiếng.

Hạ Minh Y lắc đầu: “Không sao, có thể có chuyện gì chứ.” Tuy sắc mặt cô tái nhợt, vẻ mặt lại cực kỳ kiên định.

Cẩn Hoàn thờ dài, đi ra ngoài.

Toàn bộ yên tĩnh lại, ánh mắt Tô Vận sắc bén đảo qua mặt Hạ Minh Y: “Cô cũng rất có bản lĩnh, có thể khiến hai đứa con trai của tôi đối với cô nói gì nghe vậy!”

Trên mặt Hạ Minh Y tái nhợt không có một tia biểu tình, một lát sau, chỉ nhàn nhạt động môi: “Đi, người ngồi đi!”

Tô Vận kinh ngạc nhìn cô một cái, cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh: “Cẩn Tô và cô có vướng mắc gì, tôi cũng không quản. Trong cái vòng luẩn quẩn này, nói trắng ra là không sợ cô hoa tâm, chỉ sợ cô chung tình. Trước kia Cẩn Tô vì cô làm nhiều việc như vậy, may mà chính nó còn có thể xử lý, chúng ta cũng mặc kệ, cũng chỉ do nó cưng chiều cô. Nhưng bây giờ, nó vì cô mà ngay cả mạng cũng không cần. Cô quá nguy hiểm.” Bà dừng một chút, dường như đang chờ coi phản ứng của Hạ Minh Y.

Sắc mặt Hạ Minh Y Y vẫn nhợt nhạt, chỉ là giữa trán xuất hiện bi thương.

“Gia tộc như chúng tôi, chỉ có hai gia tộc lớn kết hợp với nhau mới có thể duy trì được quyền thế. Tôi biết lai lịch của cô, cô cũng là người đáng thương. Làm tình nhân thì có thể, nhưng làm vợ thì tuyệt đối không thể. Mà hiện giờ, tất cả cũng đã không còn ý nghĩa, Hạ Minh Y, cô rời xa nó đi! Muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho cô, năm trăm ngàn? Một triệu?”

Thật lâu sau, Hạ Minh Y nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ nhàng mà kiên định nói: “Cháu không cần.”

“Cái gì?” Sắc mặt Tô Vận trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, biến hóa này rõ ràng chứng tỏ thái độ lễ độ vừa rồi đều là giả: “Cô chê ít?”

Hạ Minh Y lại lắc đầu: “Cháu không cần tiền. Cái gì cháu cũng không cần, cháu yêu anh ấy, cháu chỉ muốn anh ấy.”

“Yêu?” Tô Vận bỗng nhiên than thở một tiếng: “Những người như chúng tôi đây còn có thể có tình yêu sao?” Bà nhìn Hạ Minh Y, bỗng nhiên cười: “Cẩn Tô là đứa con tôi yêu quý nhất, cho nên trong ba đứa, chỉ có tên của nó được mang họ của tôi. Tôi không thể để cho nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào nữa. Tất cả của nhà Chung Ly đều là của nó, không có kẻ nào có thể cướp với nó – cô có biết vì sao ba của Cẩn Tô không có con riêng hay không?”

Hạ Minh Y Y vẫn không nói gì.

Dường như Tô Vận cũng dự đoán được cô sẽ không trả lời, tiếp tục nói: “Đó là bởi vì sau khi tôi sinh Cẩn Tô, thì âm thầm để ông ấy làm phẫu thuật buộc garô, vì Cẩn Tô và Cẩn Hoàn, chuyện gì tôi cũng có thể làm. Cho nên, thừa dịp tôi còn kiên nhẫn mà nói chuyện với cô thì hãy quý trọng cơ hội đi.”

Hạ Minh Y đưa mắt, bị ai nhìn Tô Vận. Khi bị ánh mắt mỹ lệ kia nhìn tới, trong lòng Tô Vận bỗng nhiên hồi hộp một phen. Bà đã gặp rất nhiều người đẹp, nhưng không ai có được ánh mắt giống như Hạ Minh Y vậy, giây phút bị nhìn tới kia, làm cho trong lòng người ta xuất hiện cảm giác thần phục.

“Cháu không cần tiền, cái gì cháu cũng không cần. Mặc kệ anh ấy là Chung Ly Cẩn Tô đại danh đình đình, Tam công tử vô địch, hay là anh đế Tô Ly, thậm chí là một Tô Ly bình thường, ở trong mắt cháu, cũng không có khác nhau. Anh ấy chỉ là người cháu yêu.”

Tô Vận kinh ngạc mở to hai mắt, nghe thấy Hạ Minh Y tiếp tục nói: “Cái gì cháu cũng không cần. Anh ấy còn sống thì cháu còn sống, anh ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cháu cũng tuyệt đối không sống một mình qua ngày. Cháu chưa trải chuyện đời, không hiểu được nhiều chuyện, nhưng cháu biết, Tô Ly yêu cháu. Anh ấy yêu cháu, cháu cũng tuyệt đối không cô phụ lại tình yêu của anh ấy.”

“Dù đi có cho cháu tất cả, cháu cũng sẽ không buông tay anh ấy. Bởi vì chỉ anh ấy, mới là món quà trân quý nhất mà thượng đế ban cho cháu. Nếu có một ngày, cháu phải rời khỏi anh ấy, vậy chỉ có một lý do, chính là anh ấy không còn yêu cháu nữa. Nếu không, không có bất cứ lý do nào có thể khiến bọn cháu chia lìa. Mặc kệ là thành kiến thế tục cũng được, danh lợi địa vị cũng được. Anh ấy yêu cháu, cháu sẽ cảm thấy cháu tốt nhất trên đời.”

Nói xong lời này, cô yên lặng nhìn Tô Vận.

“Thực xin lỗi, khiến di thất vọng rồi, nhưng cháu thật sự không thể rời xa anh ấy. Nhất là hiện tại.”

Từ đầu đến cuối, ảnh hưởng tới Hạ Minh Y, chỉ có một câu kia: Nếu không có cô, Cẩn Tô sẽ trở thành người sống đời sống thực vật hay sao?

A Ly vì cứu cô, thành người sống đời sống thực vật. Khi chân kinh bị thông qua đi, đột nhiên cô có một loại cảm giác trống rỗng cực độ, không thể suy nghĩ bất cứ gì hết. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, cùng anh.

Sống, cùng anh sống, chết, cùng anh chết.

Trong không khí tràn ngập một tiếng thở dài nồng đậm, sau khi cô lấy lại tinh thần, Tô Vận đã đi mất. A Hoàng không biết từ khi nào đã ngồi ở bên người cô. Thấy nàng lấy lại tinh thần, anh hỏi.

“Y Y, không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì, mẹ anh rất tốt. Bà không làm khó em”

“Thực xin lỗi, không phải bọn anh cố ý giấu diếm em. Em có muốn nghe chuyện cũ của A Tô hay không?”

Hạ Minh Y ngẩn người, cô nằm mơ cũng không thể tưởng được, Tô Ly chính là người nhà Chung Ly. Chung Ly là một họ vô cùng hiếm thấy, nhưng chỉ có một nhà có thể có tiếng trong phạm vi cả nước, có mấy vị tiền bối dần thân vào giới chính trị, sau này lại phát triển buôn bán, bất luận là tài lực hay thế lực gia tộc, đều cực kỳ khổng lồ. Ngay cả những dự án làm phim mà Hạ Minh Y tham gia, cũng là công ty nhà họ sản xuất.

Thì ra, vị Tam công tử trong truyền thuyết thấy đầu không thấy đuôi, thủ đoạn buôn bán xảo quyết độc ác làm cho người ta vừa yêu vừa hận kia, lại là người cô yêu.

Đột nhiên cô rất muốn cười, dừng một chút mới nói: “Anh có thể nói cho em biết.”

A Hoàng sắp xếp lại trí nhớ, sau đó tường thuật lại tỉ mỉ.

=====

Đây thật sự là một chuyện xưa dài, sau khi nghe xong, Hạ Minh Y phát hiện nước mắt của mình đã chảy dài.

“Em trách nó giấu diếm thân phận với em sao?”

“Cũng không có gì là lạ cả, cũng chỉ vì anh ấy muốn bảo vệ em. Chỉ là em thật không ngờ, A Ly lại sống vất vả như thế.”

Bởi vì thiên phú kinh người, từ nhỏ đã phải tiếp nhận các loại huấn luyện, hoàn toàn không có tuổi thơ giống như người bình thường. Trước đây cô xem qua việc này trong sách, nhưng xảy ra chân thật bên cạnh mình, cô mới có thể cảm nhận được, điều đó có bao nhiêu tàn nhẫn. Khi chuyện hai nhân cách bị phát hiện, vì danh dự gia tộc thậm chí ba Chung muốn anh ấy phải giấu đi thân phận thực, may mắn hai tính cách của anh ấy không giống người khác, khi tính cách kia xuất hiện thì cũng chỉ hơi lạnh lùng tàn nhẫn chút thôi, huống chi cũng không thường xuyên xuất hiện.

Mười sáu tuổi yêu tiểu thư thế gia, hai người cùng ra nước ngoài. Ở nước ngoài A Ly đối mặt với bài vở và bài tập nặng nề, đồng thời còn phải tiếp nhận các loại huấn luyện áp lực, dựa theo cách nói của ba Chung, mỗi người nhà Chung Ly, đều phải phục vụ vì gia tộc, anh đã có thiên phú cao như vậy, thì lại càng phải cống hiến nhiều hơn cho gia tộc.

Nhưng chuyện này đối với một thiếu niên mười tám tuổi nơi đất khách quê người, không khỏi quá mức tàn nhẫn. Trong một lần huấn luyện, nhân cách thứ hai của anh xuất hiện, đã đánh trọng thương huấn luyện viên và những học viên khác trong sân huấn luyện, cũng làm Hà Tiêm Tiêm sợ hãi.

“Từ nhỏ A Tô đã có tính thích sạch sẽ, nhất là đối với con gái. Trước đây nó và Hà Tiêm Tiêm từng có một lần có hành vi thân mật, nhưng lại không thể tiến hành, kết quả bị Hà Tiêm Tiêm tưởng rằng vô năng, lại chửi ầm lên với nó. Chuyện này đã làm A Tô bị tổn thương rất lớn.”

“Làm sao mà anh biết?” Chuyện này Tô Ly chỉ nói một nửa, chuyện sau hoàn toàn không có nhắc tới.

“Nó cho rằng ai cũng không biết, nhưng sau khi về nước, trong một lần uống rượu say đã nói ra hết. Khi ở Mỹ, hai nhân cách của A Tô trở nên cực kỳ nghiêm trọng, có đôi khi không thể khống chế nổi. Cũng trong khoảng thời gian đó, đột nhiên nó quyết định muốn dần thân vào giới diễn viên nghệ sĩ. Đương nhiên ba mẹ anh không đồng ý, sau này bọn họ đặt ra ba quy ước thì mới đồng ý.”

“Ba quy ước?”

“Thứ nhất, không thể để lộ thân phận thật của mình. Thứ hai, đóng phim đồng thời cũng không thể bỏ mặc sự nghiệp gia tộc. Thứ ba, trong vòng mười năm, từ mười tám tuổi đến 28 tuổi, thời hạn mười năm, phải làm cho tất cả sự nghiệp của nhà Chung Ly phát triển tốt nhất.”

“Mười năm . . . Vậy không phải năm nay sao. . .”

“Đúng vậy!” A Hoàng thở dài: “Nếu không phải gặp được em, anh cũng không dám tưởng tượng nó sẽ thành ra thế nào nữa.”

Bỗng nhiên anh nhớ tới, có một lần hai người tâm sự, Cẩn Tô đã nói với anh.

“Trong cuộc đời nhợt nhạt này của em, may mắn còn tồn tại sự ấm áp, sau khi nhìn rách hồng trần mới tìm thấy, Y Y chính là nơi trái tim em thuộc về.”

“Anh cả, người như chúng ta, thiếu cái gì chứ? Tiền tài có, quyền thế có. Có người nói, đối với người bình thường mà nói tiền tài là xa xỉ phẩm. Nhưng,

sinh ra trong gia đình như vậy, xa xỉ thực sự lại là tình yêu! Người bình thường có lẽ sẽ vì tiền tài buông tha tình yêu, nhưng mà chúng ta, thậm chí cơ hội có được tình yêu cũng không có.”

“Cho nên, anh cả, kỳ thật anh chính là người hiểu em hơn bất cứ ai. Nếu không, vì sao đến bây giờ anh còn chưa kết hôn, không phải là bởi vì hy vọng có thể chạm vào tình yêu đích thực hay sao?”

=====

Sau khi Cẩn Hoành rời khỏi, Hạ Minh Y lại đi tới phòng bệnh của Tô Ly, si ngốc nhìn tuần nhan nhợt nhạt của anh. Trên người anh bị đâm nhiều ổng tiêm như vậy, nhất định rất đau!

A Ly, nhiều năm như vậy, sao anh có thể trải qua? Nhiều thống khổ hành hạ như vậy, vì sao anh còn có thể có biểu hiện bình tĩnh tiêu sái, vẫn đậm phong khinh như thế kia?

Khi em trách anh giận anh, anh đã phải chịu nhiều đau khổ rồi! Em thực sự hối hận vì đã làm như vậy.

“A Ly, anh tỉnh dậy đi! Không phải anh nói, nơi nào có em thì sẽ có anh hay sao? Vậy anh mau tỉnh lại. . .”

Hạ Minh Y nắm tay Tô Ly, ở bên giường khóc ồ lên, bi thống mà áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chờ đợi (1)

Edit: Lăng Mộ Tuyệt

Chuyện Tô Ly bị thương, một tháng còn có thể giấu diếm, nhưng về sau, lại không thể giấu diếm, không biết ai để lộ tin tức ra ngoài. Bên ngoài, tất cả truyền thông, cũng đã hỏi thăm tin tức của Tô Ly.

Một thế hệ ảnh đế bỗng nhiên biến thành người sống đời sống thực vật? Chân tướng là gì?

Các phóng viên suy đoán nhao nhao, người trên mạng lại điều tra khắp nơi.

Về sau, không biết ai lộ ra tin tức, nói Hạ Minh Y ham chơi, thiếu chút nữa từ trên cầu thang té xuống, Tô Ly vì cứu cô mới té ngã. Tin tức này vừa đưa ra, lập tức dẫn tới sóng to gió lớn.

Về sau bị phóng viên càn tở càng đen, thậm chí có người nói, cùng ngày đó quả thật nhìn đến hai người ở trong bệnh viện. Sau đó, Tô Ly là người trong gia tộc hiển hách, vị hôn thê chính quy về nước, Hạ Minh Y không chịu nổi vận mệnh bị vứt bỏ, sinh lòng ác ý, làm hại Tô Ly bị thương.

Trong lúc này, trên mạng nghị luận nhao nhao, bên ngoài mỗi ngày đều có báo chí tạp san đến lấy tin. Bây giờ, hình tượng Hạ Minh Y lại rớt xuống đáy cốc, trở thành hình tượng nữ phụ ác độc phức tạp, vì câu phú quý không từ thủ đoạn.

Khó tình diễn trò, khó nhục kế thay nhau trình diễn, thậm chí Nhan Băng bên này, cũng muốn lật bàn một lần nữa. Có rất nhiều phóng viên không biết từ nơi này biết được Tô Ly ở bệnh viện này mà mỗi ngày đều đến canh, chờ có thể tìm được tin hot.

Fan càng thêm phần nộ, nói nhìn thấy cô thì sẽ đánh cho chết. Đứng giữa lời mắng chửi, chỉ có nhóm “Y Phán”, vẫn kiên trì tin tưởng cô. Mà tất cả những minh tinh đã quen biết, rất nhiều người không dám nói tốt cho cô. Ở phía sau, thủy chung đứng ở bên cạnh cô, chỉ có Lâm Diên và Hứa Trăn.

Nhưng mắng đi mắng lại, phòng vé《Giang sơn mỹ nhân》lại vẫn một đường tăng giá, thậm chí trực tiếp trở thành quán quân tháng ba của phòng vé.

Toàn bộ những chuyện này, Hạ Minh Y đều không có tâm tư chú ý. Cha mẹ Tô Ly vẫn luôn liên lạc bác sĩ nước ngoài, Cẩn Hoành một lòng một dạ tìm kiếm hung thủ. Căn cứ tin tức Hạ Minh Y cung cấp, muốn tìm hung thủ quả thật cực kỳ dễ dàng. Nhưng hồng ở chỗ, sau khi gặp chuyện không may, cô và Tô Ly đều hôn mê thật lâu, không cung cấp manh mối được sớm. Người phụ nữ kia đã từ chức không biết tung tích rồi.

Điều này hiển nhiên có người có ý sắp đặt cạm bẫy, để cho người phụ nữ kia có ý giả dạng làm rất vội lao xuống, trên thực tế chính là vì đánh ngã Hạ Minh Y.

Nhưng, có cừu oán với Hạ Minh Y, trừ Nhan Băng ra, thì là. . . Hà Tiêm Tiêm.

Trong khoảng thời gian Tô Ly gặp chuyện không may này, biểu hiện của cô ta rất khá, mỗi ngày đều tới bệnh viện thăm hỏi. Ở nhà cũng một bộ dáng hiền lành.

Không chứng cứ không người làm chứng, lmtlqd, cũng chỉ có thể tìm ra người phụ nữ kia mới biết được chân tướng.

Tuần mi của Cẩn Hoành nhú lại, nhìn tài liệu trong tay, phía Nam đã có chút manh mối, nhưng không biết có thể mau chóng bắt được người hay không? Nếu, thật sự là Hà Tiêm Tiêm gây nên, cũng không dám bảo đảm cô ta đã giết người diệt khẩu hay chưa?

Đúng lúc này, cửa ban công bị gõ. Hần thu hồi tài liệu, nói một tiếng ‘vào đi’.

Không nghĩ tới người tới lại là Nhan Đan Khanh.

“Sao cô lại tới đây?” Cẩn Hoành nhú mày, bởi vì quan hệ với Nhan Băng, đối với con gái nhà họ Nhan, anh cũng không muốn gặp.

Nhan Đan Khanh cũng không khí thế giống quá khứ, cô mỉm cười đi tới, đặt một phần tài liệu ở trước mặt Cẩn Hoành: “Cẩn Hoành, anh xem.”

Cẩn Hoành kỳ quái nhìn cô một cái, mở tài liệu ra, sau khi vội vàng đảo qua một lần, biến sắc: “Chẳng lẽ là Nhan Băng?”

“Trong khoảng thời gian này, cửa nó cũng không dám ra, anh cho là nó còn có lá gan này sao?” Nhan Đan Khanh từ chối cho ý kiến: “Là Hà Tiêm Tiêm. Hai người từ sớm đã cấu kết, Hà Tiêm Tiêm nói về nước thăm người thân, kỳ thật mục tiêu là A Tô. Chỉ có Nhan Băng dẫn độn kia, còn tưởng rằng người ta tới giúp nó đoạt lại A Tô.”

Cẩn Hoành hơi nhú mày nhất thời buông ra, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng: “Công ty của nhà họ Hà ở Mĩ?”

“Xuất hiện nguy cơ nghiêm trọng!” Nhan Đan Khanh gật gật đầu: “Bên ngoài che dấu hết sức tốt, nội bộ đã mục, tài chính không xoay kịp, đúng lúc Mĩ lại bị khủng hoảng kinh tế.” Lời còn lại cũng không cần nói tiếp, tin tưởng lấy sự khôn khéo của Cẩn Hoành, cũng có thể hiểu hết.

“Vi sao cô lại giúp tôi?” Cẩn Hoành nhú mày nhìn về phía cô: “Có điều kiện gì?”

Nhan Đan Khanh nhìn xuống cảm giác đau lòng, nhàn nhạt cười lên: “Hạ Minh Y đối nhà tôi có ân, đây là thứ nhất. Thứ hai, tôi muốn để anh biết, tôi không giống họ. Cuối cùng. . . Bây giờ ba tôi lớn tuổi, mẹ kế và em gái luôn thích can. Dù sao tôi cũng là phụ nữ.”

Rốt cuộc câu nói cuối cùng cũng thấy được sự yếu đuối của cô, làm hại Cẩn Hoành kinh ngạc nhìn cô vài lần, đột nhiên có chút nói không ra lời. Nếu quá khứ Nhan Đan Khanh bình tĩnh cường thế, anh không thèm nhìn, nhưng cô gái này bỗng nhiên lại mềm mại yếu ớt như vậy, anh lại có chút trở tay không kịp.

Lập tức nghĩ đến thân thế Nhan Đan Khanh, cũng hiểu rõ. Giang sơn của nhà họ Nhan cũng đã là đời thứ ba, nhưng mẹ cô chết sớm, về sau có mẹ kế, tâm tư của ba cũng không đặt nhiều trên người cô, cũng khiến cô từ nhỏ đã thông minh mạnh mẽ, mới khiến cho ba Nhan phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Không đợi Cẩn Hoành nói chuyện, lmtlqd, Nhan Đan Khanh lại nói: “Anh xem cái này, là Nhan Băng phải người nhà họ Nhan làm, chắc là đời tin Hà Tiêm Tiêm, nhưng tôi đã hạ lệnh cho bọn họ nhìn thấy người thì mang về. Tôi nghĩ anh nên phải người đi tiếp ứng, để tránh xuất hiện biến cố.”

Còn một chuyện, Nhan Đan Khanh không nói với anh, đó chính là Hà Tiêm Tiêm đã tính toán buông tha Tô Ly rồi. Cô cực kỳ lo lắng, người phụ nữ kia sẽ chuyển mục tiêu sang người Cẩn Hoành, dù sao lự quyền rũ của người phụ nữ kia rất cao. Nhưng người đàn ông này, cô quyến luyến mười mấy năm, tuyệt đối không có khả năng để cho người phụ nữ kia thực hiện được.

Thời điểm đi ra, Nhan Đan Khanh thờ dài một hơi. Hạ Minh Y ơi Hạ Minh Y, tuy chúng ta chưa từng chính thức gặp mặt, nhưng từ cô mà tôi học được không ít thứ rồi đó!

Đối với những người đàn ông ưu tú như bọn họ, đùa giỡn trái tim căn bản là vô dụng. Đơn giản nhất, là lấy bất biến ứng vạn biến, bày ra sự chân thật tốt đẹp của bản thân cho họ xem, phải ngoài mềm trong cứng.

Có Cẩn Hoành và Nhan Đan Khanh liên thủ, nữ hộ sĩ chạy trốn kia rất nhanh đã bị tóm về. Thời điểm bị bắt về, người phụ nữ kia đã chật vật không chịu nổi rồi. Cẩn Hoành nhìn thấy người thật, càng thêm kinh ngạc. Khó trách anh vẫn cảm thấy có phần quen mắt, người phụ nữ này không phải là một trong những người chăm sóc đặc biệt cho ông nội anh sao?

Khó trách lại liên thủ với Hà Tiêm Tiêm, sau khi Hà Tiêm Tiêm đến nhà bọn họ ở, vì biểu hiện tốt, vẫn chủ động xin đi chăm sóc ông nội. Không nghĩ tới người không chăm sóc, lại dám thông đồng cấu kết với người chăm sóc ông nội.

Người phụ nữ này làm ra những chuyện kia, tuy cảm tiền, nhưng công việc bị mất lại bị người đuổi giết, bản thân cũng thống khổ không chịu nổi, rất nhanh đã nói hết tất cả chân tướng ra.

Thì ra tối hôm đó, ở bệnh viện, sau khi Hà Tiêm Tiêm nhìn thấy Tô Ly và Hạ Minh Y, thì thương lượng với bà ta, Hạ Minh Y có ý quyến rũ Tô Ly, đã có thai con của Tô Ly, nhưng lại dây dưa không rõ, cô ta muốn giúp Tô Ly thoát khỏi người này. Vì thế xin người phụ nữ này ra mặt, làm bộ như vội vàng chạy xuống, hung hăng đụng Hạ Minh Y một cái, chỉ cần đưa con bị mất, liền cho cô ta 50 vạn.

Chỉ cần đụng một cái, đã có 50 vạn. Tuy bà ta là người chăm sóc đặc biệt, Nhưng trừ ăn mặc và ở ra, thì không biết bao lâu mới có thể tích góp tiền lương được 50 vạn đây. Sau khi do dự một chút liền đáp ứng, dù sao chỉ đụng một cái thôi! Cô ta nhớ lại, con không còn, không phải về sau còn có thể

sinh lại sao.

Ai biết Tô Ly lại để ý Hạ Minh Y như vậy, lập tức trực tiếp ôm lấy cô, vì cô mà nhận hết sự va chạm. Bà ta vừa thấy liền biết không tốt, thừa dịp Hạ Minh Y còn chưa tỉnh, nhanh chóng rời khỏi đây. Sau khi cảm tiền lập tức từ chức rời đi.

Nói tới chỗ này, Cẩn Hoành đã hiểu tất cả rồi. Trước kia Hạ Minh Y đã nói vì muốn làm Hà Tiêm Tiêm tức giận, đã thuận miệng nói bản thân đã mang thai, sau đó Hà Tiêm Tiêm lại nhìn thấy hành vi cử chỉ thân mật của hai người ở bệnh viện, lập tức cho rằng Hạ Minh Y nói đều là sự thật, mới nghĩ tới chủ ý ác độc như vậy.

Sau khi để lộ tin tức, cô ta lại cấu kết với Nhan Băng mượn người nhà họ Nhan đuổi giết, cô ta nghĩ chỉ cần tiêu hủy chứng cứ thì anh sẽ không thể làm gì được cô ta sao, nhưng cô ta lại không nghĩ tới lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, đã bị phát hiện rồi.

Mà hộ sĩ này cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, từ chức trước rồi tìm Hà Tiêm Tiêm đòi tiền, những cuộc nói chuyện của hai người đều được ghi âm lại, lần này nhân chứng vật chứng đều đã ở đây, càng bớt việc rồi.

Lập tức nói chuyện này với cha mẹ, đến Cục Công An báo án. Để Cục Công An thẩm tra. Mà chuyện Tô Ly bị thương tình, cũng do truyền thông ST công bố ra.

Bây giờ mới xem như chân tướng rõ ràng, người xem và fan trên mạng không khỏi kinh hô, thì ra Tô Ly và Hạ Minh Y đều là người bị hại.

Nhưng chuyện đã đến mức này, sẽ có bao nhiêu nhân tin tưởng Hạ Minh Y? Cô tuổi trẻ mà có thể thẳng tiến, nổi tiếng như vậy, mà nản tảng lại trong sạch, những người như cô, nhất định sẽ có không ít người cố ý muốn hắt chút nước bẩn.

Sẽ có người không tiếc phỏng đoán ác ý, nhưng tất cả những chuyện này, thời điểm Hạ Minh Y biết, đã không có cảm xúc lên xuống gì rồi.

Nói đến cùng, cuối cùng, những người đó đều là không liên quan đến cô, người quan tâm yêu thương cô thật sự sẽ không đối xử với cô như vậy, sẽ trách mắng những người nói lời khó nghe kia.

Một khi đã như vậy, những người không quan tâm đến sống chết của người khác đó, sẽ có quan hệ gì với cô?

Tháng sáu, ‘Sao Kim’ được tổ chức tại thành phố S mời dự, giám khảo phát ra thiệp mời cho cô, năm nay phòng vé《Giang sơn mỹ nhân》thắng lớn, cô là một trong những diễn viên của bộ phim, giải thưởng đề danh là nên có.

Vốn không muốn đi, nhưng Thái Kim Huy khuyên bảo mọi cách, nếu cứ trốn ở đó, truyền thông cho dù có nhiều kiên nhẫn cũng không còn, đương sự cũng nên cho một câu trả lời thích đáng chứ! Em không vì mình mà suy nghĩ, cũng nên suy nghĩ cho Tô Ly.

Tối hôm đó, cô vẫn đến, không ngoài dự kiến, giải thưởng vai nữ phụ hay nhất quả nhiên là của cô. Hạ Minh Y lên đài lĩnh thưởng, lần đầu tiên đứng trước công chúng mà nói nhiều như vậy.

“Năm đó khi tôi ở dưới đài nhìn Tô Ly, đã nghĩ, hi vọng có một ngày, có thể cùng chia sẻ vinh quang với anh. Tôi hy vọng có thể cùng anh, trải qua gió mưa của làng giải trí này; có thể thoải mái đứng trước ánh đèn flash, tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người. Bây giờ, Tô Ly không có ở đây, tôi cảm thấy tất cả vinh quang, cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Hiện trường có tiếng vỗ tay vang lên, fan ở phía sau la lên.

“Chân tướng sự tình ST đã công bố, từ nay về sau, tôi sẽ không nhận bất cứ phỏng vấn gì. Nếu mọi người quan tâm Tô Ly, xin hãy cầu nguyện cho anh, hi vọng anh sớm tỉnh lại.” Ánh mắt cô có chút ướt át: “Cuối cùng, xin mọi người hãy quên tôi đi!”

Nói xong câu đó, cô cầm cúp, từng bước một, vô cùng kiên định đi xuống đài, thẳng tắp đi ra ngoài, không có quay đầu, mặc cho fan phía sau kêu gọi như thế nào.

Thái Kim Huy nhanh chóng đuổi theo, nhưng khi đi tới cửa, Hạ Minh Y đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chờ đợi (2)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Có thể đến đây, đã là cho Thái Kim Huy mặt mũi rồi, nghĩ tới nhiều nam qua anh ta luôn chăm sóc cô và Tô Ly. Nhưng dựa vào cái gì, cô lại phải xé miếng vết thương của chính mình ra, cho những người đã hung ác làm tổn thương cô xem chứ? Dựa vào cái gì muốn cô lấy sự đau khổ của bản thân để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của những người đó chứ?

Có lẽ do sự phản kích của ‘Y Phấn’ và nhóm Lê Từ cầm gậy ngút trời. Cùng với Hạ Minh Y uyển chuyển để lộ ra tin tức muốn rời khỏi Làng Giải Trí, nhóm fan ở trên mạng khởi xướng tiến công, tiến công những kẻ khi Tô Ly xảy ra chuyện đã cố tình hắt nước bẩn lên người Hạ Minh Y, tìm lại công bằng vì thần tượng.

Phân tích có lí có cứ có chân tướng, thậm chí có một số người còn lôi được cả những kẻ đã từng nhục mạ Hạ Minh Y ra, cuối cùng chứng minh cũng chỉ do hai ba minh tinh thuê người tạo sóng gió.

Sau khi nhóm fan đông đảo lên tiếng, thanh danh của vài tòa soạn báo bắt lương trực tiếp bị quét sạch, lượng tiêu thụ ngày một đi xuống.

Thời điểm Cẩn Hoành nói việc này cho Hạ Minh Y nghe, cô vẫn bình tĩnh không có một tia phản ứng. Cô quyết định để chuyện lắng xuống, cũng dứt khoát, rồi đi, cũng sẽ không còn có một chút lưu luyến.

Cô đang đợi Tô Ly, chờ anh tỉnh lại. Hiện tại thời gian mỗi ngày đều ở bên cạnh giường anh nắm tay anh. Trong mấy tháng này, cha mẹ Tô Ly mời đến không ít bác sĩ hàng đầu thế giới, nhưng tất cả đều cho ra cùng một kết quả: Xem tạo hóa.

Trong nháy mắt nửa năm đã trôi qua, Tô Ly lại vẫn không có một chút phản ứng nào.

A Ly, chừng nào thì anh mới có thể tỉnh lại? Có phải hai mươi mấy năm trước sống quá vất vả, cho nên bây giờ anh mới muốn nghỉ bù hay không?

Hạ Minh Y một bên vuốt ve mát xa cho Tô Ly, vừa nghĩ. Sau khi mát xa xong cả cơ thể, đột nhiên nhớ tới hôm nay là sinh nhật cô, nghỉ tạm một lát, ngồi ở bên giường, si ngốc nhìn Tô Ly.

Trong lúc giật mình nhớ tới một năm kia khi bọn họ mới quen --

“Mười năm tháng tám là sinh nhật của Y Y...!” (cũng là sinh nhật của mình đó)

“Cũng chỉ còn có một ngày, không kịp chuẩn bị quà tặng rồi, nếu không. . . Anh lấy thân báo đáp, như thế nào?”

Cô còn nhớ rõ, trong nháy mắt đó biểu tình của anh quả thật là câu hồn, giống như có muôn vàn tao nhã lưu chuyển.

Mặc dù đã rất lâu rồi, những biểu tình của anh trong giây phút đó, cũng rõ ràng như ngay trước mắt.

Nghĩ tới đây, hốc mắt Hạ Minh Y đỏ lên, cúi người nhìn về phía Tô Ly.

“A Ly, 15 tháng tám là sinh nhật Y Y rồi. Anh còn nhớ không?”

“Năm nay anh sẽ tặng quà gì cho em?”

“VẬY, em hôn anh một cái có được hay không?”

“...”

Không có người nói chuyện, cô cúi người khẽ hôn một cái trên mặt anh, nước mắt lập tức chảy xuống mặt sùnn anh.

A Ly, đừng bỏ em lại một mình. . .

Hạ Minh Y ôm anh, lmt@lqd, khóc lên, em rất sợ anh sẽ không tỉnh lại, em thật sự rất sợ.

Thật lâu sau, cô khóc đến mê man đi.

Cẩn Hoành đi tới, đau lòng ôm lấy cô, đi tới phòng bên. Đặt cô lên giường đắp kín mền, sau đó, cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ như cánh bướm trên tay cô. (đau quá ~~~ con tim của tôi ơi ~~~)

“Y Y, sinh nhật vui vẻ.”

Tuy biết em cũng không vui vẻ.

Anh thở dài, đi ra ngoài, nhìn Tô Ly, A Tô, em còn không tỉnh lại, cô ấy cũng sống không nổi nữa.

== ==

Mùa đông, bộ phim Tô Ly quay bên Hàn Quốc, vừa khởi chiếu đã đạt quán quân phòng vé bên Hàn Quốc. Không lâu sau đó, bên Trung Quốc cũng chính thức trình chiếu tại các phòng vé lớn. Mà thành tích phòng vé không chỉ không thua Hàn Quốc, thậm chí bởi vì Tô Ly, thành tích còn tốt hơn phòng vé bên Hàn Quốc.

Ai cũng biết, bộ phim này có khả năng là bộ phim điện ảnh cuối cùng của Tô Ly. Huống chi, gần một năm này, cũng không có chút tin tức nào của Tô Ly, bộ phim điện ảnh này, đã là biên pháp cuối cùng để có thể tiếp cận anh rồi.

Mà những bộ phim nhựa trước đây ở nước ngoài cũng liên tiếp truyền đến tin vui, lực ảnh hưởng của Tô Ly ở Châu Á càng lớn hơn nữa, nhưng, những thứ này anh đều không nhìn thấy. Nhìn không thấy Châu Á thậm chí fan của nhiều quốc gia trên thế giới còn quan tâm anh nhiều hơn.

Có một lần trong lúc vô tình Hạ Minh Y lên mạng, nhìn đến ngày sinh nhật Tô Ly, rất nhiều fan ở trên mạng liên danh cầu phúc cho anh, còn có người trong bệnh viện, trong hoa viên đối diện, dùng nền xếp thành hình. Bên trong có viết hai câu nói.

“Cầu trời phù hộ A Ly nhanh tỉnh lại, Y Y và chúng tôi còn đang chờ anh.”

Trong nháy mắt khi cô nhìn thấy, nước mắt liền rơi xuống.

=====

Thời gian đảo mắt đã qua hơn một năm, Tô Ly vẫn chưa tỉnh lại.

Lần đầu tiên Hàn Quốc xuất hiện ảnh đế là người nước ngoài, nhưng người lại không thể tới hiện trường, thậm chí có nhiều fan Hàn Quốc, đặc biệt đi máy bay tới Trung Quốc, chỉ vì muốn tự mình chúc phúc cho anh.

Mấy ngày hôm trước, cha mẹ Tô Ly lại mời tới vài vị danh y nước ngoài. Nhưng bệnh tình Tô Ly vẫn không có chút tiến triển nào.

Hạ Minh Y ngồi dưới thang máy đi mua cơm, mắt thấy thang máy sắp đóng, bỗng nhiên có vài người chạy tới, vừa thấy, lại là mấy người nước ngoài. Cô tự động lui đến trong góc, nghe những người đó lúi rúi tán gẫu.

“Đến bây giờ mà vẫn không có chút phản ứng nào, phương pháp gì cũng đã thử qua rồi.”

“Tám chín phần mười là không cứu được.”

“Nói cũng kỳ lạ, tôi thấy cầu thang kia mặc dù bị ngã lăn xuống cũng không đến mức ngã thành như vậy chứ!”

“Nghe nói ngã xuống, vì cứu bạn gái cậu ta.”

“A..., cậu ta thật sự chung tình.”

...

Thang máy rất nhanh liền đến tầng dưới cùng, lmt@lqd, mấy người kia bước nhanh đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Hạ Minh Y ngơ ngác đứng ở trong thang máy. Khi học đại học, tiếng Anh cũng không kém, những người đó nói gì cô đều nghe hiểu.

Nhưng cô tình nguyện mình chưa nghe được gì hết.

Không cứu được, không cứu được. . .

Vô tri vô giác đứng trong thang máy không biết bao lâu, mãi đến khi lại có người ulla vào, cô mới phản ứng kịp, đi theo những người đó lại đi lên.

Hạ Minh Y đi tới phòng bệnh của Tô Ly, lúc này là thời gian ăn cơm, cha mẹ anh đều đi ra ngoài, chen chúc một ngày trong phòng bệnh rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Cô ngồi ở bên giường, bi ai nhìn tuần nhan của Tô Ly khi ngủ say. Những lời này, lại lượn vòng ở trong đầu.

Cô lẩm bẩm nói: “Em không còn ba, không còn mẹ, không còn chị, cũng không còn ông nội bà nội. Nhưng em còn anh và con. A Ly, con đã không còn, nếu anh cũng không tỉnh lại, một mình em phải làm sao bây giờ?”

“Sao anh lại nhẫn tâm bỏ Y Y lại một mình? Không phải anh nói người anh yêu nhất là Y Y sao? Không phải anh nói nơi nào có Y Y thì nơi đó sẽ có Tô Ly sao?”

Đã hơn một năm nay, mỗi ngày đều như thế này, cô càng không ngừng nói chuyện, nhưng không có người trả lời, A Ly của cô chỉ ngủ say, không có tỉnh lại.

“Nghe nói ngã xuống, vì cứu bạn gái cậu ta.”

“A..., cậu ta thật sự chung tình.”

“Nếu không phải người phụ nữ tệ nạn này, A Tô sẽ thành người sống đời sống thực vật sao?”

...

“Cô gái, tuy tướng mạo cô bất phàm, nhưng trong mệnh khắc nhân, càng thân cận càng khắc. . .”

Trong giây lát, Hạ Minh Y nhớ tới một năm kia khi ông nội bà nội qua đời, lmt@lqd, trên đường phố nhỏ ở Tân Điều, lời nói của thầy tướng số xem tướng cho cô.

Trong mệnh khắc nhân, càng thân càng khắc. . .

Càng thân càng khắc. . .

Ba, mẹ, chị, ông nội, bà nội, con. . . Bây giờ còn có Tô Ly. . .

Hạ Minh Y bỗng nhiên mở to hai mắt, toàn thân không thể ức chế run rẩy, thì ra là thế, vì sao người khác gặp chuyện không may mà cô lại không gặp chuyện không may?

Vì sao con không còn mà cô lại còn sống?

Vì sao A Ly bị thương nghiêm trọng như thế, mà cô lại phục hồi nhanh như vậy?

Cô đứng ngây thật lâu, bỗng nhiên gục xuống bên giường Tô Ly: “A Ly, là em khắc anh, là em hại chết con của chúng ta, người đáng chết là em. . . Người đáng chết nhất là em. . .”

“A Ly, có phải em chết, thì anh sẽ tỉnh lại hay không?”

“Chỉ cần em chết, anh sẽ không có chuyện gì đúng hay không. . .”

Cô bỗng nhiên đứng dậy, chạy vào phòng trong, lại quay trở lại, trong tay cầm gì đó ở dưới ánh đèn lóe sáng rét lạnh.

Cô cúi người trang nghiêm trịnh trọng hôn trên trán Tô Ly, lẩm bẩm nói: “VẬY anh mau tỉnh lại. . . Hãy quên em. . .”

Tay phải hơi động, miệng cô thoáng ánh lên nụ cười thoải mái, nằm úp sấp bên người Tô Ly.

=====

“Y Y, buổi tối ăn cơm chưa?” Sau khi tan làm Cẩn Hoàn đi thẳng tới bệnh viện. Mới vừa mở cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy một màn trước mắt, cả kinh ba hồn không còn bảy phách!

Hai mắt Hạ Minh Y nhắm nghiền, sắc mặt trắng xanh, mà trên chân tuyết trắng, toàn bộ đều là máu đỏ au, nhuộm một mảng lớn!

“Y Y !” Anh sợ hãi kêu một tiếng, lập tức tiến lên ôm lấy cô: “Người đâu, mau tới, bác sĩ !”

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đại Kết Cục (1)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Rất nhanh có bác sĩ và y tá chạy tới đưa Hạ Minh Y đến phòng cấp cứu, ngay cả Tô Vận và Chung Ly Ngự Thư cũng nghe tiếng mà đến.

“Làm sao vậy?” Tô Vận hỏi. Hơn một năm nay Hạ Minh Y chăm sóc Tô Ly, bọn họ đều nhìn thấy.

Cẩn Hoàn lo lắng đi qua đi lại, trên mặt không thể che hết lo lắng: “Y Y em ấy. . . Tự sát. . .”

“Tự sát?” Tô Vận cả kinh, ngay cả Chung Ly Ngự Thư luôn mặt lạnh sắc mặt cũng thay đổi.

Cẩn Hoàn cũng không nói thêm gì, giương mắt nhìn ngọn đèn trước cửa phòng cấp cứu, rút một điều thuốc hút ra.

Y Y khẳng định không phải loại nữ sinh yếu đuối, nếu không phải tuyệt vọng tới cực điểm, cô sẽ không nghĩ tới tự sát, tuyệt đối sẽ không đi đến bước này. Chẳng lẽ, do chuyện của A Tô?

Tô Vận và Chung Ly Ngự Thư thấy thế, ngồi xuống ghế, mấy người đều không nói gì. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dài như một thế kỷ vậy, rốt cuộc cửa phòng cấp cứu cũng mở.

Cẩn Hoàn chạy vọt tới, vội vàng nói: “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Đã cứu về được rồi, nếu chậm thêm 2 phút, thì thật sự không thể cứu. Bây giờ cô ấy vẫn còn hôn mê. Đại công tử có thể vào thăm, chú ý đừng quá nhiều đến cô ấy.”

Cần Hoành gật đầu, chạy vọt vào, nhìn thấy Hạ Minh Y hô hấp yếu ớt, sắc mặt khôi phục được một chút, giờ anh mới khẽ thở ra.

Ngoài phòng giải phẫu, bác sĩ dẫn theo y tá đi xa, Chung Ly Ngự Thư hơi nhú mồm, thần nhiên nói: “Những lời này tôi vốn không nghĩ muốn nói, nhưng khẳng định bà cũng phát hiện rồi. Cảm tình của Cần Hoành đối với cô gái kia thật sự không tầm thường.”

“Nó sẽ khác chế.” Tô Vận nhìn qua khe cửa, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ông cả đòi phong lưu, lại sinh ra hai đứa con trai si tình.” Cười xong, biểu tình của bà đã có chút thê lương, có thể là nghĩ tới Tô Ly sinh tử không rõ.

“Mọi chuyện cũng đã qua, sẽ không như vậy nữa.” Thật lâu sau, Chung Ly Ngự Thư giãn mày ra, nhẹ nhàng cầm tay Tô Vận.

Thân thể Tô Vận khẽ giật mình, tránh thoát tay, rồi rời đi.

Bà đi tới phòng bệnh của Tô Ly, nhìn toàn thân con trai bị cắm đầy ống tiêm, ngồi ở bên cạnh giường anh, người mạnh mẽ như bà, cũng không nhịn được mà rơi nước mắt.

“Con trai ơi, mẹ biết, chúng ta có lỗi với con, nhiều năm qua, vẫn buộc con phải phục vụ vì gia đình, chưa từng cho con tự do lựa chọn. Nhưng con cũng không có thể dùng cách này để trừng phạt chúng ta!”

“Mẹ cầu xin con, mau tỉnh dậy đi! Không phải con thích nhất cô gái kia sao? Nếu con không tỉnh lại, nó sẽ vì con mà tự tử, nếu nó đi rồi, sau này chẳng phải con sẽ không thể nhìn thấy nó nữa hay sao?”

“Cần Tô, chỉ cần con còn sống, con làm gì mẹ cũng đồng ý, mẹ nhất định sẽ giúp con thuyết phục ba con.”

...

Nhìn con trai không hề phản ứng, bà lau khô nước mắt, nhìn một hồi lâu, mới nhẹ nhàng đi ra ngoài, không nhìn thấy người trên giường bệnh khẽ nhúc nhích ngón tay.

Cần Hoành ngồi bên cạnh giường bệnh của Hạ Minh Y thật lâu, sau khi xác định cô không có việc gì, mới quay người trở lại phòng bệnh của Tô Ly, mẹ con hai người, một người chân trước vừa đi, một người sau lưng đã tới rồi.

“A Tô, em mau tỉnh dậy đi! Em biết không? Thiếu chút nữa thì em đã không thể gặp được Y Y rồi. Ngay mấy giờ trước, cô ấy vì em mà tự tử, anh thật không dám tưởng tượng, nếu anh tới trễ năm phút, sẽ nhìn thấy tình cảnh gì.”

“Đó là người con gái của em, em sẽ không muốn anh chăm sóc cô ấy thay em cả đời chứ? ! Nếu em thực sự mặc kệ sự sống chết của cô ấy, khi đó cần gì phải cứu cô ấy, để cho cô ấy trực tiếp ngã chết trên bậc thang đi!” Nói xong câu đó, Tay anh hung hăng nện một đấm lên trên vách tường.

Một lúc sau, dường như phản ứng kịp chính mình nói có chút quá, anh lại nói: “Thực xin lỗi, không phải anh hai cố ý mắng em. Nhưng anh không nhìn được, anh sợ có một ngày, anh nhìn thấy Y Y không còn sống nữa. Chỉ có em sống, cô ấy mới có thể sống.”

Hắn nói xong lời này, sức lực như đột nhiên biến mất vậy, ngồi xuống, chỉ ngo ngác nhìn Tô Ly, ai ngờ, trong một giây kia, anh phát hiện ngón tay Tô Ly giật giật.

Cần Hoành sợ chính mình nhìn lầm, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, một lát sau, quả nhiên thấy ngón tay Tô Ly lại giật giật.

“A Tô! !” Anh mừng như điên kêu to một tiếng: “Có phải em tỉnh dậy hay không? A Tô!”

Tô Ly không có mở mắt, càng không nói gì, chỉ là ngón tay lại giật giật một lần nữa, lần này, Cần Hoành xác định trăm phần trăm, A Tô đã bắt đầu có ý thức rồi! !

Anh mừng như điên chạy vội ra ngoài, gọi bác sĩ đến xem. Tô Vận và Chung Ly Ngự Thư cũng vội vàng đi theo bác sĩ tới.

Sau khi bác sĩ kiểm tra phía trước phía sau một lần, vui mừng nói: “Chung đồng, Tô tổng, Đại công tử, thật tốt quá, rất cuộc. Tam công tử cũng chống đỡ được rồi. Chỉ cần có ý thức, sớm hay muộn sung sẽ khôi phục lại. Về sau mọi người càng phải nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn, như vậy mới càng có thể thức tỉnh cậu ấy.”

Mọi người nghe vậy, đều vui sướng muốn điên, Tô Vận gọi ngay cho con gái, nói cho cô ta tin tức này.

Đại bác sĩ đi rồi, ba người lại vây quanh bên cạnh giường Tô Ly nói chuyện một lúc lâu.

Cần Hoành lại nghĩ đến một gian phòng có Hạ Minh Y, đứng lên, đi nhanh đi ra ngoài.

“Y Y, A Tô cũng sắp tỉnh dậy rồi. Hôm nay anh nói với nó, em vì nó mà tự tử, nó lập tức có phản ứng. Xem ra trong lòng A Tô, người nó để ý nhất cũng là em. Bác sĩ nói nhất định phải nói chuyện nhiều với nó, khơi gợi ý thức của nó. Cho nên em phải mau tỉnh lại, trò chuyện với nó nhiều hơn, trong lòng A Tô, người nó muốn nói chuyện nhiều nhất khẳng định là em.”

Anh nhìn Hạ Minh Y yên lặng ngủ, trăm mối cảm xúc không khỏi ngổn ngang. Một lúc lâu sau, ngay khi anh chuẩn bị xoay người rời khỏi đó, chợt nghe thấy một tiếng nói rất nhỏ: “Anh nói cái gì?”

Thân thể Cẩn Hoành cứng đờ, tưởng rằng mình nghe lầm, xoay người lại, lại phát hiện Hạ Minh Y chậm rãi mở mắt.

Sắc mặt cô vẫn tái mét, không có chút máu, tính mạng bị đe dọa vừa được cứu về, lại có thể tỉnh lại vào lúc này!

Cẩn Hoành không dám tin nhìn cô, lmt.lqd, nhẹ nhàng nói: “Y Y?”

“A Hoành, anh nói cái gì?” Giọng cô cực kỳ nhỏ, thấp mà yếu ớt.

Nhưng bây giờ, Cẩn Hoành nghe rõ ràng rồi.

“Anh nói, em không có nghe sai, A Tô có ý thức, hôm nay nó cử động rồi. Bác sĩ nói tỉnh lại là chuyện sớm hay muộn, cho nên em phải mau chóng khỏe lại. Sau này không được có suy nghĩ coi thường tính mạng của mình nữa đó.”

Trong mắt Hạ Minh Y lóe ra ánh sáng: “Em muốn nhìn thấy anh ấy.”

“Không được, bộ dạng này của em sao có thể qua đó? Em vừa làm phẫu thuật, không thể động dậy. Nghe lời, nếu em lưu lại di chứng gì, nó thấy được sẽ rất đau lòng.”

Hạ Minh Y nhìn Cẩn Hoành một lúc lâu, mới gật gật đầu, nhắm mắt lại, lại ngủ thật say, cả người dường như đã trầm tĩnh lại.

Sau khi vết thương của Hạ Minh Y chuyển biến tốt, lập tức để cho Cẩn Hoành giúp cô chuyển tới cùng phòng bệnh với Tô Ly, mỗi ngày tỉnh lại thì nói chuyện với anh. Nói chuyện về một năm kia khi bọn họ quen biết nhau, còn nói đến gần đây. Còn cả nhiều chi tiết khi bọn họ ở chung với nhau.

“Anh biết không? Lần đó khi tới nhà em, lúc đi, bà nội lời kéo em nói, thằng nhóc đẹp trai như vậy, vừa thấy đã biết tốt, bảo em phải giữ thật chặt, ngàn vạn lần không được buông tay. Chuyện này cũng không tính, bà còn nói, đợi khi em tốt nghiệp thì gả đi, mau chóng đẻ bà được ôm cháu.”

“Anh không biết khi anh thổ lộ với em, trong lòng em có bao nhiêu kích động.”

“Đúng rồi, còn muốn nói cho anh biết một bí mật, kỳ thật tối hôm sinh nhật đó của em, sau khi anh ngủ, em đã vụng trộm lăn xuống chỗ anh, hôn anh một cái, anh sẽ không biết đâu?”

“Chuyện anh không biết còn quá nhiều! Anh mau tỉnh lại em mới nói cho anh biết!”

“A Ly, em rất may mắn khi có thể gặp anh. Cuối cùng em cảm thấy em sống, chính là vì gặp anh.”

...

Không biết tự nói với mình bao nhiêu lần. Nhưng bây giờ, giữa lúc hoảng hốt Hạ Minh Y nghe được một câu nhẹ nhàng: “Y Y!”

Cô bỗng dung mở to hai mắt, nhìn tới.

Mặt trời lặn lại lên, ánh trăng tròn rồi lại khuyết, ngày ngày đêm đêm đi qua, cũng không địch được chuyện anh mở mắt, nhẹ nhàng gọi một câu “Y Y”.

Sau đó, núi sông trước mắt không còn viễn, chỉ biết thương yêu cầm tay người trước mắt!

“A Ly?” Cô không yên gọi một tiếng.

“Y Y!” Tô Ly lại gọi một lần.

Hạ Minh Y hoảng sợ đột nhiên ngồi dậy, gục bên cạnh giường anh, ôm chặt lấy anh: “A Ly! ! Anh tỉnh dậy, anh thật sự tỉnh dậy!”

Lời còn chưa dứt, nước mắt cô đã chảy xuống, hơn hai năm, đã hơn hai năm rồi ! !

Rốt cuộc anh đã tỉnh ! !

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 60: Đại Kết Cục (2)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Hai người cứ lẳng lẳng ôm nhau như vậy một lúc lâu, Tô Ly đột nhiên nhủ mảy: “Vì sao anh không nhìn thấy em?”

Hạ Minh Y nhìn về phía đèn thủy tinh trên trần nhà, trong nháy mắt thân thể cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục: “Bởi vì bây giờ là buổi tối! Bác sĩ nói anh ngủ say lâu quá, sẽ không thích ứng với bên ngoài, ngộ nhờ tỉnh lại vào buổi tối, ánh đèn quá chói mắt sẽ không tốt, cho nên từ khi anh bắt đầu có ý thức, mỗi lúc trời tối em đều tắt đèn đi.”

Trong thời gian ngắn như vậy, nàng nhanh chóng lập ra một lý do, vì sợ lời nói dối bị vạch trần, nàng lại vẫn tiếp tục nói: “Khả năng anh vẫn phải thích ứng vài ngày, gian phòng bệnh này tốt hơn, sau này ban ngày em cũng sẽ không vạch màn. Qua một thời gian ngắn thì tốt rồi.”

Tô Ly nháy nháy mắt nói: “A.... Như vậy!” Giọng điệu nghe không rõ vui buồn.

Anh vừa dứt lời, Cẩn Hoành đã đi nhanh đến, vui mừng hỏi: “Có phải A Tô tỉnh dậy hay không?”

Hạ Minh Y nói: “Đúng vậy! A Ly thật sự đã tỉnh lại rồi.” Vừa vươn tay chỉ chỉ vào vị trí ánh mắt.

Thần sắc Cẩn Hoành thay đổi, gật gật đầu.

“A Tô, em cảm thấy thế nào?”

“Khá tốt.”

“A Ly, anh chờ một lát, chúng ta đi mời bác sĩ tới.” Hạ Minh Y hôn một cái trên mặt anh, lôi kéo Cẩn Hoành ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong phòng bệnh, Tô Ly giơ tay lên, khẽ vuốt vuốt hai mắt của mình, lộ ra một nụ cười khổ.

Thông báo với bác sĩ qua xem xét, Hạ Minh Y kéo Cẩn Hoành đến một chỗ bí ẩn, tức giận hỏi: “Vì sao mọi người lại không nói với em, mắt của A Ly không nhìn thấy nữa? !”

Bỗng nhiên cô nhớ tới, lúc ngã xuống, là đầu Tô Ly hướng xuống dưới. Xem ra khi đó té bị thương không chỉ có đầu, mà ngay cả mắt cũng bị đụng mạnh.

“Khi đó em bị thương nặng như vậy, A Tô lại như vậy, anh làm sao dám nhắc tới!”

“Nhưng sau này thì sao? Vì sao sau này cũng không nói.”

“Khi đó không phải sống chết còn chưa biết sao? Mà từ sau khi A Tô có ý thức, anh đã nói với bác sĩ chuẩn bị giác mạc, bây giờ cũng thu thập được không ít rồi.” (Đứng là nhà giàu)

A Hoành vừa nói như vậy, Hạ Minh Y mới tỉnh táo lại: “Thực xin lỗi, không phải em cố ý, chỉ là vừa rồi thấy A Ly không nhìn thấy, trong lòng em . . .”

“Anh biết tâm tình của em, không sao.” A Hoành khoát tay, tỏ vẻ đã hiểu với Hạ Minh Y.

Khi quay lại, bác sĩ đã kiểm tra hoàn tất, lmt.lqd, hai người đi qua hỏi thăm tình hình.

“Ý thức cũng không có xuất hiện vấn đề lớn, cũng không có di chứng gì, chỉ cần tĩnh dưỡng, rất nhanh sẽ khôi phục bình thường. Mặt khác, sắp tới chúng tôi sẽ mau chóng sắp xếp giải phẫu cấy ghép giác mạc, xin Đại công tử yên tâm, chúng tôi sẽ tận lực cứu Tam công tử toàn vẹn.”

Sau khi cha mẹ Tô Ly biết Tô Ly tỉnh lại, cũng kích động suốt đêm tới bệnh viện để nhìn thấy con trai mới thật sự yên lòng, nói chuyện một lúc lâu, mới yên tâm quay về.

Mấy ngày nay, các bác sĩ đã nhanh chóng cho Tô Ly tiến hành phẫu thuật cấy ghép giác mạc, Tô Ly cũng tự biết, nhưng không có vạch trần.

Đối với anh mà nói, có thể từ Quỷ Môn quan mà sống quay lại, đã là trong cái rủi có cái may rồi. Tô Ly nghĩ rất đơn giản, chỉ cần giải phẫu thành công, sau khi anh hồi phục thị lực, là có thể nhanh chóng nhìn thấy Y Y, lâu như vậy rồi. Chỉ có chân chân thực thực “Nhìn” thấy cô, anh mới có thể cảm thấy thỏa mãn.

=====

Sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới.

“Anh nói cái gì?” Hạ Minh Y kinh ngạc giương mắt: “Làm sao có thể?”

“Bác sĩ vừa mới nói với anh, nếu tiếp theo còn không được, mắt của A Tô sẽ phải chịu tổn thương nặng, sau này tỷ lệ cấy ghép thành công sẽ càng nhỏ.”

Hạ Minh Y mở to hai mắt, nói không ra lời.

Đây đã là lần thứ ba, còn chưa thành công. Không có cách nào bảo tồn giác mạc lâu được, mỗi lần đều phải dùng ngay lúc đó, vốn cho rằng chuyện cực kỳ dễ dàng, kết quả lại xuất hiện nhiều ngoài ý muốn như vậy.

Mỗi lần cấy ghép giác mạc xong, rất nhanh sẽ xuất hiện phản ứng bài xích. Tuy Tô Ly chưa nói gì, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tô Ly ở một mình, lại lộ ra cảm giác thương tâm khó nhìn, ngực cô như bị kim nén không thể hô hấp.

A Ly tốt như vậy, vì sao ông trời lại muốn đối xử với anh ấy như vậy?

Nếu tình hình thật sự như vậy, chuyện này sẽ càng khó làm. Nếu mắt cũng không phải mắt của mình, Tô Ly có thể tiếp nhận hay không?

Nghĩ vậy, Hạ Minh Y lại cảm thấy trong lòng khó chịu muốn chết.

Nàng cũng bất chấp nói chuyện, nghiêng ngả lao đảo đi về phía trước, chân mất cân bằng, bỗng nhiên ngã xuống, may mà A Hoàng tay mắt lanh lẹ, bước lên phía trước đỡ lấy cô.

Hạ Minh Y nghiêng thân thể, dựa vào A Hoàng đứng lên, chợt thấy bên cạnh tay phải, trên vách tường hành lang bệnh viện, tấm kính của bảng phòng cháy trong như gương thủy tinh, phản chiếu bộ dáng chính mình.

Cặp mắt trắng đen rõ ràng kia.

Mắt phượng xinh đẹp.

Đúng vậy, giống như Tô Ly vậy, mắt Hạ Minh Y cũng là mắt phượng, cũng mỹ lệ sạch sẽ, ánh mắt trong trẻo.

Đó là nơi sinh động nhất trên mặt của cô. Hình như có một lần Tô Ly nói, nhìn thấy ánh mắt kia của cô, thì đã mềm lòng rồi.

Hạ Minh Y giật mình, lgt.lgt, đột nhiên đứng lên. Trong lòng dâng lên một ý nghĩ lớn mật, ý niệm này càng ngày càng mãnh liệt, mà cô có một loại trực giác gần như cổ chấp -- nhất định sẽ thành công!

A Hoàng thấy cô nhìn mình trong kiếng không chuyển mắt, nghi hoặc nói: “Y Y, em nhìn gì vậy?”

Đã thấy Hạ Minh Y vươn ngón tay trắng nõn mảnh nhỏ ra, khoả tay múa chân với hai mắt của mình.

A Hoàng kinh hoàng toàn thân toát mồ hôi lạnh, quát to một tiếng: “Y Y, không được!”

“Sao không được?” Biểu cảm của Hạ Minh Y thập phần bình tĩnh, nhú mày nhìn về phía anh: “Anh ấy có thể vì em mà chết, em lại không thể vì anh ấy mà làm chút chuyện hay sao?”

Thân thể A Hoàng run lên: “Đây không hợp lý, mọi người đều là khi còn sống kí giấy hiến tặng, sau khi qua đời mới lấy ra!”

“Trên đời này chỉ cần anh tình tôi nguyện là được rồi, còn quân hợp pháp hay không hợp pháp làm cái gì, chúng ta cũng không làm trái pháp luật! Anh không nói, em không nói, bác sĩ lại là người của các anh, có thể có vấn đề gì chứ?”

“Y Y, A Tô sẽ không đồng ý!”

“A Hoàng!” Hạ Minh Y xoay người, kiên định nhìn anh: “Hãy nghe em nói, cảm giác của em rất mãnh liệt, em nhất định có thể. Em không có, còn có thể tìm lại, nhưng không thể để A Ly làm thí nghiệm nữa. Em sợ có một ngày, bỗng nhiên bác sĩ nói cho ta biết, cả đời này của anh ấy sẽ không nhìn thấy nữa.”

“Anh ấy là một người kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể cả đời sống trong bóng tối? ! Cho nên, chúng ta không thể mạo hiểm nữa. Tin tưởng em, cảm giác của em thật sự rất mãnh liệt!”

Rất mãnh liệt, dường như là trong nháy mắt, thân thể và đầu óc tạo ra trực giác gần như trời sinh!

Không có sai!

Lời tuy như vậy, Cẩn Hoành vẫn không thể tiếp nhận: “Không được! Mặc kệ nói như thế nào, anh cũng sẽ không đồng ý!” Làm gì có chuyện người sống bỏ đi giác mạc, chuyện này quá tàn nhẫn! !

Nghe vậy, Hạ Minh Y biến sắc, bỗng nhiên đưa tay sờ lên trên đầu, tóc dài nhất thời rơi xuống, một cây cây trăm dài nhỏ bị cô cầm trong tay, đặt đối diện hai mắt của mình.

Thần sắc Cẩn Hoành đại biến: “Y Y!”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc anh muốn thế nào? Đó là em trai ruột của anh đó, anh không muốn cứu sao? Nếu A Ly không nhìn thấy, em đây tình nguyện cả đời sống trong bóng tối với anh ấy.”

“Y Y. . .” Về mặt Cẩn Hoành bất lực, bó tay với cô. Bề ngoài nhìn Hạ Minh Y yếu ớt như thế, nhưng tính tình lại vô cùng kiên nghị cương liệt (cực đoan

thì có), quyết định chuyện gì, thì sẽ không đổi ý.

“Cần Hoành, anh thuận theo cô ấy đi!”

Ngay tại thời điểm hai người giằng co, giọng nói của Nhan Đan Khanh đột nhiên vang lên. Không biết cô đã đến từ bao giờ, đứng ở chỗ không xa nhìn hai người, giờ phút này mới nhẹ nhàng đi tới.

“Yêu một người, là nguyện ý vì anh ta làm bất cứ chuyện gì. Nếu là anh, anh cũng sẽ, đúng không?” Cô chớp chớp mắt nhìn Cần Hoành.

Đầu óc Cần Hoành trống rỗng, một lát sau mới phản ứng kịp. Nhan Đan Khanh biết bí mật trong lòng anh, thậm chí so với chính anh còn rõ ràng hơn!

Anh quan tâm em trai của mình, nhưng cũng quan tâm Hạ Minh Y. Cho nên trong lòng chỉ có thể tiếp nhận hai người đều hoàn hảo, căn bản là không thể tiếp nhận chuyện một bên xuất hiện sự cố. Nói cách khác, anh muốn nghĩ cách cho Tô Ly, tuyệt đối không thể lấy sự hy sinh của Hạ Minh Y để đạt được.

Nhưng anh đã xem nhẹ cách nghĩ của Hạ Minh Y, Hạ Minh Y thật sự dùng mạng của mình để yêu Tô Ly!

Sau một lúc lâu, Cần Hoành mở miệng: “Y Y, nếu giải phẫu thành công, vậy chứng tỏ em và A Tô có cùng một dạng thể chất, nếu nó không thể tiếp nhận giải phẫu cấy ghép, rất có khả năng, em cũng vậy. Em biết không?”

Hạ Minh Y không nói gì, sắc mặt yên lặng thần kỳ, như đang hăm sau trong hồi ức, một lúc sau, đột nhiên cô nhẹ nhàng cười lên, nụ cười kia tươi tắn vô cùng, mà lại có một loại tĩnh mịch và bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đại Kết Cục (3)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Cô nói: “Trên đời này luôn luôn có một người, khiến anh bỏ được cả tính mạng, hướng chi là ánh mắt? Trái tim của em đã cùng đập với anh ấy, cùng nhìn tất cả phong cảnh trên đời.”

Thân thể Cần Hoành và Nhan Đan Khanh cùng đờ, kinh ngạc nhìn cô.

Trong lúc này, bọn họ cảm thấy có thể hiểu Hạ Minh Y, cũng hiểu Tô Ly, càng hiểu tình cảm giữa bọn họ. Nhưng cẩn thận đi tìm, lại không có manh mối.

Thật lâu sau, Hạ Minh Y nghe được giọng nói trầm thấp của Cần Hoành: “. . . Được.”

=====

Y như lời Hạ Minh Y, giải phẫu rất thành công. Khi băng gạc được tháo xuống, Tô Ly nhìn thấy ánh sáng bên ngoài càng ngày càng trở nên rõ ràng, phía trước có bóng người lắc lư, biết lần này đã thành công rồi!

Sau khi vui sướng, anh kêu to một tiếng: “Y Y, anh nhìn thấy rồi!”

Người thân đứng bên cạnh cứng đờ người, lúc này anh mới nhớ tới, trước khi phẫu thuật, Hạ Minh Y nói với anh, bọn họ tìm được một nguồn cung cấp mới, lần này nhất định sẽ thành công. Cho nên cô có thể yên tâm mà đi rồi, có một bộ phim điện ảnh rất quan trọng đã đợi cô rất lâu rồi.

Cô bảo khi nào anh hoàn toàn bình phục, lúc đó hãy đi tìm cô.

Nghĩ tới đây, Tô Ly lộ ra một nụ cười mỉm, chờ anh hoàn toàn bình phục, sẽ đi tìm cô.

Ánh mắt càng ngày càng rõ ràng, thật lâu sau, rốt cuộc Tô Ly cũng nhìn rõ mỗi người bên cạnh.

Có ba mẹ, Cần Hoành, Cần Du, Nhan Đan Khanh, còn có bác sĩ chữa bệnh và nhân viên chăm sóc. Thấy tình hình của anh đã ổn định, tất cả mọi người vui sướng không thôi.

“Xem ra cực kỳ thành công, sau này cứ định kỳ tới đây kiểm tra, xác định không có vấn đề gì là được rồi. Thật sự rất thành công!” Bác sĩ hưng phấn nói với vợ chồng Chung Ly nói, sau đó dẫn y tá ra ngoài, để người một nhà bọn họ ở chung.

“Cần Tô!” Tô Vận lập tức chạy vội tới bên cạnh giường bệnh, đau lòng lại vui sướng nhìn con trai yêu thương của mình.

Mấy người khác cũng xông tới.

“Không có việc gì, bây giờ không có việc gì rồi. Anh hai, cảm ơn anh, trong lúc em hôn mê, khẳng định có rất nhiều việc đều phải nhờ anh làm.”

Cần Hoàn vỗ vỗ bả vai anh: “Em còn biết anh là anh hai em, vậy còn khách sáo làm gì.”

Ngay cả mặt lạnh số một Chung Ly Ngự Thụ, cũng không kìm được vui sướng: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Nếu không nhà Chung Ly phải chịu tổn thất nghiêm trọng rồi.” (Mở miệng là đã ghét rồi)

Những lời này vừa nói ra, không khí vui sướng cũng có chút biến vị rồi.

Mọi người lại vây quanh nói nói mấy câu, mới ra về.

Dưới sự chỉ đạo chuyên nghiệp của bác sĩ, thân thể Tô Ly khôi phục rất nhanh, định kỳ tới bệnh viện kiểm tra cũng không phát hiện mắt có vấn đề gì, vô cùng phù hợp, phù hợp giống như vốn đó là mắt của anh vậy. Thỉnh thoảng anh nhìn hai mắt của mình, sẽ có một cảm giác quan thuộc thần kỳ.

Đôi mắt này là ai hiến? Nếu tìm được, nhất định phải cảm ơn người đó, nhưng nếu có thể hiến giác mạc, người ta chắc cũng đã mất rồi! Nhưng quan tâm đến người nhà họ là chuyện nên làm.

Chỉ là mỗi lần hỏi A Hoàng, A Hoàng đều nói là một người nặc danh hiến tặng, ngay cả bác sĩ cũng không tìm thấy tin tức.

Tô Ly cảm thấy không thích hợp, những chuyện này đều phải ghi vào hồ sơ, làm sao có thể không tìm thấy? Chẳng lẽ, là fan của anh hiến tặng?

Thôi, chuyện này sau này sẽ điều tra tiếp.

Anh bật cười, xoay người đi lên phi cơ. Lần này bay tới Tokyo, giám khảo của Liên Hoan Phim đã gửi thiệp mời đến cho Thái Kim Huy rồi. Có lẽ tin tức anh tình lại sau hôn mê bên ngoài đã có nghe thấy.

Dù sao Liên Hoan Phim này cũng là Liên Hoan Phim quốc tế, người tới đều là những người có danh tiếng trong giới điện ảnh. Tuy Thái Kim Huy từng nói với anh bộ phim điện ảnh Hàn Quốc kia có ảnh hưởng lớn như thế nào, phòng bán vé cao bao nhiêu, anh cũng không để ở trong lòng.

Trái lại gần đây liên lạc với Y Y, cảm giác có chút không thích hợp. Cô nói đi quay một bộ phim điện ảnh rất quan trọng, nhưng tra tới tra đi, những bộ phim điện ảnh quan trọng được đầu tư gần đây, cũng có mấy cái. Nhưng trong đó. . . Không có Y Y!

Tô Ly cảm thấy, trong việc này dường như có chuyện gì đó mà anh không biết.

Vẫn trong cơn hoảng hốt, thì nghe được người chủ trì gọi tên của anh, còn chưa kịp phản ứng, Thái Kim Huy khẽ đẩy anh một cái, giọng nói đè nén kìm không được vui mừng: “Tô Ly, ảnh đế!”

Lúc này Tô Ly mới đứng lên, đi lên sân khấu, cùng lúc anh đứng dậy, mọi người ở đây đều cùng vỗ tay, mãi cho đến khi anh đứng ở trên đài, tiếng vỗ tay vẫn không ngừng. Chuyện anh bị thương lúc trước tất cả mọi người đều biết, bây giờ có thể một lần nữa đứng ở chỗ này, chính là kỳ tích!

“Có thể giành được phần thưởng này, đầu tiên tôi muốn cảm ơn bạn gái Hạ Minh Y của tôi, nếu không phải hai năm qua cô ấy cẩn thận chăm sóc, có thể tôi vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại. Đây không phải giải thưởng quốc tế đầu tiên tôi nhận được, nhưng sau khi bị thương mà giành được giải, dù sao cũng là một sự an ủi lớn. Cảm ơn mọi người trong hai năm qua đã quan tâm đến tôi.”

Anh cầm cúp, nói với dưới khán đài: “Giờ phút này, tôi hi vọng Y Y có thể ở đây.”

Ở Trung Quốc xa xôi, Hạ Minh Y dựa vào trên ghế sofa, hai mắt nhìn tv nhưng không có tiêu cự. Sau khi nghe được câu nói kia của Tô Ly, khóe miệng cong lên một độ cong vui vẻ, nước mắt lại chảy xuống.

“Y Y, A Tô đã phát hiện manh mối, hay là đừng gạt nó nữa! Chẳng lẽ phải giấu diếm cả đời sao?”

Cần Hoàn đưa khăn tay qua, nhẹ nhàng nói.

Tô Ly đọc diễn văn xong, nữ MC nhiệt tình ra chào hỏi và ôm anh, đồng thời nhỏ giọng nói: “Chúng ta có gửi thiệp mời cho tiểu thư Hạ Minh Y... ~“

Tô Ly dò người, sau khi xuống lập tức hỏi Thái Kim Huy tại sao lại thế này, Thái Kim Huy lại áp ứng nói không ra lời.

Trong lòng anh phiền muộn, đứng dậy ra ngoài hít thở không khí, sau khi đi đến cửa, lại nghe hai nữ minh tinh Trung Quốc nói chuyện với nhau.

“Tôi thấy hai người Tô Ly và Hạ Minh Y thật đúng là si tình! Giải thưởng Sao Kim năm trước, Hạ Minh Y cũng nói không có Tô Ly ở đây, tất cả đều không có ý nghĩa!”

“Đúng vậy, năm nay Liên Hoan Phim Tokyo, Tô Ly cũng nói như vậy.”

“Thật hâm mộ!”

...

Tô Ly cả kinh, lập tức lấy điện thoại ra, Int.lqd, đi đến một nơi yên lặng, mở video clip trên mạng ra.

“Bây giờ, Tô Ly không có ở đây, tôi cảm thấy tất cả vinh quang cũng không có ý nghĩa.”

“... Từ nay về sau, tôi sẽ không nhận bất cứ phỏng vấn nào. Nếu mọi người quan tâm Tô Ly, xin hãy cầu nguyện vì anh ấy, hi vọng anh ấy sớm tỉnh lại. . Cuối cùng, xin mọi người hãy quên tôi đi!”

Chưa từng có giây phút nào, Tô Ly cảm nhận được tâm trạng của Hạ Minh Y chân thật như vậy, cảm nhận được trong hai năm qua cô đã sống như thế nào! Cô đã quyết chiến đến cùng, nếu anh không tỉnh lại, cô sẽ vẫn chăm sóc anh! Cô đã rời khỏi Làng Giải Trí rồi !

Rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện mà anh không biết? !

Tô Ly cảm nhận được lửa giận đang thiêu đốt trong cơ thể, tất cả mọi người biết, chỉ có anh không biết, anh đã từng cảm nhận được đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng sau khi tỉnh lại hỏi cô, cô lại nói không có gì!

Bây giờ xem ra, chuyện anh không biết còn rất nhiều!

Suy nghĩ một chút, trong cơn giận dữ anh dẫn theo Thái Kim Huy lập tức lên phi cơ về nước. Ở trên máy bay, sau khi cưỡng ép dụ dỗ Thái Kim Huy, anh xác định, Y Y nhất định có chuyện gạt anh!

May mắn thời gian từ Tokyo bay về thành phố B tương đối ngắn, vừa xuống phi cơ, anh lập tức gọi điện thoại đến.

“Anh nói thật cho em biết đi, bây giờ Y Y ở đâu? !” Giọng điệu Tô Ly rất thân thiện.

A Hoàng không ngờ anh lại suốt đêm quay về, trong cơn buồn ngủ, bị anh gầm thét làm cho tỉnh táo lại: “Không phải nói đi quay phim sao? Em phải rõ ràng hơn anh chứ?”

“Đừng phí lời, em không muốn chơi trò này nữa. Cô ấy đã rời khỏi Làng Giải Trí anh còn muốn gạt em, ST do anh phụ trách, anh sẽ không biết? Không có sự cho phép của anh, cô ấy có thể hủy hợp đồng? ! A Hoàng, nếu anh còn không nói thật, sau này em sẽ không nhận anh là anh hai nữa!”

A Hoàng bất đắc dĩ nâng trán, thờ dài, nói rõ tất cả chuyện tình cho anh.

“Shit!” Lại nghe thấy đầu bên kia truyền tới lời nói thô tục đã nhiều năm không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Người Mạnh Là Thiên Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.